

Bu Dizi  
**Do an Hızlan**  
Ba kanlı ında  
Bir Kurul  
Taraından  
Hazırlanmaktadır

Birinci Baskı : Nisan — **1980**  
Altın Kitaplar Basımevi

David Grant

# Final

(Moscow 5000)

Türkçesi:

Esat ÖREN

(C) Copyright: David Grant / Kesim Ajansı /  
Altın Kitaplar — 1980

## BA LANGIÇ

Foto rafları dı ında hiçbirini görmemi olmasın a kar ın Oleg Kazantsev, içerdekilerin hepsini de adlarıyla, ya larıyla tanımlayabilir, birer birer özgeçmi lerini anlatabilirdi. Kimi otomobile binerken, kimi kalabalık caddelerde yürürken, bazısı protesto gösterilerinde, terkedilmi evlerin kapılarında ya da ara sokakların karanlı ında gizlendikleri sıra çekilmi ti resimleri. Kazantsev bu gençlerin ana babalarının da adlarını biliyordu, dedelerinin de. Kiev **KGB** bürosunun onlar hakkında bilmedi i yok gibiydi. Donetsk'deki o köhne apartmanın önüne vardıklarında içerdekileri iyice tanıyorlardı. Fakat sessizli i bozan bir takırtı, hemen ardından da adamlarından birinin yere yı ılmasına dek içerdekilerin silâhlı olduğunu kimse bilmiyordu. Bildikleri dı ında bir ey olmu , gençler bo u bo una ölüm oyununun parıltısını seçmi lerdı. Ellerinde patlayıcı maddeler oldu u tahmin ediliyordu: zaten bunun için hemen sı ındıkları bina ku atılmı , kimse yaralanmadan bu i halledilsin istenmi ti. Merkezi Münih'te bulunan Ukraynalı Bölücüler Örgütü Narodny **Trudoyov Soyuz'a** ba lı küçük uydu örgütlerin gösterileri, bildiri daıtmaları, her yerde bayrak açmaları iyice bıkkınlık

vermi ti artık. Bu gençler eylem istiyordu; ellerinde me ale, oç alma hırsıyla köktenci sava dü leri görüyorlardı.

Kazantsev yüzünü tokatlayan ya mura kar ı gözlerini kısıp yakasıyla ensesi arasındaki açıklığı örtmek için kamburunu çıkardı. Kaldırımın üzerine dizilmi , elleri gö üslerinde kavu turulmu , cesetlerden biri sanki ona sata acakmı gibi iri omuzlarını kabarttı. Apartmanın üst katlarından, el bombalarının patladı ı odalardan hâlâ ıslak gri dumanlar yükseliyordu. Bombaların kullanılması için Oleg vermi ti emri: Kapiya bir tekme, sonra o ye il yuvarlak nesnelere yerde yuvarla gitsin...

Adamlarından biri kolu baca ı kopmu , paramparça bir gencin cesedini battaniyeyle örtmü tü.

Kazantsev ba nını çevirip daha derli toplu duran cesetlere baktı. Olsa olsa on dokuz ya larında bir kız vardı, ö retmen okuluna giden, yanında yirmi altı ya larında bir doktora ö rencisi. Tümü de parlak beyinler. Oleg onlar için büyük üzüntü duyuyordu, sanki hepsini de kendisi öldürmü gibi. Bu Ukraynalı Bölücüler —ilkeleri her neyse— altı günlük ku atma sırasında üç polisle, kendi adamlarından ikisini öldürmü ler, sekiz ki iyi de yaralamı lardı. Sonunda, ya murlu bir günün güne görmemi karanlı nda adamları barikat olarak dizili mobilyaları ite sürükleye üçüncü kata çıkmı lar, 'teslim ol' ça ırılarını kulak asılmayınca makineli tüfek ve el bombalarıyla i i bitirmi lardı.

Gençlerin elinde rehine yoktu. Ama kendisi de bir Ukraynalı olan Oleg, biraz da içerdekilerin kamuoyunca mazlum görünmemeleri için tank ve roket atar kullanılmasını istememi ti. Altı gün süren sonuçsuz konu malar boyunca ne tehditleri, ne de

gençleri yola getirme çabaları bir i e yaramı tı. Adamlarından ilk kurbanı verince, ku atmanın bir i e yaramayaca ı ve teröristlerin kesinlikle ortadan kaldırılması gere i kaçınılmaz bir gerçek olmu tu.

Oysa Kiev ve Poltava olaylarında büyük bir sorun çıkmamı tı. Onca meydan okumadan sonra gençler kuzu gibi teslim olmu lardı. Ama Donetsk'te, bu, kan banyosuyla son buldu.

Bir elinde tabanca, bir elinde megafonla Oleg merdivenlerin tepesindeyken, her iki eli de el bombalarıyla dolu adamlarından biri gözüne çarpmı tı. Adamın yüzünde 'bu i i bitirelim artık' diyen bir yalvarı vardı. Kazantsev ayakları dibinde duran cesetleri de tanıtlayamadı ını farkedince, birden içinde en küçük bir acıma kalmadı ını farkedip emri vermi ti. Bitirin!

Ceset kamyonunun sesi duyuldu. Keskin bir ses, a lamaklı gibi. Ne olurdu, ne olurdu...

Oleg bomba uzmanı bir polisti, ama ko ullar onu anti terörist olarak uzmanla maya zorlamı tı. Rusları kimse sevmiyordu. Bölücü örgütün ülküsünden kıvılcımlar herkeste az buçuk vardı. 1930'lann açlık dolu yılları, Stalin'in temizlik harekâtı, fa istlerin altilmesinden sonra her kıpırdanmanın ezilmesini kimse unutmamı tı. Demir yönetim hiç gev ememi ti.

Herkeste vardı bu kıvılcım, Oleg'de de; her Ukraynalı'da.

Ama bu gençler, cesetleri derlenip toplanmı bu çocuklar farklıydı. Bombalar, tüfekler, sövgüler, kıyımlar, banka soygunları, kundakçılık, adam kaçırma... Do rusu Batı'dan iyi ders almı lardı. Bir yıl önce Kharkov'da örgütün bir hücrecini ele geçirmilerdi;adı Rusça di a rısı anlamına gelen Zoop'tu,

anadilleri olan Ukrayna dilinde bile de il. Tümü de anar ist, Troçkist, Maoist ve Tanrı bilir daha neydi. Tabii gangsterlikleri, adam kaçırma ve bombalama uzmanlıkları da vardı. Bu hücre yakalandıktan sonra bir süre ses seda kesilmi ti, ta ki yeniden bildiriler, protesto gösterileri ortaya çıkıncaya dek.

Ve yerde yatan bu gençler, tümü ölmü , kendi be adamıyla birlikte. Sekiz de yaralı.

KGB te meni Oleg Kazantsev bir eyler yitirmi oldu unun farkındaydı. Yitirdi i eyin bir de eri var mıydı bilemiyordu, hatta duygusal bir de eri olup olmadı ndan bile emin de ildi; ama yitirmi ti i te. Çocuklar ate açarak ona yardımcı olmu lar, o da el bombalarının kullanılması ve makineli tüfeklerin otomati e getirilmesi için emir vererek görevini eksiksiz tamamlamı tı. Ama imdi her yanını bir ürperti almı tı. Nedeniyse, so uk ya murdan çok, gelece e bakı biçimiydi.

Tırmanı . Ceset sayısı artıkça bu duygusuz, zarsız sözcük kullanılıyordu. Tırmanı var. Ama Oleg için anlamı ba kaydı: Bundan sonra ne olacak? Ayaklarının dibinde dipsiz bir uçurum varmı gibi sendelemeye ba ladı.

Ceset kamyonunun sireni daha fazla dü ünmesini engelledi.

Feodor Yelisavich Shubin a lıyordu, ama kendisi için mi, yoksa di erleri için mi, ayırt edemeden, Radyodaki haber bülteni Donetsk'te polisin 'canilere' kar ı giri ti i eylemi duygusuz bir sesle anlatırken, kurtulan tek ki i durumunda olmak onu deli ediyordu. Hücresinde herkes ölmü , geriye yalnız o

kalmı tı. Örgütün içinde en genç ve en son katılmı üye olarak ayak i lerinde görev yapar, pek ciddiye alınmazdı. KGB baskın yaptı nda apartmanda deildi. Kimse onu tanımadı ı için alı veri e o gönderilmi ti. Elleri kesekâ itlarıyla dolu dönerken önce megafondan yükselen sesi duymu , sonra da polis otomobillerinin yanıp sönen cılız ı ıklarını farketmi ti.

Hemen elindekileri yere atıp kaçtı. Bütün gece ve ertesi sabah süren otobüs yolculu u onu bir üniversite ö rencisi kızın evinde gizlendi i Kiev'e getirdi. Korkuyla büzüldü.

Özgürlük me alesini artık ona emanet edilmi ti, sa kalan tek ki i oldu u için. Bu dü ünçeye sarılarak göstermi oldu u korkaklı ı açıklamaya —ya da mazur göstermeye— çalı tı. Ama ba armı tı. Tüm ku atma süresi boyunca: yi it dostları yok edilip cani olarak damgalandı nı radyodan i itinceye dek de ba arılı olmu tu.

Radyoyu kapattı. Kız arkada ı küçücük mutfakta bula ık yıkıyordu. Shubin onun da a ladı nı sanıyordu. Tam içeri seslenecekken radyo dü mesi üzerinde duran eli birdenbire bir yumruk biçimini alıp radyoyu masanın üzerinden savurdu. Radyonun gerisi uçtu, içinden iki tane pil yuvarlanarak kızın yata nın altına girdi. Shubin aradı ı gücü pillerde ve radyonun içinde bulacakmıs gibi dalgın dalgın bakakaldı.

And içiyordu bir yandan, kendi kendine ve ölenlerin üstüne. Bir eyler yapılacaktı. Hem de büyük eyler.



Rudolf Ivanovich Belousov garajında diz çökmü , büyük bir sabır ve özenle beton zemini süpürüyordu. Toz ve metal talaından oluşan küçük yığınları bir bir farasına alıp boşalttı. Volga marka otomobilinin altında dökülmüş olan motor yağının siyah yapraklı yağın bile iyice süpürdü. Daha sonra çalınma tezgâhının altını da süpürüp duvara dayalı duvar katlanmı portatif bahçe iskemlelerini açtı ve içinden boş alanları topladı. Eh, galiba artık bitmişti bu...

Yok, henüz de il. Sabrı iyice tükenmiş olarak bir zamanlar kullandığı bira yapma makinesinin arkasını hafif hafif süpürmeye başladı. Buradan da üç tane küçük metal parçası çıktı. Belousov derin bir iç çekti. İmdi tamamdı artık. Sıra testereye gelmişti. Bunu da iyice temizledikten sonra her milimetresini bile büyük bir dikkatte inceleyip kestiği metalden hiçbir iz kalmamış oldu ona karar verdi.

Tüm izleri ortadan kaldırdığı kanısına varınca, garajın ortasına gelip elleri belinde dikildi durdu, oranda bitirdiği bir yapıtına bakar gibi. Neredeyse hazır sayılırdı. Neredeyse.

Önünde hafta sonu vardı, epey iyi görebilirdi. Temmuzda... temmuz başında, biteceğinden emin gibiydi.

## B R NC BÖLÜM

### GLADYATÖRLER

1

Aralı ko u. 1940 sonları ve 50 ba larında Emil Zatopek tarafından öncülü ü yapılan ve artık ço u orta mesafe ko ucusunun uyguladı ı bir teknik. Kalp atı nı dakikada 180'e çıkarmak. Federenko kalp atı larının hızlandı nı sayabilecek gibiydi. ki yüz metre ko , sonra dur, yarım dakika kalbinin kanla dolmasını sa la, bir yarım dakika daha oyalan kalbin i me tepkisi geçsin, sonra yine yarım dakika...

Sonra yine iki yüz metre ko ve dur, kalp yine dolsun. Bunu yirmi kez yap. Sabah üç mil ko mu sun, daha be mil ko acaksın. Federenko kalp atı larının yava ladı nı hissetti. Elinde kronometre siyle kar ıda duran antrenörü Vladimir Oos'a baktı. Kılı kırk yaran Vladimir. Birlikte hazırladıkları idman çizelgesini her zaman saniyesi saniyesine uygulamak ister. Grafikler ve notlarla dolu sayfalar. Federenko'nun Olimpiyat madalyası kazanması için.

Gümü madalyayı alması gerekiyordu. Tretsov ve Altın madalya için ne dü ünürlerse dü ünsünler —zaten Federenko'nun bu konuda pek fikri yoktu, dahası, gerçekten ö renmek de istemiyordu— Gümü yeterdi ona.

En azından.

ki yüz metre, kalp atı ı hızlandı, sonra dur.

Vladimir'in önünden geçmi ti ama antrenörü kronometresinden ba ını bile kaldırmadı. leri çıkık küçük gö süyle Vladimir, hiçbir zaman öyle ahım ahım bir antrenör olmamı tı. Ama önemli de ildi bu. Federenko için antrenör gerekmiyordu; ço u orta mesafe koucusu için de öyle. Tabii e er çok tembel ve aptal de ilsen. Sonunda her eyi yine kendin yapmak zorundaydın. Antrenörse yalnızca saat tutar, grafik çizer, yarı ta ya seni yüreklendirecek ya da sövecek sözler haykırırdı. Be bin metreyi yalnız kendi bedeninin ve kafanla ko ardın.

Son kez. ki yüz ko , dur, kalbin i mesini duy. Sonra yalnız ko mak kalıyor. Hiç ku ku yok, Vladimir ertesi günkü idmanı kaçırmasını istemezdi; sabahtan üç mil, ö leden sonra sekiz mil ko u. Ama annesi Tripillya'da hastaydı, bunun da ötesi yoktu artık. Kız karde i Zenaida telefon etmi ti. Ölüyor falan de ildi annesi, ama hastaydı i te ve ya lıydı. Kaburgalarının altında yüzüyor gibi duran kalbinden korkuyordu. Vladimir bir ona, bir kronometresine baktı. Tsentralny Stadyumu hemen hemen bo gibiydi. Parlak renkli e ofmanları ve ba tan çıkarıcı ortla rıyla birkaç kızdan ba ka kimse yoktu. Kızlar Federenko'yu tanıyıp el salladılar ama o kar ılık vermedi. Vladimir uluslararası ünü olan bir Sovyet atletinin hayranlarıyla arasında belirli bir mesafe olmasını uygun görüyordu.

Idman yapan ba kaları da vardı ku kusuz, cirit çiler, yüksek atlayanlar... Sabah idmanında biti ik pistte di er atletlerle birlikte çalı mı tı ama ö leden sonra Tsentralny Stadyumunun tüm pisti ona ayrıldı. Arkady Timofeyich Federenko'ya. Sovyet Olimpiyat seçmelerinde hasta hasta ko tu u için Tretsov'dan sonra ikinci gelen adam, geçen yıl 5000

metrenin en hızlı koucusu. 1980 Mayısının ilk günleriydi henüz, ama Federenko temmuzda Moskova'da yapılacak o yarı, Olimpiyat Finalini büyük bir hırsla bekliyordu.

Vladimir'in sabrı tükenmiş, kasılmaya başlamıştı. Federenko yanına gidip antrenörünün elindeki çizelgeyi inceler gibi yaptı. Böyle yapması Vladimir'in hoşuna gidiyordu. Bir süre sonra Federenko başını kaldırdı, biraz aştık, biraz utanmış bir durumda bekledi.

Vladimir, «ki yüz metrelerin **her birini hızlı** koacaktın,» dedi ve kalemıyla kayıtlarını gösterdi. «Yalnızca son on kez de il. uradaki farka bak...» Kalemini plastik kaplı defterin üstünde tıklattı. «Hı?» Ses tonu tıpkı bir öretmeninki gibiydi.

Federenko, «Peki, kabul,» dedi. «Ama bütün bunları geçen ay yapmam gerekiyordu.»

Vladimir aştık göründü. «Çizelge...» diye bağıladı.

«Bu iki haftalık uygulamayı yeniden yazmak istemiştim, ta en başından Ama sen hayır dedin.» Federenko'nun sesi sakindi, suçlama havası yoktu neredeyse. «Bu yaptığın sezonu açarken uygulanan program... Nisanda yaptığın aynı.»

«Yinelemen gerekiyor.» Vladimir genellikle böyle öfkeli konu almıştı. Federenko aştık tı.

«Yarın ben yokum, Vladimir.» Vladimir olmaz anlamında başını sallamaya başladı. «Evet, yokum. Annemi görmem gerek. Onun kalbi benimki kadar büyük de il. Gençliğin de yeterince aralı ko u yapmamı.» Federenko'nun sesinde hâlâ alaycılık ya da hoşnutsuzluk belli de ildi. Vladimir yaklaşan fırtınayı sezer gibi oldu ve elindeki sayıları incelemek için da

ha büyük bir güç harcadı. «Döndü ümde çizelgeyi yeni den hazırla.» Vladimir hayır anlamında ba nını sallı yordu.

«Bu çizelgeyi izlemen gerek, Arkady Timofeyich,» diye ısrar etti.

«Kim diyor?»

Vladimir'in gözlerinden bir anda a kınlık, ku - ku ve gülümseme geçti. «Ben diyorum.»

«Hayır, sen demiyorsun.» Vladimir'den en az on santim daha uzun olan Federenko, adamı iki kolundan tuttu.

Vladimir, «E ofmanını giy,» dedi.

«Daha de il. Nedir bu, Vladimir? Kim diyor bunları?»

«Ben diyorum, yahu, ben. Çalı tırcın, antrenörün ben de il miyim?» Küçük adamın gözlerinde ihanet parıltısı mı görüyordu Federenko? Ama olamazdı, de il mi?

Federenko yeniden tüm dikkatini vererek birlikte hazırlamı oldukları çizelgeye baktı. İlk kez bakıyor gibiydi. Sanki Vladimir'in belli etmeden yaptığı düzeltmeleri, yava laması için yapılan tüm de i iklikleri yeni farkediyordu. Aslında ba ından beri biliyordu, ama daha önceleri bunu dü ünlemek istemi mi ti. imdi de istemiyordu. Ne var ki ku kularını dile getirmi ti artık.

«Vladimir Borisovich, bana ne yaptırman gerekiyor?»

«Arkady Timofeyich» diye ba ladı antrenör, ama Federenko elini kaldırıp susturdu onu. Vladimir'in öbür dirse ini de bırakıp e ofman altını giymeye koyuldu. Bir yandan da söyleniyordu.

«Bu tempoyla temmuza hazır olacağım, öyle mi? Büyük yarı ı ko up iyi sonuç alacağım. Ve da

ha bir sürü saçmalık.» Federenko'nun sesinde iddet yoktu ama her gecesi buz gibi so uktu. «Fazia yarı kazanmam dü ünölmüyor, de il mi? Moskova'ya gitmeden önce belki birkaç tane kazanıp tahmincilerin aklında kalayım' diye, de il mi, Vladimir? Ama Finalde hiç ansım olmayacak, de il mi? Hı?»

Federenko kollarını kenetlemi , dimdik duruyordu. Genç ve yakı ıklı yüzünde, her eyi bilmesine kar ın öfke kırı ıklı ndan iz yoktu.

«Arkady Timofeyich... inan bana!»

«**Tabii, tabii**, Vladimir. **Ne** de olsa yarı a katılıyorum. Hem neden birdenbire bu maskaralı a itiraz ettim anlamıyorum. Peki, ya bu 1500 i ine ne diyorsun? Bu ay katılmamı istedi in yarı a? Tretsov on bin ko arken? Bunun altında bir eyler var, de il mi?» Vladimir ba ını sallayarak onayladı. Bu küçük fakat açık itiraf Federenko'yu iliklerine kadar ürpertti. «Bu düzmece bana ne zaman açıklanacak, Vladimir?.. Ne zaman?»

«Bilmiyorum... inan bana, hiç bilmiyorum!»

Federenko bir an antrenörün yüzünü dikkatle inceledi. Açık mavi gözleri adamın aklını okumak için u ra tı. Sonra döndü ve soyunma odasına' do ru yürümeye ba ladı. Kayıt dosyasını gö süne bastıran Vladimir de arkasından gitti.

Hiç de öfkeli görünmedi, diye dü ündü Vladimir. De il mi? Belki de itiraz etmeyecek. Belki de oyunbozanlık etmeyecek.

\* \*

«Mayıs geldi bile... programından iki ay geridesin. Garajında kapanıp kimbilir neler yapıyorsun,

sonra da yeti tiririm diyorsun. Senin i in bu aygıtları yapmak, benim i lerime burnunu sokmak de il!»

«Feodor Yelisavich, yeti tirece imi biliyorum. Ama sen benim çekti im ve halen de çekmekte oldu um güçlükleri anlamamakta direniyorsun. Son modeller yanında ilkel bir ey yaptı ımı sanıyorsun... belki de öyle. Ama kendine özgü yanlarıyla benim yaptı ım di erlerinden daha geli mi ve karma ıktır. stedi in i i görmesi için kullanılmakta olan tipleri uyarladı ım gibi, bir de gerekli kılıfı yapmak zorundayım. Salt bu bile ne denli zor oldu, biliyor musun? Zamanlama mekanizması da cabası. Hem bunların denemesini nerede yapaca ım dersin, eh?»

«Pekâlâ, peki, tamam.»

«Yoo, hiç de tamam de il. Bir yıl içinde ben üstüme dü eni bitirmek üzereyim. Ya sen? Bütün yaptı ın yanına üç be tane akli bir karı havada çocuk toplamak. stedi in kadar onlara Do pabachenya adını ver ya da yurtsever özgürlük sava ılı gibi giydir. ler kızı tı mı ne yapacaklarını biliyor musun? Söyle bakalım.»

«Üstlerine dü eni yaparlar. Yahu, Rudolf, benim i ime burnunu sokmasana. Öyle bir grup benim için gerekli, çünkü kimse onları tanımıyor, bugüne dek hiçbir eye karı mamı lar. Üstelik tümü de gönüllü. Donetsk ve Kharkov'dan, Poltava ve Kiev'den sonra ortalıkta kalite adam kalmadı artık. Köpekler hepsini öldürdüler ya da içeri tıktılar. Unuttun mu?»

«Pekâlâ. Ba ı la. Ama aygıtları zamanında teslim ederim diyorsam, ne söyledi imi biliyorum. Geip onları temmuzda alabilirsin.»

«Ama bu çok—»

«**Geç** mi olur? Hiç de de il. Aslında temmuz ba-  
ı demeliydim. **Bol** bol zamanın olur. Haa, u birlikte  
oturdu un kız?»

«Zenaida, n'olmu ona?»

«Daha n'olacak, güvenilir biri mi?»

«Yeterince... onu kullanaca ım i için. Anlamı-  
yor musun, ö rencilere, çoluk çocu a ihtiyacım var.  
Sabıkasız adamlar gerekli!»

«Olaydan sonra da *onlara* güvenebilir miyiz?»

«Kimseye söylemek istemeyeceklerdir, de il  
mi?»

«Herhalde.»

«Gel unu haziran yapalım.»

«Temmuz ba ı.»

\*  
\*\*

François Diderot pistin üzerine do ru kalktı ını  
sandı. Bacakları güçten kesildi i anda hemen sırtüs-  
tü, böylece yere yı ılısı bitkinlikten de il de, bile-  
rek yapılan bir hareket gibi görünmü tü. Ama Di-  
derot yattı ı yerden kalkamadı. Münih Olimpiyat  
Stadyomunu balık gözü merce inden görür gibiydi.

Az kalsın geçiliyordu, farkındaydı, yarı ı biraka-  
cak gibi olmu tu. Kazanmak için tüm yedek gücünü  
ortaya koymu , imdiyse tükenmi ve bitkindi. Hiç-  
bir yarı tan sonra böylesine kötü hissetmemi ti. To-  
pu topu da Holmrath ve ünsüz bir Çek yarı çısının  
üç metre önünde bitirebilmek için. Be bin metre-  
nin sonunda, Holmrath'ı geçtikten sonra, son turla-  
rı kayar gibi ko ması gerekirdi aslında. O anda Al-  
man atleti Diderot'nun üzerine e ilip baktı, soluk so-  
lu aydı ama gülümsüyordu. Göz kırptı ve yürüdü  
gitti — **yürüebildi!**



Diderot oturdu u yerde do ruldu. Munchenerb rau ampionası 5000 metre yarı nın birincisiydi. Stadyumdaki hoparlörler seyircilere yarı n sonucunu duyuruyorlardı, sanki pistin kenarına çuval gibi dü mü olan mavi formalı adamın birinci geldi ini bilmiyorlarmı gibi. Cılız alkı seslerini Fransızca tek tük övgü sözcükleri izledi. kinci gelen Alman atleti Holmrath için çok daha büyük bir tezahürat yapıldı. Diderot aya a kalktı ve a ır adımlarla tünele do ru yürüdü. çeri girdi inde stadyumdan çıkan büyük gü rültü birden kısılmı tı. Bir tuhaf oldu.

ki yıl önce Avrupa rekorunu elinde tutan Norveçli Jorgensen tünelde bir sıra üstüne oturm u , kendisini otele götürecekle otobüsü bekliyordu. Diderot bir süre skandinav atletine baktıktan sonra, beyindeki videoteypte yarı ı bir kez daha ya adı: Holmrath ve Çekoslovakyalının sıkı tırdı ı anları. Otoparka çıkınca havanın sıcak ve güne li olmasına kar ın elinde olmadan ürperdi.

Otobüsü bulmak için bakırken, bir talyan arabasının kibirli korna sesini duydu. Onun çıkı ını gözden kaçırmayacak bir yere, çıkı kapısının hemen kar ısına park edilmi ti.

Loriot. Son derece pahalı bir Cardin giysi ve Givenchy güne gözlükleriyle ık bir gangster gibi görünüyordu. Aslında Loriot yalnızca i adamıydı. Hele gülümsedi i zaman akı ba ında ve sevimli bile denebilirdi. Uzattı ı eli Diderot isteksizce sıktı ve Alfa Romeo marka otomobilin içine daldı. «Bugün çok zorlandın, François.»

«Öyle oldu.» Diderot otoparkı gözden geçirdi. Daha kimse ayrılmamı tı. Otopark hâlâ doluydu, or talıktaysa pek insan görünmüyordu. Hâlâ...

Loirot, «Ne söyleyece ini biliyorum, Françios.» dedi.

«Buraya France Allemagne Spor Firmasının temsilcisi olarak geldim. Biliyorsun, bu ampiyonayı kısmen de olsa biz düzenliyoruz. imdi de 5000 metre birincisini kutluyorum. Spora çok dü künümdür.»

«Sen sporun ticaretini yaparsın, Loirot. Ne istiyorsun?»

«Korkma, bu resmi otoparkta sana rü vet vermeye niyetim yok.»

Diderot sırtını yaslayıp gözlerini yumdu. Güne ışık gözkapaklarının içinde kırmızı görünüyordu. Loirot'nun çekip gitmesini istedi, ama bunu söyleyemiyordu.

Bir milyon frank vardı.

Sert bir içki içmi gibi başı döndü bu parayı anımsayınca, France Allemagne Firmasının başlı oldu u Dumas Ouenelle... makyaj gereçleri, içkiler, giysiler, spor gereçleri, yabancı otomobiller, oteller, gezi acentaları. Büyük bir lüks ve konfor ticareti. Reklamlarında, 'Dumas Ouenelle tipi yaşam,' diyorlardı. Diderot da bunun bir parçasıydı. Tüm borçlarını ödemi , yeni bir otomobil almı , giderleri kar ılanmı tı. Dumas Ouenelle ile çalı tı için. Diderot yine ürperdi.

Dumas Ouenelle onun Moskova'da kazanmasını istiyordu. Tatil gezileri, tra losyonları, pudralar, bira, arap, otomobil... Dumas Ouenelle tipi yaşam satışlarını hızlandıracaksa. Olimpiyat madalyası çok gerekliydi.

Bir milyon frank. Yalnızca Olimpiyat madalyalı François Jeon Marie Diderot oldu u için. Bir altın yeterdi, Killy gibi üç tane kazanması gerekmiyordu. Bronz bile olurdu. Killy, zavallının tüm madalyalarını

geri almı lardı; daha erken harekete geçmi olsalardı yarı a bile sokamayabilirdi. Bunu dahi yapabiliirdi. «Ne istiyorsun?» diye kestirmeden sordu Diderot.

«Hiç, her ey yolunda mı diye göreyim dedim.»

«Sen antrenör müsün?» diye sordu Diderot, a zını buru turarak.

«Yalnızca bir spor seyircisi. Ama hüsrana u ramı bir seyirci. Aldı ın parayı çarçur ediyorsun. Moskova zaferini kazanmı gibi daha imdiden Dumas Quenelle tipi ya amaya ba ladın. Biraz kendini frenlemen gerek, François, yata a biraz daha erken ve tek ba ina girmen iyi olur belki. Ya da biraz daha sık erken kalkıp geceleri erken yatsan.»

« u i e bak, sen uzmanmı sın baya ı!»

«Hayır, François. Yalnızca para konusunda uzmanım. Zaten her ey de onunla ilgili de il mi? Sana biraz para verdik, çok daha fazlasını vermek niyetindeyiz ama kar ılıksız de il. Yatırım yapaca ımız bir atlet bulmak için düzenledi imiz küçük bir yarı ı kazandın. Ama senden ba ka iyi yarı çılar da vardı.» Loirot güne gözlü ünü havalı bir biçimde çıkarıp parma ını Diderot'nun gö süne dayadı. «Geçen yıl hep kazanırdın. Avrupa'da yapılan yarı ların hemen tümünü kazanmı tın. Ama o zaman açtın, hırslıydın ve kibirliydin. Senin zaaflarından yararlandık diye bizi suçlamaya kalkma, François. France Allema ne firmasını ya da Dumas Ouenelle'i suçlamak seni yanılıdır. Hâlâ karar verme ve davranı özgürlü ün var sanırsın sonra. Oysa yok.»

Diderot ses çıkarmadı. mزالamı oldu u sözle meler firmanın Paris bürosunda kilitli duruyordu. Öyle güven içindeydi ki, ne Fransız Atletizm Federasyonu, ne de Uluslararası Olimpiyat Komitesi bunu

örenecek diye korkmak düpedüz budalalık olurdu. Ama korkuyordu.

Bir an için Diderot Moskova'da madalya kazanmayı ne denli çok istedi inin farkına vardı. Hangisi olursa... Ve de ortaya çıkacak diye ne denli korktuunun. Aradaki iki ay içinde.

«Ya örenebilirlerse?»

«Örenmemeleri için elinden geleni yap,» dedi Loirot.

\*\*\*

Winston Ochengwe, idman çizelgesi ve antrenörü ne derse desin, i yerinden M'seka köyündeki kulübesine kadar olan on millik yolu her gün koardı. Çalıma Bakanlıının Kabale ubesinde yazıcı olarak çalıtı i yerine, sabahın erken saatlerinde yaptıı ko u belki daha zevkliydi ama dönü yolunda karısı ve o lunu dü ününce, sanki yarı ipini göüsler gibi oluyor, çevresinde herkesin ona alkı tuttu unu sanıyordu.

Ochengwe Uganda'ya göçmen gelmi bir Tut s'iydi. Eski köyü sınırın kırk mil karısında kalıyordu. 1964 yılında Hutu'lar birkaç bin Tutsi'yi öldürünce yurtlarını terketmek zorunda kalmı lardı. Ochengwe o zamanlar daha çocuktu. Amcası ve a abeyi de öldürülmü tü qma nasıl oldu unu pek anımsamıyordu. Tabii babası da bir ey anlatmamı tı ona. Güçlü ve ciddi bir adam olan babasını tüm ya amınca örnek almı tı Ochengwe. Öldükten sonra da anısını ya atıyordu. Annesiyse kendi anıları ve bir keçiyle birlikte kulübesini payla maktaydı.

**Winston Ochengwe ngilizlerin kurdu u bir okulda** örenim görmü tü. Memuriyet sınavını kolay

lıkla kazanmı tı. Okulda okudu u Julius Caesar ve ye il tarlalarda besili hayvanlardan, fabrikalarla dolu kentlerden söz eden derslerden çok daha kolay bir sınavdı.

Ama tümünden de iyi becerdi i bir ey vardı, o da ko mak. Kilometreler boyu hiç yorulmadan ko a bilirdi. On altı ya ında Uganda ampionu olmu , on yedi ya ında Uganda rekoru kırmı tı. Son üç yıldan bu yanaysa Afrika ampionu olarak rekor sahibiydi. Katolikli inin simgesi olan küçük altın haç **siyah boynunda** parıldıyordu. E er ko abiiirse hangi dinden oldu u önemli de ildi, göçmen olu u da. Asyalılar gibi hiçbir zaman ülke dı ına kovulmayacaktı.

Ba ını salladı. Artık Kabale ve Kampala sokaklarında hiç rastlamadı ı o açık renkli ve dar yüzlü insanları anımsayınca, hafif bir vefasızlık duygusuna kapılır gibi oldu. Ba kan di Amin onları ngiltere'ye göndermi ti, Afrikalıları sömürdükleri için. Buna da ku ku yoktu.

Son yamaçtan a a ı iniyordu, en uzun olanından. Sarah yeme ini hazırlamı olmalıydı. Yoldan geçen bir otomobile yol vermek için yana çekildi. s-tese onun da bir otomobili olabilirdi. Söz vermi lerdı. Ama benzin çok pahalıydı. Üstelik köy halkı onunla gurur duyuyordu. Sık sık yanına gelip onu yakından görmek isterlerdi. Özellikle küçük çocuklar. Oysa bir otomobilin içinde bu insanlara onlardan farklı oldu unu vurgulamı olurdu. Hemen hemen aynı nedenlerle Kampala'da bir i önerisini de geri çevirmi ti. Aslında en iyi idman tesisleri de oradaydı. Neredeyse baskı denebilecek ısrarlara kar ın Ochengwe bu öneriyi kibarca geri çevirmi ti.

Sabah serinli inde ko mak do rusu baya ı iyi oluyordu, ama Sarah ve o lunun evde onu bekledi

ini dü ünme k ak am ko usunu daha zevkli yapıyordu.

Shubin onu farketmi inde .Federenko merkez istasyonunun bekleme salonlarından birinde Tripillya trenini bekliyor, elindeki ak am gazetesini karı tırıp kahvesini yudumluyordu. Shubin bu kar ıla mayı elinden geldi ince rastlantı gibi göstermeye çalı tı. Sanki kendisi de oraya bir tren beklemek için gelmi gibi. Ama Federenko'nun son derece tetikte bekledi ini farketmi ti.

«Arkady Timofeyich!» diye seslenerek elini u zattı. Federenko uzanan eli sıkmadan önce, sanki kir liymi ya da bir silâh gizliymi gibi baktı.

«Feodor Yelisavich,» dedi Federenko co kusuz bir sesle. Shubin kar ısındaki bo iskemleye oturdu. Deri taklidi ceketinin dü melerini açtı ı sırada Federenko rengi solmu bulucinini farketmi. Hiç ku ku yok karaborsadan edinmi olmalıydı. Güldü. Ya konuk bir sporcudan ya da bir turistten alınmı tı.

«Epey para vermi olmalısın,» dedi Federenko. «Pek de il.»

Federenko gülümsedi. Shubin'de gizli bir eyler oldu unu seziyor, ondan kaçınmak istiyordu. Kız karde i Zenaida'yla bir süredir sevi tiklerini, ili kilerinin hâlâ sürdü ünü de biliyor ama dü ünme k bile istemiyordu. Onu gördü ü zaman aklına getirmekten en çok kaçındı ı eyse kendi kendine duydu u kıskançlıktı. Shubin ba arılı olamamı tı; parlak bir mühendis olmasına kar ın ö rencilik dönemi ve sonrasında kendini Ukraynalı bölücülerin siyasetine kap tırıp Donets hidro elektrik tesislerinde Sovyet dü

manı bildiriler ve gazeteler da ittı ı için buradaki gelece i çok parlak i inden olmu tu. Shubin kar ı-sındakiler durmadan i neleyen bir insandı; her zaman sivri, akıllı ve idealist olmu , yükselmeye ve refaha sırtını çevirebilmi ti. Oysa Federenko gözde bir Sovyet sporcusu olarak bunların tümünden payını alıyordu.

Federenko oturdu u yerde konu madan Shubin'in dar sayılacak sakallı yüzünü incelemeye koyuldu. Kıpır kıpır gözleri her eyi inceliyor, nefretle parlıyordu. Shubin huzursuz bir insandı. Federenko bunu üniversite yıllarında anlamı tı. Kız karde ile ili kileri ba ladıktan sonraysa bir kez daha bu yargısı do rulanmı tı.

Shubin, «Ee, Arkady Timofeyich, seni gördü üme sevindim,» dedi, özellikle uzattı ı gergin bir suskunluktan sonra.

«Gerçekten, ben de.» Federenko bunu söyledi-ine anında pi man oldu ve hemen ekledi. «Hâlâ enerji santralında çalı ıyor musun?»

«Evet, ya. Elektrik sanayiinde daha önce de çalı mı tım. Beyaz önlük bile giyiyorum. Tabii yanımda süpürgem ve paspasım da var.» Bu sözler sanki a zından di çi zoruyla çıkarılmı gibi Shubin'e acı vermi ti.

«Ya...»

«Üzüldü ün için sa ol, Arkady Timofeyich.»

Federenko saatine baktı. Trenin gelmesine hâlâ yirmi dakika vardı. «Ba ka eylerden söz edelim, olmaz mı?»

«Örne in, senden mi? Ya da Olimpiyatlardan. Tabii, çok daha ilginç olur.» Shubin gizlemeden alay ediyordu. Federenko'nun canı sıkıldı. Alay edilmek

ten çok alaya alınan konu rahatsız etti onu. Ba nı salladı.

«Hayır, onu da es geçelim. Zenaida hakkında konu alım mı?»

Shubin'in gözleri oyna tı. «Gerçekten mi? Neden olmasın? Kız karde in.»

Federenko istasyonda bir süre bakındı. Kalabalı ı gördükçe yapaca ı yolculuk için sabırsızlık duyuyordu. «Onunla evlenecek misin, yoksa birlikte mi ya ayacaksın, ya da..?» diye çıkarıverdi a zından.

Shubin çirkin çirkin güldü. «Ya da bildi im gibi yapaca im.»

Konu manın biçimi Federenko'nun a ırına gitti, fakat artık konu ortaya dökülmü tü. Shubin'den artık hiç ho lanmıyordu ama kızkarde i için de endi-eliydi.

«Onu seviyor musun?» diye üsteledi Federenko.

«Tabii seviyorum!» Shtubin ona sokulmak için masanın üzerinde e ildi. Bu sırada eker kö esindeki ka ı ı devirince masanın üstüne eker döküldü. Shubin parma nı ekerlerin üzerinde gezdirerek ekledi. «Ama senin anlad ı n anlamda de il... yani tehlikesiz bir biçimde de il. Popo yalayıcılık, sırt sıvazlayıcılık olan senin biçiminin d ı nda, Arkady Timofeyich.» Gözlerini ekerin üzerinden ayırıp Federenko'nun yüzüne dikti. «Sen cici çocuk olmaya devam et, Arkady. Babanın adına layık de ilsin. Bunun farkındasın, de il mi?»

«Babam milliyetçi oldu u için o kamplardan birine gönderildi diye mi?» hanetin keskin duygusu, uzun bir bıçak gibi Federenko'nun midesinde burkuldu, ama gerçek duygularını aç ı a vurmadı. «Otuz iki yıl önce olan bir olay. Hem babam dönmü tü, kısa



bir hüküm yedikten sonra.»

«Senin ve Zenaida'nın tohumlarını attıktan sonra yine gitti ve bir daha da dönmedi!»

Federenko saatine baktı. On dakikadan biraz fazla vardı. Kalkacak gibi davrandı. Shubin uzun, ince elini uzatıp kolundan yakaladı.

«Otur yerine, popo yalayıcısı!» Federenko silkinip Shubin'in elinden sıyrıldı, ama oturdu. «yi,» dedi Shubin. «Neden burada oturmu senin gibi biriyle yarenlik ediyorum, biliyor musun? Çünkü bunu yapmamı Zenaida istedi. Seninle konu mamı istedi, aklını başına alman için. Yüreğini ve yardımını vermen için. Ama pek konu muyuz seninle, değil mi? Yalnızca sokak kedileri gibi birbirimizin yüzüne tıslıyoruz. Senle ben karıt kutuplarız, ama çekimimiz yok.»

«Eskiden yakındık...» Federenko, Shubin'in konuma havasını yumu atma gereğini duydu, ya da saptırma.

«Çok eskiden, benim hiçbir şeyden haberim yokken! Sen daha Ukraynalı yurttanlardan daha güçlü bir yüreğin ve büyük bir ceserin olduğunu öğrenmeden. Ve Stalin'in evinde besleme olmadan.»

«Stalin öldü.»

«nanmam, salt onun durumu için reinkarnasyonu (1) kabul edebilirim.»

«Daha ne kadar kafa ütöleyeceksin?» Federenko sakinleştirdi. Artık bu konuların kişisel bir saldırı olarak almıyor, ö rencilik günlerinin delili içindeki polemikler gibi görüyordu.

«Boş konu uyorum.» Shubin sırtını arkaya

(1) Reinkarnasyon: Hristiyan inancında ölümden sonra ruhun başka bedene girmesi.

yasladı. «Kızkarde inin istedi ini yaptım i te. Ya çok ödleksin ya da rahatına çok dü künsün. Hangisi oldu unu bilmiyorum, umurumda da de il. Hadi git, trenini kaçırma, Arkady Federenko, devleti olmayan adam, uluslararası bir hiç. Ama kızkarde ine gayret etti imi söyle, tamam mı?»

Federenko aya a kalkarken Shubin'in yüzüne baktı. Adam bitkin görünüyordu, sanki için için yaptı ı bir sava tüm gücünü tüketmi gibi. Ama hayır, diye kendi yargısını düzeltti Federenko, Shubin her zaman böyleydi: çinden hiç eksik olmayan öfkesiyle yıpranmı . Federenko ürperdi. Birden kızkarde inin Shubin'le hiçbir ili kisi olmasın istedi. Shubin düpedüz tehlikeliydi.

«Ho çakal, Feodor Leyisavich,» dedi ve trenin gelece i platforma do ru yürüdü.

\*  
\*\*

Yolculu un büyük bir bölümünde tren Dnieper Nehri boyunca yol aldı. Nehir Odessa'ya giden tatarlarla doluydu. Odessa'ya Federenko da gitmi ti; SSCB Atletizm Federasyonu sa lamı tı bunu. Bu geziye annesiyle Zenaida yi da götürmü tü. ki haftalı na. Uluslararası niteli i olan Spor Ustaları için tanınmı bir ayrıcalıktı.

Aklına takılan sorunları bir yana itip dikkatini iyi eyler üzerine çevirmeye çalı tı, gerçekten de spor ona çok ey kazandırmı tı. Annesinin kendine ait bir evi vardı, en azından çok dü ük bir kira kar ılı ı, hem de ömür boyu; üstelik yalnızca bir aileyle payla ıyordu, bir çiftlik i çisinin ailesiyle. Bu da yine i in iyi yanlarından biriydi, çünkü adam mutlak bahçesni ekmi , ürünü annesine de veriyordu. Ada

mın karısıysa Federenko ve Zenaida'nın yoklu unda annesine bakıyordu.

Bunların tümü de olumlu eylerdi. Federenko derin bir soluk çekip sırtını yasladı. Gelecek ay Kiev'den ta inaea ı zaman Moskova'da onu yepyeni bir daire bekliyordu.

Lanet olası Shubin durup dururken içine kurt sokmu tu.

Vladimir de öyle, hem de daha mide bulandırıcı bir kurt. Bildi i bir ey vardı Vladimir'in ve de hiç ho olmayan bir ey.

u ya da bu biçimde onu kullanacaklardı i te. Üstelik madalya kazanması için de de ildi. Bunun dü ünülmedi i artık belliydi. Kı tan beri uyguladı ı çalı ma programı yalnızca hızı ön planda tutuyordu, dayanıklılı ı de il, sanki 1500 için hazırlanıyormu gibi. Aralıktan bu yana uzun mesafe çalı maları bir yana bırakılmı , mart ayındaysa 1500 metre kapalı salon yarı masına sokulmu tu. Peki ya kros? En son kros yarı masına kı ba larında girmi , o günden beri yapılan yarı malara Vladimir onu sokmamı tı.

Federenko önceleri isteneni gönüllü olarak, daha sonralarıysa soru sormaksızın yapmı , çünkü sormak istememi ti. O halde bu ö leden sonra niye sormu tu ki?

Tren Vitachiv istasyonunda bir grup i çi daha bo altırken Federenko i in gerçe ini kendi kendine bir kez daha itiraf etti:

**Yapabilece i bir ey yoktu.** Oynanan oyunu sürdürmeliydi, oyunbozanlık etmeden. **Popo yalayıcı.** Shubin haklı mıydı ne?

Gözlerini simsıkı yumdu; gözya larını bastırmak

için mi, yoksa koyvermek için mi oldu undan emin de ildi.

Eve vardı ında annesi koyu bir sebze çorbası içiyordu. Kadının kayı gibi yana ını öpüp yanına oturdu. Annesi ona alt katta oturan Fedukhin'le ailesinden, o lunu son gördü ünden bu yana ölen tanı mesiyle artan yalnızlık ve sindirim bozuklu u. Fede renko annesinin durumuna kendi kendine bir te his koymu tu: Zenaida'nın da eve giderek ender gelmesiyle artan yalnızlık ve sindirim bozuklu p. Fede renko da yarı mevsiminde hemen hiç eve u ramı yordu.

Sabrı ta acak duruma gelmesine kar ın kendini zorladı, annesinin eli elinde, yanında oturup onu dinledi ve hak verdi.

Annesinin yanından kalkıp biti iktaki oturma yemek odasına geçti inde hava iyice kararmı tı. Odanın bir kö esinde de televizyon vardı, ço u ailede bulunmayan bir ey. Federenko'nun ak am yeme ini Zenaida hazırlamı tı. Özel rejimle beslenmedi inden, kızkarde inin özenle yapmı oldu u et yeme i Fede renko için sıradan bir ö ün gibi geldi. Federenko her eyiyle özeldi zaten. Kapıdan girdi i anda alt komu Fedukhin onu görmü , efendisi kar ısında iki büküm olan bir toprak köylüsü gibi selam vermi ti.

Yeme inin sonunda bir i e Do u Alman ithal birası açıp mutfakta çalı an kız karde ini izledi. Federenko kız karde inin büyük bir gerilim içinde oldu unu farkedip konu mayı açtı. Di lerinin arasına kaçını bir et parçacı ını çıkarırken kayıtsız bir sesle, «Bugün Feodor Shubin'i gördüm,» dedi.

«Öyle mi?»

«Evet. Anladım kadarıyla, senin istediğin üzerine görüşümü üz.»

Bulağın tasının içine bırakılan tabanın sesi duyuldu, ardından mutfak kapısının eşiğinde Zenaida belirdi. Ellerinde pembe lastik eldivenler, önünde Pravda gazetesinin reklamını yapan plastik bir önlük vardı. Zenaida oldukça sinirli görünüyordu.

«Ne... ne söyledi sana?»

«Her zamanki saçmaları, bu kez daha iddetteli.» Federenko kız kardeşinin yüzünde yumruk yemi gibi bir ifade belirdiğini farketti. «Bana sorarsan, pek akli barmda de il.»

«Sana sormadım!» diye kesti Zenaida.

«Pekâlâ, pekâlâ, Zenuka.» Zenaida adının böyle söylenmesini yüzünü ek iterek karıştırdı. «Tamam. Yine bana o milliyetçilik safsatasını satmaya kalktı. Sonra benim Usta Sporculuk ödülümü ve ya am biçimimi kınadı. te tüm yaptı ı bu.»

Federenko o anda kız kardeşinin kendisi ve Shubin arasında bölündüğünü anladı. Herkese karışın Shubin uluslararası bir atlet olan abeyine sövmezdi. Sovyet düzeni hakkında ne denli kötü düşünürse düşünün, Zenaida abeyini her zaman konusundan bırakırdı.

«Her zaman fazla ileri gider... espri anlayışı hiç kalmamı . Çok akıllıdır, fakat bu özelliği onu çok ciddi yapıyor. Kendisine yapılanlar için de çok hınçlı.» Zenaida abeyinin oturduğu masanın yanına geldi ve karışına oturdu. Federenko kız kardeşinin siyah saçlarına, düzgün kemik yapısına ve açık ten rengine büyük bir beğeniyle baktı. Kız kardeşini hem çok güzel, hem de akıllıydı. Ama kafasının içinde Shubin

vardı, dahası, hiç ku ku yok yata ının içinde de vardı, ba ka...

Federenko aklına geien kötü dü ünceleri bo du ve kız karde inin elini tuttu. «Zenuska, Shubin tehlikeli bir insan. Bana ya dırdı ı sövgülere aldırımıyorum... o denli de il yani, ama senin için kaygılanıyorum. Vah i bir yanı var...» Federenko gözlerini kız karde inin gözlerine dikti. «Onunla ili kini sürdürmek zorunda mısın, Zenu ka?»

Zenaida elini Federenko'nun elinden sıyrıp çekti. Yüzü kızarmı , gözlerinde öfke belirmi ti.

«Arkady, kiminle görü ece imi, ne yapaca ımı bana söyleme e kalkma! Eskidendi o, Arkady. Artık **küçük** kız karde in de ilim. Cam duvarlar içinde yeti en tufanda marullara, güzel çiçeklere benzemek istemiyorum. Sakın bana baskı yapmaya kalkma, büyük a abeyim, sen rahat ya amını sürdürmeye bak!» Sanki kız karde inin sesiyle Shubin konu u uyordu. Federenko uzanıp onu bile inden yakalayıp sıkıttı. Zenaida acıyla irkildi.

«Bana Shubin'in a zıyla konu ma. Kaçı ın biri o. Kendini öyle da ıtmı ki, bir bardak içkiden veya siyaset yüzünden ya da bir otobüsün altında kalıp geberebilir, farkına bile varmaz. Ona ne olursa olsun, umurumda de il ama sen umurumdasin. Anladın mı?»

Zenaida elini çekip bile ini ovu turdu. «Sen kendi ya amını kurmu sun, her eyi oldu u gibi kabul leniyorsun. Ama bazılarımız bununla yetinmiyor i te.»

«Ne? imdi tam onun gibi konu uyorsun!»

«Senin hakkında yanılmamı , Arkady. Ko manın

kazandırdı. İyiler gerçekten de senin gözlerini boyamı, baka hiçbir şey göremiyorsun. Ah, bir babama benzeseydin...»

Federenko aya kalktı, yüzü öfkeden kireç gibi oldu.

«Babamı doğru dürüst tanımadım bile, senden de az tanıdın. Onu bana karı silah gibi kullanmaya kalkma, efsanele tirmen de bozuna, inancak de ilim. Evet, belki milliyetçi falandı ama arasına annemin anlattıklarına kulak verecek olursan, aynı zamanda onun ayağın biri olup Ukrayna bağımsızlığı için savaştığı sırada sabahlara dek annemi nasıl dövdüğünü de öğrenirsin!»

«Sesini yükseltme, annem duyacak!»

Federenko masanın üzerinden bakan kız kardeşine doğru uzattı. Zenaida oturduğu iskemlede ufalı vermişti.

«Babam kamplarda ölmüş olabilir, dedelerimiz de 1932'lerin büyük kıtlığında beş altı milyon kişiyle birlikte ölmüş olabilirler. Ama şimdi ben hayattayım, sen de öylesin. Ama korkarım, bu durum Shubin için uzun sürmeyecek.»

Federenko'nun öfkesi daha çok Zenaida'nın tepkisini görmek içindi. Son tümcesini bitirdiği sırada kız kardeşinin yüzünün kıpkırmızı kesildiğini gördü. Bu yüzde aynı zamanda gizli eylemlerin ve tehlikenin esintileri de vardı. Shubin'e çok fazla benziyordu.

Federenko sesini alçalttı. «Tanrı a kına, Zenaida, neler karı tırıyorsun sen?»

\*

\*\*

Editörlerden biri elinde teleks sayfasıyla haber dairesinden geldiği anda. Ben Greenberg ofisinden

çıkmaq üzereydi. Saatine baktı, geç kalmaktan korkuyordu, çünkü editörler onu yakaladı ında geçmi spor olaylarıyla ilgili anılarını anlattırır, uzun süre alıkoyarlardı. Los Angeles ua ına yeti mek zorundaydı, ama ister istemez daha epey zamanı oldu u unu anladı.

«Ben,» dedi editör. «Bunu da yanına almak istersin diye dü ündüm.» Adamın a zı kulaklarına varıyordu. « u senin harika ocuk Gutierrez'e göster. Özbe enisi bo azına dü ümlensin!» Göbe inden gelen seslerle kakhaha atmaya ba ladı. Greenberg, daha üniversitenin ilk yıllarından ke fetti i ve göklere çıkardı ı atletin böyle alaya alınmasına ses ı-karmadan teleks sayfasını alarak göz gezdirdi.

«Dün gece mi?»

«Sydney'de, ı ıklar aitında. Üstelik sezonun son yarısı ında.»

Greenberg, « u i e bak,» diye soluk verdi. «Tanrım, u i e bak. Ey Atletler Tanrısı, Amerika Birle ik Devletleri'ne ne yaptı ını sanıyorsun sen?» Gözlerini önce tavana dikti, sonra yere çevirdi ve kâ it parçasını buru turup odanın bir ucunda duran kâ it sepetine fırlattı. «Bunun için te ekkür edece-imi sanma. Sam!»

«Bilmek istersin diye dü ündüm.»

«Hıh.»

öp sepetine büyük bir isabetle dü en teleks sayfası 5000 metre Avustralya ampionu Keneth Irvine'in sezonun son yarısı ında dünya rekorunu kırdı ı haberini eriyordu.



2

Greenberg basın locasında oturdu u yerde, Gutierrez'in ata a kalkaca ı anı bekliyordu. **Examiner** dergisinin atletizm muhabiri Mac Donald ile ata-ın kaçınıcı turda, hatta hangi dönü te ba layaca ina bahse girmi ti. Gutierrez hakkında daha tarafsız dü-ünebilen MacDonald kır saçlı ba ını sallamı , hiç-bir yorum yapmadan bahsi kabul etmi ti.

Ama Greenberg bu çocu un yalnızca kazanaca ını de il, açık farkla kazanaca ını çok iyi bili-yordu. Di erleri Gutierrez'i daha tarafsız bir gözle görebiliyor, hatta biraz ku kuyla bakıyorlarsa, bunun nedeni, gerçekten de çocu un bu izlenimi vermesin dendi. Greenberg ise onu pembe gözlüklerle görü-yordu hep. Basın locasından mavi puro dumanları altında kalan piste baktı ı zaman, ona sanki kendi o lunu izliyormu gibi geliyordu, hatta belki ken-disiydi arada ko an.

Basın locasında bulunanlardan birkaçı dı ında herkes, günlük gazetelerin önde gelen spor yazarla-rıydı. zledikleri yarı ma ulusal üniversitelerası bir ampionaydı; Olimpiyat seçmeleri hakkında iyi bir fikir verebilirdi. Haziran ortasında Oregon'da yapıla-cak seçmeler öncesi bu yarı ma her Amerikan atle-ti için iyi bir gösteri ansıydı. Greenberg, Gutier-rez'in oldukça iyi bir gösteri yapaca ından emindi.

Di er ünlü spor yazarları arasında Benjamin Joseph Greenberg de **New York Enquirer**'in muha-biri olarak tanınırdı, Olimpiyata katılmı bir sporcu olarak de il. Ar ivlere bakılacak olursa, küçük bir dipnotta ABD takımından B.J. Greenberg'in Roma Olimpiyatlarında 5000 metre finalini bitirmeden terk

etmek zorunda kaldı ı ö renilebilirdi. Çünkü dördüncü turu ko arken yarı çılardan birinin çivilili ayak-kabısı kaslarını sakatlamı tı.

Aman, bo ver, dedi kendi kendine. Bırak kendine acımayı artık. Bak, çocuk nasıl ko uyuyor. Bırak senin yapamadıklarını o yapsın, senin için. Prefonte *ın* ve Mills için ne denli iyi derlerse desinler, bu çocuk o güne dek gördü ü en iyi orta mesafe ko u cusuydu.

Arkasındaki kapı açıldı, bir an için tribünlerin gürültüsü içeri doldu. Birisi ıslık çaldı. Herhalde yenilerden biri olmalıydı ıslık çalan, çünkü basın çevrelerinde birkaç yıl kalmı herkes içeri girenin Karen Gunston oldu unu anlardı.

Greenberg, «Bayan Gunston!» diyerek abartmalı bir co kuyla aya a kalktı ve e ilerek selam verdi. CKR televizyonu canlı yayın yapımcısı Karen Gunston, Greenberg'in bu davranı na yüzünü ek iterek kar ılık verdi. Bir süre önce son bulan ilikileri Karen'in iste iyle kopmu , Greenberg'iyse bir hayli buruk bırakmı tı. Karen'e göre, Greenberg onu i neleyerek öc almaya çalı ıyordu.

«Mr. Greenberg,» dedi kuru bir sesle; Greenberg'i ba tan a a ı süzerken, son günlerde oldukça geli mi olan göbe ine takıldı gözleri. «Sütunlarında herkese ö ütledi in eyleri biraz da kendin uygulamalısın. Sabah ko uları falan yapsana.»

Greenberg herkesin duyabilece i bir sesle, «Benim için en iyi egzersiz sendin,» dedi.

Karen'in ye il gözleri bir an parladı. Sonra gösterili bir tavırla elini kısa saçları arasında gezdirip, «Benjamin,» dedi. «Bu kadar açgözlü olmamalısın.»

«Ne istedin, Karen?» Greenberg artık eskisi gi

bi onun yanında tedirgin olmadığını farketti. Yeniden yarı a dönerek arkadaşına sordu. «Kaçınıcı tur?»

MacDonald, «Dört tane kaldı,» dedi kıkırdarak. «Tela lanmaya ba layabilirsin, Ben. Seninki u siyah çocukla atba ı gidiyor ve pek de mutlu görünmüyor.»

Greenberg dürbününü ayarlayıp Gutierrez'in yüzünü incelemeye ba ladı. Gülümsedi. İlk be turu önde götürdükten sonra Gutierrez'in temposu dü mü ve yorgun görünmeye ba lamı tı. Sanki önde ko ması yanlı bir taktikmi gibi. Blöftü aslında. Greenberg bunu MacDonald'a açıklamamayı uygun gördü.

«Sordu un soruya yanıt bekliyor musun?» Greenberg bir an için Karen Gunston'u unutmuştu. Geri dönüp kısa bir an ona baktıktan sonra yeniden piste döndü. Ön grupta ko an yarı çılar kar ı tribünlerin önündeki düzlü e çıkmı lardı. Gutierrez'in önünde Berkeley'li bir çocukla, sırtındaki fanilas ı uçacakmı gibi ko an siyah Anderson vardı. Kentucky'li sarı ın bir yarı çı da Gutierrez'de birlikte ko uyordu. Grubun gerisinde kalan iki yarı çıysa artık iyice kopmuştu lardı.

«Tabii,» dedi Greenberg. «Ne istemi tin?»

« u senin Altın Çocuk'la bir görüşme yapmak istiyorum.» Greenberg ba ını çevirmedi.

«Benim çocuk de il o. Karen. Greenberg Üniversitesi için ko muyor.»

«Ko udan sonra onu benim programıma çıkarmak istiyorum.»

«Öyle mi?» Greenberg omzunun üstünden ona baktı. Karen yarı ın sonucuyla hiç de ilgili görünmüyordu. Kö e dönülürken Anderson, Gutierrez'den kopacak gibi oldu. Kentucky'liyse iyice yava lamı , be

metre geriye dü mü tü. Gutierrez hâlâ bitkin görünüyordu. «Nasıl bir görüş yapmayı düşünüyor-sun?»

«Birazcık kibirini e elemek istiyorum, o kadar.»

«CKR Televizyonu, Moskova'ya kimi gönderece ine karar verdi mi?» Greenberg hızla Karen'e baktı, sonra yeniden piste döndü. Gutierrez yerini korumu tu. Karen Gunston'un yüzünde a kınlık vardı.

«Hey bir dakika, a ır ol. CKR seni göndermek istiyor. Sen de iyi niyetini göstermek için biraz spor programı yapmalısın, tamam mı?»

«Yanılıyorsun.»

«Hiç sanmam.» Yarı in bitimine iki buçuk tur kalmı tı. Anderson hâlâ dinç görünüyor, uzun bacakları giderek hızlanıyordu. Gutierrez ise bitkin bir durumda, daha da geri dü mü tü.

«Sanırım, soyunma odalarına TV habercilerini sokmuyorlar,» dedi Greenberg. «Ancak gerçek sporcular girebilir. Giri vizesi bu i te. Yazık ki korkusuz TV yorumcusu Karen Gunston yalnızca yürekten bir izleyici!» Greenberg kıkırdadı. «Ne gülünç.»

«Bana görüş meyi sa lar mısınız?»

Karen bu sözleri e ilip adamın kula na söylemi ti. Yumu ak ve ba tan çıkarıcı bir sesle. Greenberg bir kahkaha patlattı. Yüzünü ona çevirip 'pes ettim' anlamından ellerini kaldırdı.

«Peki, peki. Çalı ırım. Ama onun üzerindeki etkim yüzde ikiyi bile geçmez.»

«Sa ol, Benjamin.»

Yeniden piste döndü ünde Gutierrez, Anderson'a be metre kadar fark atmı tı. MacDonald, «Son çırpınmaları,» dedi.

«Bir buçuk tur kala, bu da çırpınmaysa.» Gu

tierrez insanı gerçekten büyölüyordu. Bazı yayın organları bu ifadeyi kullanmışlardı onun için ve çok da doğruydular. Her adımında siyah atletleri geride bırakıyor, onu sanki başka bir yarışçı koşturmuş gibi gösteriyordu. Kentucky'li sarı saçlı gençse çoktan tükenmişti.

Karen Gunston, «Ona Irvine'den söz ettin mi?» diye sordu. Artık o da yarışçı izliyordu.

«Biliyordun zaten. Bu da onun karısı idi. Sanki hiç üstünde durmuyormuş gibi görünüp gerçekte ona elini atıyor. Kadın koşturmuş gibi yaparım bu işi, diyor.»

Gutierrez basın locasının altından geçerken son turun koşturulan duyuran zil çaldı. Genç yarışçı son iki kilometreye yaklaşık yarım tur fark atmıştı. Son düzlüğe gelince kendisinden beklenen atışı da yaptı. MacDonald dürbünü gözlerine dayamış, gördüklerine inanamıyordu.

Greenberg, «Çok yorgun görünüyor, değil mi?» dedi. MacDonald ne olduğunu anlamayan bir homurtu çıkararak cebindeki on dolarla vedalaşmaya hazırlandı. Gutierrez son on metrede kolları havada girerken tribünlerden bir alkış koptu. Yan tutmayan bir alkıştı bu, kimsenin başaramadığı bir şeyin üstesinden gelenlere yönelik. Greenberg de azıcık kulaklarında alkışladı, sonra Karen'e döndü. «Gel hadi, bakalım, seninle görüşmeyi kabul edecek mi?» Basın locasından çıkarken MacDonald'a dönüp son bir kez güldü.

Varova Spor Sarayı salonunda Irena Witlocka uzun bacaklarını dansözler gibi bir bir havaya kaldırıp indirerek ısınmaya çalışıyor, Rus antrenörü



Grachikov da tıpkı bir polis gibi onun her hareketini izliyordu. Irena da zaten onu bu gözle görmekteydi. Geçen yıl Dallas'ta yapılan Polonya ABD yarışlarından sonra Amerika'da kalmak istedi i için ta ö rencilik yıllarından beri çalı tırcısı olan Jerz'i alıp yerine onu vermi lerci.

Bacaklarını indirip kaldırdı ı sırada bir yandarı da gözlerini üzerinden ayırmayan Grachikov'u izliyordu. Eskiye oranla daha az yarışmaya sokuldu u halde antrenörü gerek ısınma süresini, gerekse idmanlarını iki katına çıkarmı tı. Olsa olsa bir çe it cezadır, diye dü ündü, ya amını biraz daha tatsızla tıra bilmek için. Bunun yanısıra başka yollar da uygulanmı tı tabii: Var ova'nın i çi mahallesinde paylaşmak zorunda oldu u daha küçük bir daireye çıkarılması, ailesinin oturdu u güzel evden çıkarılıp eski ve bakımsız bir yere gönderilmesi... Bu yer neredeyse terk edilmiş izlenimini verecek denli haraptı.

Ailesini dü ünmemeye çalı tı. Yapmak istedi i; ey onlara ancak daha çok acı verirdi. Ama yine de istiyordu i te, günah olan bir eyi ister gibi. Küçükken rahibeler ona, ruju sürerse cehenneme gideceğini söylemiş lerci. Elle doyum yaparsan cehenneme gidersin. Tanrıya inanmazsan cehenneme gidersin... Göründü ü kadarıyla her ey için yalnızca bu ceza vardı. Bir Amerikalıya â ik olursan, o zaman Amerika'ya gidersin. Bu kez bunu yapacaktı ama.

Çoktan bir köye atılması gerekirdi aslında. Irena bunu biliyordu. Her ne kadar yayılmasını önlemek için çalı mı larsa da, Dallas skandalı gazetelere bile geçmişti. Irena Amerikan yetkililerinden özür dilemek zorunda bırakılmış , Polonya'ya dönmek istediğini duyurmuş tu. Ama bu yıl Olimpiyat yılıydı ve Do u Almanla ABD atletlerinden sonra en iyi

yüksek atlayıcı kendisiydi.

«Tamam artık, ısındın.» Grachikov hiç gülmez, tıpkı bir e ek sürücüsü gibi emir ya dırırdı. «Ko imdi, kırk metre, sonra da gev e biraz. Çok gergin-sin, rena.» Bu son sözlerin üzerine antrenörün di - leri biraz görünür gibi oldu ama yine de gülümse-me denemezdi buna. «Ko udan sonra, yarım saat a ırlık çalı ması, sonra bir yetmi be yükseklikten kırk kez atlayacaksın.» Bütün bir yıl boyunca haf-tada altı gün iki saatlik idman programı buydu. Ko-ucuların hazırlık çalı maları çok daha kolay sayılır-dı.

Elinden geldi ince hızlı ko ması gerekiyordu, çıtaya yakla ma kousu için, hem hız kazanacak, hem de kasları gev ek kalacaktı. Ko uyor, sonra durup dönüyor, yine ko uyordu. Ta ki Grachikov yetinceye dek. dman ayakkabılarından çıkan ses-ler salonda yankılanıyordu.

«Gev e, gev e!» diye kükredi antrenör, aya ın-dan çıkan sesleri bastırarak. Nedense duvarlarda yankılanan bu sesler salonu ıslak, bo ve hiç kulla nilmiyormu gibi gösteriyordu. rena gev emeye çalı tı, en azından öyle görünmeye. in zor yanı da buydu. Bir gece önce gözüne uyku girmeden planlar yaparken buna karar vermi ti. Sürekli bir kandırma-ca oynayacaktı. Ama kendi kendine yarattı ı bu kü-çük hapishanenin içinde hep gözetlenme endi esiyle ya ayacaktı.

«Gev e, gev e! Kaltak!»

Bu söz, Martin Gutierrez'e â ık oldu u için söyleniyordu ona.

Kâ itlar el yazısıyla yazılmı tı; de ifre etmesi ol

dukça zordu ama bu Burgoyne'un i i de ildi. Yazılarnın ana konusu ara tırma ve geli tirme için bütçenin yüzde on arttırılmasıydı. Savunma Bakanlığı müstarı stratejik roketler için kesin bir ifade kullanmı tı. Fakat Burgoyne sayfaların birbiri ardına foto raflarını çekerken, içerikleriyle çok az ilgileniyordu. Bir an önce i i bitirmesi gerekiydi. Sonra da ofisten çıkıp bu notları müstearın kasasına bırakacaktı.

Bu notlar, o yılın savunma bütçesinde nelerin tartışılacağını ve amaçları gösteren bilgileri içeriyordu. **CIA** bu bilgiyi edinmek için tela lıydı. SALT II anlaşması imzalandıktan sonra Sovyetler Birli i'nin ilk savunma bütçesi Pentagon ve NATO için son derece önemliydi. Bu nedenle, Askeri Kurul ve Politbüro toplantılarının ayrıntılarını beklemeden, müsveddelerin ele geçirilip filmlerinin alınması istenmi , **'Burgoyne** da bu emre uymu tu. Savunma Bakanlığının ne dü ündü ü CIA için altın de erindeydi.

Deklan ördenden çıkan ses kilitlenen bir kapıdan çıkan gürültü kadar yüksek geldi. Durdu. Sıradaki sayfada yeni tip roketler için milyarlarca ruble gerekece i yazılıydı. Burgoyne keyifle bunun da filmini çekti. Sayfa on sekiz, on dokuz, yirmi...

Bakanlığın o katında pek az gürültü var, hemen hiç ayak sesi yoktu. Burgoyne'un o odada bulunmadıysa do al hakkıydı zaten. Kapıda kendi adı yazılıydı. Yine de güvenlik olsun diye masasının üzerindeki lamba yanıyor, yanındaysa kapının birden açılması durumunda notların üzerine yı aca ı dosyalar bulunuyordu.

Birbiri ardına silahların geli tirilmesi için yapılan önerileri gördükçe, **Burgoyne** savunma müstearının notlarını hedef aldı ı için kendini kutladı.



Yirmi dokuz. Son sayfa. Sonra kamerasını çekmecenin içine attı, sayfaları düzenle toplayıp büyük bir zarfın içine yerle tirdi.

Burgoyne endi eliydi. Savunma Bakanlığı içinde iki yanlı çalı an bir ajanın varlığı biliniyor, bunun için de yeni bir ara tırma yapıyordu. SALT II görüşmelerinin son aşamasında Burgoyne'un sağladığı bilgiler Sovyetleri çok güç durumda bırakmıştı. O zaman da 'hızla kaçırılacak' konusunda yerine getirilmeyen bir söz almıştı. Yeni ara tırmanın başına Leonov getirilmişti. **Burgoyne** Leonov'un nasıl ısrarlı, başarılı ve başarılı olduğunu biliyordu.

Endi e etmekte haklıydı. Bir an önce ülkeden çıkarılması gerekiyordu. Artık kibarca bildirilen 'ertelemelelere' boyun eğemezdi. Bu nedenle son kez gözle aldı ve bu tehlike —müsveddelerin filmini çekme işi— CIA'ya bir an önce Moskova'dan kaçırılması için iyi bir rüvet olacaktı. Amerikan kimliğini artık çoktan hak etmişti.

Burgoyne zarfı kasadaki yerine koydu, kamerasını aldı ve kapıdaki güvenlik görevlisine yaka kartını gösterip bakanlıktan çıktı. Zlendi korkusuyla birlikte.

ur  
\* \*

Kızla seviştiği sırada Gutierrez'in aklı hep Karen Gunston'daydı. Elinde olmadan. Oysa kendini kıza vermek istiyor, seksten sonra yakacak esrarlı sigarasıyla iyi bir 'kafa yapmayı' düşünüyordu. Kızın sevişmesi de ustacaydı üstelik. Gövdesini de iyi kullanıyordu.

Gutierrez yüzünün görülmeyeceği anlarda gözleri tavana dikiliyor, kendi kendine sövüyordu. Gunston denen kadına neredeyse esrar kullandığını açık

layacak olmu tu. Kadın onu zorlamı , evirip çevirip böyle bir ey itiraf etmesine getirmi ti konuyu. San-ki mutlaka yarı kazanmasından önemli bir ey duyurması gerekiyormu gibi. Ne halt etmi ti? Bunu temizlemesi için ne yapması gerekecekti?

Lanet olsun, lanet karı! Kız sevimenin havasını daha da kız tırmıstı ama Gutierrez olaya katılacak gibi de ildi. Birden kız bir yana atıp hazır bekleyen 'dolu sigarasını' yakmak geldi içinden. Düpedüz oyna gelmi ti. Atletlerin hafif uyu turucu madde kullandıkları üzerine yapılan haber programında. Milyonlarca insan da söylediklerini duymu tu tabii. u i e bak, esrar içti ini reklam etmi ti.

Gutierrez bo alırken gürültülü bir soluk verdi. O ana dek solu unu tuttu unun farkında de ildi. Kız ba arısının sevinciyle kıkır kıkır güldü. Gutierrez'in tepesi atmı tı. Bazen seksten de, kadınlardan da nefret ediyordu.

Kızı bir yana itip yassı teneke kutusunu aldı, içinden iki tane sigara çıkardı. Kızın da isteyece ini sanıyordu. Kendisi için u anda kafasını dumanlamak en azından kızın varlı nı unutturacaktı.

Kibrit için aranırken kızın sesini duydu.

«Elimde biraz mal var.»

«Ne?» Dolu sigarasını yakarken kızın varlı nı unutup tavana baktı. Ya amım böyle olmamalıydı, diye dü ündü. Ama ko madı ı zamanlar da oluyordu i te.

«Biraz mal var, dedim, Marty.» Adının kısa söylenmesi Gutierrez'in hiç ho una gitmezdi.

«Ne diyorsun sen, kuzum? Bırak bu gizemli havaları, ne malından sözediyorsun?»

«Yıllanmı bir ampanya gibi... birkaç tabletim var.» Kız kıkırdadı. «Çok para verdim, en iyi cins.»

Gutierrez a ırdı. «Daha önce kaç kez kullandın?»

«Yalnızca bir kez, Marty. Ama çok iyi kafa yapıyor, renkli bir yolculu u var. Denemek ister misin?»

Gutierrez dönüp arkasında duran kızın yüzüne baktı. Çocuksu bir yüz. Elindeki ye il tabletleri gördü. «O yolculu u kaldıracak param yok.»

«Ben ısmarlarım.»

«Yok, sa ol.» Gutierrez LSD'ye bula mak istemiyordu. Esrarlı sigarayı pe pe e içse bile yine kendini kontrol edebiliyordu. Tabii yine kafayı buluyordu, bo lukta uçuyordu ama kontrolünü yitirmezdi. LSD içenlerin nasıl yolculuklara çıktı nı görmü tü ve hiç niyeti yoktu. «Bu yıl tatil yok bana. Hep i , i ...»

Yata a sırtüstü uzanıp dolu sigarayı yaktı. Kibriti çaktı ı sırada aklına kızıdan bir an önce kurtulmak, onu bir taksiye atıp evine bırakmak geldi. Sigaradan bir soluk çekti. Tatlı duman ılık bir gaz gibi gövdesine yayıldı, duyularını canlandırıp kaslarını ve sinirlerini gev etti. Bir soluk daha çekti, kızın varlığını unutmak üzereydi.

\*\*\*

Gecenin ileri saatleriydi, hatta belki de Afrika güne inin do masından bir saat öncesi. Ochengwe'yi uykusundan uyandıran ses bir bisikletin gıcirtısına benliyordu. Ardından da ayak sesleri.

Uzulca karısının altından kolunu çekti ve yataktan kalktı. Çıplak ayaklarıyla sessizce yürüyüp uyuyan o lunun yanından geçti ve verandaya çıktı.

Çıplak gövdesiyle verandada dikilirken, Ochengwe ilkel bir avcıyı anımsatıyordu, tüm duyuları koku alma ve i itmeden olu mu gibi. Korkuya varan bir irkilme duymu tu ama nedenini bilmiyordu. Gecenin

karanlı ında sanki gizli ve eski bir korku do mu ça sına tüyleri diken diken olmu tu. D  lerinde duydu u sesin kayna ını bulmak ister gibi verandadan inip o yöne do ru yürüdü.

Ne yaptı ının farkına varmadan, adımları onu M" seka köyünün yeni konutlarının bulundu u yere getirdi. Buradaki dört be kulübede Rwanda ve Tanzanya'dan gelen yeni göçmenler oturuyordu. O sırada eski, paslı bir kadın bisikleti gördü. Hiç de ürkütücü bir görünü   yoktu. Tam dönüp gidecekken bu bisikletin gecenin bu saatinde köye bir yabancıyı getirmeye olabilece i aklına geldi.

Bu evde genç bir adamla ailesi oturuyordu. Ochengwe adamı yolda görmü t  daha önce. Onu görünce sırtımtı tı adam.  st nl k taslayan bir sırtımtıydı. Ochengwe a ırmı tı.

Evin duvarına be metre yakla tı ında içerden konu ma sesleri duydu. Tela lı bir konu ma. Sonra birden sesler bir uzla ma ve karar alma düzeyini aldı. Ochengwe g r nmeyece i bir yere gizlendi hemen.

Kulübe sahibi genç adamla birlikte iki ki i dı arı ıktı. Genç adam ho nut görünüyordu. Di er iki adamı tanıyamadı.    el sıkı tılar, sonra bisiklete binmek için davrandılar. Tam o sırada ellerinden bir ey d  t . lerinden biri e ilip aldı, sonra yola koyuldular. Genç adam bir süre arkalarından baktıktan sonra evine girdi.

Ochengwe uzun süre durdu u yerden ayrılamadı. Adamların ellerinden d   rd    silah korkutmu tu onu. Ku kusuz, bunlar Tanzania sınırından girmi olan gerillalardı. Ama M'seka'da ne i leri vardı? A ır a ır kulübesine dönerken midesi d   mlenir gibi olmu tu.

«**Burgoyne**, Ben izleniyorum. Senin de pe inedi tuler mi?»

Telefon bekleyece i zaman KGB'nin yerle tirdi i dinleme aygıtının telefondan nasıl çıkarılaca ı ve görü me bittikten sonra yerine nasıl konaca ı **Burgoyne'a** ö retilmi ti. Telefonun öbür ucundaki adam sözle me saatinde aradı ı için çekinmeden konu a bilece ini biliyordu. **Burgoyne** altıncı kez çaldıktan sonra telefonu açmı tı. Bir kez daha çalmı olsaydı, ba lantı kuran adam yanlı numara çevirdi ini söyleyecekti.

«Hayır, hayır kimse pe imde de il.» Suçlanmak için tıpkı çocuk gibi heyecanlanmı tı. «zlendinden emin misin?»

«Evet, bu konuda yanılmayacak denli eskiyim. Ama sen güvendesin, öyle mi?»

«Bildi im kadarıyla. Kontrol'a bilgi verdin mi?»

«Daha de il. O bana eri ebilir. Pe imdekileri her zamanki gibi metroda atlattım. Geçen yılı anımsıyormusun, tıpkı...»

Ba lantı ya lı bir adamdı ve çok iyiydi. Ama ya lıydı. Onca önemli, i sırasında geçirmi oldu u tehlikelerin anısını anlatıyordu. **Burgoyne** önce öfkelendi, fakat sonra bu öfkesi için utandı. Ya amı bu ya lı adamın aklına ve pe indekileri atlatmak için metrolarda yaptı ı oyunlara bakıyordu.

«Evet, evet, anımsadım. imdi temiz misin?»

«Evet, yıkandım.» Adam kıkır kıkır güldü. Sonra ciddile ti. «Senin beni uyardı ın gibi imdi ben seni uyarıyorum. Bir eyler oluyor, **Burgoyne**, harıl harıl. KGB'yi bilirsin. Çok dikkatli ol, yoksa i imiz bitik.»

«Anladım, sa ol. Dikkat ederim. Sen de et.»

**Burgoyne** isteksizce telefonu yerine koydu.

Yüzüne çarpan yağmur damlaları ve ıslanmış e-  
ofmanın ağırlığıyla Peter Lydall, Hugset Korulu u-  
na giden yokuşu koarırken hava kararmak üzereydi.  
Barnsley kentinin ışıkları geride kalmı tı. E ofmanı-  
nın sırlıklam olmuş kolunu sıyırıp saatine baktı. Hiç  
de umut verici değildi. Birkaç yıl önce yaptığı kır ko-  
ularında çok daha iyi sonuçlar alıyordu.

Baca ı da sızlamaya başlamı tı. Islak havaların  
getirdiği yağmurlara özgü mafsalları. Acıyı duyar  
duymaz hemen geri dönüp koaya başlamı tı ye-  
niden. Açıkların altında toprak daha kuruydu fakat  
arasıra dev damlalar yüzüne düşüyordu.. Görünme-  
yen kuşların çığlıkları arasında yağışın dindiğini  
farketti.

Mevsim için hazırladığı programından iki ay,  
belki daha da çok geri kalmı tı. Geçen yıl geçirdiği  
olanet olası trafik kazası ve kırılan baca ı neden ol-  
muştu buna. Dolayısıyla Olimpiyat programı için bir  
yıl iki ay geri kalmı oluyordu. Geçen yıl baca ı alçı-  
da pınaklayıp dururken spor yazarları onun durumu-  
na üzülmüşler, çeşitli tahminler yapmışlar ve sonun-  
da onu gözden çıkarmışlardı.

Hugset Korulu undan çıkıp golf alanına do-  
ru koarırken dişlerini kenetledi. Yağmur daha sürece  
benziyordu.

Crystal Palace yarışmalarına hazırlanması için  
üç hafta kalmı tı. İngiltere ulusal takımı Olimpiyat  
kadrosunu belirlediği halde bir ki ilik bir açık vardı,  
5000 metre yarışması için. Bu açığı dolduran kişide Ly-  
dall olmalıydı; açık bırakılmasının da anlamı buydu  
herhalde. Yağış öyle, yağda Montreal'de finale kalama-  
dı diye hâlâ ona sempati duyan İngiliz halkına artık

gerçekten tükenmi oldu unu kanıtlamak içindi.

Uzakta, sa ında golf kulübünü gördü. Hafif bir e imi inerken baca ındaki a rı yeniden ba lamı tı fakat az sonra ba ka bir tepeye tırmandı ı sırada yine geçti. Bazı zamanlar tüm inançlarını yitirir gibi oluyordu. Otuz ya ında on yıllık uluslararası yarı çılı nın neler kazandırdı nı, yitirdi i fırsatları, mesleinin gerektirdi i özverileri —ve içinden bir sesin ekledi i gibi— evlili ini dü ündü. Sonunda atletizm mesleinin sindirilmesi güç ve tatsız bir yemek oldu una karar verdi.

Ya mur hafiflemi ti. çinden eve gitmek gelmedi. Evde kimse olmadı ndan falan de il. Yalnızca karısıyla arasındaki uzun suskunlukların so uklu u. Bir de Lydall bacakları birbirine dolanmı , bitkin durumda eve dönünce karısının gösterece i tepki.

Oysa Ruslardan hiç ho lanmazdı, Moskova'da iki hafta kalmak da umurunda de ildi.

Otomobil yolun ba jnda onu bekliyordu. Yanıba ında duran adamsa hiç yabancı gelmedi. Lydall biraz daha yakla ınca adam el salladı.

Lydall durdu, bir süre adamı tanımaya çalı tı. Sonra, «Dave,» dedi, «Dave Allardyce.» Tokala mak çin uzanan eli sıkmadan önce ıslak elini ıslak e ofmanına sildi. Sarı ın, yakı ıklı bir adam olan Allardyce onu görmekten ho nut olmu a benziyordu. Lydall da bir an için, üç yıldan beri görmedi i bu adam nasıl oluyor da idman yolu üzerinde birdenbire bitiyor diye dü ünmeden aynı ho nutlu u duydu.

«Peter. Nasılsın?» Allardyce'in her durumda rahat davranı ları ve kontrol üstünlü ü Lydall'ın özendii bir nitelikti. Fakat bu niteli ini Allardyce hiçbir zaman üstünlü ünü ortaya koymak için kullanmak de ildi.

« öyle böyle. Fena sayılmaz do rusu.» Lydall onunla bir arada olunca kendi yerel ivesinin ve alel-adedeli inin farkına varıyordu. Allardyce varlıklıydı; Oxford mezunu bir gazeteci ve üç yıl ngiltere'nin iki numaralı 100 metre engelli yarı çısı olan ve hiçbir hırsla kapılmadan bu i i bırakan amatör bir atletti.

«Güzel... bak, gidip bir yerde oturup biraz çene çalsak, bir eyler içsek, programınr aksatmı olur musun?» Lydall ba ını salladı.

«Yok, zaten eve dönüyordum. Bu ak amlık bıraksam da olur. Zaten hava hiç elveri li de il!»

«Cok iyi. ÖnerECE in bir yer vat mı?»

«Dodvorth'da **Pack Horse** var, en yakın orası. Ama imdiden söyleyeyim, yerde halı yoktur.»

Allardyce güldü. «Son moda o zaman, desene?»

Lydall da güldü. «Belki bazıları için öyle, ama senin için de il.»

Yolda giderlerken Allarayce bir yandan Lydall'ı inceledi. Adam daha ya lanmı görünüyordu, bedensel olmaktan çok, deneyim kazanmı olmasıyla; sanki için için yanan bir ate yava yava her yanını kavuracak gibiydi. Yorgun görünüyordu. Allardyce onun yarı malar için hazırlandı ını anımsadı. Üstelik tek ba ına çalı ıyordu. çinden Lydall'a kar ı seslendirmedi i bir hayranlık duydu.

Salonun kö esinde üzeri lekelerle dolu bir masaya oturdular. Allardyce viski ... soda, Lydall ise portakal suyu ısmarlamı tı. Lydall birden sordu, «Ee, bu görü memizi neye borçluyum? erefine.» Portakal suyundan bir yudum aldı.

« erefine. Orada seni! beklerken! baya ı üj ü düm.»

«Neden bekliyordun o zaman?»

Allardyce'in gözleri parladı. «Seninle bir röpor



taj yapmak istiyorum, kabul edersen.»

«Benimle. Ben terörist ya da politikacı de ilim. Benimle neden ilgileniyorlar ki?»

«Anlatayım. Senin gözüpek dı muhabir arkadaşın David Allardyce'i gazetesı Moskova Olimpiyatlarına göndermek istiyor. Atletizm yarı malarını yazması için.»

«Ne?»

«Yeterince niteli im var bunun için. Gerçi hiçbir Olimpiyat finaline kalamadım —sakın alınma—, hiçbir uluslararası yarı ta dördüncülükten iyi derece alamadım, ama yine de benden uygun kimse yok galiba.»

«Do ru ya. Tabii e er Sovyet sisteminin içinde gizli kapaklı birkaç ey yakalayacak olursan, onları da döndükten sonra yayınlar gazeten.»

«Evet. u sıra spor muhabiri en çok aranan eylerden biri oldu. Geçmi inde sporla ilgilenmi adam bulmak için TV irketlerinin yapmayaca ı yok gibi.»

Lydail gülümsedi. «Demek imdi ben okuyucularına senin i i bitmi atletler hakkında ne derin yazılar yazabilece ini kanıtlayaca ım?»

«Kendine acıyor musun?»

«Yoo.»

«Nedense, sana inanıyorum. Röportajı kabul ediyor musun?»

«Bana bir portakal suyu daha ısmarla, ondan sonra istedi ini sor.» Lydail bo barda ını uzattı. Al lardyce kendi barda ında kalan son yudum viskisini de içip bara gitti. Salonda onlardan ba ka iki ki i daha vardı, sessiz bir karı koca. Allardyce içkileri alıp yeniden masaya döndü.

«Pekâlâ, imdi bana Moskova'da kimlerin kapıaca ını söyle.»

«Bunu senin ara tırman gerekmez mi?»

«Ben de öyle yapıyorum zaten. Sen de benim teknik danı manımsın.»

«Peki, kimin kazanacağını mı öğrenmek istiyorsun?»

«Biliyor musun?»

«rvine, u Avustralyalı. O güne dek de gireceği her yarı ı kazanır sanıyorum. Çok formda. Crystal Palace'da onunla karşılaştım herhalde. Viren gibi iki yarı a birden girip da ıtmazsa kendisi kesin kazanır. ki yarı a birden girerse belki başarısız olabilir ama. Bilemem.»

«Ya Gutierrez?»

« u California'lı dumancı mı? Çok iyi bir atlet, bunu kendisi de biliyor.» Lydall omuzlarını silketti. «Geçen yıl ben ko madım, ama ondan önceki yıl çok iyiydi. Ama geçen yıl onu Avrupa'daki yarışlarda görecektin, özellikle skandinavya'daki büyük yarışlarda. Kendine de çok güveniyor.»

«Diderot?»

«O zampara, daha hazır değil. Büyük Britanya'nın Lydall'ı gibi. Ruslar çok güçlü, Tretsov seçmeleri kazandı, ama bence Federenko daha da iyi. Hangisinin kazanacağını daha çok  $< M r .$  Brejnev'e bakalım.»

«Ya Afrikalılar?»

«Bir tane var: Ochengwe. tanılmayacak bir adam. Son kıvrım koşulu son düzlükte çıkıldı ında o grup içinde kesinlikle Ochengwe de olur. Belki Afrika'nın en bitik ülkesinden geliyor, herkes onun için aklından çok içgüdülerine dayanarak koşturuyor ama yine de son birkaç kilometre arasında olacağından eminim.»

«Onu çok mu beğeniyorsun?»

«Evet. Ne ömrü boyu ömrü kalanlardan,

ne Kızıl Ordu subayı ne de Spor Ustası. Eviyle i i arasında ko up duruyor. E er Olimpiyatları gerçekten olması gerekti i gibi temsil eden bir ki i varsa, o da Ochengwe'dir.»

«Bir de sen, de il mi?» Allardyce'in sesinde belli belirsiz bir alay kokusu vardı. Lydall yüzünü buru - turdu.

«Hayır benim gibi de il. Onun hiçbir çeli kisi yok. Ko mayı çok seviyor. Kazanmak, rekor kırmak falan umurunda de il, yalnızca ko sun. Ben öyle de ilim, hiç de olmadım.»

«Peki, ya senin durumun nasıl?»

«Ah.» Lydall barda nı masanın üstüne koyup kollarını ko uyormu gibi salladı. «Ne söylememi istedi ini biliyorum. Daha önce ba kalarına da söyie. di im gibi. Ben de son düzlü e di erleriyle birlikte girece im, anslı Büyük Britanya olarak.» Lydall önce gülümsedi sonra ciddile ti. «Üstelik öyle fazla ge ride de olmayaca im. Crystal Palace'a beni izlemeye gel, Dave. Göreceksin.»

### 3

Moskova, Lenin Stadyumu. 1980 Olimpiyatları nın hangi ülkede yapılaca ı daha belli olmadan kurulmu olan bir tesis. Sitede 100.000 ki ilik ana stadyum, bir kapalı spor salonu, 13.000 ki ilik kapasitesi olan yüzme havuzu, tenis kortları ve u anda Federenko'nun, Tretsov'u izledi i 15.000 ki ilik küçük bir stadyum vardı.

Federenko Moskova'ya geli inden be gün sonra parti temsilcileri ve Sovyet Olimpiyat Komitesi üyeleri tarafından ça rılmış tı. Yeni evi Sokolniki Par

ki yanında devlet memurlarının ve sporcuların payla tı ı bir apartmandaydı. Evinden stadyuma gelinceye dek Federenko malzemelerini omzuna astı ı küçük bir deri çanta içinde ta ımı tı, ba arı simgesi gibi.

Tretsov'un rutin idmanını izlerken, Federenko böbürlenmesinin çok bo oldu unu dü ündü. Tretsov birkaç ısınma turu ko tuktan sonra yirmi tane altmı saniyelik tur ko usuna geçti. Son derece de istekli görünüyordu üstelik, gönüllü bir dolap beygiri gibi.

Vladimir gelmemi ti onunla Moskova'ya. Pek iyi de ildi aslında böyle olması. Hele bir de Tretsov'un antrenörü ondan ne istedi ini söyledikten sonra. Bir yarı öncesi ne denli ısınma olana ı bulursa o kadar ısıdıktan sonra hemen dört tur ko acaktı, çok hızlı hem de. Sonra da devam edecekti, her turu kaç saniyede ko tu u saptanarak, ta ki yetmi turu tamamlayıncaya dek.

Tükenip gidecekti.

Federenko oturdu u yerden Tretsov'un zorlanıp zorlanmadı ına baktı. Çok rahat görünüyordu. Kendini çok iyi hissetti ine hiç ku ku yoktu. Federenko'dan çok daha iyi.

Yarı ta Federenko di erlerini yıpratacak, tempo-suyla onları yoracak, sonra da Tretsov devreye girecekti. Bunu daha ona söylememi lerdı. Ama istediklerinin bu oldu undan hiç ku kusu yoktu. E er seçmeleri o kazanmı olsaydı aynı eyi Tretsov'dan isteyeceklerdi. Ama durum böyleydi i te, 5000'i Tretsov'un kazanmasını istiyorlardı.

Oysa Federenko istiyordu kazanmak. Hem de öylesine çok istiyordu ki, kazanamamayı dü ünnek bile midelerini bulandırıyordu. Gerek Tretsov'dan, ge

rekse bu i in ardındaki ya lı adamlardan nefret ediyordu.

Tretsov'un antrenörü el i aretiyle onu ça ırdı ı, zaman Federenko oturdu u yerden kalktı, çantasını, alıp ona do ru yürümeye ba ladı.

Tretsov hâlâ kurulu bir bebek gibi pisti dönme-ye devam ediyordu. Kasvet veren bir düzenle.

• 1\*

Gutierrez bir elinde kahve fincanı, öbür elindeki beyaz zarfı bir o yana, bir bu yana çevirip inceledi. Zarfın içinden çıkan mektupsa kahvaltı sofrasındaki ekmek kırıntıları arasından ona bakıyordu. ABD Olimpiyat Komitesi tarafından iki gün içinde disiplin kuruluna çıkması istenmi ti.

Televizyonda a zından kaçırıldı ı sözler üzerine zaten buna benzer bir tepki bekliyordu. Üniversite yetkililerinden de olabilirdi, atletizm kulübünden de. ABD Olimpiyat Komitesinin de karı ması do aldı. Ama di er ikisinden hiç ses çıkmamı , yalnızca sonuncusu el koymu tu olaya.

Gutierrez zarfı buru turup sımsıkı bir top yaptı ovucunda. E er Olimpiyat Komitesi Moskova uça ına onsuz binmeye karar verdiyse, izleyecekleri yol buydu i te. Olimpiyat seçmelerine üç hafta kala onu ça ırıyorlardı. Daha u anda onlarla hiçbir ilgisi yoktu, karı amazlardı.

Kimbilir, belki de ona böyle diyeceklerdi: Senden bize ne. Güle güle. Gutierrez büyük bir korku duydu. Asit gibi içini yakıyordu. Ruslar bu olayı iyi bir propaganda aracı olarak kullanmı lardı. Komite de onu salt bunun için gözden çıkaracaktı. Bazı Amerikan gazeteleri de i i epey irdelemi lerdı. Greenberg di

ında hemen herkes onu harcamaya bakıyordu. Nedeni de, yalnızca herkesin yaptığı ı, herkesin bildiği bir şeyi açıkladı ı için.

Ya takıma alınmazsa, ne olurdu?

« ef, bulduk onu!»

«Iya, sakın ol. Kimi buldunuz?»

«Bizi metroda atlatan o ya lı soytarıyı, ef. Hem de emekli maa rını alırken bulduk.» Emekli maa larının verileceği günlerde ilgili yerlere adamın kimli ini da ıtmak Leonov'un dü ünçesiydi. Telefondaki genç adam bunu anımsayınca birden heyecanı söndü. Leonov güldü.

«Benim ya rıma gelince insan böyle şeyleri dü ünebiliyor,» dedi. «Evine kadar izlediniz mi?»

«Evet, efendim.»

«Adresini versene bana.» Yo un sanayi bölgesi içinde kalan adsız bir sokak. Elli rublelik emekli maa rıya çö u ya lı insanın oturabileceği dü ük kirali eski evler. Moskova'nın en yoksul kesimi. «Ne yapıyormu ?»

«Üzgünüm, efendim, bilmiyoruz. Gözetlemek de olanaksız, evinin kar ısında bo bir daire yok. Hepsi ni yokladık.»

«Pekâlâ.»

«Enseleyelim mi, ef?»

«Dur dü üneyim.» Leonov çok heyecanlanmıştı. Aylar süren titiz çalı malardan, ara tırmalardan sonra ikili ajanı ele geçirmek için ilk kez bu denli yakla mışlardı. «Pekâlâ. Birkaç gün daha, elimizden geldi ince gözetleyelim. E er bu arada hiçbir şey olmaz, kimseyle ili ki kurmazsa, o zaman yakalayıp

kıyma makinesine atarız.»

«Çok iyi.» Leonov genç memurunun co kusuna a ırdı. Herhalde bu uzun soru turmanın sonuna vardıkları için böyleydi. Ya lı adama içinden acıma duydu. Ajanı yakalamak için öylesine sıkı mı lardı ki, bu adamdan bir ipucu elde etmek için yapmayacakları yok gibiydi.

Bu i i bitir, demi lerdı ona. Çok uzun zamandır sürüyor, heie SALT II'den sonra böyle sızıntıları göze alamayız. Kesin olarak bitirmelisin.

Merkez birini eline geçirecek olsa çi çi yiyecekti.

«Peki, delikanlı. Arkada larına söyle, yaptıkları i i be endim. Bu gece gelip bir de ben bakaca ım duruma.»

Leonov telefonu yerine koydu. Soru turmanın çözülemezli i yine üstüne çökmü tü.

\*\*\*

rvin'in BBC'de kurgu görevlisi olarak çalı an Avustralyalı yurttta ı, birkaç gün içinde istenen filmi sa lamı tı. Sonra da bir kutuya sokup gizlice kurumdan çıkarmı , Earl's Court'daki evine götürmü tü. Kenneth rvine ngiltere'ye geleli bir hafta olmu tu. Ulusal basın Olimpiyatlarda 5000 metre için tek favori onu gösteriyordu. rvine'in de amacı ngiltere atletizm mevsiminde ne kadar yarı varsa tümüne girmekti. Daha imdiden altı millik bir yarı a, iki tane on bin metreye, birkaç üç millik yarı mayla hızını arttırmak için kulüplerarası bir bin be yüze yazılmı tı. ngiltere'ye gelinceye dek Avrupa'da da birkaç tane belli ba lı yarı a katılmı tı. Olimpiyatlardan önce

niyeti yine Avrupa'ya dönmekti.

Arkadaşları ıslıkları söndürüp filmi oynatmadan önce sordu. «Önce kim var?»

«Lydall, geçen ay yaptı bir idmanda çekilmi .»

«Bo ver onu, Don. Afrikalıyla Ruslardan ne haber?»

«Ruslarla ilgili film geçen yıldan. Sovyet Olimpiyat Komitesi seçmelerin filmi kimseye vermedi. Diğer Doğu Avrupa ülkeleri de Sovyet atletleriyle ilgili bir şey sordun mu susuyorlar. Afrikalının filmi birkaç haftalık.»

«Amerikalı?»

Don ekrana dönük bir koltuğa kurulurken rvine'ne'e baktı. «O da var filmde. Bir süre önce üniversitelerarası yarıyı kazanırken. Çok da uyanık bir herif.»

«Diderot?»

«Münih'teki yarıların sonunda bitkinlikten yere yığılırken çekilmi filmi var.»

«Güzel. Hadi göster artık.»

Don filmi oynatmadan önce kendine bir bira açtı. Sonra makara dönmeye başladı ve rvine ekrandan birkaç saniye görmez oldu.

İlk görüntü Lydall'ındı, Yorkshire'de yerel bir pist üzerinde çalışırken. rvine onun birkaç tur koşuşunu izledi, uyguladı taktiklere baktı ve belleindeki bilgilerle karşılaştı. Lydall iyice yalın görünüyordu, kazanacak durumda deildi. Hem zamanın, hem programının gerisindeydi.

Filmin bittiğini gösteren boş karelerden sonra ekranda Federenko görüldü, Rusların iki numaralısı. İki yıl önce Dünya Örencilerarası yarışmalarında rvine'i geçmişti. Bunun da nedeni Federenko'nun taktiğini çok geç anlamı olmasındandı. Zaten bu yüz



den bu filmleri inceleme gere ini duyuyordu. O zaman Federenko yarının ilk yarısını çok hızlı ko mu , sonra temposunu dü ürmü tü. Fakat son iki yüz metreye girdi i zaman korkunç bir atak yaparak yarını kazanmı tı. Ama o zamandan beri Ukraynalı bu atlette dü me vardı. Tretsov ondan daha ya lı ve kurnazdı, fakat rvine'i korkutmuyordu. Ekranda Ochengwe belirdi. **Afrikanlı kameramanın acemice çekti i** renkli bir film. Ochengwe filmde Kenya'da yapılan bir yarını Kenya'nın en iyi iki atletiyle Tanzania'nın umut ba ladı i bir gencin önünde bitiriyordu.

Don bir i e bira daha açarken rvine ekrana mihlanmı , rakipleri hakkında ne ö renebilirse, kapmaya çalı yordu. Daha önce hiç kar ıla madı ya da kendisini geçmi olan rakipler. Ya da Gutierrez, Diderot ve Alman Holmrath gibi daha önce yendi i adamlar. Hem de birkaç kez. Don'ın getirdi i filmde e er hiç aksamadan ko ulan bir tur varsa, rvine hemen kronometresini çalı tırıyordu.

Film Münih yarım asında yerlere serilen Dide fot'nun soluk solu a kalmı görüntüsüyle bitti. rvi ne bu yarının derecesini biliyordu, a ır ko ulmu -tu.

Don ı ıkları yakıp birasını yudumladı. «Ee? Tamam mı istedi in?»

«Hemen hemen. u on bin metrenin filmi geliyor mu?»

«Yapma be, Kenny! Biraz bekle, haftaya televizyonda izlersin. **Spor Gecesi** programında önde gelen yarışmaların tanıtılması var, çlerinde sen de bulunuyorsun.»

«Bana ne yap yap, bu filmi sa la, Don.»

«Halt ediyorsun, Kenny! Kölen miyim ben senin? Kurumdan film çıkarmak yasak, biliyorsun!»

«Bunu Avustralya için yap, dostum, Avustralya için.» rvine gülüyordu. Don ona da bir bira, uzattı.

«Gerçekten iki yarı ta da koacak mısın?»

«Niyetim var. On bin metre daha kolay. Be bin içinse zaten favoriyim.»

«yi anslar, dostum. Ama göbe ini çatlatmaya sın. Memlekettekiler seni hiç ba ı lamazlar sonra. Yıllar önce Clarkie'yi büyük ampionada kazanamadı diye hiç ba ı lamamı lardı, seni de ba ı layacaklarını sanmam.»

«Ya lı adam kendini asmı !»

Leonov hüsrân dolu bir öfkeyle konu an adama döndü, elleri yanına dü mü , yumrukları sıkılıydı. Haberi veren genç büyük bir a kınlık içinde, gözlerini Leonov'dan kaçırıldı.

«Görmediniz demek! Hiçbiriniz görmediniz! Odaya dola ırken perdeler vuran gölgesini de mi görmediniz? Bunlar intihar etmeden önce hep dola ır dururlar. Tanrım, çoluk çocu un arasında kaldım.» Leonov ekibindeki en kıdemli polis olan Georgi'ye baktı. O sırada odaya giren biri asılı duran cesedin bacaklarına çarparak sallanmasına neden oldu. Georgi ba ını salladı.

«Birkaç kez perdenin arasından ba ını çıkarıp baktı, sanki birini bekliyormu gibi...»

«O halde sizi görmü tür!»

«Hayır, efendim. Bizi gördü ünü hiç sanmam. En azından bu gece. Belki önceki gece olabilir ama bu ekibi de il.» Leonov tavandan sarkan cesede baktı. Ba yana dü mü , beyaz saçların üzerine ki-reç tozu dökülmü , dili a zının kö esinde bir ey ya

lamak ister gibi sarkmı tı. Meslekte iki yıllık deneyimi olan Kostya ile altı ay deneyimi olan Iya asılı duran adamın yüzüne, özellikle yuvalarından fırlayacakmı gibi duran gözlerine büyülenmi cesine bakıyorlardı.

«Pekâlâ, pekâlâ.» Leonov tavana bir göz attı. Ya lı adam ipi geçirece i bir kanca çıkarmak içirv badafıyı kazımı tı. Sonra da bir iskemlenin üzerine çıkmı , bir tekmede yere devirip a ır a ır kendini bo mu tu. Ani bir kararla. Leonov banyoya girdi. Jilet ya da benzeri bir ey yoktu. Yeniden salına döndü. Ya lı adamın sırtını görüyordu. Adamın hareketindeki kararlılı ı taktir etmekteydi. Tavanda asılı durumunda bile Leonov ve ekibine kar ı gülünç bir üstünlü ü vardı. Ama sonuçta, sorgudan kurtulmak için kendini asmı olan ya lı bir adamdı.

Leonov da soru turma alanını iyice daraltmı tı. Bastırıyordu, tıpkı kendisini sıkı tırdıkları gibi. Bir kalıp sabunu sıkı tiran bir el gibi. Sabun elden kayıp fırlayınca öbür el onu yakalamak için davranacaktı elbet. Bütün i o ikinci eli kaçırmamaya kalıyordu.

Yapaca ı ba ka bir ey de yoktu zaten. Ku kullandıkları pek fazla kimse de yoktu. Casus çok akıllıydı. Üstelik alanı daha daraltmasını sa layacak hiçbir ey de kalmamı tı. Bakanlık ya da Sekreterlikten birisini tutuklamak için kesin kanıtları olması gerekiyordu. Bu ya lı adam gibi di er ba lantı kuran ajanları da sıkı tirabilirse, belki o zaman ajanı pani e dü ürebilir, Amerikalılar da onu kaçırmak için giri imde bulunabilirlerdi. te o zaman belki bir eyler olurdu.

Ancak o zaman. çinden bu denli sakin ve kendinden emin i gören ya lı adama bir kötülük yapmak geldi. Hiç de korkmamı tı ölmekten. Oysa ve

rece i bilgi kar ısında Leonov ona ya amını bile öne-rebilirdi. Ama o, casusu korumak için kendini yok et-mi ti.

Odayı bo an suskunluk içinde, «ndirin a a ı,» dedi Leonov. «Sonra da burayı iyice arayın.»

\*\*  
\*

5000 metre Fransa ampionu François Jean Marie Diderot, Fransız Televizyon Kurumunun küçük bir stüdyosunda oturma , haftalık spor programı-nın yayına ba laması için kırmızı ı ı in yanmasını bekliyordu. Program sunucusu video bandtan Düs-seldorf'ta ko ulan son yarı in görüntüleri verilirken Diderot'yu tanıttı. Bu yarı ı seyircilerin büyük deste-iyile Holmrath kazanmı , o ikinci gelmi ti fakat di-er Avrupalıları ve Amerika'nın iki numaralı adam». Anderson'u geçmi ti.

Kırmızı ı ık.

«.. u anda François Diderot stüdyomuzda bu-lunuyor. François, Düsseldorf'ta Holmrath'ın seni geçmesine kar ın daha çok takti i ön planda tutan bir yarı ko uyor gibiydin, üstelik sonunda epey gü-cün kalmı tı, de il mi?»

Diderot genzini temizleyip kameraya gülümse-di.

«Evet, böyle oldu sanırım. kinci gelmeme kar-ın derecem Münih'te Holmrath'ı geçti im yarı taki-ne göre daha iyiydi. Bu kez onunla yer de i tirdik,, yarı tan sonra nasıl piste yı ıldı ını gördünüz. Yü-züne bakıp gülme sırası bendeydi.» Diderot sunucu-ya bakıp sırtıttı. Adam da hafifçe ba ını sallayıp gü-lümsedi.

« imdi mevsim ortasındayken, Olimpiyatlar için yaptığın hazırlığı yeterli buluyor musun?»

Diderot, «Sanırım yeterlidir,» dedi. «Programım tüm ayrıntılarına dek düzenlendi, ko aca im yarışları, çekişme rakiplerim. Ve idmanlar.» Yine ka meraya dönüp güldü.

«Ya, evet. Geçmişte, yeterince idman yapmıyorsun diye basın tarafından çok eleştirildin. Artık bu durumu de iler mi?»

«Kesinlikle de il. Çapkınlık öyküleri geride kaldı artık. Moskova'ya madalya almak için gidiyorum.»

«François, sence bir sakıncası yoksa, sormak istediğim bir şey var.» Diderot bu denli aıracaını hiç tahmin edemezdi. «Son günlerde ini de itirdin, de iler mi?»

«Evet..?» Ne var bunda böyle duraksayacak, diye geçirdi içinden. Tela lanmadan söylesene. Ba ının üstündeki ıklar bo acak gibi geldi bir an. Terlemeye başlandı. «Tabii bir karara varmak zorundaydım. Yalnızca kendi geleceğim için de il, ülkeme bir madalya kazandırma bakımından da.»

Sunucu gülümsedi.

«Haklısın. France Allernagne Spor Firmasının yeni ini satı bölümünde de il, herhalde?»

«Yalnızca danışmanlık yapıyorum. Kesinlikle reklamını yapmıyorum. Zaten satı bölümünde ya da reklam ini de çalı mama izin verilmez.»

«Tabii. Sa ol, François Diderot. Sana program yapımcıları ve izleyicilerimiz adına Moskova için iyi anslar dileriz.»

«Sa olun,» Bu arada sunucu çoktan ba ka bir kameraya dönmü , ba ka bir konukla söyleyebileceğini bildirdi. Yönetmen onu kut

ladıktan sonra koridora getirdi ve, «Birkaç dakika kal da bir eyler içelim,» dedi.

«Tabii, ya.»

«Kızlardan birini bulayım seni bara götürsün. Ben de birazdan orada olurum.»

Yönetmen yanından ayrılınca Diderot bir an için koridorda tek ba ına kaldı. Acaba i in ne kadarını biliyorlardı? Bombo bir koridorda dev bir bowling topu üzerine do ru yuvarlanıyormuş gibi geldi. Daha o topu göremiyordu ama varlı ından neredeyse emindi.

Zenaida onlara küçük sandviçler ve çay hazırlamı tı. Shubin evlenece i bir kızın evine görücü olarak gelmi gibi hissetti. Kızın co kusunu ve kendisine olan hayranlı ını bildi i halde bazı zamanlar ona kar ı duydu u nefreti bastırmakta güçlük çekiyordu. Ukrayna dilinde elveda anlamına gelen Do pobac henya adını verdi i hücrede en sadık üye Zenaida'y dı. Hücreesine yakı tırdı ı bu ad Shubin'in kara mizahıydı. Öfke dolu yapısının ve kendini herkesten üstün görmesinin bir sonucu, ara sıra a zından kaçırıldı ı kahkahalar bile zehir gibiydi.

Do pobachenya hücrelerinde altı ki iydiler. Dördü daha önce gelmi , kızın yaptı ı sandviçlerle çaya büyük bir keyifle yumuluyorlardı. Mutfa a girip çıkıp konuklarına çay getiren Zenaida'yı inceledi bir süre. çinden yüksek sesle gülmek geldi. Ama söyleyece i önemli eyler vardı ve herkesin ne esi yerinde olsun istiyordu. Çay içmek gibi küçük burjuva alı kan

lıklarına imdilik göz yumabilirdi.

Tümü de gençti, ya buradaki ö retmen okulundan ya da Kiev'deki ba ka yüksek okullardan ö renciler. Kostya, Ilya, Ference, Lyudmiia ve ekonomi dersi oldu u için daha gelememi olan Yakov. Hepsi de temiz, KGB'de kayıtları olmayan gençler. Yalnızca birkaç ö renci gösterisine katılmı lardı, o kadar. Tam Shubin'e gereken nitelikte tipler. Çocuksu yüzler ve çocuksu tepkiler. in gerçek yanına bakılırsa Shubin onlardan ba kasını da toplayamamı tı. Bunu geçen yıl KGB'nin giri ti i sert operasyonlara ve Ukrayna'nın belli ba lı kentlerinde yaptı ı temizlik hareketlerine ba lamak istiyordu. Daha deneyimli olanların kendisine güvenmedi i dü ünmesini aklının derinliklerine gömmü tü. Bir yıl önce adam toplamak için yaptı ı birkaç ba arısız giri imi anımsamak bile istemiyordu. Ba vurdu u kimseler onun önerilerine ve isteklerine gülüp geçmi ler, önderli i altında toplanmayı kabul etmemi lerdı. Bu adamlar yeraltı faaliyeti olarak yalnızca bro ür ve bildiriler basıyor, kendilerini patlamaya hazır suskun yanarda lar gibi görüyorlardı.

Ama Shubin'in gözünde tümü de korkaktı.

Bu çocuklar ona yetiyordu. Onun çekimine kapılmı lar, ülküsünü benimsemi lerdı. Ne istese yapacaklarını bilmesi yeterdi. Bu dü ünmenin rahatlı ıyla uzanıp daha önce geri çevirdi i sandviçlerden bir tane aldı. Zenaida'nın gülümsemesini de görmezlikten geldi.

Az sonra Yakov da geldi, bir ey kaçırıp kaçırmadı nı sorarak özür diledi. Shubin bir süre onların kendi aralarında dersler ve ö retmenler hakkında konularını dinledi. Bu küçük gizli toplulukta yerleri oldu u için sevinçliyidiler. Ço u in a

nın ki ili ini bir grup içinde bo mak ya da tümüyle kendisini bir eye kaptırmak için hevesli olu u Shubin'i çok a ırtıyordu. Oysa o ne kadar farklıydı bunlardan, bir dakika bile kendisini bir eye kaptırmazdı, kızla yatakta seviirken bile. Tam yersine, Shubinki ili ini ba kalarına bula tırırdı hep, böylece daha çok kolu, daha çok ki inin a zından çıkacak sesi olurdu.

unlara bak hele, diye dü ündü, bir ö retmenin taklidini yapıp kıkırdıyorlar. *Yalnızca* lya aralarında yoktu, içerde Zenaida'nın bula ına yardım ediyordu. Sinirlenmesine kar ın Shubin bir süre daha beklemeyi uygun gördü. Nasıl olsa bir an gelip tümü de susacak, odanın kö esinde bekleyen yogi gibi onun söze ba lamasını bekleyeceklerdi.

Ameliyatı gerçekle tirmesi için gereçleri ve yardımcıları bunlardı i te. Belousov i in teknisyeniydi, o da beyni; bu çocuklarso eller, ayaklar, ve ne ter. Co ku dolu amatör teröristler.

Zenaida ve lya mutfaktaki i i bitirip odaya geldiklerinde di erleri sanki bir i aret almı gibi konu mayı kestiler. Tam zamanıydı, Shubin gösteri li bir biçimde aya a kalkıp cebinden katlanmı bir harita çıkardı. Yapı kan bandla iki ucundan duvara astı ve iki adım geri çekilip ya lı boya bir resme bakıyormu gibi be eniyle baktı. Sonra haritanın önüne geçti. Kısa bir konu ma yapacaktı ve üzerinde epey dü ün mü tü. Aslında hiç de iyi bir konu macı de ildi, ya sabırsızlı ndan ya da kim olursa olsun, kar ısındaki dinleyicilere kar ı duydu u nefretten.

«Bu hücrede bu ana dek hep konu tuk durduk, ama hiç eylem yapmadık, bütün konu malarımız eylem üzerine oldu u halde.» Kar ısındaki yüzlerde koyun gibi gülümsemeler belirdi. «Bu uyu uklu umu



za kar ı bir ilaç buldum, aynı zamanda tüm dünyaya u ra ımızı duyuracak bir ey.» Söyleyeceklerine a ırılık vermek için durdu. «Herkes Ukrayna'yı ve ne istedi imizi anlatacak bir ey, Do pobachenya'yı her evde konu ulan, herkesin sözünü etti i bir ey yapaca ız.» Tümü de arma an paketlerinin açılmasını bekleyen çocuklar gibi heyecan dolu bir istekle bekliyorlardı. Çocuklar gibi de bu i i yaparlardı, çünkü temelde tümü daha çocuktu, yeti kinlerin duyaca ı 'sonunda ne olur' sorumlulu u yoktu. Yeti kinler gibi bir i e tam olarak girmeden duraksama huyu da. «Kremlin çetesini deh ete dü ürüp Ukrayna'nın istekleri önünde diz çökertebiliriz, özerkli imizi koparabiliriz.» Haritanın önünden çekildi. «Yapacağımız bütün i ...» A zından çıkan her sözcü ün akıllarına yerle mesini istedi. «ki tane bomba yerle tirmek: Biri buraya...» Parma ı Moskova kent haritasının ortasında bir yeri gösterdi. «Bir tane de buraya!» Parma ı ilk gösterdi i noktanın biraz güneydo u sunda bir yeri saptadı. «Moskova Olimpiyatları için dünyanın her yanından kamera gelecek, i te biz de o zaman yapacağımız bu i i. Tüm gereğimiz iki bomba!»

Shubin sustu. Odada gergin bir sessizlik ba ladı. Ku kusuz bu sessizli i birbiri ardına sorular, öneriler izleyecekti. Ama birden çocuklar onu alk ı lamaya başladılar. Zenaida'dan çıkan ilk alk ı ı di erleri de benimsemi ti. Demek bu denli kolay olacaktı, bekledi inden çok kolay. Çocuklar amatalı bir ey istiyorlardı, Shubin de onlara ömürlerinde görmedikleri bir amata önermi ti.

4

David Allardyce spiker kabinindeki yerinden yarı ı izliyordu. Yarı yorumcusunun yanında eski atletlerden John Millichip oturuyordu, uzman görüşlerini vermek için. Tahmin edildi i gibi, yarı ı konuk sporcu rvine önde götürüyordu. Lydall ise otuz metre kadar geride kalmı tı. Spiker yarı ı anlatırken bir yandan Avustralyalıyı uygun bir dille övüyor, bir yandan da Lydall'ın saate kar ı verdi i yarı a dikkati çekiyordu. On sekiz aydan beri ilk kez Olimpiyat baraj derecesinden iyi bir sonuç alması gerekiyordu Lydall'ın.

Birisi basına sızdırmı tı haberi, bütün hafta boyunca gazeteler çalkalandı durdu. Olimpiyat seçicileri Lydall'a Crystal Palace yarı ında on üç otuzun altında bir derece yapması gerekti ini çıtlatmı lardı; Olimpiyat barajından sekiz saniye daha iyi bir derece. Yoksa seçilemiyordu. Fakat bu dereceyi yapsa bile Moskova'da iyi bir sonuç için Lydall'ın daha çok çalı ması gerekti ini herkes anlamı tı.

O sırada kameralar zum yaparak Lydall üzerinde odaklandı. Her zamanki stiliyle iki büküm ko arken, Millichip de birkaç söz söyleyerek bu dramatik görüntüyü vurguladı. Allardyce spiker kabininden çıktı. Oxford'dan bir arkada ı imdi BBC'de Olimpiyat Programcısı olarak görev yapıyordu ve Allardyce'i BBC spiker kabinine ça ırmı tı. Bu ça rı onun Moskova'da BBC adına görev yapma olasılı ını ta ıdı ı için Allardyce'in ho una gitmi ti.

Merdivenlerden a a ı inerken, rvine bulundu u yerin önünden geçti. Lydall bir be metre daha gerilemi ti. Onun durumunu görünce Allardyce'in içi sızladı. Yarı ç ıların yüzünü göremeyece i bir yerden izlemeye karar verdi. Özellikle Lydall'ın yüzündeki ifa

deyi görmek istemiyordu. rvine ise her tur sonunda daha güçlü ve özgüvenli görünüyordu.

Tam o sırada Allardyce yaniba ında duran bir adamın varlı ını farketti.

«David, sevgili dostum<sup>1</sup>.»

Simon Maulle. Güne biraz önce gizlendi i bulutların arasından ortaya çıktı. rvine kıvrımı dönüp düzlükte Allardyce'in önünden bir kez daha geçti. Daha sonra Lydall onu izledi.

«Simon,» diye kar ılık verdi Allardyce. «Seni burada görmek ne ans. Atletizmden ho landı ını bilmiyordum.»

«tiraf edeyim, David, atletizme olan ilgim yalnızca senin çevrende sınırlanıyor.»

«O halde... tirolup gidebilirsin,» dedi Allardyce masum bir gülücükle. «Tabii e er genç sporculardan birine asılmıyorsan.»

Maulle'un güzel yüzü ikiye katlanmı gibi buru -tu. Uzun elini saçlarında gezdirerek düzeltti ve kravatının dü ümünü yokladı. Allardyce a a ı baktı. Maulle'un yine her zamanki gibi süed kunduraları vardı, ve çok ık giyinmi ti.

«Bugün senden ba ka kimseye asılmıyorum, dostum.»

«Çalı ıyorum.»

«Surat asma, David. Sana hiç yakı mıyor.»

Allardyce sırtını duvara dayayıp kar ısındaki adamın yüzüne baktı. «Ne var?»

Yarı ın bitimine iki tur kalmı , heyecan son sınırına varmı tı. Allardyce saatine baktı. Lydall seçilebilmek için son iki turu altmı ar saniyede tamamlamak zorundaydı, hatta daha da çabuk. Seyirciler ona destek olmak için ba ırdılar. rvine ise tek ba ına sanki bamba ka bir yarı ko uyordu.

«Pek ba aramayacak, galiba,» dedi Maulle. Elin-den geldi ince gizemli bir gülümsemeyle ceketinin cebinden bir zarf çıkarıp Allardyce'e uzattı. « u re-simlerime bir bakar mısın? Sonra da içinde tanıdı ın var mı, söyle bana.»

Allardyce merakını bastırmaya çalı ıp kayıtsız görünerek zarfı aldı ve içinde bulunan iki foto rafı çıkardı. Bir tanesi daha önce bir ömine ba ında gör-mü oldu u, stüdyo çekimi bir resim, ötekisiyse yine aynı ki iyi kalabalık bir caddede yürürken gösteriyor-du.

«Tabii tanıyorum,» dedi. «Neden gösterdin bun-ları bana?» Allardyce içindeki duyguları gizlemeye çalı tı. Bir yandan da yarı ın sonuna do ru iyi bir a-tak yapan Lydall'a ba ırmak geliyordu içinden.

Maulle, «CIA bu dostumuz için kaynak Burgoyne adını kullanıyor,» dedi. «Ama senin bilmedi in bir ey de il, tabii bu.»

«Evet.» Allardyce saatine baktı. Turu elli dokuz saniyede ko mu tu. Irvine son tura girerken bunu belirten çan çaldı. Seyirciler soluklarını kesip aynı çanın Lydall için de çalmasını beklediler.

Gürültüyü bastırmak için sesini yükselten Maul le, «CIA'ye bakılırsa dostumuzun ba ı belada,» dedi. «Bana bildirdiklerine göre epey belada, hem de.»

Allardyce'in dikkati ba ka yerdeydi. «Bela mı?» Irvine son düzlü e çıktı ı sırada Lydall da kö eyi dönmek üzereydi. Seyirciler tüm dikkatlerini Lydall'a yöneltebilmek için bir an önce Irvine'in bitirmesini ister gibiydiler.

«CIA'ye göre KGB dostumuzu oldukça sıkı tır-mı , içlerinde bir ajan oldu unu biliyorlarmı .» Maul le sözleri daha etkin olsun diye sustu fakat suskun-lu u kalabalı ın u ultusuyla bo ulmu tu. rvine ipi

gö üsledi i sırada Lydall da son düzlü e çıktı. Seyirciler son yüz metreyi kendileri de ko uyor mu gibi heyecana kapılmı lardı.

«Moskova'ya gidiyorsun, de il mi?»

Allardyce bir yerine i ne batırılmı gibi Maulle'a döndü. «Evet.»

Sonra saatine baktı. Lydall ucu ucuna da olsa ba arıyordu galiba.

«Bu dostumuzun takıma girmesinde senin de katkı olmu tu, de il mi?»

«Evet.»

Lydall on metre kala ata a kalktı, gö sünü alabildi ince öne çıkarıp biti çizgisini geçti ve hemen ardından sırtüstü piste yı ıldı. Elinde kornometreyle gelen bir adam Lydall'a bir eyler söylüyordu. Ba ar mı tı. Pistin üzerinde sırtüstü yatarken sanki ereturu atıyordu gibi tüm seyirciler sevgi gösterisinde bulunuyorlardı.

Mulle bütün bu saçmalığın sona ermesi için sabırla bekledikten sonra di lerini göstere göstere konu tu. «Belki bu dostumuzu oradan çıkarmak için yardımın istenebilir. Korkarım, geri çevirme hakkın olmayacak.»

Kırk ya ında Gennadi Mihailovich Leonov, yüzünden ve davranılardan da belli oldu u gibi, ani hareketlerden ve çabuk kararlardan kaçınan bir adamdı. Zaten bu yüzden karısı Esfir öldükten sonra yeni bir e bulması onca zaman sürmü tü. O ulla rına bir üvey anne ve evin bakımını üstlenecek bir e . Aynı nedenlerle bu yıla dek Anna'yla ili ki kurtaktan kaçınmı tı. imdi Gorki Kültür Parkında o

turmu , ö len güne inin tadını çıkarıyor, futbol oynayan küçük o lu Maxim'i izliyordu. Yazlık giysiler içinde parkta dola an kızları görünce eskiden onlara nasıl bir istekle baktı nı anımsadı. Oysa imdi onları yalnızca gözlerinin önündeki görünüme renk katan ö eler olarak görebiliyordu.

Sovyetler Birli i'nin iç güvenli inden sorumlu ikinci ubede görevli Yüzba ı Leonov, gençli inde Moskova Polisi yanında futbol maçlarına, atletizm ve yüzme yarışlarına görevli olarak verildi i zaman sıkıntıdan patlayacak gibi olurdu. Bundan on be yıl sonra da Anna'nın güçlükle edindi i atletizm biletlerini payla aca ı için seviniyor denemezdi. Oysa ço u meslekda ı böyle olaylara bilet bulabilmek için her yola ba vuruyorlardı. Ne saçma. Ama Anna'nın böylesine istekle üzerine dü tü ü bir eyi eskisi gibi saçma görmüyordu artık.

Maxim ayakkabılar ve i elerden olu an kaleye bir gol atınca Leonov gülümsemeyi ihmal etmedi.

O sırada Anna Borisovna Akhmerovna'nın parka giri ini gördü. Açık renk bir etek üzerine bir denizci bluzu giymi , ceketini koluna almı tı. Yanından geçenler dönüp arkasından bakıyorlardı. Tıpkı bir manken rahatlı ı ve özgüveniyle, Anna ona do ru yürüdü. Sovyetler Birli i Komünist Partisinin bir üyesi ve ç Servislerde çalı an birine de bu görünü ya kı ırdı baten.

Birden aklına büyükelçilik partilerinden ne denli nefret etti i, az kalsın Anna'yla tanı mı oldu u ngiltere Büyükelçili i kokteyline de bu yüzden gitmemi olaca nı anımsadı ve güldü. Gitmemi olsaydı Anna'yı ba ka hiçbir yerde bulamazdı. Bo azında bir ey dü ümlenir gibi oldu bu dü ünçe üzerine.

Kadın yanına vardı ı zaman Leonov çocuksu bir hevesle yerinden kalktı ve ona sarıldı. Yana ını öp-tükten sonra bir adım geri çekilip kadının yüzüne baktı. Yanaklarındakj çillerden omuzlarında ve boy-nunda oldu unu da biliyordu. Leonov birden kendini çok mutlu ve sokakta paço z kadınlarla kızlarla dola-an erkeklere göre çok üstün hissetti.

«Taksi parasına mı, yiyemedi im ö len yeme i-ne mi, yoksa bu ayakkabılarla yürüdü üme mi kızı-yım?» Anna oturup uzun bacaklarını birbiri üstüne atarak ık ayakkabılarından birini çıkardı. Bir eliyle aya ını ovu turdu. Leonov her hareketini büyülen-mi gibi izliyordu.

Maxim oyununu bırakıp onların yanına geldi. Al-tı çivilili futbol ayakkabıları beton üstünde takırdadı. Anna ona gülümseyip öpmesi için e ildi. Çocuk onun yana ına küçük bir öpücük kondurup geri çekildi. Leonov da u anda o luyla aynı ya ta gibi hissediyordu kendini. O lanın Anna'ya ısınımı olmasına çok seviniyordu.

«Haydi artık oyuna dön istersen,» dedi Leonov. Çocuk ba ıyla onları selamlayıp bir göz kırptı ve he-men uzakla tı. Anna oturdu u yerde sırtını yasladı ve güne ten korumak için elini gözlerine siper etti. Sonra çantasında bir güne gözlü ü oldu unu anım-sayıp hemen çıkardı. «Yeme i kaçırdı ın için üzgü-nüm. Sana burada bir hamburger ya da bir sosisli sandviçle Coca Cola verebilirim, biz de bunları yi-yoruz zaten.» Eliyle top oynayan kırmızı yüzlü ço-cukları gösterdi.

«Sporcu yemekleri mi? Hayır, sa ol. Olimpiyat-ların Moskova'da yapılmasının en kötü yanı Ameri-kan yemek alı kanlıklarının egemen olmasıdır her-halde!» Leonov da sırtını yaslayıp ona do ru sokul

du. Anna, «Ofisimdeki bayanları çok etkiledin, Yüzbaşı Gennadi Leonov. Aslında yüzüne karşı söylememem gerekir ya.»

Leonov güldü. «Sa olun, güzel bayan. Bu arkadaşlarınızın adresi var mı acaba?»

«Adresleri bulmak senin mesleğin sanıyordum.»

Bu sözler Leonov'un ne esini biraz bulandırır gibi oldu.

«Benim gerçek kimin hangisi dersin? Sizin bakanlığın oralarda harıl harıl ikili ajanı arayan KGB subayı mı, yoksa apartmandaki çocukları eğlendirmek için bunca eğlen katlanan bir baba mı?» Sözlerini bitirdi o an Leonov'un ne esini yine yerine getirdi.

«Her ikisi de, bunlara ek bir de yatağıma giren kimin inle varsın. Beni görür görmez oturdu u yerden sıçrayan durumunla. Böylesine sevildiğim için övünç duyuyorum.» Anna'nın dürüstlüğü ve dobralığı her zaman Leonov'u aşırtırdı. Her zaman her şeyi en küçük noktasına kadar öğrenmek isterdi. Seviirken gözlerini hiç kapamaz, Leonov'un yüzünü incelerdi.

«Ofisindeki bayanlara söyle, akıllı ve **bekâr** Yüzbaşı Leonov hafta sonuna doğru bir ziyaret daha yapacak. Yanında yine birkaç gençle birlikte.»

Anna'nın yüzü bir an donuklaştı, Leonov bunu bekâr sözcüğünün edilmesine yordu.

«Sorgu için mi?»

«Yine sorgu için, artık kendi ofisimiz yerine sizinkinde çalışmayı düşünüyoruz.»

«Orada yemek yemek pek hoşuma gitmiyor.»

«Perembe günü geliyorum, yemeğe çıkar mıyız?»

«Belki... eğer cici çocuk olursan.»

«Ne zaman, bu gece olur mu?»



«Bugün i ten sonra evine gelip sana ve Maxim'e yemek yapaca im.»

Leonov mutluluk içinde gözlerini kapayıp arkasına dayandı. Anna onun yüzündeki gülümsemeyi izledi. Nasıl mutlu oldu unu gördükçe bo ulacak gibi hissediyordu.

Oleg Georgevich Kazantsev kuca ina çıkmı iki çocu uyla bo u urken karısı Valentine sevgi dolu gözlerle onları izliyordu. Bütün gün süren bir yolculuk sonunda Kiev'den evine döndü ü zaman Mis ha ve Tanya yatakdıydılar.

Çocuklar tam be gündür babalarını görmemi lerdı. Kuca ndan indikten sonra ilgileri hemen Kazantsev'in yolculuk çantasına yöneldi. Kiev'den getirdi i arma anlar... aslında tümünü Moskova'da almı tı, Detsky Mir'den. (\*) Valentina'ya da güzel bir bluz vardı arma an olarak.

Çantasının fermuarını açıp içinden tilki ba lı bir eldiven kukla çıkardı. Tanya sevinçle haykırdı. O lu na da uzay uydusunun bir modelini getirmi ti. Çocuk büyük bir özenle arma anını alıp hemen masanın üstünde kurmaya çalı tı.

Çocukları yata a gönderdikten sonra Valentina kocasına yemek ısıttı. İlk lokmasını yuttuktan sonra Kazantsev, «Ukrayna yemeklerini Kiev'den iyi yapıyorlarmı burada,» dedi.

«Sa olun efendimiz.» Kazantsev ufak yapılı, es

(\*) Çocuk Dünyası adlı dünyanın en büyük oyuncak mağazası..

mer karısına baktı ve kızı annesine benzedi i için ükretti. Ya bir de kendisi gibi iri ve hantal olaydı? «Çok yorgun görünüyorsun,» dedi karısı.

«Tren yolculu undan... her yerde duruyor. Bir de ekspres diyorlar.» Kazantsev bir yıl önce karısıyla birlikte Kiev'den Moskova'ya yaptıkları yolculu u anımsadı. Kiev ve Poltava'da iki Ukrayna hücrelerini ortaya çıkarıp saf dı ı etti i için terfi etmi , Moskova'da merkeze atanmı tı. Karısı da, kendisi de önce Moskova'ya gelmek! için isteksiz davranmı lardı. Fakat geldikten sonra burada ayrıcalıklı ki ilerin oturdukları apartmanlardan birine yerle tirilmeleri üzerine çok a ırmı lardı. Maa ina da zam olmu tu ama Moskova'da fiyatlar çok yüksekti.

« in çok muydu?» diye sordu karısı.

A zı dolu oldu u için Kazantsev ba ını sallayarak yanıtladı. Sonra da «Evet,» dedi. « u ko ucu Fe derenko'yla tanı tım.»

«Senin görevinle ilgili bir eye karı mamı tır, umarım. Hele böyle bir yılda...»

Kazantsev hayır anlamında ba ını salladı. «Karı mı oldu unu sanmam. Sıradan bir soru turma yaptım. Asıl onun kız karde i söz konusu. Bozuk tiplerle dola ıyor. O malum ö renci heveslili i i te. Bir yıl öncesine dek çoktu sayıları ama...» Karısı ba ını sallayıp o konuyu geçi tirmesini istedi. «Biliyorum, biliyorum,» dedi Kazantsev karısını avuturcasına. «Çocuklar salakça bir romantikli e kapılıp kendilerini öldürtmü lerdı.»

«Yine böyle bir eye giri miyorsun, de il mi, O leg?»

Kazantsev yine hayır anlamında ba ını salladı. Ama bu kez çok dikkat etmi ti, söyledi i yar ı ya lan aç ı a çıkmasın diye

«Yok, hayır hiç sanmam.» Moskova'ya atanma ve terfi olaylarının karısını rahatsız etmesindeki en önemli neden, kanlı operasyonların bir ödülü gibi verilmi olmasındandı. Donetsk'deki o anlamsız kan banyosu Kazantsev'i çok üzmü tü. Fakat olan olmu tu i te. Karısının aklındaki ku kuları silmek için yineledi. «Hayır. Federenko'ya annesini z iyaret ederken rastladım. Kızkarde i biraz ate li, ama tehlikeli de il. Hem Kiev Ofisini bilirsin. Hemen uzman Kazantsev'i ça ırın... Burunlarını silmek için bile beni ça ıracaklar neredeyse.»

Bu sözlerinin üzerine Kazantsev bir kahkaha attı ve yeme inin geri kalanını midesine indirdi.

\*\*

İhtar cezası almasından dört gün geçmi , Los Angeles'ten de yüz mil uzakta olmasına kar ın Gutierrez'in hâlâ canı sıkılıyordu. Disiplin komitesinde bazı üyeler onun marijuanaya ilgili demecini göz önüne alarak ABD takımında yer verilmemesini savunurken, eski atletlerden olu an üyelerin ço unlu u ihtar cezasıyla olayın geçi tirilmesini uygun görmü tü. Bu cezanın verildi i tüm yayın organlarına da bildirilmi , hatta bazı ABD gazetelerinn yazdıklarına bakılırsa, Rusların pek ho una gitmi ti.

Kurul toplantısı boyunca Gutierrez takımdaki yerini yitirme korkusuyla terleyip durmu tu. Kullandı ı bursu da yitirebilirdi, belki her ikisi de olabilirdi. Neyse i i o boyutlara vardiymamı lardı, ama yine de sıkıcı bir sonuçtu ihtar cezası.

İmdi California'da bir portakal bahçesinde büyük bir sabırla a açları gözden geçiren babasını izliyordu. Ya lı Meksikalı dallarda gördü ü küçük bö

cekleri parmakları arasında eziyordu.

Jose Gutierrez, babası. nce. damarlı gövdesi iri sombrerosu altında tüm ya amının beden i çili- iyle geçmi oldu unu bir bakı ta anlatıyordu. Tipik bir ya lı piyon. Gutierrez babasını sevmekte güçlük çekiyordu, hatta ona sa lamı oldu u olanaklar için minnet duyması bile zor geliyordu. Babası her zaman Meksikalılı nda ısrar etmi ti; o lunu da sanki bir eye ya da birisine ihanet etmi gibi görürdü.

«Annen gazetede o luyla ilgili yazılanları okuyunca çok üzüldü,» dedi babası ba nını kaldırmadan.

«Üzgünüm, baba. Annemi üzmem istemezdim.»

«Ama oldu i te... artık istememi olmanın bir anlamı yok.» Babasının Meksika ivesiyle söyledi sözler Gutierrez'in kafasının içinde oyna tı. Annesi gözünün önüne geldi. Siyahlar içinde, zaman dı ı kalmı piyon kadın. Cahil fakat sevgi dolu.

«Pekâlâ, yine de üzgünüm i te.»

«Güzel. imdi git annene söyle bunu. u uyu - turucu madde i i onu baya ı korkutuyor.»

«Aman, baba, alt tarafı duman bu, o da ara sı - ra kullandı m bir ey. Eroin falan de il ki!»

Ya lı adam yüzünü Gutierrez'e dikti. apkası - nın gölgesi altında gözleri iki parlak spot ı ı ı gibi parlıyordu.

«Ne biçim konu uyorsun? Seni okula televizyon - daki adamlar gibi konu asın diye mi gönderdim?» Adamın elleri öfkesinden titriyordu.

«Beni okula neden mi gönderdin? O zaman ba - bo bırakmı tın beni, baba.»

«Sen kendi kendini ba ıbo bıraktın, Martin. imdi n'apıyorsun bakayım, ha? Bütün zamanını ko makla geçiriyorsun. Ko amayacak ya a gelince ne i tutacaksın?»

Gutierrez bir çıkmaza girdi ini farketti. Babası da aynı çıkmazın içindeydi üstelik. Ondan bekledikleri bir ırkette çalı ıp i ine ceket ve boyunba ıyla gitmesiydi. Ya lı adamın ya am görü ü otuz yıl öncesine aitti. Üstelik teleskobun ters ucundan bakıyordu. Gutierrez açıklamak istedi. Ama «Belki tek yetene im budur,» diyebilirdi yalnızca.

Babası bir sonraki a acın yanına gitti. «Tek yetene in mi?» Burnunu çekip yere tükürdü. «Sen lis sede sınıfın en iyi ö rencisiydin.»

«Öyle eyler artık hiçbir i e yaramıyor. Bunu anlamıyor musun?» Uzun bir ko u ya da a ırlık çalı ması sonrası gibi soluk solu a kalmı tı.

«Peki öyleyse, neden bu oyunlarda madalya kazanmak istiyorsun? Söyle bakalım. Orada en iyi dereceyi almak istiyorsun? Avucundan küçük bir altın parçası için, öyle de il mi?»

Gutierrez giderek çirkinle en konu manın yönünü de i tirmek istedi. «Baba...» dedi yalvarır gibi.

Ya lı adam ba ını çevirip a açlarla me gul olmaya ba ladı.

«Beni televizyonda izleyecek misin?»

Ya lı adam döndü. «Annen dua edecek, bense dü ünece im. Ama ikimiz de seni izleyece iz. Artık uyu turucu yok, de il mi? Hiç yok!»

Gutierrez evet anlamında ba ını salladı. Neyse olumlu bir sonuca varmı tı konu maları. «Tamam, baba. Bundan böyle ne gazete, ne de uyu turucu. Bir daha beni gazetelerde görürsen, boynumda asılı bir madalya olacak.»

«Güzel. Güzel. Hadi git imdi anneni gör. Merak edip duruyor.»

Gutierrez eve do ru yürürken dönüp bir kez daha babasına baktı. Elinde uzun sopası, ufalmı gibi

görünen gövdesiyle sabırla çalı ıyordu. Bu görünüm ona bir eyler anlatıyor olmalıydı, ama Gutierrez gizli anlamı çıkaramadı.

\*

rena Witlocka, Var ova'nın geni bir caddesinde yürüdü ü sırada sık sık geri dönüp pe inde kimse var mı diye bakınıyordu. Bu günü seçmi ti. O güne dek hep ertelemi , bahaneler bulmu , harekete geçememi ti. Ama artık bekleyecek zaman yoktu.

zlenmedi ine kendini inandırmaya çalı ıyor, bir yandan da fazla hevesli davranıp açık vermi olmaksızın korkuyordu. zleyen kimse yok gibiydi. Her neyse, nasıl olsa caddenin kar ısına geçiyordu artık.

Amerikan Büyükelçili i.

rena artık Moskova'ya dek bekleyemeyecekti. Bir ara Martin'i Moskova'da görüncüye dek ertelemeyi dü ünümü tü, fakat ona pek güvenemiyordu. Kendi duygularından ku kusu yoktu.

Martin'in nasıl kar ılayacağını kesin olarak bilemiyordu. Sık sık birlikte geçirece i saatleri dü ünümü tü; yatakta, parklarda, plajda, kahvelerde. Bu dü leri kurarken Martin'i gözünde canlandırması çok güç oluyordu.

Çünkü Martin son görü melerinden bu yana bir yıl geçti i halde hiç yazmamı tı.

Öyleyse..?

Caddeyi geçerken kendini kaçak gibi hissetti. Siyah boyalı bahçe kapısından içeri bir girse, ondan sonra kolaydı. Tabii sorun dı arı çıktıktan sonra ba layacaktı. çerden gelece ini biliyorlardı; giri kapı

sındaki deniz piyadesine adı verilmi olacaktı.

Öyleyse... hadi bakalım.

Deniz piyadesi önündeki listeye baktı, sonra telefonunu kaldırdı. Adam hızlı hızlı bir eyler konurken rena da kapının önünden gelip geçenlere baktı. Kimse durmamı tı.

Telefon görü mesi bittikten sonra deniz piyade küçük bir gülücük atıp rena'ya yol gösterdi. «Do ruca yürüyün, Miss Witlocka, u koridoru geçtikten sonra oradaki kavasa sorarsınız.» rene hemen gösterilen yöne do ru yürüdü.

Kavastan aldı ı bilgilere dayanarak dördüncü katta 416 numaralı odayı buldu. Asansörde çıkarken rena kendisini bir California kumsalında güne lenirken dü lemi fakat hemen ardından bu dü ün uyarızlı na gülmü tü içinden. Kapının önüne varınca bir süre durdu ve üstünü ba ını düzeltti, sonra da çekine çekine kapıyı vurdu.

«Girin,» dedi bir erkek sesi. rena kapıyı itip içeri girdi. Genç bir adam vardı kar ısında, olsa olsa otuz ya ında; kalkıp onun elini sıktı. Adamın içten gülümsemesi rena'yı rahatlatmı tı.

«Miss Witlocka, tanı tı ımıza sevindim.» Oturması için bir koltuk gösterdi. Geçen yıl o talihsiz olaydan sonra kendisiyle röportaj yapan gençlere benziyordu. rena bir an için bu adamı daha önce görüp görmedi ini dü ündü.

«Demek iltica etmek istiyorsunuz?» Adamın dobralı ı kar ısında rena afalladı. Bir yıldan beri kafasının içinde gizli tuttu u bir ey imdi halının üstünde oyna an zararsız bir kedi yavrusu gibi duruyordu.

«Ben...» diye ba ladı, kıpkırmızı olmu tu.

Dosyanızı buraya getirttim. Nereden getirt

mi oldu unu açıklamadı. Yüzünde geni bir gülümsemeyle pantolonunda tozlanmı bir noktayı fiskeledi. «ABD'ye gitmek için çok istekli oldu unuzu anlıyorum.» Adamın yüzündeki ısrarlı gülümseme rena'yı rahatlatmı tı, hiç kesmeden onu konu turmaya karar verdi. Sanki her eyi biliyor, her eyi çözümlemi , vizeyi verecek gibiydi. «Geçen gün telefon edip CIA'den birisiyle görüşmek istemi tiniz. Genellikle böyle bir çarı oldu unda hemen telefonu kapatmamız için emir var.» Adam sırttı. «Ama sizin adınız söz konusu olunca, vize memuruyla bir görüşme yapmanızı sa ladık. Eh, ben de burada üçüncü kâtip oldu um için sanırım görüşmek istedi iniz adam oluyorum.»

rena tam bir ey diyecekken adam uzanıp bir sigara tuttu. rena kibarca geri çevirince, paketini yerine koydu ve sözlerine devam etti. «Hemen durumunuzu inceledim, Miss Witlocka. Ola an bir ba vuru yapmanız epey zor olmalı. Anladı imız kadarıyla...» Adam burnunu ovu turdu, sonra elini indirdi ve arkasın yaslandı. Artık gülümsemiyordu. «Ortada bir sorun var, Miss Witlocka. Oyunlar sırasında Moskova'da bulunmamız kesinlikle yasak. Bu emir çok yukarlardan geliyor, en yukardan. u anda söyleyebilece im tek ey, size ne imdi, ne oyunlar sırasında, ne de Moskova'da nasıl yardım edebiliriz, bilemiyoruz. Çok üzgünüm.»

\*

«Önerdi iniz operasyon gerçekte ecek olursa Ba kan bundan hiç ho lanmayacaktır.» Dı i leri bakanı sözünün kesilmemesi için avuçlarını havaya kaldırıp bekledi. Kar ısında oturan CIA Ba kanı ve



CIA Gizli Eylemler Bölümü müdürü ses çıkarmadan sonuna dek di i leri bakanını dinlemeye karar vermi lerd i.

«Ba kan,» diye devam etti di i leri bakanı, sesi yeterince otoriterdi. «Ruslar'ın bir eyleme giri memizi bekledi ini biliyor ve endi e ediyor. Böyle bir eylemi aç a çıkarıp bizi güç duruma dü ürmek istiyorlar.»

CIA Ba kanı söylenenleri yarım kulakla dinlerken, bir yandan da pencereden di arı bakıyordu. Di i leri bakanı sözlerini bitirince bir süre sustu. Konu maya ba larken niyeti di i leri bakanını a kına çevirmekt i.

«Bu i in özelliklerini bir saat tartı tık, Harry. E er Burgoyne önemindeki bir ajanı harcatırsam, ben de adam de ilim!»

Kendisine adıyla hitap edilmesi ve bu denli dobra konu ulması di i leri bakanını a ırttı , öfkelen dirm i , biraz da ku kulandırmı tı. CIA Ba kanını, ABD Ba kanı kendisi seçmi , görevin ba ına getirm i ti. Adam da iki yıl içinde gerçekten iyi çalı mı , Ba kanın saygısını kazanmı tı. Di i leri bakanı kendisini arada kalmı hissetti ve rahatı kaçtı. Ba kan CIA'ye do rudan bir emir yöneltmemi ti; belki bu emre u yulmayaca ını bekledi inden, hatta belki uyulmamasını istedi inden olabilirdi. CIA Ba kanı kendine çok güveniyordu.

«Burgoyne bize gökten hızır gibi gelmi ti, Sayın Di i leri Bakanı. Kaynak kurumu de il daha, benim de bu kayna ı gözden çıkarmaya niyetim yok.»

«E er **Burgoyne'u** bir yana atacak olursak,» diye araya girdi gizli eylemler müdürü. «Tüm di er ikili ajan adayları ve irketin ilerde sa layaca ı **resmi** olmayan elemanlar kendilerini koruyamadı ımızı dü

üneceklerdir. Benim bölümüm böyle bir eyi göze alamaz. Sayın Dı i leri Bakanı.»

«Bunu bilmiyor de ilim, tabii Ba kan da biliyor,» dedi dı i leri bakanı sert bir sesle. «Çok yazık; ama bu durumda—»

CIA Ba kanı öne uzandı. «Bak, Harry, sana açık söyleyim. Biz Burgoyne'u geçen yıl çıkaracaktık. Sizin SALT II'ye katılan sözcüleriniz kayna ın sa ladı ı bilgilerle toplantıyı kasıp kavurmu lar, kayna ı da büyük bir tehlikeye atmı lardı. Toplantıda onun sa ladı ı bilgileri kullandı ımız an Ruslar Burgoyne' un varlı ını ö rendiler. Ama biz kayna a biraz daha kalmasını söyleyip, SALT sonrası savunma bütçe- siyle ilgili ön çalı maları bize aktarmasını istedik. Ve ona söz verdik, bu i i bitirir bitirmez ekspres ser- visle onu çıkarırız diye söz verdik.»

«Nasıl bir tehlike?» Dı i leri bakanı Ba kanın bu i e gönlü oldu una iyice inanmaya ba lamı tı. Belki bu adamlarla görü mesini istemekteki nedeni, onu da inandırabilmeleri içindi.

«Kayna ı tehlikeye atmamak için yüzeydeki a- damımız ebekeyi kapadı. Ba lantılardan bir tanesi, KGB'nin eline geçmeden intihar etti. KGB belki ba - kalarını da biliyordur, ama artık ili kileri koptu u i- çin onların yakalanması kaynak için tehlike de il. Eksik var mı, John?»

Gizli eylemler bölümü müdürü ba ıyla onayladı.

«Kayna ın u anda ortaya çıkarılma tehlikesi yok. Ama Ruslar savunma bütçesi taslaklarının bizim için çok çekici oldu unu biliyorlar. Üstelik yüksek düzeyde bir kayna ımız oldu unun da farkındalar. Bu kayna ı bulup ortadan kaldırmak için her eyi ya- pacaklardır.»

«Ne kadar zaman var, i in en sıkı ık duruma gelmesine?» Dı i leri bakanının amacı konuyu yavaş yavaş saptırmak, sonunda yine bu i in yaratacağı uluslararası tepkilere ve diplomatik gerçeklere getirmektir.

«Bütçe toplantıları temmuzda yapılacak,» dedi gizli eylemler müdürü. «Bu toplantının ayrıntılarını da öğrenmemiz gerekiyor. İmdiye dek öğrendiklerimiz, Sovyetler'in SALT anlaşmalarına hiç uymayan büyük ara tırmalar ve geli tirmeler için—»

«Temmuz mu? Peki, tüm ba ları kesilmi olan bu kaynak size nasıl bilgi sağlayacak?»

«Burgoyne sağlar.»

«Tüm ebeke devreden çıktı na göre, size verdi i bilgilerin panik içinde uydurmalar olmadığını nasıl bileceksiniz?»

CIA Başkanı bir yandan dı i leri bakanını izliyordu. Adamın bu denli ayrıntılara girdikten sonra konuyu yeniden diplomatik yönlerle getiremeyeceğini anlamı tı.

«Önceden sağlayacağımız örnekler olacak, bunları bir uzman gözden geçirip derlendirecek.»

«Ne zaman onu kaçırmayı düşünürsünüz?»

CIA Başkanı, «Temmuz sonunda,» dedi belirsiz bir sesle. Fakat bakan bu tarihin önemini hemen fark etti.

«Kesinlikle hayır, baylar. Oyunlar sırasında olmaz.»

«En iyi zaman bu tabii, o sırada KGB tümüyle göz kulak kesilecek, günde kırk sekiz saat çalışacak, ama öylesine zorlanacaklar ki, dokunsan karşılaştıracaksın!»

«Baylar, bu i in içine girdikçe, olası her şeyi yapın.»

kında daha çok ku ku duyuyorum. Ba ka neler var, bakalım?»

Dı i leri bakanı artık CIA Ba kanının, Devlet Ba kaniyla görüş durumu ona anlattı ndan emindi. Kendisi de yem gibi kullanılıyordu. Operasyonun iptal edilmesi için Ba kana hiçbir öneride bulunmayacaktı.

«Kaçırma i ini bir ngiliz üstlenecek.»

Dı i leri Bakanı a kınılı nı gizlemedi. «Ne?»

«Rusların haber alma görevlileriyle hiçbir ili kisi olmayan bir ngiliz. Gazeteci oldu u için Moskova'da bulunması son derece do al biri.»

«Böyle bir amatör kullanarak operasyonu neden tehlikeye atıyorsunuz, anlatır mısınız?» CIA Ba kanı içinden gelen gülme iste ini bastırdı. Dı i leri bakını hâlâ diplomasi oyunları oynuyordu.

Gizli eylemler müdürü söze karı tı. «Burgoyne' u bize ngilizler devretmi ti. Adı Allardyce olan bu adamsa Burgoyne'un devreye girdi i sıralarda kur-yelik yapıyordu. ngilizler için. Kayna ı tanıyor, kaynak da ona güvenir.»

Birkaç dakika dü ündükten sonra dı i leri bakanı, «E er en küçük bir aksilik çıkarsa, ne olursa olsun, Ba kan irketi bir ba ina bırakacaktır,» dedi. «Yüzeye hiçbir biçimde yansımamalı bu i . Dı i leri de karı mayacak. E er ba aramazsanız, kaynakla birlikte siz de gömülürsünüz. Bu sonuçları bile bile hâlâ devam etmeye de er buluyor musunuz?»

CIA Ba kanı yanıt vermeden önce biraz durdu. Dı i leri bakanının öneriyi kabul etti ini ve poposunu kurtarmak için çalı tı nı anlıyordu. E er Ruslar operasyonu ortaya çıkaracak olursa, dı i leriyle Beyaz Saray olayı, kınamak için yarı acaklardı. Ba kan da sesini çıkarmazdı. Eski bir dostu olan Ba kan

çoktan savunmasını almı tı. Dı i leri bakanı da bir eyler sezip önceden kendini korumu tu. Böylece irket yine bir ba ma kalıyordu.

«Elbette, Harry. Salt politika yüzünden adımın vefasız diye çıkmasına izin veremeyiz, de il mi?»

\*\*\*

Temmuz, temmuz...

Temmuza dek dayan. Karanlık evin içinde **Burgoyne** bu sözcüklerin — bir Amerikan sesiyle — fısıldandığını duyar gibi oluyordu. Sokak kapısını açtığı evine girdi inde, elektrik dü mesini çevirmeye ür-küp, kar ısında birini bulacak diye beklerken **Burgoyne**'un aklında bu sözcükler hemen o an söylenmi gibi tazeydi. Oysa ifreli olarak yazılı bırakılmı tı mesaj.

Savunma bütçesi. Toplantıların ilk turları, ayrıntılar, ne gibi e ilimlerin oldu u...

Sonra da çık gel, buyur gel.

**Burgoyne** elektrik dü mesini çevirdi. Ev bo tu, tabii. Saçma korkulardı bunlar, neredeyse kadınsı. **Burgoyne** güldü. Sürekli izlendi ini hissetmesi kurntuuydu hepten; aynı ekilde çalı ma masasını ve dosya dolaplarını ipucu bıraktı mı diye üst üste yoklaması ve ikide bir taksi ya da metro de i tirme gere ini duyması da.

CIA'nin tehlike içinde bırakmakta sakınca görmedi i bir kayna ı korumak için kendini asan ya lı bir adam. **Burgoyne** bu haberi Pravda'da okuduktan sonra o korkuları duymaya ba lamı tı. Gazete iki paragraf ayırmı tı olaya, daha çok Leonov ve adamlarının oraya gelmesiyle kom uların gösterdi i tepki üzerine. **Burgoyne** ürperdi, kendine bir içki hazırla

yıp bo azında biriken safrayı skoç viskiyle geri gönderdi. Onun sonu böyle olmamalıydı.

Peki, ya sıcak su ve jilet bulamazsa? Evinde gaz oca ı da yoktu, fırını elektrikli çalı ıyordu. Keyifsiz keyifsiz güldü.

Toplantının ilk turları hakkında ayrıntılar istiyorlardı ve yeni bir haberle me yöntemiyle yeni mektup kutuları önermi lerdı. Bundan böyle ili ki do ru dan kaynakla büyükelçilik arasında olacaktı. Çok kısa bir zaman içinde yapılması gerekiyordu ve **Burgoyne**'a hiç de fazla güven göstermemi lerdı. Fakat yapılabilirdi. Yeni haberle me yolu ondan çok elçilik görevlisini tehlikeye attı ı için **Burgoyne** kabul etmi ti.

Fakat Olimpiyatların bir bölümünü kaçıracaktı, buna üzüldü i te.

\*

Sıcak ve tozlu ak amüzeri Winston Ochengwe belki son kez dönü yolunu ko uyordu. Bu ak am yolun geri kalan bölümünü kendi bulduğu olan bir taktikle ko acaktı: Yarı ortasında be altı hızlı tur. Buna göre önce her tur için altmı , altmı bir saniye kullananların arkasında kalıyor fakat yarı ın tam ortasında hızlı turlarına ba layıp onlara yeti iyordu. Altıncı hızlı turunu tamamlamadan da herkesi geçmi oluyordu.

Gücünün ve dayanıklılı ının farkına vardıkça içinde bir sevinç kabarıyordu Ochengwe'nin. Birinci tur, yaklaşık altmı üç saniye, diye dü ündü. İkinci tur, altmı iki.

Üçüncü tur, altmı ya da altmı bir.

Dördüncü **tur, altmı** .

Be inci tur, elli sekiz. Altıncı tur, elli dokuz.

Yorgunlu u geçmi ti. Yarı bitimine iki ya da üç tur kaldı, diye geçirdi içinden. Sonra iki tur kaldı ına karar verip depara kalktı. Artık geri kalanı son hızıyla ko acaktı.

Adımlarını büyüttü, solu u bir an için zorlanır gibi oldu ve gövdesi yanlı viteste kullanılan bir motor gibi isyan etti, fakat kısa zamanda uyum sa ladı ve yarı ını sürdürdü.

Ko arken görünmeyen rakiplerini geçti ini fan da dü ünüyordu. Ochengwe kendi kendisiyle yarı iyordu.

Son üç yüz metre diye karar verdi i anda ilerde yükselen dumanları gördü. Ve Ochengwe birden bu dumanların ne anlama geldi ini anlar gibi oldu.

Gece yarısı yere dü ürülen bir silah, bisikletle yola çıkan iki adam. çinde üç gürültücü polisi sınıra götüren eski Ford. Ve i yerine gelip Ochengwe'ye köyü hakkında sorular ya dıran gizli polis.

Ve gece yarısı silahlı dostlarının ziyaret etti i genç adamın karısı. Sarah tüm köy kadınlarının görü mek istemedi i bu kadın yabancılık çekmesin diye nasıl didinmi ti.

Ochengwe son tepeye de tırmandı.

İk bakı ta tüm köy yanıyor gibiydi. Ya lı ve yonun duman çatıların üstünde yükseliyordu. Kendi evi, ya kendi evi? Dumanın arkasında kalıyordu.

Elli metre kalmı tı birinci eve varmasına. O sırada ke if arabasını gördü. çinde ayakta duran bir subay vardı, fakat ancak belden üstü görünüyordu. Makineli tüfe in namlusuysa havaya çevriliydi. Her an dü meye hazır bir kol gibi.

Ochengwe o hızla ko arken bir askere çarptı. Asker a ırıp kalmı tı. Elindeki tüfe i hafifçe salladı.

di. Ochengwe onu itip geçerken bo azından garip homurtular çıkarıyordu. Sesin kendisine ait oldu u nu farketmemi ti bile.

çinden a lama seslerinin geldi i duman perde- sinin içine daldı. Bir yandan da birisi emir ya dırıyordu, dumanın içine ate edilmesin diye. Ochengwe'nin solu u güçle mi , gözleri ya armı tı. Dumanı a ıp da aç a çıkınca yalnızca iki tane ah ap kulübenin yandı nı gördü. Kendi eviyle birlikte M'seka'nın geri kalanı alevlerden hiç etkilenmemi ti. Evini güvenlik içinde görmenin sevinciyle ko tu.

Gözleri ya armı ko arken, aya ı bir eye takıldı ve yere yuvarlandı. Gece yarısı silahlı adamların ziyaret etti i genç adam üzerinde kırmızı bir kazakla kanlar içinde yatıyordu. Ochengwe bütün olanlardan sorumlu gördü ü bu adamın cesedini tekmelemek istedi.

Kulübesinin içinden elinde makineli tüfe iyle bir asker çıktı. Asker e ofmanlı birini görünce a ırmı tı, fakat daha a zını bile açamadan Ochengwe onu bir yana itip evin içine daldı.

çerisi karanlıktı. Ochengwe gözlerini sildi ve aranmaya ba ladı. Masa örtüsü yerde duruyordu. Örtüyü kaldırınca az önce kırmızı kaza ıyla kanlar içinde yatan adamın ölmü karısını gördü. Buraya yardım istemek için gelmi olmalıydı.

«Sarah!» Sesi sanki çok uzaklardan geliyor ve gülünç derecede kadın sesine benziyordu. Yere küçük noktalar halinde güne ı ının dü tü ünü gördü. Kulübenin duvarında bir çizgi içinde delikler vardı, ama Ochengwe bunun üzerinde durmadı, belki de durmak istemedi.

Sarah mutfaktaydı, annesinin cesedinin yanında. Yemek pi irirken vurulmu , o sırada elinde bulu



nan yiyecekler kuca ına dökülmü tü. Ochengwe o - lunun pembe tabanlarını gördü. Çocuk kur unların iddetiyle savrulmu tu.

Ochengwe içinde bir eylerin kabardı nını hissetti. Felç inmi gibi bir süre kimıldayomadı. Sonra a ır a ır geri çekildi.

Kendisine sesienildi ini duydu, o yana döndü- ünde birisi ona do ru tüfe ini sallıyordu, tehdit do- lu. Kapı e i inde birkaç iri kıyım adam belirdi. Bir ta- nesi bir subaydı, elinde tabancasıyla bir eyler söy- lüyordu. Ochengwe ellerini adamın bo azında buldu birden. Adam a kınlık içinde tabancasını yere indir- di. Ochengwe bo azını sıkmaya devam etti, ta ki ü- çüncü kez ba ına dipçi i yi inceye dek.

Kendine geldi i zaman Ochengwe evden çıka- rılıp soka a kadar sürüklenmi oldu unu gördü. Göz- lerini açtı ı anda kar ısındaki subay sanki i aret al- mı gibi konu maya ba ladı. Anlatıyordu: Ochengwe' yi tanıımı tı, ailesine ne yaptı ının da farkındaydı ve nasıl oldu unu açıklamak istiyordu. Fakat subayın açıklamaları yalnızca anlamsız bir biçimde ba ırma- dan öteye gitmiyordu. Böyle ba ırmakla söyledikle- ri sanki ba ka birine aitmi gibi oluyordu... Devlet Ba kanına belki de.

«Emir aldık. Anlıyorsun, de il mi? Bu köyü asi- ler kullanıyormu . ki kulübede silah saklamı lar, sı- nırın öbür yanıla i aretle iyorlarmı . Bunlar Ba ka- nın dü manları, anlıyorsun, de il mi? Kadın kaçma- ya ba ladı... adamlarımdan biri çok toy daha, anlı- yorsun, de il mi? Makineliyle ate açmı . Biliyorsun. Duvarlar ince tahta. Köyde asiler varmı , buna izin verilir mi hiç? Yolu yok. Anlıyorsun. Sava ta kaza olur böyle.»

Subay anlatırken Ochengwe içinden gelen sesleri dinliyordu. Ko tu u sırada onca gurur duydu u gövdesi küçülmü gibiydi. Belki de ya amında ilk kez içinde büyük bo luklar oldu unu farkettti.

Subay biraz sonra kar ısında iki büküm duran adama onca dil dökmenin bir i e yaramayaca ını anlayıp sustu, anlatacaklarını yazılı raporuna saklardı. Çekip gitti. Ochengwe hiç kıpırdamadan oturdu u yerde kaldı ve içindeki büyük sessizli i dinlemeye devam etti.

5

Sydney Havaalanı. Avustralya'nın Olimpiyat takımı u urlanıyor. Irvine öyle bir baktıktan sonra tümünün de ola anüstü sa lıklı göründüklerini farkettti. Güne yanı ı tenler ve bembeyaz di ler. Sanki Avustralya tipi ya amin reklamını yapıyorlarmı gibi. Birbiri ardına pozlar çeken kameraların ardında yükselen pankartlar vardı. «**yi anslar, Kenny.**» Bir ba - kasında «**Madalya bekliyoruz, Kenny.**» Bir di erin deyse «**Seni seviyoruz Kenny Irvine.**»

Irvine büyük bir yıldızdı. Havaalanını dolduran büyük kalabalı a bir bakmak bunu anlamaya yeterdi. Kendisiyle birlikte bir iki yüzücü gazeteciler ve basın üyeleri tarafından bir kö eye çekilmi özel olarak resimleri çekiliyor, soru ya muruna tutuluyorlardı. Havaalanı terminalinin üstünde biriken kalabalıktan birkaç kez adının tempo halinde seslenildi ini i itti. Irvine o yana do ru gitti ve hayranlarına yumrukları havada zafer i areti yaptı. Halk bu harekete bayılmı tı. Irvine de bunu istiyordu zaten.

Aslında Moskova'ya İngiltere'den de gidebilirdi, Avustralya takımıyla birlikte uçuşması zorunlu değildi. Ama birkaç ay önce Avrupa'daki yarışlara katılmak için Avustralya'dan ayrılırken biletini geri dönüştürmüştü, bu gösterilerin, tadını çıkarmak için. 5000 metre dünya rekortmeni, Avrupa'da beş ve on bin yarışmalarında hiç geçilmemişti. Yarıştı ki ilerse Moskova'da karışılacaklardı. Tümünü geçmişti, Ochengwe ve Gutierrez dışında. Onları da daha önceki yarışlarda geçmişti zaten.

Bir TV kamerası ona doğru yaklaştı ve aynanın ucuna bir mikrofon uzatıldı. «ABC televizyonu, Ken, uçuşmadan önce Avustralyalılar için söyleyecek bir şeyin var mı?»

Irvine sırtıttı, gevemişti. «Ne dememi istiyorsunuz? Her iki madalyayı da alırım mı diyeyim?» Çevresi hemen birkaç mikrofonlarla ve kameralarla sarıldı. «Size ne kadar söyleyim: Orada herkesin geçmek için çalıncak adam benim... herkesin geçmek zorunda oldu u.»

Sözlerini bitirir bitirmez Irvine muhabirlerin yanından ayrıldı. Kameralar ve mikrofonlar peşini bırakmamıştı. Terminalin üstüne bir kez daha baktı, sevgi gösterisi yapan gençlere, ve bir an için her şey düzgün gibi göründü.

\*

Entebbe Havaalanının ana terminal duvarında İsrail komandolarının baskınından kalan kuruntulu delikleri hâlâ duruyordu. Kızgın ölen güneş altında Uganda Havayollarına ait 707 tipi jet uçuşu, Ochengwe ve diğer Ugandalı sporcularla birlikte hareket etmek için Devlet Başkanı di Amin Dada'nın gelmesini

bekliyorlardı. Ba kanın özel koruma görevlisi ntiyar Mekanize Birli i askerleri de salonun dı nda Ba kanlık Mercedesi'nin görünmesi için sabırsızlanıyorlardı.

Bu birli in askerleri iki yıl öncesine dek yalnızca Hıristiyanları yıldırma, mallarını kamula tırmakla u ra ırlardı. Merkezleri de Masaka'ydı. Ochengve'nin köyüne gelip karısını ve çocu unu öldürenler bunlardan biri olamazdı. Katolik ve göçmen oldu u halde Winston Ochengve'nin korkacak bir eyi yoktu. Bunun nedeni di Amin'in kendisindn özür dilemesi, Ochengve'ye açıklama yapan subayın kellesini önermesi de ildi. Korkacak bir eyi olmamasının tek nedeni, artık ya amak için hiçbir istek duymayı ndandı. Kendi gövdesi içinde tutsaktı. Gövdesi a ır, gere inden fazla kaslı ve formunun doru undaydı. çinde barınan ya lı adam ruhu için gereksiz bir araç.

Di er sporcular Ochengve'nin yanına pek sokulmuyorlardı. Bu tutumları onun duygularına saygı göstermekten çok, tehlikeli bir hayvandan uzak durmaya benziyordu aslında.

Federenko bir KGB subayının kendisini görmek için geldi ini ö renince a ırmı tı, fakat Kazantsev anti terörist bölümüne ba lı oldu unu söyleyince a kınlı ı yerini korkuya bıraktı. Zenaida için korkmu tu.

Fakat bu iri yapılı polisin — Federenko KGB'yi polis örgütünün bir dalı olarak görürdü hep — o güne dek gördüklerinden çok farklı, saygılı bir adam oldu unun farkına vardı. Adam çocuksu bir duygu i çindeydi: Ulusal bir ö hretle tanı manın heyecanı. Federenko rahatladı.

Kozantsev evin içindeki mobilyaları gözden geçirirken Federenko da onu izledi. Adamın incelemesi polis olarak de il de, benzer ko ullarda ya ayan birinin kar ıla tırma yapmasıydı. Kozantsev kanepeye oturduktan sonra eliyle kuma ı yokladı ve yüzünde hafif bir kıskançlık parıltısı belirdi.

«Sana iyi bakıyorlar,» dedi.

Federenko kayıtsızca ba nını salladı. «Geçici o lorak. Kiev'deki yerimden daha iyi burası.» «Kiev'in sözünü eder etmez Federenko pi man oldu, sanki Ukrayna ikisinin de konu maması gereken bir konuyu mu gibi.

«Olimpiyat köyüne ne zaman ta nınıyorsun?»

«Gelecek hafta içinde, sanırım.»

«Merak ediyorum...»

«Neyi?»

«Nasıl bir sonuç bekliyorsun?»

Federenko gürültülü bir soluk aldı. «Bilmiyorum. Gerçekten hiç bilmiyorum.»

«Gere i kadar yarı a girmedin, de il mi?»

«Belki...» Federenko'nun akli karı mı tı.

«Kız karde in Zenaida... ona bilet sa lamı sındır, herhalde?»

«Hı...»

«Pek meraklı de il mi?»

«Hayır...»

«Ama Moskova'ya gelecek, de il mi?»

«Öyle mi?» Federenko söylememesi gereken bir eyi a zından kaçırmı gibi hissediyordu.

«Kız karde inin...» Kozantsev iri ellerini dizlerinin üstüne koyup Federenko'nun yüzüne baktı. «Bak, seninle açık konu ayım. Kiev ubemize bir iyilik yapmaya çalı yorum, tamam mı?» Federenko anladı ını belirtti. «Onlar da aslında kız karde inden çok ar

kada larıyla ilgileniyorlar... Tuhaf bir grup, ne dersin? Ate li ö renciler tümü de, tabii ama...»

Federenko konu ması gerekti ini hissetti. «Onu uyarmı tım...»

«Ne için? Kim hakkında?»

«Shubin.»

Kazantsev ba ını salladı. Federenko bu denli kolay a zından çıkaracağını sanmıyordu, ama hemen arkasından içinde büyük bir acı duydu.

«Evet, tabii... dostumuz Shubin. Kiev onunla çok ilgileniyor tabii. Kız karde in onunla birlikte çıkıyor, de il mi?»

«Kesin bilmiyorum.»

«Ama herhalde onu seviyordur, de il mi?»

«Ben... bakın, te benim, kız karde im bir ey yapmı mı?» Ya odanın ısısı yükselmişti ya da Federenko'nun.

«Hayır, hayır.» Kazantsev kollarını iki yana açtı. «Bak, seninle açık konu aca ım, dedim. Açık konuşuyorum. Kız karde inle bir konu . E er Shubin'le ili kisini koparabilirsen, koparmaya bak.»

O anda Federenko bu iri yapılı polisin konuyu ne denli büyük bir dikkatle yürüttü ünü farketti. Moralini bozmamak için emir almı tı. Bunun farkına varınca kendisi de rahatladı. Zenaida tehlikede deildi demek, sandı ından da güvende. Nedeni de Federenko'nun kendisiydi... ve Olimpiyatların büyük önemi.

«Çalı ırım,» dedi Federenko. «Onu görece im.»

«Oyunlar için bilet var bizde.»

«Bende de var.»

«Yok, yok, bizdekiler daha iyi, üstelik hangi gün

için istersen. Annenle kız karde ini Moskova'ya getirmeye çalı . Parası senden çıkmayacak.»

«Shubin'in ba ına bir ey gelecek, de il mi?»

«Emin de ilim... belki öyle, belki de il. Ama kız karde in o zaman yanında olmasın.» «Kazantsev birden aya a kalkınca, iriligiyle Federenko'yu bir kez daha a ırttı. «Bak, ben biletleri sa larım, kalacak yer de kolay. Sen köydeyken onlar gelip orada kalırlar.» Kazantsev'in yüzünden bir kıskançlık dalgası daha geçmi ti. Kendisi ya da karısı ve çocuklarına sa layamayaca ı biletler için. «İle yap yap, onları Moskova'ya oyunlara getir, tamam mı?»

Peter Lydall yedek yatak odasının giysi dolabına uzun uzun baktı. Mavi bir spor ceketle gri pantolonu bir dolu mini ete in ve modası geçmi gece giysilerinin arasında ezilmi ti. Üzerindeki kokartın sırmalı ipli i gev emi , çözülecek gibiydi. Montreal'e giden uçaktan inerken kokartı bir yere takmı tı. **Montreal. Büyük Britanya** Takımı. Olimpiyat **1976**.

Giysi dolabının kapısını çarparak kapadı. Yere dü en anahtara aldırmadı. Dı ardan paten kayan çocukların gürültüsü geliyordu. Memurların, oto satıcılarının ve ö retmenlerin çocukları. Karısı Joan ne zaman **ö retmen** dese yüzünü buru tururdu. Semtte ne zaman yeni bir otomobil alınsa, alı veri te yeni bir giysi alan birini görse ya da köpe i dola tırırken kimin i inde tefri etti ini duysa Jonan, Lydall'ın ö retmenli ine yüz ek itiyordu.

Tabii karısı giderken köpe i de götürmü tü.

Lydall kendi yatak odalarına geçti. Yata ın üstünde açık bir bavul duruyordu, bu kez kendisinininki.

Pencereden tüm evlerin arka bahçeleri görünüyordu. Her evin arka bahçesi bin türlü çocuk oyuncağı, bisikletle doluydu fakat onların bahçesinde yemyeşil çimen ve bakımlı çiçeklerden başka bir şey yoktu.

Karısı bir kez söylemişti yüzüne karşı, yalnızca bir kez: **Sen de kendini sporcu mu sanıyorsun?** Kendini erkekten mi sanıyorsun, demenin biraz farklı biçimi. Lydall cinsel gücünü arttırmak için gördüğü tedaviye ve aldığı hormon haplarına ara vermişti, çünkü çalıcı malarını olumsuz yönde etkiliyordu. Joan bu yüzden onu hiç bırakmamıştı. Olimpiyat takımına seçilmesi kadın için tam anlamıyla bir başarı olmuştu, kocasının iktidarsızlığının kesinlikle mesisi gibi gelmişti.

Bu başarıya karşın böylesine iyi bir yarışçı olmasının nedeni semtte her ergenlik çağına giren erkeğin yapabileceği bir şeydi, baba olabilmeyi bırakmamıştı için de ilermiydi?

Ama Joan nasıl olsa dönecekti... Gerçekten de döner miydi? Moskova'dan geldiğinde o da dönmü olurdu. Hem arada başka kimse yoktu ki. Gitse gitse annesine gitmi olabilirdi, âhına falan kaçmıştı de il. **Döner miydi, gerçekten?** Gerçekten önemi var mı gibi bu soruyu içinden sordu durdu.

\*\*\*

Cheremetievo Havaalanı oyunlara katılan her ülkenin bayrağını dalgalandırırken, ana terminali tıpkı Birleşmiş Milletler binası önüne benzemişti.

Uçaktan önce ABD Olimpiyat Komitesi yetkilileri indi. Uygun renklerde spor ceketler ve apkalayla bir bir kapı önünde kasılıp az sonra verecekleri demeçler için geniz temizlediler. Arkalarından O



limpiyat takımı kaptanı Avery geldi, uzun atlamacı, takım kaptanı olan ilk siyah. Gutierrez'in uçaktan ini te uygulanan protokole aldırdı ı yoktu. Yolculuk boyunca sıkı fıkı oldu u kız yüzücü çantasını ve atkısını toplarken Gutierrez hâlâ koltu unda oturuyordu.

Koluna yaslanan kızın sıcaklığı gidince aklına birden rena Witlocka geldi ve onunla ilgili kisi hakkında sorular soran CIA ajanı. Adam ne kadar da dramatize etmişti konu masını. Bütün amacı da rena'ya â ik olup olmadığını öğrenmek içindi. Gutierrez bu soruların nedenini öğrenmek istedi inde, kızın iltica için başvurdu unu söylemedi. Belli ki nedeni Gutierrez'di.

CIA ajanı Gutierrez'in kahkaha atması üzerine hem a ırımı , hem de bozulmuştu. Bu kahkaha a kınılıkla doluydu, çünkü Gutierrez duyduklarına inanamamıştı. Irena'nın yüzünü ve sözlerini aklından çıkardı, kendisini yalnızca onun çıplak, sıksa bedeninin görüntüsüyle baş başa bıraktı. Böyle olunca fazla düşünmeden olayı hemen kapatabilmisti... öykünün sonu. rena'nın iltica iyle onun ciddi olarak hiçbir ilgisi olamazdı. Alt tarafı öğrenici oyunlarında tanıdık uzun bacaklı bir kızdı , hiç de fazla etkilenmemişti üstelik. Nasıl oluyor da 1980 yılında bir kız hâlâ Romeo Juliet'e inanacak denli saf olabiliyordu?

Yavaş yavaş kalkmaya hazırlanırken aklındaki düşünceleri de kovdu. Yüzücü kız çantasına bir şeyler yerle tirirken poposuyla Gutierrez'in önüne çarpmıştı. Gutierrez güldü, içinde bir şeyler fokurdadı ve ilk kez organının uyandığını farkedene küçük bir çocuk gibi önüne baktı. Her şey yolundaydı, yolunda da gidecekti. Olimpiyat Disiplin Komitesinde ona ce

zo veren birkaç moruk bile Kennedy Havaalanından ayrılırken elini sıkımlar, «Olanları unut, evlat, bize madalya getir,» demi lerdı. «Altın olsun ama.»

Çıkı kapısına dek Gutierrez yüzücü kızın arkasına geçip vücudunu onunkine bastırdı —Peggy miydi ne adı — ve hafif hafif sürtündü.

Hep birlikte bekleme salonuna götürüldüklerinde Gutierrez valizindeki esrarı dü ündü; eski bir çift idman ayakkabısının içine tıkmı tı. ki hafta yetecek miktarda de ildi, ama daha fazlasını getirmeye de cesaret edememi ti. Greenberg'den rica etmeliydi belki de, ama gazeteci oldu u için Greenberg mutlaka aranırdı.

Sovyet gazetecileri ve televizyoncularının yanı sıra NBC ve CBS kameraları da harıl harıl çalı yorlardı. Kalabalık bir Rus grubu da aval aval onlara bakıyordu. Tüm ya arrrlarınca dü man diye belledikleri ülkenin fnsanlarına.

Gutierrez televizyoncuların arasında Karen Gunston'u gördü ve yine aklına rena takıldı. Karen Gunston önünden geçen Gutierrez'e baktı nda kendi sorunlarıyla doluydu. Yardımcı olarak yanına verilen adamlar polisti tabii. Gutierrez ona el salladı. Kadın da elini kaldırıp kar ılık verdi, fakat eli havada kalarak hemen saçını düzeltti. Sıcaktan bunalmı durumunda hiç de güzel görünmedi inin farkındaydı.

Karen o sırada Greenberg! gördü. Yanında uzun boylu, sarı in ve olsa olsa bir ngiliz olacak bir adamı onun bulundu u yere do ru sürüklüyordu. - çinden sıkı bir sövgü savurdu Karen. Eski â ı ı onu bir yabancıyla tanı tıracak, bakımsız durumundan duydu u utancın tadını çıkaracaktı. Greenberg yanına vardı nda neredeyse kahkahalarla gülmek üzereydi.

«Karen, seni Dave Allardyce'le tanı tırayım.»

«Greenberg, u anda en son aradı ım ey bir kılavuz ya da pezevenk. Ne istiyorsun benden?»

«Haydi cici kız, bu cici adama merhaba desene.» Ceketini kolunda, boyunba ı gevemi , gömleğinin kollarını sıvanmış Ben Greenberg katıla katıla gülmeye başladı. Karen Gunston ne denli da ınık ve bakımsız göründü ünün farkındaydı; karısındaki İngiliz onu öyle bir süzünce içi sızladı. Nedense bu adamın karısında en iyi görünümünde olmak istemişti. Allardyce elini uzattı. Karen bu eli sıkmadan önce kendi elini eteklinin yanına sildi. Tıpkı bir tamirci çıra ı gibi olmuştur.

«Ne sıcak, değil mi?» Allardyce boyunba ını gevete ellerini kalçasına dayadı. «Ben aslanım, galiba soğuk bir şey içsek hepimiz için iyi olacak.»

Ben Greenberg, «Sana zorluk çıkarıyorlar mı?» diye sordu Kareli'ne. Kadın başını sallayarak doğruladı. «Ona da çıkarıyorlar,» diye ekledi Greenberg. «Yalnız siz ikiniz değil, baskaları da böyle kolluyorlar.» Bir an için Allardyce'in yüzü gölgelendi. «Tabii Ben Greenberg gibi bir spor yazarı olmadığınız için.»

«Tabii ya. Ama buraya gelinceye dek Moskova'yı ayda falan sanırdın herhalde. Dış ililer dendi i zaman ne anlıyordun ki? Mısır'daki genelevleri mi?»

Greenberg, «Bu hanım birazdan susuzluktan ölecek,» dedi Allardyce'e «Gel, Miss Amerika, bir an önce bir yere gidelim.»

Greenberg önden yürümeye başladı. Karen ve Allardyce geride kalmışlardı.

«Tipik bir İngiliz oldu un için mi seni gönderdiler?»

«Tipik bir İngilizin tüm özelliklerini taşıyorum

do rusu,» dedi Allardyce. Karen onun koluna girdi ve Greenberg'in arkasından yürümeye başladılar.

«Arkana birini taktılar mı?»

«Evet, ya sana?»

«Evet. Sürekli olarak yanımda iki kişi var, birine yönetmen yardımcısı diyorlar. Pabucuma yardım etsin. Tek gözü oldu u için onu çalı tırıyorlar herhalde, ne gösterilirse onu gören bir göz. Ben de bu adamın gözünü kamera diye kullanmak durumundayım işte.»

«Öbürü ne yapıyor? Gözü de il, adamı demek istiyorum.»

«O da gereçlerin taşınmasına yardım ediyor. Eğer yaramazlık edecek olursam beni merkeze taşıyacak. Bazen de çevirmenlikimi yapıyor. Örenmem gerektiği kadarını tabii.»

Allardyce gülümsedi ve başını salladı. «Sürekli olarak izlendiğimi hissediyorum.»

«Ben aldırıyorum.»

Allardyce güldü. Sonra da epey bir süredir kendisini izleyen kişiler gözüne çarptı. Birden Burgoyne ifre adı beyninde im ek gibi çaktı. Gülmesi hemen kesilince Karen'in dikkatini çekti.

«Bir derdin mi var?»

«Yo.» dedi, ama pek inandırıcı olmadığını farkındaydı.

Leonov, Moskova merkez ofisinde çalıırken içeri giren yardımcısı Dmitri haberi getirmişti.

Dmitri, «Enseledik,» dedi heyecanla. Leonov'un önüne bir foto raf uzatarak, «te bu,» dedi.

Leonov resme baktı: Moskova'nın kalabalık bir

caddesinde iki adam kafa kafaya vermişler, sigaralarını yakıyorlar ya da haber takası yapıyorlardı. Ama burası Moskova değil. Leonov Viyana sandı.'Sonra resmin köşesindeki büyük saate bakınca anımsadı, zaten altında yazıyordu. **Prog**, Aralık 1979.

Leonid Vassilich Levîn. Var ova Paktı ülkelerine diplomatik çantalar götüren önemsiz bir bakanlık kuryesi. Yük hayvanından farksız bir adam. Resimde ili ki kurdu u adamsa tanınmış bir CIA ajanı. Aralık 1979, Prag'da.

Levin'in ikili ajan olması düşünülemezdi. Olsa olsa bir kurye, haber taşıyıcısı olabilirdi. CIA ikili ajanla ili ki kurması için Savunma Bakanlığında bir memuru iyi düşünmüştü doğrusu. Ama altı aydan bu yana Levin'i izlemişlerdi. Ne bir CIA ajanıyla bulmuştu, ne Çaykovski Sokakındaki büyükelçilikte, ne de KGB'nin bildiği başka yerlere ulaşmıştı. Satın alınmadığını ya da çok para istemi olduğunu düşünüyordu neredeyse Levin'in peşini bırakacaklardı.

«Ne demek enseledik? Tutukladınız mı?» Dmitri hayır anlamında başını salladı. Leonov yardımcısının elinde arkasına gizlediği bir başka resim olduğunu farketti. Dmitri sırtmaya başlamıştı.

«ki hafta önce çekilmiş, her zamanki gibi Varova'dan geldi. Emrimiz üzerine Levin'i gözetim altında tutuyorlardı. Aferin doğrusu, iyi iş yapmışlar.»

Resimde Levin görünüyordu, güneşli bir havada parkta bankın üzerine oturmuş sandviç yiyor, bankın öbür ucunda oturan adamla hiç ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu. Leonov iki fotoğrafı karıştırdı. Aynı adam olabilirdi...

Aynı adamdı.

«Öbürünün kimliğini ara tırdınız mı?»

«Aynı adam üç ay önce Prag'dan Varova'ya a

tanımı . Aynı adamı iki kez kullanmakla Amerikalılar büyük dikkatsizlik etmişler.»

Leonov içindeki heyecanı bastırmaya çalıştı. «Ama hâlâ ikili ajanla bir bağlantımız yok.»

«Do ru, efendim. Ama istedikleri şey bu bakanlıkta, emir ebekelerinin buradaki ucunu kapadılarsa, edindikleri bilgiyi Sovyetler Birliği'nden çıkarmaları için Levin gibi birine gereksinimleri var.»

«Bunu düşünün, tabii.» Demek Amerikalılar kaynaklarını korumak için Levin'i bağlantı çıkarmışlar, diye düşünüyordu Leonov. Kendi sürdürdüğü soruşturmaları sıkı tırınca operasyonlarını Moskova'dan olabildiince uzak yerlerde, Prag'da, Varşova'da hatta Bükreş ya da Berlin'de sürdürmeye karar vermişlerdi.

Bunu öğrenmenin de tek yolu vardı: Levin'e sormak. Bağlantıyı kaldırıp Dmitri'ye baktı. «Takımı topla, şimdi gidip yakalayalım onu. Bu kez işi bok etmek yok. Ben de geliyorum.»

Dmitri gücenmiş gibi göründü.

«Yeni iş gördün, Dmitri,» dedi Leonov yardımcısının gönlünü almak için. «Bayağı işi yaptın.»

Dmitri sırıttı. «Takım hazır sizi bekliyor, efendim.»

\*\*

Üç kişi kaldılar, ama içlerinde yalnız ikisi önemliydi, çünkü biri Vladimir'di. Odanın içinde huzursuz huzursuz dolaşıp duruyordu. Diğer iki adam Sovyet Olimpiyat Komitesinde seçkin sporcuları örgütleyen, onların idmanlarını, derecelerini ve kendi aralarındaki yarışmalarını düzenleyen yetkililerdi. Federenko'nun madalya almamasına karar verenler. En bağlantılı sporcuların ne yapacaklarına, amaçlarının ne olduğunu ka

rar veren ki iler. Biri Georgia'dan, di eriyse Üsbeki tan'dan gelmi ti, ama her ikisi de Moskova'nın adam-larıydı.

Be bin metrenin uslu çocu u, ne söylense yapı-lan Tretsov yarısı kazanacaktı. Büyük bir dikkatle iki adam Federenko'ya yarısının stratejisini açıkladılar. Dikkat etmeleri, onun duygularına saygı gösterdikle-rinden de ildi, yalnızca anlattıkları her eyin do ru anla lmasını istiyorlardı. Söylediklerine göre, son on iki ay boyunca Tretsov ondan iyi dereceler yapmı tı. Federenko bunun do ru olup olmadığını bilmiyordu tabii. Tretsov Olimpiyat seçmelerinde birinci olurken o, ikincili i bile zor almı tı.

Federenko, Tretsov'un özel idmanlarının bu yarısı planına göre düzenlendi ini biliyordu. Tretsov da bu planı ba arıyla uygulayacak bir ko ucuydu. Yarısının her bin metresini tıpkı bir robot ya da iz süren bir kö-pek gibi e it adımlarla ko arken, Federenko di erle-rini yıpratıp bozacaktı. dmanlarda Tretsov sayısız dört yüz, sekiz yüz, bin be yüzler ko mu , hep aynı tempoyu tutmak için çalı mı tı. Kan niteli ini yükselt-mek için yüksek yerlerde çalı tıktan sonra doktorla-rın bakımında kan dopingine bile hazırlanmı tı. Mont-real'de Fin atleti Viren'in yaptı ı gibi. Bunların yanısı ra Tretsov ruhsal açıdan da hazırlık görmü tü; ipno-tizmayla kendisine üstün oldu u, yarısı ta dü ük bir derece almanın kabul edilemeyecek bir ey oldu u, yarısı planına ba lı kalması gereklili i a ılanmı , di er yarısı çaların taktiklerine aldırması sa lanmı tı.

Zavallı Tretsov. Federenko ürperdi ini hissetti. Gösterdikleri yem kar ısında teslim olmu , her eyi kabullenmi ti. Federenko da olsa öyle yapardı. E er o denli yetenekli olmayıp biraz daha sıradan ve güveni-lir olsaydı, bu öneri önce kendisine yapılırdı.

«Tretsov elemeleri ucu ucuna geçecek, Arkady. Ama sen, elinden geldi ince iyi bir sonuç al.» «İlk adının kullanılması Federenko'nun irkilmesine neden oldu.

Bağdan beri suskun oturmasını küstahlık ya da küskünlük olarak görmüyorlardı. Ondan beklenen de buydu zaten, hiç karı koymaması. Federenko da karı koymayacağını biliyordu; odasının badanası, üstünde oturduğu kanepeler, televizyonu, altta garajda duran küçük Moskvich arabası, bütün bunlar ona çenesini tutmasını söylüyordu. Bunlar için, her söyleneni kabul edecekti diye.

«Finalde sen de favorilerden biri olacaksın, birdenbire ortaya çıkmı, hesapta olmayan adam.» Balgam dolu sesiyle konu an Georgia'lıydı. «Yarı dünya rekoruna gidecekmi, gibi görünen bir tempoyla başlayacaksın, tamam mı?» Federenko neden sonra evet demesi gerektiğini farkedip başını salladı. «Güzel. Dilleri senden kopmak istemeyeceklerdir, değil mi?» Bu kez Federenko daha çabuk başını salladı. «Sen onları zorlayıp yıpratırken, Tretsov sizin dışınızda kendi yarısını koacak. Onlar çözülmeye başladımı, sen de kendini bırakabilirsin artık. Tretsov bu posaların yanından depara kalkıp yarısını kazanacak. Bu kadar kolay, değil mi?» Georgia'lının çukur gözleri Federenko'nun yüzünde dolaylı itirazı var mı diye arandı. Sonra başını salladı. «Güzel. İmdi ne olup bittiğini bildiğimize göre herkes durumdan hoşnut demektir. Sen de, Arkady Federenko, imdi daha mutlu olmalısın. Her şeyi biliyorsun.»

ki adam gittikten sonra Federenko bu planın gerçekten yararlı olabileceğini anladı. Gerçi az yarın koymuştu, ama böyle planlı bir koşu için yarının önemi yoktu. Kendisi de özel idmanlar görmüştü.



Çok hızlı iki mil ko up her eyi, herkesi yakıp tüketecekti. Bir Olimpiyat Finalinde hiç kimse yarı ın bitiminden önce kendini tüketece ini tahmin edemezdi. Geri kalmamak için birlikte ko mak zorunda kalacaklar ve yıpranacaklardı.

Federenko yumruklarını sıkıp dizlerine vurdu. Gözlen dolmu tu. Bir eyler kırıp dökmek istedi. Tam kahve sehpasını renkli televizyonuna fırlatacakken ne yaptı ının farkına vardı. Sehpayı yerine bırakıp pencerenin önüne gitti ve camı açtı. Hava serin, gökte yıldızlar vardı.

A a ı baktı nda bembeyaz yüzüyle tabak gibi bakan Vladimir'i gördü. Bütün öfkesiyle ona ba ırdı. «O lanet olası planlarında unuttukları bir ey var, Vladimir!» Sesi kaldırımdan ve duvarlardan sıçrayıp geri gelmi ti sanki. «Be bin metreye iki tur önde ba lasa bile Tretsov yine Irvine'i geçemez!»

Yankılar sönünce büyük bir sessizlik oldu. Vladimir'in verdi i yanıt bu sessizlik havuzuna çivi gibi dü tü.

«Onun çaresine bakacaklar.»

Levin kuzey banliyölerinde bir apartmanda ya ıyordu. Otomobil park edince Leonov hemen indi, ardından Dmitri ve Ilya izlediler. Takımın di er adamları ikinci arabadan inip dı arda bekleyeceklerdi. Georgi'nin emri altında tüm çıkı ları tutacaklardı. Leonov'dan aldı ı ba i areti üzerine Georgi hemen adamlarını yerle tirdi. Leonov apartman pencerelerine bir göz attı. Hemen tümünde ık yanıyordu. On be inci katı bulunmaya dek saydı.

«Su üçüncü pencere,» dedi Dmitri yanına gelip.

«Hadi, gidelim. İya, sen geride kal ve gürültü etme.» Genç adam elini tabancasından çekti. Leonov, «Sakin ol,» dedi.

Apartmana girdikleri zaman önlerine çıkan kapıcıya, Dmitri kırmızı KGB kimlik kartını gösterdi. Kapıcının zaten bilgisi vardı. «On be inci kat, bin be yüz altı numaralı daire.»

Leonov, «Dı arda bekleyen adamlarıma bir çay yap,» dedi kapıcıya. Kapıcı Leonov'un yüzündeki ifadeyi hiç be enmemi ti, ama sesini çıkarmadı tabii.

Asansörde çıkarlarken Leonov kendi kendine konu ur gibi bir sesle, «E er kapıyı açarsa, iyi,» dedi. «E er açmazsa, kapıcının i i olabilir. Çok dikkatli dinleyin. Bu dairelerde duvarlar kâ it gibidir. Ben de burada oturmu oldu umdan iyi bilirim. E er tuhaf sesler duyacak olursanız... kâ it yırtılması ya da tabanca sürülmesi falan gibi sesler, hemen kapıyı bir tekmede açıp içeri dalın, suçsuz oidu unu iddia etmeye kalkmasın.»

On be inci kata vardılar. Asansörün kapısı güçlkle açıldı. Apartmanlar eskidikçe asansörler de eskiyordu. Leonov ölen karısıyla burada otururken hiç arıza olmazdı.

1506 numaralı daire. Önünde hardal renkli, paslanmı bir posta kutusu. Leonov kapıyı çaldı. Sonra da kulak kesildi. Eskiden karısıyla birlikte kar ı dairede oturan iki sevicinin tartı malarını böyle kulak kesilip dinlemi lerdı.

Televizyon kapatıldıktan sonra perde çekilmesini andıran bir gürültü. Leonov yanına baktı nda, kapıya e ilmi bekleyen Dmitri ve İya'yı görünce kendini gülmekten alamadı.

Sessizlik. çerde Levin'in ne yaptı nı anlamaya çalı tılar.

«Ne yapıyor bu—» diye ba ladı Dmitri. Leonov eliyle onu susturdu. Kapıyı bir kez daha çaldı. Çerde kapının önüne kadar gelen ayak seslerini farkettiler. Sesler kapının önünde bir süre durdu sonra hızla geri gitmişti. Leonov can kulağıyla dinliyordu. Yatak odası kapısı mı vardı? Yoksa mutfak?

Sonra bir sürtme sesi duydu ve her şey gözlerinin önünde canlandı: Balkona açılan pencerenin anahtarıydı. Anahtar gürütüsüydü bu!

Bir adım geri çekilip bütün gücüyle kapıya tekneyi indirdi. O hızla içeri dalarken dengesini yitirip kapaklandı. «Durdurun onu! Pencerede!»

Birisi üstünden atlayıp geçti. Ayağa kalktı ve sıradaki Dmitri de yanından geçti. Leonov, eyvah, dedi içinden. Toy ve hevesli Ilya'yla balkondaki Levin.

«Bacandan vur!» diye bağırdı ve sıradaki Ilya'nın silahından sağar edici bir patlama çıktı. Bu sesi duyan, silahtan çıkan merminin Levin'i unufak edebileceğini anladılar. Kulakları çınlaya çınlaya Leonov oturma odasına girdiğinde, gözlerinin önündeki olay için yapacak hiçbir şey kalmadığını gördü.

Levin bir eli hâlâ balkona açılan pencereye asılı durumda kanepeye yıkılmıştı. Pencerede kurunun çıktığı delik görünüyordu. Delinin çevresi kan içindeydi. Levin'in eli pencere tokmandan kurtulunca yüzü açığa çıktı. 9 mm'lik kurunun sağ gözünün altından çıkarken yüzünü darmadağın etmişti. Can çeki en gövdesi birkaç kez titreyerek yana çevrildi ve bacağının arkası görüldü. Kurunun girdiği yerde yalnızca ince bir kan sızıntısı vardı.

Ilya bembeyaz olmuş yüzüyle tabancasını kılıfına sokarken, Levin'e yaptığını sindirmeye çalışıyordu.

«Seni... tirici sersem!» diye kükredi Leonov, sonunda tüm öfkesini boşaltarak. «Kafasının arkasını

daki delikle, yüzünün yarısı pencerede kalmı ken bize bir ey söyleyemez, de il mi?» Iya daha da sarardı. Daha önce hiç adam öldürmemi ti. u anda amirinin anlayı göstermesini beklerdi, öfkesini de il. «Neden baca ından vurmadin, geri zekâli!»

«Üzgünüm, efendim, ben...»

«Defol, git a a ıda bekle!»

Iya hemen odadan çıktı.

Dmitri, «Çocuk pani e kapıldı,» dedi. «Sen de ilk kez tabancanı öfkeyle do rulttu un anı anımsamıyor musun? Unutma, silahın da kendine özgü...»

«Pekâla, pekâlâ, silahın da kendine özgü canı vardır, ni an almasan bile bilmem ne olur, bütün bunları biliyorum ben de. Ama bizi sonuca götürebilecek tek ki i artık ölü. Sümüklü bir yeni mezun yüzünden.»

Leonov artık cesede bakmaktan vazgeçmi , gözleri evin içinde dola ıyordu. Gördü ü her ey tanıdıktı. Evlili inin ilk yılları ve yitirilen yılların ölen karısıyla dolu anıları canlandı. Bir an gö sü dolar gibi oldu, içinde biriken huzursuzluk Ilya'ya kar ı duydu u gereksiz öfkeyi arttırıyordu.

Dmitri yatı tırmaya çalı tı. «Zaten ne kadar bilebilirdi ki? Ba lantı kurdu u CIA ajanının adını mı..? Zaten kayna ın kim oldu unu bilmesi olanaksızdı.»

«Peki, peki, belki de haklısın. Ama açlıktan ölen bir adama ne versen yer, de il mi? Biz de açlıktan ölmek üzereyiz, Dmitri. Elimizde ba ka hiçbir ey yok.»

«Bak, Gennadi...» Dmitri sık olmamakla birlikte bazı zamanlar Leonov'un ilk adını kullanırdı. Leonov' un onayıyla. «Yne de epey ey biliyoruz sayılır. Bil-di imiz kadarı, ebekeyi kapatmalarına neden olmadı mı? te imdi burada da yeni bir eyi biz kapatmı olduk. Sıkı tırıyoruz onları.» Dmitri elini yumruk yapıp

sıktı. «Baskımızın sonucu Amerikalılar kaynaklarını korumak zorunda kalacaklar ya da kaçıracaklar.»

«Sence ikili ajan imdat mı istemi tir?»

«kili ajan epey bir süredir imdat isteyecek durumda de il zaten, bo ulmak üzere. Ama Amerikalılar biraz daha dayanmasını istiyorlar, savunma bütçesinin sonuçları için. Gözleri onda olsa gerek. E er sıkı tırmaya devam edersek...»

Leonov ba ını salladı. «O zaman temmuzda dananın kuyru u kopar. Bütçe toplantıları bu günlerde ba lıyor. ebekeleri kapandı na göre kaynak sızdırdı ı bilgiyi kendisi çıkarmak zorunda... ya da buradan kaçırılması için elinde koz olarak tutacak.»

«Ben de öyle sanıyorum. Herkes oyunlarla ilgilenirken...

«Ortalık toz duman içindeyken, de il mi? Evet, Dmitri, seninle aynı görü teyim. Tabii, ya. O halde artık baskımızı her zamankinden de arttırmamız gerekiyor.»

«Tabii, kaçırma i i için dı ardan bir ajan gönderirler, satı temsilcisi kimli inde. Iya, Levin'i öldürdü ü için onları enseleyece iz. Amerikalılar kayna ı mutlaka kaçırmak zorunda kalacaklar, çünkü kaynak elindeki bilginin bedeli olarak güvenli ini art koacak.»

«kili ajanın elinde iyi bir koz var.» Leonov yerde yatan cesede baktı, içi içine sı mıyordu. «Haklısın, haklısın yahu! kili ajanın tüm ba ları kesildi, çı lık çı lı a yardım istiyor ve elindekileri anla ma sa la yıncaya dek de tutacak.» Leonov da yumru unu sıktı. «O zaman gelen ajanı mutlaka tanıtlamamız gerekiyor. kili ajanı tuza a dü ürmemiz için bize Amerikalılar yardım edebilir.

6

Kiev'in iki yüz otuz mil güneydoğusunda, Donetsk karayolundaki bir yol üstü park yeri. Sebze kamyonuyla yapılan yolculuğun gerilimi Zenaida'yı yıpratmıştı. Ukrayna'nın sanayi merkezi olan Donetsk'e daha iki saatlik yol varken Shubin birdenbire sevişmek istemişti. Zenaida buna sevişmek diyordu ama onun aslı yalnızca Shubin'in bedenine karşı olan açlığı ve bu açlığı doyumak istemesiydi.'

Sebze kamyonunun arkası hiç de yumuşak bir yer değildi. Patates ve lahana çuvallarının üstünü yataklık yapmışlardı. Shubin'in gösterdiği heyecan da sevişmeyle değil, Donetsk'deki ordu donatım fabrikası ve buradaki arkadaşları Belousov'dan alacakları bombayla ilgiliydi. Zenaida'yı kendi gerilimini boşaltmak için araç olarak kullanıyordu. Shubin sert sakalını göğüslerine ve karnına sürerken Zenaida, araç olarak kullanılmaktan hoşlanıyor muyum, diye düşünüyordu. Aslında oldukça alçaltıcı bir durumdu bu. Fakat Shubin'e en yakın olduğu zamanlar sevişme anları oluyordu.

Zenaida'nın blucini dizlerine kadar indirilmişti. Shubin boşaldığı ana dek onunla ilgilenmedi bile. Sanki içine bıraktıklarından başka verecek hiçbir şeyi yokmuş gibi. Zaten o güne dek bir kez bile Zenaida'nın doyuma ulaşma ipucunu sormamıştı, en küçük bir sevgi gösterisinde bulunmamıştı. Yalnız kısa bir an Shubin kendini bırakıyordu. Doyuma varırken.

ini bitirdi i anda yine eski benli ini aldı ve kayıtsızca Zenaida'nın yanına uzandı.

Yeniden yola koyulduklarında Zenaida bir süre onun yüzünü izledi. Alt duda ı öne çıkmı , fırça gibi sakalı ve bo gözleriyle yola bakıyordu. Shubin'den nefret etmek istedi. Fakat böyle bir duyguyu geli tiremeyecek denli yorgun dü mü tü.

Kamyonun içindeki dizel kokusu Zenaida'nın midesini bulandırdı. Shubin'den durmasını isteyemezdi, ho , istese de durmazdı nasıl olsa. Buldukları yer tümüyle bir sanayi bölgesiydi. Yanlarından akan Volc hya Nehri bile renk de i tirmi ti.

Güvenlik görevlileri tarafından yalnızca bir kez durduruldular. Shubin kendinden emin ve kayıtsız göründü. Polisler verdi i sahte kimlik kartları Zenaida' yi oför yardımcısı olarak gösteriyordu. Polisler de daha çok taze sebzelerle ilgilenmeyi ye lemi lerd i.

Donetsk'in banliyösüne vardıkları zaman Zenaida elindeki haritadan sokak adlarını okumaya ba ladı. Neden sonra Shubin «Hasta mısın?» diye sordu. Zenaida yanlı okudu diye. Sesinde çok az ilgi, daha çok kızgınlık vardı.

«Hayır, hayır,» dedi Zenaida gördü ü ilgiden ho - nut. «Kusura bakma, dumandan biraz rahatsız oldum, o kadar.» Shubin ba nını salladı. «Bir sonraki sokaktan sola sapıyoruz.»

Aradıkları yer Donetsk'in kuzey banliyösündeydi. Eski ve dar sokaklardan geçerken Zenaida kısa bir uykuya dalmı tı. Çarpılarak kapanan bir kapı sesiyle kendisine geldi. Kamyon penceresine dayadı ı elinin üzerine iri bir el yaslandı. Zenaida korkuyla sıçradı,



fakat baktı ı zaman Pyotr'un gülen yüzünü gördü. Adam göz kırptı.

«Merhaba, güzel bayan.»

Zenaida, «Saçma,» dedi ve titrek titrek güldü. G sn sıkı tiran o korku da ılmı tı. Pyotr kamyonun kapısını açıp inmesine yardım etti. Shubin çoktan inmi ti bile, daha ya lıca bir adamla konu uyordu; ailesi Ermenistan'dan gelmi olan Aram'la. Aram fkeliydi.

«Genç kaldın, Feodr Yelisavich, çok geciktin!»

Shubin bu sözcükleri itelermi gibi kollarını kaldırdı. «Tamam, Aram, tamam.»

«Hiç de tamam de il, Shubin! Zaten zamanımız kalmamı tı. Her zamanki oksijen teslimi gibi yapacaktık... bekliyorlardı. Üç saat önce bitmesi gerekirdi.» Sözler Aram'ın a zında yuvarlanıyordu. «Hqm sonra... bu kamyon... bu gece bu kamyon depoya bırakılmı olmalı. Yarın sabah ya da öbür gün demiyorum, dikkat et: Bu gece!»

«Olur, olur.» Shubin tela sız ve güvenliydi, hatta biraz da kibirli. «Fabrika buradan yarım saatlik uzaklıkta. Mesai bitimineyse daha birkaç saat var. Oradaki i imiz olsa olsa bir saat sürer, merak etme!» Shubin'in son sözlerinde tehdit kokusu vardı.

« le yeme i zamanında tamam demi tin.» Aram biraz daha yava bir sesle yakınmaya ba ladı. Sonra gözleri Zenaida'ya takıldı. «Bunu neden getirdin?»

«Dikkat çekmemek için.»

«Burada kalsın. Seninle ben ya da Pyotr gideriz!»

«Tabii.»

Zenaida i in ba ndan beri Shubin'in kendisini orada bırakmaya niyetli oldu unu anladı; hem kızdı,



hem de rahatladı. Az önce ba nı omzuna yasladı ı Pyotr'un yanından biraz çekildi.

«Gidip üstünü de i tir. Yıyecek bir ey ister misin?»

Shubin, «çecek bir ey isterim,» dedi. Zenaida ve Pyotr'a bakıp belli belirsiz gülümsedi. «Sen gel benimle, Aram. Pyotr, Zenaida'yla bekler burada.» Genç adamdan sanki bir te ekkür bekler gibi söylemi ti. So uk so uk sırttıktan sonra arkasını dönüp gitti.

\*\*\*

Rudolf vanovich Belousov uzun, lo koridorda iki yanına bakındı, sonra anahtarı çevirip açtı ı kapıdan içeri koyarcasına girdi. Çıplak ampulün güçsüz aydınlı nda Belousov altı darmada nık karton kutularla dolu metal rafların yanına gitti.

Silindirlerin dördü de bıraktı ı gibi duruyordu. Bir tanesini çekip dikkatle incelemeye ba ladı; bir yandan da eliyle yokluyordu. Silindirin uzunlu u boyunca balmumuyla doldurdu u çizgiler üzerine boya da çekildikten sonra, ne gözle ne de dokunmayla farkedilir gibi de ildi.

Di er üç silindiri de aynı özenle gözden geçirdi ve istedi i sonucu aldı.

Belousov aya a kalktı ı zaman dizleri çoktan uyu mu tu. Raflardan birindeki karton kutudan dört tane musluk çıkardı. Bu muslukların gerek sanayide, gerekse tıpta kullanılan oksijen silindirlerinde bulunan musluklardan hiç farkı yok gibiydi. Yalnızca göstergeleri, daha silindir üzerine takılmadan içeri inin ve basıncın tam oldu unu gösteriyordu.

Beyaz önlü ünün cebinden dört tane kalın conta çıkarıp bir tanesini musluklardan birine taktı. Aygıtın

çalı ması için bu contanın çıkarılması gerekiyordu. Belousov muslu un beceriksiz biri tarafından çok fazla ya da çok erken açılması olası in a kar ı bu önlemi dü ünmü tü. Aynı i lemi di er silindirler üzerinde de yaptıktan sonra tümünü katranlı bir mu ambanın içine sardı ve eski yerine bıraktı.

Koridora yeniden çıktı nda içi rahattı. Aygıtlar Shubin'e teslim edilmek üzere hazır bekliyorlardı.

\*\*\*

Shubin teslim belgelerini, geçi izinlerini ve yeni kimlik kartlarını dakikalarca gözden geçirdi. Yeterli olduklarını görünce kamyona girip sabırsızca fakat ses çıkarmadan bekleyen Aram'ın yanına oturdu. Dı arda bekleyen Zenaida ve Pyotr'a bir kez bile bakmadan motoru çalı tırıp yola koyuldu. Zenaida belki yüzüncü kez kamyonun üzerindeki Donetsk Oksijen Deposu yazısını okudu. Kamyon gözden kayboldu u anda Pyotr'la ba ba a kalmı , tek ba ina olmamasına kar ın endi eyle içi içini yemeye ba lamı tı.

\*\*\*

. Makeyevka Ordu Donatım Fabrikasının kapısına varınca, Shubin kamyonu durdurdu ve tıpkı bir hapisane izlenimini veren duvarlara baktı. Kapıların üstü elektrikli tellerle donatılmı tı. Kapıdan üniformalı ve silahlı bir güvenlik görevlisi çıkıp ku kulu adımlarla yakla tı.

«Geçi belgeleri.»

Shubin adama belgeleri uzatırken Aram'ın gerginli ini farketti. Oysa kendisinde yalnızca gereksindi i güven ve inanç vardı. Bir de geçi kâ itlerini in

celemeye çalı an gözetçiye duydu u nefret. Onca süre baktı ı ey de kâ itların üzerindeki mürekkepti, ba ka bir ey de il. Eli kamyonun penceresinden sarkmı tı, gözetçinin apkasına de ecek gibi. Birden içinden adamın apkasını bir tokatla dü ürmek, sonra da ahmak ahmak bakan suratına gülmek geldi. Gözetçi Shubin'e bakıp belgeleri geri verdi. Az sonra büyük kapı açılmı tı. Shubin, Aram'a bakıp bir göz kırptı.

« te giriyoruz, Aram Feodorich, aslanın inine.»Aram'ın yüzü ta gibi gergindi, sakın görünmeye çalı ıyordu. Zenaida'dan daha iyi, diye dü ündü Shubin, az farkla.

Donatım fabrikası, dı duvarların ardında be altı okulun bir araya getirilmi görünümünü veriyordu; Shubin'in hapisane yakı tırması yerindeydi. aretleri izleye izleye kamyonu sürdü. Korkacak bir ey yoktu, çünkü oynadı ı rolü benimsemi ti. Getirmesi beklenen oksijen silindirlerini getiriyordu, belgeleri de tamamdı.

Kamyonu, 'Her Türlü Teslimat Yeri' yazılı bir i aretin önünde durdurdu. aretin altında, 'Yükünüzü Bo altmadan Önce Görevli Gözetçinin Yardımını s teyin' yazılıydı. Küçük bir tu la yapının arkasında uzun bir bina gördü. Burada küçük çaplı silah mermileri, el bombaları, mayınlar ve Shubin'in göz dikti i FAE aygıtı (1) yapılıyordu. Bunun üretildi i ve saklandı ı yer Blok C 3 olması gerekirdi. Kamyonuysa B 6 önünde park etmi ti.

Shubin derin bir soluk çekip kamyonun kapısını açtı. «Sen bekle,» deyip a a ı indi. Miskin ve kayıt

(1) Fuel Air Explosion: Havada Patlayan Yakıt

sız görünerek gözetçi odasına yürüdü.

Gözetçi odasında içinde ancak bir kişinin oturabileceği küçük bir bölme ve kontrplak duvarla ayrılmış bir yan oda görünüyordu. Duvarın ardından televizyonun gürültüsüyle, açılan bir bira şişesinin sesi duyuldu. Shubin'in önünde bir zil vardı. Burada neyi gözetiyorlardı? FAE'yi. Neye karşı gözetiyorlardı? Do pobachenya. Ama Do pobachenya'nın varlığından haberleri yoktu, bu yüzden de kimse onları suçlayamazdı do rusu. Shubin zili çaldı.

Önce duvar, kapının açılmasıyla sarsıldı. Gözetçi canı sıkkin, elinde bir sandviç, ağız dolusu, ortaya çıktı. Bir eliyle Shubin'in uzattığı belgeleri karşı tırarak gözden geçirdi. Sonra Shubin'e geri verdi.

«C 3'e gideceksin,» dedi.

«Yardım eder miydin, yük çok ağır?»

Gözetçi biraz eğilip pencereden kamyonu baktı ve Aram'ı gördü.

«Yanında yardımcın var ya, bas git.» Sandviçini ısırarak yine duvarın arkasındaki yerine döndü. Shubin dışarı çıktı. İnanılmaz gülüyordu. Böyle ahmak heriflere oyun oynamak bile ayıp, diye düşünüyordu.

Aram, «Her şey yolunda mı?» diye sordu.

«Tabii. Heriflerde beyin diye bir şey yok ki.» Motoru çalıyor tırtılları duvarların arasından kamyonu sürdürdü. «Zaten bizi beklemiyorlar, yoksa Belousov bu geri zekâlıların gözleri önünde salt bizim için FAE bombasını nasıl yapabiliyordu? Aptal heriflerin yarısı daha etiketleri bile okuyamıyor.» Shubin bir kahkaha attı.

C 3 Bloku önünde Belousov onları bekliyordu. Ana girişi kapısı sütunlarına dayanan bir çit tulumu giymiş iki adam kamyonun yaklaşıp durmasını tembel bakıyorlardı.

la izlediler. Üzerinde beyaz labarotuar önlü üyle Belousov saatine baktı.

Shubin, «Saat kaç?» diye sordu.

«Dördü yirmi altı geçiyor.»

«En çok otuz dakika sürmeli. Yoksa giri kapısındaki Büyük Satranç Ustası ku kulanmaya ba lar.» Shubin el frenini çekip konta ı kapattı.

Aram, «Tanımadı m bir herif var—» diye ba la dı.

«Nerede?»

« u iki adamdan biri...» Pencereden dı arda bekleyen iki adamı gösterdi.

«Lanet olsun. ndir elini a a ! Emin misin?»

«Tabii eminim. Yanda duran Ghekh, ama<sup>1</sup> öbürünü tanımıyorum.»

Belousov kamyona yakla mı tı. Shubin sabırsızca Aram'a baktı. «E er bir saçmalık ettiysen...» O anda Belousov geldi, yüzünden rahatlamı oldu u bel liydi ama yakındı.

«Geç kaldın.»

Shubin hemen atıldı. «Aramızdaki o küçük yabancı kim?»

«Bulgakov hastaymı , sabah telefon etti.»

«Neden o zaman **tek** yardımcıyla yetinmedin?»

«Bak, burada hamalların i sırasını ben yapmıyorum!» Belousov'un kendi ya indan en az on yıl daha yıpranmı yüzü öfkeyle karardı. Shubin istemeye istemeye alttan aldı. «Neyse, yine de i imizi görürüz, yeter ki dikkatli ol.»

«E er bir ey farkedecek olur da en küçük bir hareket yaparsa boynunu kırarım, cesedin© bir yer bulmak da size kalır.» Belousov kapının önünden çekilince Shubin a a ı indi. Hiç kımıldamadan bekleyen hamallara baktı. Sigaralarını bile söndürmemi lerdı.

«Sayın baylar, acaba yük bo altmamıza biraz yardım ederler mi?»

Aram'ın tanımadığı adam, örgütün satın aldığı oldu u Ghekh'e oranla daha az isteksiz davrandı. Ghekh sigarasından iki soluk daha çekerken adam kamyonun arkasını açtı. Ghekh de bir elarabası getirdi.

Shubin, «Hadi, Aram,» diye fısıldadı. «Gözünü seveyim, herife göz kulak ol, çeneye tut dikkatini çek, benim karı sattığını söyle, ne istersen söyle! Tamam mı?» Aram gözünü bile kırpmadan başını salladı. Evet, diye dü üdü Shubin, Zenaida'dan daha iyi tabii.

«Hadi gel,» dedi Belousov.

Shubin, Belousov'un peşinde C 3'ün ana kapısına yürüdü. Çeri girdikten sonra sordu. «Bittinden eminsen, de il mi?»

«Çok ötür, evet. Bitmeseydi sana gelmen için haber—»

«Tamam, tamam, Rudolf vanovich. Serti kutlarım. Daha ne dememi istiyorsun? Örgüt adına tekkür edip bir madalya mı vereyim?»

«Senden bir şey istemem, Shubin. Hepimiz aynı dava için gönüllü olarak çalışıyoruz. Ama davamız neydi, yahu?» Buldukları blokun FAE bölümü öbür uçta kalıyordu. Önünde üniformalı bir asker ya da KGB görevlisi omzunda bir Kalashnikov'la nöbet tutuyordu.

Shubin, Belousov'un konu masına yaklaşarak, «Senin neyin var?» diye sordu.

«Burada ya adını son birkaç ay nasıl geçti, biliyor musun?»

Shubin sustu. Ne söylemesi istendiğini anlamı tı. «Üzgünüm, Rudolf. Gerçekten üzgünüm. Çok haklısın, tabii, ben nereden bilebilirim neler çektiğini.»

«Neyse, o denli de kötü de ildi,» dedi Belousov.

«Buradan geri dönmeyecek miyiz?»

«Tabii ki hayır!»

Dar koridorların içinde bir süre dolandıktan sonra üzerinde hiçbir yazı bulunmayan bir kapının önünde durdular. Belousov cebinden anahtarını çıkarıp kapıyı açtı, kapadıktan sonra elektrik düğmesini çevirdi.

«Yoksa burada mı yaptın?»

«Saçmalama, Shubin.»

Belousov diz çöküp rafın altından katranlı muamba yını çaktı ve dört silindiri çıkardı. Tıpkı oksijen silindirleri gibiydi, yalnız...

«Daha küçük, değil mi?» dedi Belousov. «Yüklemek için boylarıyla birlikte yerle tiremedim.» Shubin dalgın dalgın elini silindirin üstünde gezdirip başını salladı. «Detonatörleri, içinde yapmak zorunda kaldım, gizlemenin başka yolu yoktu.» Belousov teknik açıklamasını sürdürürken Shubin'e baktı. Shubin ne diyeceğini anlamıyordu, başını sallayıp duruyordu.

Belousov başka konu tuğunu anladı.

«Buradan geldiğimiz yol boyunca tahtıman sorunde il, ama dı arı çıkınca dikkat etmelisin, beni de tarken görmemeliler.»

«O zaman bana bir elarabası bul, tümünü birden tahtıyamam!»

ki adam bir süre yüz yüze bakakaldılar. Belousov karışındaki duygusuz yüze bakarken onca emeli ve zamanı ne için vermiş olduğunu düündü.

«Peki, bekle burada.»

Belousov çıkınca Shubin oturdu u yerde silindirlere baktı. Ok ar gibi elini gezdirdi üstünde. Sonra başını arkaya yasladı, gözlerini kapadı. Belousov odaya girdi inde onu böyle gördü.

«Buldun mu?»

«Evet.»

«Kullanma talimatı var mı?»

Belousov iç çekti. Göz cebinden bir zarf çıkarıp Shubin'e verdi. «Te bunun içinde.» Sonra birden patlar gibi konutu. «Bir daha adını bile duymak istemiyorum, Shubin!»

Shubin pis pis sırıttı. «Dışarda elarabası ararken mi karar verdin buna? Daha imdiden beni unutmaya başlayacaksın, hı, Rudolf vanovich?»

«Sen kansız itin binsin, Shubin, her zaman da öyle oldun.»

«Bo ver. Yardım et de unları elarabasına yükle yelim.»

Yükleme işlemi her ikisini de soluksuz bıraktı. Bitirdikten sonra durup kısa bir süre dinlenmek zorunda kaldılar. Sonra Belousov önde, Shubin arkada elarabasını sürerek kamyonun otuz metre ötesine açılan bir yan kapıdan çıktılar. Görünürde yalnız Aram vardı.

«Çabuk ol!»

Shubin hemen kamyonun arkasına oturdu ve Aram'a seslendi. «Hadi, çabuk, çabuk ol işi!» Birlikte ilk silindiri yüklenip kamyonun arkasına bıraktılar. Ufala ya puflaya diyer ünü de kamyonun yerle tirdikten sonra iki edam da soluk soluğa kalmırlardı.

«Daha ne kadar kaldı?» Aram bitkinlikten iki büklüm olmuştü.

«Bildim kadarıyla hepsi bu.»

«Dur, ben ineyim. Hay Allah! Sen öbür adama dikkat et.»

O anda Ghekh ve diyer adam elarabası içinde **dört tane bo** silindir getirdiler. Ghekh, Belousov'la



ka göz i areti yaptıktan sonra Shubîn'e döndü. «Kı-  
çını mı dinlendiriyorsun?»

«Bir dakika soluk alayım dedim de.»

Bo silindirleri kamyona yüklemeye başladılar. Öbür adamın gözleri bir anda kamyonun içinde bir e-  
ye takıldı. «Müdür yardımcısı yolda ,» diye başladı. «Bu silindirler...» deyip bir iki adım yokladı. Shubin davranmak istedi fakat bacaklarını kımıldatamıyordu. Ghekh ve Belousov da hareketsiz kalmışlar, bo silindirler gibi bakıyorlardı. Shubin bir an önce davranması gerektiğini anladı.

«Lanet olsun, bu herif KGB görevlisi!»

Adamın elleri cebinden bir şey çıkarmaya uğraşırken Shubin sonunda harekete geçmeyi başardı. Bo silindirlerden birini kucaklayıp bütün gücüyle adamın üstüne fırlattı.

Shubin'in fırlattığı silindir adamın göğüsüne çarptı, cebinden çıkarmak istediği şey bir tabancaydı. Adam bo silindirlerin üstüne yuvarlandı. Sıradaki Shubin hemen yanına gidip bir başka silindiri havaya kaldırdı ve tüm gücüyle kafasına indirdi. Yalnızca kemik sesi duyuldu, o kadar.

Shubin hâlâ korku içinde, Belousov'a döndü. «Seni boktan sersem! Hamal diye KGB görevlisini getiriyorsun haberin bile yok!»

Aram'ın yüzünde korku artık kendini gösteriyordu. Ghekh de yorgunluk ve aklı kınlık içinde taktik kesildi. Belousov bir şeyler demek istedi, elini salladı fakat aklından geçenleri aklından zıندان çıkaramadı.

Alarm sesi gibi bir çınlama duyuldu.

Saat beş oldu.

«Saat beş oldu! Birazdan vardiyadakiler çıkar!» dedi Ghekh kendine gelerek.

Aram, «Cesedi ne yapacağız?» dedi.

«Silindirlerin altına koyun. Çabuk biraz!» Shubin kıpırdamadan duran Belousav'un yanına gitti. «Hiçbir ey bilmiyorsun, tamam mı? Hiçbir ey! Seni koca ahmak seni!»

Aram, «Tamam, anladık,» dedi soluk solu a.

Shubin, «Sen de bir ey bilmiyorsun, Ghekh,» dedi. Ghekh ba nını salladı. «Hadi bakalım, imdi ikiniz de buradan uzakla ın. Aram, gidiyoruz!!» Kamyonun içine girdiler Shubin el frenini çekip motoru çalı tırdı.

Aram, «tanrım, Tanrım!» diye mırıldanıyordu.

«Kes artık. Kes! u kapıdan bir çıktık mı her ey tamam, kes artık sen de!»

Az sonra ana kapıya vardılar. Kamyonun arkasında bir sürü i çi a ır a ır kapıya yakla ıyordu. Shubin kapıya varınca yava ladı, fakat fındık beyinli gözetçi eliyle geçmesini i aret edip yine yerine döndü. Yola çıktıklarında Aram rahatlayıp oturdu a yere çöktü.

«Cesedi ne yapacağız?»

«Bir yere atarız... farketmez. Hiçbir ey de i tirmez!»

Uykusuz gözlerle filmin sonunu izlerken Leonov ekibindeki adamlarına çok öfkeliydi. Ofisinin duvarında filmin bo karelerLgöründükten sonra «lık yansın!» diye kükredi.

Leonov öfkeliydi, ama öylesine. Daha çok gösteri için. Aslında adamları iyi çocuklardı, biraz toy ama hevesli. te üniversite mezunu diye bu çocukları hemen üst düzeyde görevlere getirmenin sonucu. Leonov bir de talim çavulu u yapmak zorunda kalıyordu. Yüzlerine bakınca ikisinin de heyecanlı oldu unu

gördü. Oleg de, Iya da. Bu filmi onlara ikinci kez gösteriyordu.

«Onu farketmediniz, demek ki?»

Iya a ırdı.

Oleg bunda bir a ırtmaca oldu unu sanıp, «Kimi, efendim?» dedi.

«Kimi mi?» Leonov elindeki dosyayı açıp içinden birkaç foto raf çıkardı. «Bunu i te,» dedi en üstteki ni göstererek. «Son filmde bu yüzü anımsamadınız mı?» Biraz dü kırıklı ıyla yüzlerine baktı. «Karıba har kulaklı, burnu kırık birini aramıyorsunuz. Bu adam, i te, adı ne?»

Her iki genç adam da a kın a kın birbirlerine baktılar. Bir tahmin yürüteceklerdi, ama sa lam olsun istiyorlardı.

«Bu yüzü dosyalarda görmü olmanız gerekir. Dosyaları inceliyorsunuzdur, umarım?» Utandılar. «Yoksa biriniz dosyalara giderken, öbürü gidip merkez kantininde iki ki ilik yer mi ayırıyor?» Kızardılar. Leonov kendini tutamayıp gülecekti, fakat ciddiyetini korudu. «Büyük sakarlık, büyük sakarlık! Bir daha olmasın.» Foto rafa bir kez bakıp konu masını sürdürdü. «Bu adamın adı Burfield, John D. Burfield, bir sürü takma adı var tabii. CIA'nin Gizli Eylemler Bölümünden.»

Oleg, «Ama, efendim—» diye ba ladı.

«Bizim de tanıdı ımız bir ajan bu. Bir ba kası daha olabilir. te bu yüzden dosyaların ba ina döneceksiniz. Her ikiniz de ve ne kadar sürerse sürsün, ta ki öbür ajanı da buluncaya dek. Ayrıca mutlaka bunun ili ki kurmasını sa layacak bir **satı temsilcisi** olmalı. Onu da bulmanızı istiyorum!»

David Allardyce Intourist Otelinde Greenberg ile payla tı ı küçük odasında yata ının kö esinde oturmu , masanın üzerinde duran küçük yı ina bakıyordu. Bu yı ını olu turan belgeler Moskova'da bulununu resmile tiriyordu. Ama aslında yalnızca ürkütücü, saydam bir yalandı.

Anahtarlar. Cüzdan. Basın kartı. Vize, pasaport. Sovyet Olimpiyat yetkililerinin, gazetesinin ve Olimpiyat Güvenlik Dairesi adı altında KGB'nin vermi oldu u güvenlik belgeleri, yolculuk izinleri, Olimpiyat köyüne giri çıkı izni, basın tribünündeki yeri için günlük biletleri, çevirmen istemeye yetkili oldu unu gösterir etiket, herhangi bir Sovyet sporcusuyla röportaj yapaca ı zaman gereken ba vuru formu,— aralarında karbon ka ıdıyla üç kopya— metro biletleri, üç kilometrelik uzaklıklar için be kez yolculuk hakkı, üzerinde kimli i ve resmi bulunan, onsuuz hiçbir Olimpiyat sitesine giremeyece i plastik kaplı basın rozeti (her zaman takılması gerekti i be dilde anımsatılıyordu).

Ceplerini masanın üzerine bo alttı ı zaman herhangi bir amacı yoktu Allardyce'in, ama imdi bunu bo una yapmamı oldu unu farketti. Bir çe it özsa vunmaydı; buraya geli inin resmi amacını anımsatması için Maulle ve SIS yetkililerinin onu iteledi i gizli görevi biraz olsun unutmak için.

**«Satı temsilcisi sen olacaksın, David,» demi ti Maulle. «Kayna ın kapısını çalıp ona ne sunabiliyor sak onu satacaksın.»**

Allardyce ba ucundaki komodine baktı. Sigara paketinin yanında duran Dunhill çakma ı tıpkı reklam sayfalarındaki görüntüyü andırıyordu. Allardyce ken

disine verilen görev için kendini hiç iyi durumda görmüyordu. Geri çevirmesine de olanak yoktu, çünkü konu tu u ilgililerin tümü de gerekirse antaja baturacaklarını üstü kapalı da olsa belli etmişlerdi. «Bu işi yap, yoksa ya amını altüst ederiz.»

İki bu amaçla kalmadan, daha Crystal Palace'ta Lydall elemeleri kazandı. Bir gün Allardyce Maulle'un sözünü ettiğini kabul edeceğini biliyordu.

Burgoyne

Ne olurdu kaynağı tanımamı olsaydı?

Telefon çaldı. Sol elin telefonu açmak için davranırken sağ eli engel oldu. Güvenlik belgesi verilen her basın üyesi için direkt telefon verilmişti, ama Greenberg bunun palavra olduğunu söylüyordu. Helalarda bile dinleme aygıtları vardı. Greenberg helada hangi seslerin dinlenebileceğini söylemişti. Allardyce bunu anımsayıp güldü.

ki, üç, dört kez. Be inci, be inci...

Dörtte kaldı.

Ajan yerine gelmi demekti. ifrenin anlamı buydu. "

«Telefon dört kez çalacak, David. Bunun anlamı seni yönetecek olan ajanın gelmi olmasıdır. Uygun bir süre sonra ileri ki kurulmasını bekleyebilirsin.» Maulle böyle demişti.

Onu gözetim altında tutmak amacıyla verilmiş saçma sapan belgeleri incelemeye baktı. Aslında kendiyi amaçlı, kendi mesleği olduğu halde bunları bir perde olarak kullanıyordu... ne gülünç. KGB'yle ahmakça oyunlar oynayabilmesi için sanki bu gizli görev onun gerçek kimliği gibi olmuştuktu.

Sigarasına ve çakma ına uzandı, içinden tüm kâ-  
ıtlarını elinin tersiyle süpürmek geliyordu masanın  
üstünden, ama bunu yapmaya korktu. U ursuzluk ge-  
tirir diye.

Sigarasından, çekti i soluk nedense çok sert gel-  
mi ti, öksürdü.

\*\*\*

rena Witlocka yanında antrenörü — aynı zaman-  
da gözetçisi — oldu u halde, Polonya takımıyla bir-  
likte Cheremtievo Havaalanına indi. Bir tek umudu  
kalmı tı; Martin Gutierrez'in onları birbirlerine kavu -  
turması için yardım istemesi üzerine CiA'nin bu i e  
dört elle sarılması.

Artık bu dü ünçeye tarafsız gözle bakacak du-  
rumda de ildi. Kesin bir dille iste i geri çevrildikten  
sonra narkoz altında gibi ya ıyordu. Görü tü ü kim-  
seler ona Martin'in bu konuyu konu mak bile isteme-  
di ini söylemi lerdı. Ama o, ili kilerinin yalnızca ya-  
takta kaldı ını kabul etmek istemiyordu. Martin'i isti-  
yor ve seviyordu.

«Gülsene, mutlu görün,» dedi Grachikov yanıba  
ında. rena onun yüzüne bakınca kasveti daha da  
arttı. Gülmesini bile emredebiliyordu.

Fla lar patladı, ihanetler kadar parlak; ço u Sov-  
yet gazetecilerine aitti. Gözleri acıdı. Gülümsemeye  
çalı tı.

## K NC BÖLÜM

### ÇATI MA

7

Olimpiyat köyü sitesinin ortasında asfalt bir alan ve tavu ku u kuyru u biçiminde su püskürten bir çe me. Kö ede dev boyutlarda bir satranç. spanyol eskrimciyle Bulgar haltercisi dev krupye batonlarıyla ta ları sürerken çe itli ülkelerden sporcular oyunu izliyorlardı. rena, Gutierrez onu görüp sıvı amadan hemen yanına geldi.

«rena...»

«Martin!»

Gutierrez iki gündür ona görünmemeye çalı mı ve ba armı tı, ama arada sırada bu sinsili inden ötürü kendini gülünç ve biraz alçalmı görmü tü. imdiyse bu siska kızı bir kez daha yakından görünce aklına yüzücü kız Peggy geldi, çok daha çekici bedeniy-le. rena'ya görünmemek isteyi inde pek de haksız de ildi.

Fırsat bu fırsattır diye dü ünüp o an her eyi ko- parmaya karar verdi. «N'aber, rena? Epey oldu.» Her zaman konu tu undan farklı bir Amerikan ngilizce siyle konu up kızın zorlanmasını istemi ti. te bak, dillerimiz de ayrı bir *sorun*.

«Martin... ey... iyiyim.» Aslında hiç de öyle de- ildi, ama Gutierrez'den sıcaklık görmemek onu yıl dırmamı tı. «Konu abilir miyiz?»

«Tabii, Neyi?» Dobra. Gutierrez her sözcü ünü özenle seçiyordu. Fakat rena anlamamakta, ses tonuna karşı duyarsız olmakta kararlıydı.

«Biliyorsun, Var ova'deki büyükelçili inize bavurdum...» rena bo bir bankın üstüne oturdu. Gutierrez de isteksiz isteksiz yanına oturup bacaklarını uzattı ve çenesini gö süne dayadı.

«Evet. Bunu biliyorum.»

«Seninle konu tular mı?»

Kız konuyu irdeleyecek gibi de ildi. Martin bir yalan atmaya karar verdi. «Hayır. Dı i leri Bakanlı ından bir arkada ım söyledi. Ama CIA'ciler yanıma bile u ramadılar.»

«CIA'ciler mi?» rena bunun ne oldu unu anlamı tı, Martin de açıklamaya kalkmadı.

«Sen... mutlu de il misin, rena?» A zından çıktı ı anda Gutierrez bu soruyu sordu una pi man oldu. «Polonyada bu yıl baya ı iyisin, bir numara. Madalya için ne diyorsun?» Yolda kar ıla an iki tanı gibi, yüzeyden ilgi.

«Oh, Martin!» rena birden iddetli bir rüzgâra kapılmı gibi sarsıldı. Gutierrez ürkmü tü. Yüzüne bile bakamadı. çinde günler önce portakal bahçesin deyken babasına duydu u öfkeye benzeri bir ey geçti. Duygusal olacak durumda de ildi.

«Bak, rena...» Bir an için kendini tutamadı. «Bitti artık, tamam mı?» Küçük tümceler daha bitirici oluyordu. «yi e lenmi tik, kabul... belki daha da ötesi. Ama bitti artık.»

O anda kızın yüzüne baktı. Kalın alt dudak ı belirgin biçimde titriyor, kömür parçaları gibi gözleri parlıyordu. Saçlar tel tel da ınık.

«Anlıyorum,» dedi rena.

«Üzgünüm...» Hiç dü ünmeden a zından çıkiver



mi ti bu söz Gutierrez'in. Kızın pes etmeyi i, kendim da itmayı ı onu etkilemi ti. Bir yerine kramp girmi gibi birden aya a kalktı. «Yne görü ürüz,» dedi ve arkasına bile bakmadan çekip gitti.

\*\*\*

Allardyce kendisi için sa lanan Lada marka otomobili Olimpiyat köyünü çevreleyen yedi metre yüksekli indeki elektrikli tel çitin dı nda park etti. Karen Gunston'la birlikte köyü gezdikleri sırada otomobilinin didik didik aranaca ndan hiç ku kusu yoktu. Köyün içine özel koruma görevlileri e li inde giden ikmal kamyonlarından ba ka araç alınmıyordu.

Daha kapının önüneyken gizli kameralar onları tanıtlamak için çevrilmi olmalıydı. Giri kapısından geçip köyün anayoluna varmaları on dakika sürdü. Yol boyunca pek konu mayan Karen, Allardyce san ki bir rehbermi gibi sordu. «Bana köyü biraz tanıtır mısın?»

«Korkarım ngiliz ulusal takımında en son bulundu umdan bu yana çok zaman geçti. Sana iyi bir tanım yapamam.»

«Ama ben yine de havasını sezebiliyorum... ya sen?»

«Hava mı? Sana öyle geliyor, dostum... ama hiçbir ey de yok de il, ku kusuz.» Bo balkonları, kapalı pencereleri ve kapıdaki gözetçisiyle Rus blokunun yanından geçiyorlardı. « u buzhanenin dı nda, tabii.» Allardyce ba ıyla Rus blokunu gösterdi.

«Buzhane mi? Ha. tamam... tutsak kampını demek istiyorsun. Fakat burası, barındırdı ı on iki bin ki iyle tıpkı bir kent gibi.»

«Hayır. Yumurta kutularında saklanan çok bireyci

benliklerin koleksiyonu yalnızca.»

«Aman Sovyet Olimpiyat Komitesi böyle dedi ini duymasın, David.»

«Yalnız burası için söylemiyorum. Her yerde aynıdır. Altı tanelik bir kutuya sıkı tırılmı yedi yumurta gibi... hatta belki sekiz, dokuz yumurta. Hem de katı, pi mi .»

«Hep böyle kötümser misindir?»

«ster burada ister ba ka yerde olsun, gördü ün parlak renklere aldanma. Örne in, u sizin ko ucu Gutierrez'le tanı mı tın. Ben'in yavru aslanı olan çocuk.»

«Hırtın biri.»

«Olabilir. Ama hırt olmasının nedeni bencilinden gelir. Su katılmamı bir yarı çı. E er madalya törenine çıkacak falan olursa, eminim ulusal mar ını bile i itmez. Yalnızca yarı ı kazandı ını ve en büyük kendisi oldu unu dü ünecektir.»

«Sen biraz Amerikan dü manı mısın?»

«Yoo. Aynı dalda onun tıpatıp benzeri bir adamımız var. Aslında her dalda onun benzerleri var ngiliz takımında. Belki, ama yalnızca belki, kitlelerin artık din yerine sporla afyonlandı ı Sovyet takımında ya da Do u Blokunda sporcuların hâlâ takım için, ülkeleri için yarı tıkları inancı vardır. Zaten olaya nereden bakarsan bak, bir fırsat e itsizli i görürsün. Amerikalılar bile. Demir Perde ülkelerinde en iyi sporcuların yeti mesi için en iyi antrenörlerin, doktorların, bilimadamlarının ve yöneticilerin i birli i yapmalarına gıpta ediyorlar. Burada ba arı için uygulanan yöntemlerin yanında sizin üniversite sisteminiz bile dan dun kalır. Kimbilir, belki de yurtseverlik bile a ılıyorlardı? Ama ba ka yerlerde kadını olsun erke i olsun, herkes kendi ba ına hazırlanıyor. Tüm dünya

ya herkesten farklı olduklarını kanıtlayabilmek için.»

Karen durdu, ellerini kalçasına dayadı. sveç blo kunda açık bir pencereden avaz avaz rock müzi i duyuluyordu. «Söylediklerinde ciddisin, de il mi?»

«Hem de nasıl.»

«Sen de öyle miydin?»

«Evet. Hiçbir zaman bu iste imi doyuracak denli ba arılı olamadım, ama evet. Orada bulunmamın amacı yalnızca kazanmaktı.»

«Peki bu köyde ne yapıyorlar?»

«Oyunlardan, kendi yarı larından önce mi?»

«Evet»

«Yüzlerce e fomandan olu an, her adımda bir düzine farklı dilin konu uldu u, beklemenin, can sıkıntısının, gerilimin, cinsel gerginli in harmanladı ı bir yerdir burası. Yaptıklarıysa, ya satranç, ya masa tenisi ya da bilardo oynamak, yüzmek, saunaya girmek, müzik dinlemek, kızları ya da erkekleri gözetlemek, annelerine mektup yazmak... Oyunlardan sonra katılacakları yarı lar için organizatörlerle fiyat pazarlı ı yapmak. Ha, bir de idman yaparlar.» Allardyce gülümsedi. «Sorunu yanıtladım i te.»

«Bana bir program yapabilir misin? Belki Ben ve birkaç ki i daha katılır? Belki bir de Rus bulup, olayın bireyci ve ulusçu yanlarını tartı abiliriz?»

«Çok sevinirim. Ben de ya amımın konu masını yaptım, bo a gitti diye üzülyordum, hiç önermeye ceksin sandım. Yeme i birlikte yiyelim mi?»

«Sessiz, küçük bir yer biliyor musun?»

«Hayır. Ama eminim Turist Bürosu biliyordur. Kabul mü?»

«Kabul.»

Moskova'ya giri ve çıkı yolları, banliyöleriyle birlikte tüm kenti çevreleyen ve KGB sınır gözetçilerinin denetledi i kontrol noktalarıyla doludur. Gerek yabancı turistler, gerekse Moskova dı nda ya ayan Sovyet yurtta ları bu kontrol noktalarında yolculuk izinleri oldu unu belirten belgeleri göstermek zorundadırlar.

Grupta bulunan di er gençler güvenlik örgütünce tanınmamı olduklarından kendi kimlikleriyle yolculuk edebilirken, Shubin sahte kimlik kullanmak zorundaydı. Tümünün de Moskova'da bulunmalarının geçerli nedeni vardı: Oyunlar için bilet.

Shubin, «Hiç tela lanmadan rolünü oynayın,» dedi minibüsün gerisinde oturanlara. Kiev'den bu minibüsle gelmi ler, yollardaki kamp yerlerinde güle oynaya kamp kurmuşlardı. «Çok kolay a aca ımız bir engel.» A ır a ır kontrol noktasına giden eride girdi. Önlerinde iki otomobil ve bir kamyon vardı. «Tela sız görünün, birisi de radyoyu açsın. Öyle klasik müzik falan da olmasın. Ö renci oldu unuza göre Batı pop müzi i dinleyece inizi beklerler. Bozulsalar bile.» Shubin güldü. «Sen de u paçavrayı yok et,» dedi Kostya'ya. Çocuk elindeki Komsomolskaya **Pravda** gazetesini kaldırdı. Kontrol noktasından kamyonu geçi i areti verildikten sonra Shubin ilerledi.

. «Shubin,» diye seslendi arkada oturan Zenaida.

«Bu adı kullanma!»

«Feodor, sevg.lim,» diye düzeltti kız alaylı bir sesle. «Ne kadar yolumuz kaldı?»

«En çok yarım saat.»

«Kamp yerinin adı neydi?»

«Serebryany Bor gümü koruluk. Feodor Amca her eyi hazırladı. Programda yüzme bile var. Onun için keyfinize bakın.»

Noktaya gelmelerine bir otomobil kalmı tı. FAE silindirleriyle KGB arasında bir tek otomobil. Silindirler özel olarak eklenen bir bölme içinde saklanmı tı. Shubin içinde kabaran adrenalini hissetti. Gö sü sıkı iyordu. Hadi, hadı...

Aslında korkuyor falan de ildi, tersine, önüne çıkan bu engel, gerekli blöf ve yakalanma olasılı ına bu denli yakın olmak ho una gidiyordu. Suratlarına tükürür gibi.

Yanındaki pencereden bir gözetçi, arka pencereden bir di eri, minibüsün içinden kendilerine bakan gençlerin yüzlerini inceliyorlardı. Gözetçi Shubin'in kâ ıtlarını aldı. Gelip geçen otomobillerin, kamyonların tozundan adam bezmi bir durumdaydı.

«Ne güzel bir gün,» dedi Shubin.

«Hadi bakalım, hepiniz dı arı.» Arkadaki gözetçiydi bu. Kapı açıldı, gençler birer iki er a a ı atladılar. Kostya oför yerindeki kapıdan indi.

«Kamp izniniz, yolda ?»

«Aa, tabii...» Shubin Kiev'den edindi i izin belgesini gösterirken gözetçi bürokratik bir yenilgiye u romanın hüsranı içindeydi.

«Serebryany Bor'a gidiyorsunuz, öyle mi? Sakın yüzme havuzlarına i emeye kalkmayın, haa. Oraya ailemi götürürüm hep.» Çocuklar güler gibi oldular. Gözetçi, «Lanet olası pop müzik,» diye homurdandı ama ister istemez radyoda çalan Abba'yı dinledi. «Her ey tamam mı, Josef?»

«Tamam. Asalak ö rencilerden bir grup i te, ama tümünün de atletizm yarı malarına bileti var, haa.»

Kıskançlık parıltısı.

«Satılık var mı hiç?»

«Kusura bakma. Ya lı annem bu biletleri almak için kendini fabrika denetçilerine sattı.»

«Üzsüz herif.» Gözetçi ba ını savurdu. «Hadi bakalım, çekin arabanızı, basın gidin.»

Shubin bir kahkaha patlattı, di erleri de onu izlediler. Barikatın arkasına geçerlerken hâlâ gülüyorlardı. Neden sonra Shubin, «E er Kiev'de bir merkezimiz olsaydı,» dedi. «Bir mesaj gönderip her ey yolunda, içeri girdik, diye bildirirdik.»

çlerinden biri —Yakov ya da Ferenc— bir nara attı. Çocuksu bir co ku. Shubin ba ını salladı, adam öldürmü oldu u hâlâ aklından çıkmamı tı.

Kiev'deki evin üst katında telefon çalmaya devam ederken, Federenko annesinin siyatik a rılarına karın telefona gidi ini gözünde canlandırdı. Bu denli çok çaldı ina bakılırsa Zenaida evde olamazdı. Yüre ini sıkı tıran duygu hiç de ho de ildi.

«Anne?» dedi telefon açılır açılmaz.

Federenko'nun sözü i itilmemi cesine, sinirli bir ses numarayı yineledi.

«Anne! Benim, Arkady.»

«Arkady, nasılsın? Ben dayanmaya çalı ıyorum, i te. Alt kattakiler bir dakika olsun rahat vermiyorlar—»

«Anne, Zenushka nerede?»

«Radyoları her zaman a zına kadar açık—»

«Anne, dinlesene beni! Zenushka nerede?»

«Ne?»

Federenko daha dolaylı fakat annesini daha çok etkileyece ini sandı ı bir yol denedi.

«Gönderdi im biletler ne oldu?» Bir an bu bilet

leri eline tutu tururken Kazantsev gözünün önüne geldi. «Olimpiyat oyunları için gönderdi im biletleri aldınız mı?»

«Evet, evet, çatlıyordu kıskançlıktan, çatır çatır!» Federenko alt kat komuları Fedukhin'i dü ündü ve adama acıdı. Annesine katlandı ı için madalya verilmeliydi. Ke ke kendi edindi i biletleri Fedukhin'e vermesi için Zenaída'ya söyleseydi. yi bir jest olurdu.

«Moskova'ya ne zaman geliyorsunuz?» Daha da önemlisi: «Zenaída Moskova'ya ne zaman geliyor? Burada benim yanımda kalabilir. Ne zaman gelecek?»

Sessizlik... korku

Bir sessizlik... anlamı korku mu, endi e mi, yoksa a kınlık mı, diye dü ündü Federenko. a kınlık olmaydı.

«ki gün önce gitti, Arkady. Öbür gençlerle birlikte bir minibüsün içine tıki tıki doldular.»

«Ne? Kim vardı yanında?»

«O.» Federenko'nun aklına bir an için Fedukhin geldi, ama kendini aldattı ını anladı. «Shubin. Arkady, Shubin için bir eyler yapmalısın. Zenaída'ya göre de il o.»

«Zenaída... Oyunlara geliyor, de il mi? Biletler yanında mı?»

Yine sessizlik. Sonra, «Evet, Zarfı almı tı.»

«yi o zaman. Demek yakında görü ece iz onunla.»

«Arkady, neler oluyor?»

«Yök, anne, bir ey yok. Kendine iyi bak. Ho ça kal, anne.»

Federenko telefonu kapadıktan sonra bir süre bakakaldı. Zenaída neden Shubin'le birlikte Moskova'ya gitmi ti? Shubin sporun hiçbir dalından ho lan

mazdı ki, hatta nefret ederdi. O zaman, neden?  
Sorular birbiri ardına aklından geçmeye başladı.

\*\*\*

Kocasının karısına geçip giderayak üstünü baskını düzeltmek Tina'nın hoşuna giderdi. Eğer şimdi kıyolsaydı, ya kollarını palto yakasının içine sıkı tırdı veya tıpkı çocuklarına yaptığı gibi, çizmelerini ya da botlarını gözden geçirirdi. Oleg Kazantsev, karısını boyunbağını düzeltip omuzlarındaki kepekleri eliyle süpürürken sabırla bekledi. Ceketinin kolunu süpürdüğü sırada kadının parmakları Oleg'in Marakov marka tabancasına değdi ve yüzü buruştu. Tabancayı eve getirmesinden hiç hoşlanmıyordu.

«İmdi güzel görünüyor muyum, Tina?» diye sordu gülerek. Oleg'in iri gövdesi yanında karısı çok ufak görünüyordu. Kadın iki elini kocasının göğsüne dayadı.

«Yi ki istemeye gitmiyorsun, geri çevrilirdin.» Adamın giysileri patlayacak gibiydi. Tina kocasının yokluğuna bir türlü alışamamıştı. Boşlukta yine bir şeyler düşünür gibi oldu. Onu etkileyen yalnızca Oleg'in karısıyla olası tehlikeler değil, yanında olmayıydı. Onsuz kendini bomboş hissediyordu.

«Siz kalırsam bir daha hiçbir şey yiyemeyiz.»

«Kendini kolla, tamam mı? Dünya senden ufak insanlarla dolu diye hiç kendini kollamazsın.» Kocasının dudak hareketleriyle kendini taklit ettiğini gördü. «Sen daha alay et bakalım.»

Oleg Kazantsev karısını kolları arasına alıp havaya kaldırdı ve öptü. Hareketleri her zaman yumuşaktı fakat ne denli güçlü oldu unu da hiç bilmiyor



du. Yeniden yere bıraktı ı zaman, kadın kendini daha da ufak hissetti, Oleg poposuna hafif bir aplak attı.

Tam kapıdan çıkmak üzereyken, «Biletler ne olacak?» diye sordu Tina. Oleg güldü. Her zamanki gibi karısı ayrılış anını uzatmaya çalışıyordu.

«Yazık, anneni götüremeyeceksin!»

«Aman Kiev'de kalsın o, bencil domuz.»

«Her neyse, sen çocukları da alırsın *yanına*. Ho larına gider. Ama sakın orada oynasınlar diye Amerikan bayra ı alayım deme. Ba ıma i açarsın!»

Oleg Kazantsev asansörleri yeterince çabuk bulmadı ı için merdivenlerden inmeye başladı. Tina kapıyı kapadıktan sonra midesinin korkuyla büzüldü ünü hissetti. Evet, bu kez duydu u düpedüz korkuydu. Kocas ı donatım fabrikasında bir KGB görevlisinin ölümünü soru turacaktı. Akıllı Oleg Kazantsev teröristleri ve patlayıcıları herkesten iyi tanıyan uzman. Ne vardı bu denli akıllı olacak? Hiçbir ey eksik çıkmadı, demi lerd ı. Yalnızca Donetsk d ı nda bir çöp y ı nı içinde bulunan KGB görevlisinin cesedi. Orada oynayan çocuklar tarafından bulunmu tu. Tina bir an kendi çocuklarının böyle bir olayla kar ı kar ıya kald ı nı dü ündü.

Onun bu korkularına Oleg gülüp geçmi ti, ama içinden atamıyordu bir türlü.

Kimsenin aklında yoktu böyle bir ey. Önce Ly dall ve Alman atleti Holmrath dev satranç alanında oynamaya karar vermi ler, tam oyuna ba lamak üzereyken yanlarında Gutierrez bitmi ti. Arkasından Norveçli Jorgensen, sonra oradan geçerken takı



lan Diderot ve en son olarak gelen Irvine. Irvine altında bir ort, omuzlarında bir havluya büyük olasılıkla havuzdan çıkmıştı.

Ço u daha önceden birbirleriyle yarışmaları, senli benli konu acak denli tanıyorlardı. Katılacakları yarışın favorileriydiler. Orada duran başka bebin metreciler de vardı: Kısa boylu talyan, Guiterez'in pek önemsemediği bir başka Amerikalı, bir Japon ve bir Yunanlı..: Ama onların dışında kalıyorlar, iddiaları olmadığı için rahat rahat favorileri izliyorlardı.

Köye bir gün sonra taınacak olan Ruslar dışında tümü de oradaydı. Lydall bir yandan oyununu oynarken göz ucuyla tümü de orada mı diye saydı. Rakipleri. Son zamanlarda hiç de formda olmayan Jorgensen dışında tümü de o mevsim Lydall'dan daha iyi dereceler yapmışlardı. Hepsi bu kadar mıydı?

Sonra Ochengwe'yi gördü. Siyah yüzü hiçbir anlam taşımayan bir maske gibiydi ama gözleri fıldır fıldır oynuyordu. Lydall, Ochengwe'ye karşı içinden bir acıma duyardı. Ailesinin öldürülmesi tümü gazetelere geçmişti. Bu olaydan sonra Ochengwe felçli gibi yitik ve bitkindi. Ama o anda Lydall'in gözlemi tam profesyonelceydi. Ochengwe çoktan yenik durumdaydı. Buraya da salt kendini göstermek için ya da ortam de i tirmek istediğinden gelmi olmalıydı. Ya da di Amin gitmesini istemi, o da karşı çıkamamıştı. Lydall içinde hem bir rahatlama duydu, hem de bu hesaplara girdiği için kendinden nefret etti.

Ama öbürleri de aynı hesaplar içindeydiler. Belliydi. Gutierrez kayıtsız görünmeye çalışıyordu, belki de gerçekten öyleydi, ama Diderot, Holmrath ve karşı yanda duran Irvine, özellikle Irvine, Ochengwe'de

belli olan yenikli in farkına varmı lardı. Lydall onla-  
rın da Ochengwe'den çekinmi olduklarını anladı.  
Amin'in askerleri Uganda'nın tek altın madalya umu-  
dunu bir kur unla delmi lardı.

Uzun bir süre birkaç sözcükten ba ka konu ma  
olmadı. Lydall oynadı ı sırada herkesin gözünü de  
üzerinde hissetti.

«Diskoya gidiyor musunuz?» dedi Gutierrez ko-  
nu makla üstünlü ünü göstermek için. «Yoksa her  
gece erkenden yatıyor musunuz? Bazılarınız böyle  
bir i için çok ya lı sayılabilir.»

«Serseri,» diye mırıldandı Lydall onun i itebile-  
ce i bir sesle. Sonra ba nı kaldırıp güldü. «Demek  
kıvrımlarda seni kollamam gerekiyormu , ha?»

«Sen hep önüne bak, beni görürsün.»

Irvine, «Benim arkama bak, Pete, arkamda ko-  
an ufaklı ı görürsün.» Irvine elleri kalçasında Gu-  
tierrez'in yanında dikilirken, ondan en az bir ba bo-  
yu daha uzun, kasları daha geli mi ti. Avustralya ik-  
liminin reklamı gibi. Gutierrez kendi gövdesine öyle  
bir bakıp omuz silkti.

Lydall, «Ba ka önerisi olan var mı?» dedi. Oc-  
hengwe'ye bakmamaya çalı yordu.

Diderot, «Hepiniz dü ebilirseniz,» dedi gülerek,  
«Ya da sakatlanabilirsiniz.» Oradakilerin tümü de  
Diderot'nun son üç haftada gösterdi i üstün formu  
biliyorlardı. Belki geç kalmı tı ama çok da geç de-  
ildi. «Belki de yemekler i inizi görür.»

Holmrath'ın uyarısı üzerine Lydall yeniden dik-  
katini oyuna verdi. Bir yandan da dü ünüyordu:  
Belki Ochengwe. dı ında, oradakilerin hepsi de ke-  
sinlikle finale kalırdı ve hiçbiri de o güne dek Olim-  
piyat madalyası kazanmamı tı. İlk üç sıra için açtı-  
lar. Kimi çok genç ve yenilmez oldu undan, kimi

hâlâ bir eyler kanıtlamak zorunda oldu undan,... Kendisiyse, ona bir zamanlar umut ba layanlara bir eyler vermek için son fırsatı oldu u için. Çok uzun zaman umut veren adam. Kim demi ti bunu onun için? Herhalde Joan.

Bu konuyu aklından uzakla tırmaya çalı arak,. «Rusları da unutmayın,» dedi.

«Hey,» dedi Irvine. «Duydu uma göre Federenko tavan takti iyle (1) ko acakmı . Do ru mu?»

«Tavan. Tavan da ne oluyor?» Gutierrez meraklanmı tı.

Lydall, «Bunu sen mi çıkardın, Ken, yoksa gerçekten duydun mu?» diye sordu.

«Pekâlâ, kendim çıkardım. Ama birkaç uyduruk, yarı a katıldı yalnızca, üstelik gazetelerde de adı geçmiyor hiç. Ya kazanmak için ko ar, ya da öbür herif, Tretsov için tavan ko acak.»

Diderot, «Bak bu ilginç,» dedi. «Elemelerde ona dikkat edelim.»

Lydall, «Hiç farketmez,» dedi. «E er finalde roket gibi fırlarsa, biz de arkasından gitmek zorunda kalırız... sen, bile, Ken. Ba ka çaremiz de yok. Ö-nümüze ne atarlarsa yemek durumundayız.»

Bunun üzerine Rusları tartı maya ba ladılar. Lydall oynadı ı oyunda yenilmi ti zaten. Afrikalıya bir daha baktıktan sonra Federenko'yı dü ünmeye ba -ladı. ister tavan olsun, ister gerçek zorunda oldu u ba ka bir yarı çı, o da yarı in ortasında ya

(1) Aynı takımdan iki yarı çı ko arken birinin yarı ı kazanması için öbürünün di er yarı çıları yorma takti i.

•nından cıva gibi geçip gidenlerden biriydi, dü lerinde.

\*  
\*\*

Telefon altı kez çaldı ve sustu. Telefon kulübesinin camları gerilimle bu ulanmı tı. Dı arda bekleyen bir kadın, telefonu bile kullanmayan biri tarafından bekletildi i için sinirleniyordu. Elindeki bozuk parayla cama tıklatmak üzereydi. Telefon rehberine bak, tamam, rehberine bak.

Sayfaları karı tırmaya ba ladı, do ru dürüst bakmadan.

Sonra birden yeniden çalmaya ba ladı. Dı ardaki kadın önce a ırdısonra sinirlendi. Dört, be , altı... sanki ba ka bir yerde çalıyor gibiydi. Altı. Tamam artık bakabilirsin.

«Burgayne.» Soru de ildi.

«Evet.»

«Güvende misin?»

« imdilik birazdan gitmem gerek.» Dı ardaki kadının yanına biri daha gelmi ti, spor gömleklili bir adam. Kadın, Rusça bilmedi i belli olan adama elini kolunu sallayarak yakınmaya ba ladı.

«Tamam. Satı temsilcisiyle ilk ba lantın, açılı günü resepsiyonda olacak. Açılı günü. Tamam.» Telefon kapandı.

Dinle, dinle. Kapanma sesini izleyen ba ka çıt yok, telefon sa lammı .

li ki kurulmu tu. Satı temsilcisi de ayrıntılarını anlatırdı.

Kulübeden çıkarken sırada bekleyen kadın ona nefretle baktı.

Kazantsev donatım fabrikasının ba güvenlik görevlisine bakıp yüzünü inceledi. «Envanterin tamam oldu undan eminsin, de il mi? Fabrikadan tek bir ey bile eksik de il?»

«Gördü ünüz gibi, yolda te men, her bir el bombasının, her bir arjörün ve mermi kutusunun hesabını verebiliyoruz.» Kazantsev adamın yüzünü uzun bir süre inceledi, sonra önünde fabrika üretiminin son durumunu gösteren daktilo edilmi sayfalara baktı.

«Biliyorum,» dedi. Adamın gözünden bir ey kaç, mamı oldu undan ve yalan söylemedi inden emindi «Her ey tamam. FAE aygıtlarının da her biri yerli yerinde. Kendim baktım.»

«Bunlardan biri bile bütün bu i e giri meye de er aslında,» dedi güvenlik görevlisi.

«Ve bir KGB görevlisini öldürmeye. Ama hepsi turnam.»

Kazantsev hüsrân içindeydi, zamanının bo a gitti ini hissediyordu. Bir türlü bu gizemin özüne veremiyordu kendini; belki de yakla an oyunlar gibi önemsiz bir nedenden. Hem bileti vardı, hem de bo zamanı. Oysa pislik içinde Donetsk'te bir odada oturmu , bir türlü çözülmeyen bir sorunla kar ı kar ıya kalmı tı. Bir adam öldürülmü , kafası ezilip cesedi saklanmı , ama kayıp olan tek ey yoktu.

«Acaba olaya yanlı ucundan mı bakıyoruz?» diye sordu. «KGB görevlisinin öldürülmesi için bir neden, acaba ba ka bir olayın ba langıcı mı? Burası ba ka bir fabrika olsaydı, o zaman öldürülme nedenini küçük çapta bir hırsızlı a tanık olmasına ya da bir sahtekârlı ı farketmi olmasına ba lardık.

Buna benzer eyler oldu. Burada da olabilir mi?»

«Olabilir. Çok do rucu bir adamdı.»

«Anlıyorum.»

Telefon çaldı, güvenlik görevlisi açıp dinledi, sonra Kazantsev'e uzattı. «Oksijen deposuna gönderdi iniz adamım arıyor.»

«Evet?»

«Dikkate de er bir ey yok, efendim. Saat dört buçukta silindirleri teslim eden sürücü, iki adamın bo altma i ini yaptı inı, beyaz önlük giymi birinin de ba larında bulundu unu söylüyor.

Resmini gösterince adamımızı hemen tanıdı, bu resimde daha iyi çıkmı dedi. «Sözkonusu foto raf cesedin ba ı morgda temizlendikten sonra fla la çekilmi ti.

«Pis herif.»

«ki adamın bo elarabasını geri götürdüklerini de anımsıyor, sonra kamyonuyla depoya dönmü .»

«Pekâlâ. Raporunu daktiloyla yaz, ver.»

Kazantsev telefonu kapadı.

«Hiçbir ey yok mu?»

«Hiçbir ey. Gayet sıradan bir teslim i i. O zaman adam saat be ten sonra öldürüldü demek.» Kazantsev oturdu u koltukta yaslanıp sallanmaya ba ladı. «Cesedin hali haraptı, öyle mi?»

«Memur Druzhin mi?» Kazantsev ba inı salladı.

«Evet. Temizleninceye dek tanıtlamakta bile güçlük çektim. Ba ının bir yanı, yüzü oldu u gibi... çok feciydi.»

«Patoloji raporuna göre, oldukça yüksek bir yerden ba ina bir ey dü mü , örne in çok yüksek bir raftan ya da a ır bir cisim büyük bir güçle vurulmu .» Kazantsev masanın üzerindeki sayfaları karı tırdı. «Evet, büyük olasılıkla silindir biçiminde

bir ey, fakat anladı na göre çapı oldukça büyük.» Kazantsev birden XXII. Olimpiyat oyunlarına ilgisini yitirmişti.

«Sana bu ko ullarda ölmü bir adamın resmini gösterseydim, sen de onu en son oksijen silindirlerini bo altırken görmü olsaydın, onu tanıyabilir miydin?»

«Belki.»

«Belki, iyice baktıktan sonra. Ama sana gösterilecek resmin ölmü bir adamın resmi oldu unu bilseydin, o zaman hiç zorluk çekmezdin, değil mi?»

«Belki.» Adam a ırmıştı.

Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birli i'nde çeşitli nedenlerle arada sırada KGB görevlileri öldürüldü. Bir donatım fabrikasında KGB görevlisini öldürme nedeniyse... tüm ülke zaten bir cephanelik gibiydi, üstelik çeşitli amaçlar için patlayıcı, mermi ve silâh gereksinmesi olan bir sürü adam vardı. Uzak Do u'dan Polonya sınırına dek bir dolu küçük adam çarpık tutkularını doyurmak için oradan oraya dolaıyordu. Ama bu olay acaba öyle bir ey miydi?

«Ama ancak tanıtlamak zorunda oldu un adamın ölü oldu unu bilseydin. Yok, yok, mantıklı olmadı. E er tanısaydın herhalde tanımadı nı söylerdin. Böylesi daha masum görünürdü. Lanet olsun!» Kazantsev iri eliyle çenesini ovuşturdu. «Olası ölüm zamanıyla oksijen kamyonunun aynı anda orada olması midemi bulandırıyor. Ve Duruzhin'in ba ındaki çöküntünün biçimi...» Kazantsev gözlerini tavana dikti, birden canlandı nı hissediyordu. Bütün veriler önündeydi artık. Daha önce de böyle durumlarda aynı tepkileri görmü tü kendinde. Bulmacanın parçaları toplanırken büyük bir durgunlukla bekliyordu. Son parçalar önüne getirildi indeyse beynindeki



buzlar çözülp neden sonuç ili kilerini kurmaya ba lıyordu. Özellikle bulmacanın son parçası yerine uymuyorsa... oksijen deposundan gelen rapor gibi.

«Dur bakalım. Neden oksijen kamyonunda ve depodaki silindirler üzerinde bir inceleme yapmıyoruz?»

«Tümünün mü?»

«Evet, tümünün, hem de çabuk. O arada ben de öbür hamalla bir iki ey konu ayım. Neydi adı?»

«Ghekh!»

«Tamam, onu gönderin bana. Belki orada ba - ka kim oldu unu ö renebiliriz. Beyaz önlüklü birisi... laboratuvardan, teknik personelden mi acaba?» Güvenlik görevlisi afallamı tı. «Unuttum, kusura bakma. Bir de üçüncü ki i var, kamyon sürücüsünün dedi ine göre. Kimdi acaba?»

Telefonun zili Kazantsev'i ö len uykusundan u yandırdı. «Evet.»

«Moskova'dan arıyorlar. Yolda Kazantsev.» O tel resepsiyonunda bulunan KGB görevlisiydi.

«Ba layın o zaman.»

Kazantsev yata in içinde do ruldu, eliyle saç larını geriye do ru tarayıp saatine baktı.

«Oleg, sen misin?»

«Evet, efendim.» Kar ısındaki ses Puchkov'un du. Kazantsev'in amiri.

«Oleg, hemen Moskova'ya dönmeni istiyoruz.»

«Ama efendim, buradaki i ler tam rayına oturu du. Galiba çözüme—»

«Gerek kalmadı. Ne çalındı inı biliyoruz: Bir bomba. Bugün Pravda ve Isvestia'ya mektup göndermi ler, Avrupa ve ABD'nin önde gelen gazetelerine de ya mektup ya telgraf. Televizyon kurumlarına da. Tümü Münih'ten postalanmı . Azınlık gruplarından biri oldu unu sanıyoruz, Ukraynalı dostlarımız olabilir.»

«Ne olur biraz anlatır mısınız, efendim? Burada hiçbir ey eksik de il.»

«Olması gerek, Oleg. Kendilerine Do pobachen ya adını veren Ukraynalı bir grup — anlıyor musun? — Olimpiyat Oyunları sırasında Moskova'da 'çok önemli' bir hedefi tehdit ediyorlar. Burada yer yerinden oynadı.»

«Fakat, Albay Puchkov, efendim, burada hiçbir ey eksik de il, ne FAE aygıtı, ne de ba ka bir ey. Bundan eminim. KGB görevlisinin öldürülmesi için önemli bir neden olmalı, ama daha bunu bulamadım'. Sözettediğiniz grup bombalarını herhangi bir yerden de bulmu olabilir.»

«Oleg, tartı mayı bırak. Yukardakiler bu i ba - ladı ında bomba ekibini senin yönetmeni istiyorlar. Yarın sabah ilk trene atla. Bu bir emirdir.»

Kazantsev telefonun kesildi ini duydu. Moskova'ya kızımı tı, çünkü Pravda ve öbür ak am gazetesine gönderilen kaçık mektuplara önem vermiyordu.

Moskova'daki bomba tehdidiyle Donetsk'de bir KGB görevlisinin öldürülmesi arasındaysa son derece somut bir ili ki görüyordu.

8

Olimpiyat Köyünde yaklaşık elli ülkenin günlük gazetelerini satan küçük bir köye vardı. Gazetelerin köyden çıkarılması ve Sovyet vatandaşlarına satılması kesinlikle yasaktı.

François Diderot'nun zaten böyle bir niyeti yoktu. Bir gün önceki Le Mond'dan koparıldığı sayfayı buru buru turdu ve ovucunda küçük bir top yaptı. Yeterli bilgi edinemedikleri için haber iç sayfalardan birinde çıkmıyordu.

**Atletin imzasını taşıyan belgeler gazetemize iletilmi tir... Dumas Quenelle Firması ile reklâm anlaşması yapıldığına ilişkin kanıtlar vardır... takımdan çıkarılma olasılığı... resmi soruşturma yapılması..**

Okuduklarının nelere yol açabileceğini düşündükçe Diderot, altüst oldu, bazı zamanlar idmana baktığında hissettiği gibi gücünün ve soluğunun keşildiğini hissetti. Öylesine ürkmüştü ki, yanına gelmekte olan Fransız takımı yöneticilerinden birini karabasan gibi gördü. Kendi kendine, «Geriye dönü , geriye dönü ,» diye yineleyip durdu. Bunun sözle me imzaladığı zaman öncesine mi, yoksa Fransız takımından çıkarılıp yarışlara katılmadan ülkesine dönü anlamına mı, geldiğinden emin değildi.

«Diderot, seni görmek istiyorlar, hemen.» **Diderot** Takımın gözbebeği, sevimli François de Lill. Yalnızca Diderot. «Hemen gitmen gerek, Fransız Komitesine ayrılan odalar.» Yönetici, artık iyice yalınmaya yüz tutmuş eski bir güller atlatıcısıydı. Söyleceklerini söyledikten sonra hemen oradan uzaklaştı.

Fransız Ulusal Olimpiyat ve Spor Komitesinin her eyi altüst edebilecek yetkisi vardı. Takımdan çıkarılması durumunda o lanet olası sözle me bile Dumas Ouenelle tarafından feshedilebilirdi.

Elinde top yaptı ı gazete sayfasını kö ede du ran üç ayaklı kâ it sepetine attı ve elinden geldi ince dik ve kaygısız görünmeye çalı arak yürüdü.

Çöp sepetine dü en gazete sayfasında 'rejim dü manı bir grup'ca yapılan bomba tehdidi ve Tanzanyalı birliklerin helikopterler e li inde Uganda sınırına saldırdı ı söylentileri de çıkan haberler arasındaydı.

\*  
\*\*

XXII. Olimpiyatların ana basın merkezi Novosti Basın Ajansı binasında kurulmu tu. Altı katlı bu yapıda gerekli tüm basın hizmetleri kar ilanabiliyordu: Be yüz ki ilik bir toplantı salonu, üç bin tane basın bölmesi ve teksir makfnası, danı ma servisleri, postane, banka servisi, telefonlar, teleksler, restoran ve kafeteryalar, günlük yarı ma sonuçlarıyla katılanların listesini veren bir bilgisayar.

Ana toplantı salonundaki kulaklıklardan aynı anda be dilde yapılan çevirileri dinlemek olasıydı. Basın ileti im görevlisi salonu dolduran yüzlere baktı. Pravda ve isvestia'ya gönderilen mektuplar hakkında sorulan soruları yanıtlamak ve gazetecilerin meraklarını yatı tırmak görevi ona verilmi ti. Adı geçen gazeteler bu mektupları yayınlamadan do ruca KGB'nin anti terörist kesimine iletmi lerdı fakat aynı mektuplar Avrupa ve Amerika'nın önde gelen gazeteleriyle televizyon kurumlarına da gönderilmi ti.

Gazetecilerin hiçbirisi mektubun tam metnini bilmiyordu. Bir akşam önce basın merkezinin telefon hatlarında büyük bir arıza olmuştu, teknisyenler giderilmesi için hâlâ çalışıyorlardı. Salonunda bulunan gazetecilerden pek azı kendi merkezlerinden bilgi alabiliyordu.

Allardyce oturduğu yerde basın iletişim görevlisini izlerken çoğu meslektaşından farklı olarak, dönmekte olan diplomatik ve hükümetler düzeyindeki dolapların farkındaydı. Basın görevlisi birazdan uyuturucu konuşmasına başlayacaktı. Yine meslektaşlarına oranla KGB'yi daha iyi tanıdı — ve o anda için için korktuğu — için Do pobachenyaya olayından pek etkilenmemişti. Gazetelerde haber konusu olmak için düzenlenmiş bir şey olmalıydı.

Bağlantılar kesilmeden önce gazetesinin diğer haberler sorumlusuyla yarım dakika kadar konuşabiliyordu. Sonra birden tüm telefonlar kesildi. Çevredeki telefon kulübelerinde bile. Çoğu basın üyesi bu arızanın kasıtlı olmasından kuşkuluyordu.

Basın görevlisi ayağa kalkınca, sıcak ve havasız toplantı odasında tüm sesler kesildi.

«Dünya basınının değerli üyeleri...» Allardyce yan gözle Karen Gunston'a baktı. Yapılacak açıklamadan önce öğrenemeyeceklerini biliyordu. Görevli devam etti. «Neler oldu onu öğrenmek ve sorularınıza yanıt almak en doğrusudur. Elimde hazırlanmış bir açıklama var.» Salonun arkalarından hoşnutsuz homurtular duyuldu. «Ne sizler için, ne de önümüzdeki iki hafta boyunca Moskova'da bulunacak yurttaki için herhangi bir tehlike söz konusu değildir. Gazetelerinize gönderilen mesajlar tüm amacı Sovyetler Birliği hükümetini konukları için

nünde zor duruma dü ürmek olan kaçık fakat zararsız bir grubun i idir.

Allardyce, Karen'in kolundan tuttu. «Hadi gel,, burada hiçbir ey ö renemezsin.» Karen önce a - kın a kın baktı, sonra yerinden kalktı. Birlikte sıraların arasından geçip çıktılar.

«Yarın XXII. Olimpiyatların açılı töreni planlandı ı gibi uygulanacaktır. Birkaç tane sapı in bo tehditlerinden korkmak için hiçbir neden—»

Arkalarından kapı kapanırken basın görevlisinin' sözleri de i itilmez oldu. Karen birden arsız bir çocuk gibi Allardyce'in koluna asıldı.

«Bana bir dondurma alsana, David Amca?»

«Tabii, canım.» Allardyce gülümsedi, sonra da hafif bir sesle, «Söyledikleri olacak, biliyor musun?» dedi.

«Ne? Havaya mı uçaca ız yani?»

«En azından birer kanat takaca ız.»

«Ciddi olarak, böyle bir ey olabilir mi? Sendi haberlerdesin, bilirsin.»

Birlikte bir pastaneye girdiler. Allardyce oldukça iyi Rusçasıyla iki dondurma ısmarlarken Karen de onu inceliyordu.

«Di pobachenya?» dedi Allardyce dalgın dalgın. «Bugüne dek bu adı hiç duymadım... ama tabii bu bir ey demek de il. Ukrayna dilinde oldu unu biliyorum. 'Elveda' anlamına geliyor.»

«Sapık bir aka mı?» Karen dondurmasını yalarken Allardyce'in gözlerini üzerinde hissetti. Dondurma yalayını izliyordu.

«Bilmiyorum. Sava sonrası, hatta öncesinden bu yana KGB'nin ba ı Ukraynalı milliyetçilerle derttedir. Ukraynalılar merkezi hükümetten hiç ho lanmıyorlar. Rusları da sevmezler.»

Karen, Allardyce'in biraz daha açıklama yapmasını bekledi, fakat adam ısrarla onun a zını ince liyordu. Sonunda Karen bu bakı lardan huzursuz oldu. Dondurmanın geri kalanını elinden geldi ince çabuk bitirip a zını sildi. «Benim çalı mam gerek. Görü ürüz.»

Oyunların radyo ve televizyon yayını için merkez olarak kullanılan Ostankino'ya gitmek üzere Karen bir taksi ararken, Allardyce de arkasından bakıp hayıflanıyordu. Bu kızı ba tan çıkarabilmek için biraz daha ciddi olarak u ra abilmeyi isterdi.

Fakat böyle oyunlar oynayacak bir ortamda de ildi. Onu bekleyen oyun silah patırtılarının ve insanların birbirini öldürdü ü bamba ka bir oyundu.

Allardyce kendisini hiçbir i e yaramayan bir ahmak gibi hissetti. Bir i e yaramama duygusu tüm gün boyunca ve gece bile süreceye benziyordu. Belki de otuz iki saat sonra Burgoyne'la ili ki kurunca ya dek sürebilirdi.

\*\*

«Ne yapmı lar...?»

Leonov öfke içindeydi. Anna yata ın içinde öyle bir kıpırdandı, bir yana oturmu telefonda konuşan adamın geni omuzlarına baktı. Leonov'un öfkeli sesine aldırmayarak güldü. Korkunç derecede kılıydı Gennadi Leonov. Parmak uçlarını çıplak sırtında gezdirdi. Leonov'un derisi ürpermi ti; sonra bir eliyle i aret ederek Anna'ya durmasını belirtti.

«Sen bekle orada, imdi geliyorum. Hayır, sakın ha, bir ey yapmayın! Bu i e zaten gere inden çok karı an oldu.»

Telefonu yerine bıraktıktan sonra Leonov bir

süre kıvıldamadı, sonra dönüp Anna'ya baktı. Anna bu bakışın bedeninde odaklandığını farketmişti. Küçük bir çocuk gibi... doymak bilmez bir bakış.

«Bırak şimdi tablo seyretmeyi. Anladım kadarıyla gidiyorsun, değil mi?»

Leonov güldü. «Evet, gidiyorum.» Öfkesi yeniden kabarmış, Anna'nın odadaki varlığını alıp götürmüştü. «Çocukları merak etme. Uyanmazlar.»

«Onları merak ettiğim yok, artık benim buraya gelip gitmeme alıtlar. Seni düşünüyorum. Böyle öfkelendirecek ne oldu?»

Leonov kısa bir an duraksadı. «İki gün önce CIA'nin harekât ajanını kanıtlamıştık.» Anna'nın yüzü tüm dikkat kesildi. «Bu bilgi hemen gerekli bölümlere dağıtıldı, ilahinde de 'El Sürmeyin' diye bildirim yaptık. Geri zekâlarının biri adamı tutuklatmış, sonra da istenmeyen kişi olarak ülkeden kovulması için başvuruda bulunmuş. **istenmeyen ki?** Bense herifi öylesine istiyordum ki, burnumda tütüyordu!»

«Peki, neden kovmuşlar?»

«Reklâm etmek için. Eski numarada: Bak, uyarı yaramaz Amerikalıların yaptığını, masum XXII. Olimpiyatların ardına gizlenip nelerle uyarıyorlar... İlet oluyorum. kili ajanın peşindeyiz. Bu adam onun bağlantı yapacağı kişi olabilirdi, ama parlak çocuklardan biri her şeyin içine yaptı!»

Leonov kalkıp hemen giyindi. Anna'nın gözleri üzerinden ayrılmıyordu. Hazırlandıktan sonra, «Bak, bu iş ne kadar sürer bilmiyorum. Belki dönmem gecikebilir—»

«Unutma, Gennadi. Özür kabul etmem. Bu ölemeden sonra açılış günü töreninde seni görmek istiyorum, kaytarmaya kalkmayasın. Unutma bu on beş gününü yalnız bana ayıracaktın.»



Leonov yata ın üzerine e ilip onu öptü. Birdenbire eli Anna'nın gö üslerine gidince eli yanmı gi-bi çekti hemen. Anna da ona sanki uzun bir ayrılık sonrası ya da oncesiymi gibi ate li ate li kar ılık verdi.

«Kimsenin kuyru una basma, tamam mı?»

«Tepmek daha çok yakı ır bana.» Leonov son bir gülücük atıp odadan çıktı. Kapının kapandı ını duyduktan sonra Anna bir ba ina kalmı tı.

Yeniden uyuyabilmesi için epey zaman.gerekti.

\*  
• •

19 Temmuz Cumartesi, Oyunların Açılı günü, sabah saat dokuzda Leonov, KGB Gene! Ba kan Yardımcısının ba yardımcılarından birinin kar ısındaydı. Dzerzhinsky Soka ındaki KGB Merkez Binasının altıncı katında bulunan bu geni odaya çıkabilmek için Leonov kendisinden yüksek rütbeli subaylarla be saat tartı mak zorunda kalmı tı. Ama bütün bunlar ne öfkelerini yatı tırmı , ne de biraz olsun temkinli bir yakla ım yapmasını sa lamı tı.

«Yolda ba yardımcı,» diye ba ladı alaycı bir sesle. «Gazetelerde reklâm sava ları beni ilgilendirmiyor. Benim i im vatan hainleriyle. u anda da birinin pe indeyim. Sizin ve ba kan yardımcısının daha geçen hafta çok kaygılanıp, bakanlıktaki sızıntıyı hemen kapatmak gerekti ini söyledi iniz olay.»

«Daha kapatmadın, Leonov.»

«Savunma Bakanlığı ındaki soru turmalarımı sürdürüyorum. Ama sizin bölümünüzde propaganda zaferleri pe inde ko anlar pek yardımcı olmuyorlar.» Leonov büyük makam masasının önünde duruyordu. Oturmasına izin verilmemi ti. Ba yardımcı onu içe

ri kabul etti ine bile pi man gibiydi. Leonov'un öfkesi daha da kabardı.

«Burfield denen adam Amerikan Büyükelçili ine götürüldü. Oradan da alınıp New York'a giden bir uça a bindirilecek.»

«Yazık, Olimpiyatları bile izleyemeyecek! Her ey berbat oldu, efendim, onunla mutlaka konu mam ge-rekiyordu!»

«Bu artık olanaksız. Sen de soru turmanın ba-na dönsen iyi edersin. Hem zaten artık bize zararı dokunamaz.»

«Birisi gelip aramızdaki haini kaçıracaktır. Burfield de ilse tanımadı ımız ba ka biri olur. imdi yine karanlı a döndük.»

«Görü memiz bitmi tir, Leonov. Görevinin ba ına dön.»

Leonov ellerini havaya kaldırıp bacaklarına çarptı. Kar ısında onu izleyen siyah küçük gözler daha da kısıldı. Mesleki intiharın tam e i indeydi Leonov. Ba ını salladı. «Bana zamanınızı ayırdı ınız için çok te ekkür ederim,» dedi ve odadan ayrıldı.

Dı arda güne iyice yükselmi , sıcak ba lamı -tı. Cadde Amerikalılar, ngilizler ve di er Avrupalılarla tıklım tıklım doluydu. Leonov bu insan denizine bakarken, içlerinden herhangi biri bekledikleri satı temsilcisi olabilir, diye dü ündü. Sonra omuz silkip bakanlı ın yolunu tuttu. Ö leye dek burada biraz kalacak olursa hem bir ipucu bulabilir, hem de Anna'yı yeme e daha erken çıkarabilirdi. Yemekten sonraysa —iç çekti— salt Anna'nın hatırı için açılı törenine gideceklerdi.

«O zaman saat bire dek kimseyi içeri sokamazsınız!» Oleg Kazantsev KGB Merkez Binasının çatı katındaki küçük odasında telefona haykırıyordu. Pencereleri ardına kadar açmış olmasına karşın odanın içi dayanılmayacak denli sıcaktı. «Dünya basını bundan ne anlam çıkarırsa çıkarsın, umurumda değil. Onları da içeri sokmayın!»

Telefonun öbür ucundan Novikov'un sesi küçük çığlıklar halinde geliyordu. Sovyet Olimpiyat Organizasyon Komitesi Başkanı olarak her türlü hönürsüzlüğün hesabı ondan sorulmaktaydı. Tam açılış günü sabahı ana stadyumun KGB'ciler tarafından ele geçirilmesi kusuz hiç hönür gitmemişti.

«Yolda Novikov, neden gidip Olimpiyat mealesini taşıyan son konuşucuyu izlemiyorsunuz? O anslı genç kente girmek üzeredir şimdi.» Karıdaki ses kesildi, sonra yine bıldı bıldı bıldı ve görev yaparcasına bir isyan. «Bakın, yine söylüyorum. Yolda Novikov, bu iş artık Devlet Güvenlik Komitesini ilgilendiriyor. Yok, tamam, onun için tasalanmayın. Havada çekim yapan kameraların tümü Sovyet. Adamlarımın stadyumda bomba ararken görüntüleri çıkmayacak.» Yine bıldı bıldı bıldı, sonra kabullenme. «Saat birde. O zaman herkesi içeri alabilirsiniz.»

Kazantsev telefonu yerine koydu. Zavallı adam, korkudan kaskatı kalmı , diye dü üdü, ama hâlâ gerçek bir bombanın ne yapabileceğini dü ünemiyor. Kazantsev alnındaki teri sildi ve odanın bu denli sıcak olmasına lanet etti.

Açılış gününde Lenin Stadyumu — ne hedef. Çok onlu yabancı olan yüz bin kişi.

Do pobachenya. Tüyer ürperten veda. Daha çok ...tiir git demeye geliyor, diye dü ündü Kazantsev. u Ukraynalılar. Kendi yurtta ları — ne büyük bir ahmaklık ediyorlar, scilt adlarını duyurmak için yapsalar bile kimse böyle bir eyi ho görmez ki. Stadyum içine kimsenin bir ey sokabilmi olması olanaksızdı aslında; ama Kazantsev yine de emin olmak zorundaydı. Kıpırdayan herkesi, kıpırdamayan her eyi kontrol etmek, kuralların ilkiydi. Ekibindeki adamlar otuz altı saatten beri bu i i yapıyorlardı zaten. yice emin olabilmeleri içinde saat bire dek zaman gerekiydi.

Kazantsev onlara bu zamanı sa lamı tı. E er bir ey bulacak olurlarsa da, Tanrı yardımcıları olundu. Elveda.

\*  
\*\*

Helikopterden yapılan havadan çekim. Sovyet televizyonunun bir sunusu. Sessiz görüntülerin üzerine yüz ülkede yüzlerce milyon izleyiciye en azından elif dilde seslendirme yapılıyor.

Kamera yakın çekime girdi. Kırmızı üst, beyaz ortla bir atlet ko uyor, bir eli havada, me alenin siyah dumanı geride kalmı . En geni caddelerden ko uyor, bilet edinemeyen Moskovalılar görebilsin diye.

Kirov Soka ının ötesinde terkedilmi bir depounun küçük odasında Shubin bu görüntüyü nefretle izliyordu. FAE aygıtlarını gereken zamana dek saklamak için yalnız Zenaida'yla ikisi kamp yerinden kalkıp buraya gelmi lerdı. Shubin nasıl bir pani e neden oldu unu dü ündükçe keyifleniyordu.

imdi Zenaida da dı ardaydı, Kiev'den ayrılma

dan önce daktiloyla yazdıkları mektupları postalamaya gitmi ti. Mektuplarda KGB ile alay ediliyor, Politbüronun dikkati çekiliyordu; bir tane Andropov'a, bir tane birinci sekretere, bir tane de Novikov'a gönderilmi ti. Zenaida bunları KGB Merkezine en yakın posta kutularından birine atacaktı. yice alay etmek için. Artık Münih'teki kollarının Avrupa gazetelerine duyurmasına gerek yoktu; buradaki kameralar Shubin'e yetiyordu. Basın merkezine ve Ostan kino'ya bir iki mesaj daha, sonra da zamanı gelince... ama daha erkendi.

Shubin arkasına yaslanıp portatif televizyonu izlemeye devam etti. Ko ucunun elindeki me ale Moskova'ya Kiev, Ukrayna'dan geliyordu. Do rusu çok da uygun bir simgeydi.

Anna gözlerinin önündeki görüntü kar ısında büyülenmi gibiydi fakat Leonov o denli etkilenmemi ti. Tribündeki yerleri oldukça iyiydi ve bakanlığın önemli memurlarından biri olarak, daha kötü olması da dü ünülemezdi zaten. Biletleri Anna salamı tı, Leonov'un fazla istekli olmadığını bildi i için.

Leonov, «Ho una gidiyor mu?» dedi gülerek.

«Ne görkemli, de il mi?»

«Çocuksun sen, büyük bir çocuk.»

«Sen de ya lı bir kadın.» Anna dilini çıkardı. Leonov arkasına yaslanıp bir kahkaha attı.

«Peki, senin hatırın için ben de ho lanayım.»

«Aman sa olun, efendim.»

«O zaman gidip u Georgia arabından bir iki yudum alayım, belki bayram çocu u havana daha kolay girerim.»

«Cok kabasin.»

Leonov sırita sırita aya a kalktı ve saatine

baktı. «Takımların içeri girmesine daha on dakika var.» Sıraların arasından geçip çıkı yerine do ru yürüdü. Anna arkasından bakarken, gözü birine takıldı. Tanıdık biri. Elleri kalçasında, nereye baktı ı belli olmadan kalabalı ı tarıyordu. Bir cam duvarla ayrılmı olan basın locası Anna'nın oturdu u yerin on iki sıra gerisindeydi. E er o yana bakıyor olsaydı, adam da onu görebilirdi.

David Allardyce. Anna ürperdi ini hissetti.

«Hayır, patron, her ey yolunda, korkacak bir ey yok.»

Kazantsev burnunu ovu turdu.

«Eminsin, de il mi... gerçekten eminsin?»

«Bu serseriler ne yapacaklar bilmiyorum, ama, bugün burada bomba falan yok.»

Kazantsev saatine baktı. «Saat birden sonra da getirmi olamazlar?»

«Kesinlikle.»

«Bir eyler içmem gerek, söyle so uk bir ey. Sonra da gidip karım ve çocuklarımla oturmak istiyorum.» Kazantsev bir iki adım yürüdüktan sonra dönüp baktı. «E er hedefleri burası de ilse, ne istiyor acaba bu herifler?»

\*

\*\*

aret verildi. Düdük sesini duyan bir çok izleyicinin ba ı o yöne döndü. Stadyuma açılan ana tünelin ba ında eski ve modern Olimpiyatların kuru

cusu olan Yunanistan takımı duruyordu. Karen'in yanındaki spiker, sesine biraz daha heyecan katarak anlatımını sürdürdü. Alfabetik sıraya göre Afganistan, sonra Arnavutluk belirdi tünelin a zında. Tüm sporcular giysilerini son kez gözden geçirip dikkat kesildiler.

«Yer kamerası u ko ucuyu bir kez daha alsın,» dedi Karen.

\*

\*\*

Saçlarında çiçekler, kırmızı beyazlı köylü giysileriyle be bin çocuk kahverengi pistin üzerinde, yüz yirmi be ülkenin sporcusuna dansederek ho geldin dediler. Stadyumu kaplayan u ultu yanında çocuklara e lik eden dev orkestra güçlükle duyulabiliyordu.

Dans bittikten sonra çocuklar pistin çevresinde bir zincir halka yaparak takımları sardılar. Bir Sovyet atleti tüm sporcular adına Olimpiyat andını içmek için birkaç adım öne çıktı. Sonra pe indeki foto rafçılarla birlikte Olimpiyat me alesinin yanaca ı noktaya do ru yürüdü.

\*\*

Sonra ko ucu görüldü. Sa ır edici gürültü karısında a ırmı tı. Pistin üstünde bir tur attı. Her yandan üzerine dökülen gürültü altında ezilir gibi ko arken, burnunun dibinde böcekler gibi sesler çs karan kameralar ve tören sıralarından çıkıp piste yakla an binlerce sporcunun kimi a layan kimi gülen yüzleri, gözlerinin önünden kayar gibi geçti.

Basamaklara vardı —öyle çoktu ki— alttan ba

kınca sanki düz bir halı yukardan a a ı indirilmi gibiydi. Birer birer çıkmaya ba ladı. Tüm dikkatini adımını ataca ı bir sonraki basama a veriyordu. Tökezlenmemeliydi, yoksa tüm etki bozulurdu. Herkesin gözü onda odaklanmı tı.

Yukarı çıkınca yüzünü tribünlere döndü, gev emeye çalı ıp derin bir soluk aldı, kolunu gerip me aleyi dik tuttu. Herkes sanki çok önemli bir konu ma bekliyormu gibi, stadyumda çit çıkmıyordu. Kula ına tıslayarak çıkan gazın sesi geldi. On be gün boyunca bu tıslama susmayacaktı. Ko ucu çekinerek me aleyi yakla tırdı, çocuklu undan beri ate ten korkardı. Gaz alev alırken hafif bir vuumıph sesi çıktı, aynı anda kalabalıktan co kun bir sevinç kükremesi yükseldi.

Moskova Olimpiyatlarında da önceki Olimpiyatlarda oldu u gibi, her ülkenin atletizm takımına özel bir idman alanı ayrılmı tı. Lenin Luzhniki sitesini olu turan ve kentin çe itli yerlerine yayılan irili ufaklı yüzlerce stadyum bu amaçla kullanılıyordu. Ama yine de sporcular kendilerine ayrılanlardan çok canlarının istedi i pistlerde çalı mayı ye liyorlardı. Bazı atletler izleyicilerin, foto rafçıların ve rakip takım çalı tırcılarının en yo un oldu u alanları seçerdi. Bazı alanlar di erlerine oranla daha az rüzgâr alırdı. Bazı atletler de aynı dalda yarı acakları rakiple-riyle psikolojik sava a girmek için onların çalı tı ı pistleri kollarlardı.

Sovyet Ordusu Stadyumu resmen ngiliz takımına ayrılmı olmasına kar ın, ço u orta mesafe koucusu çalı mak için buraya geliyordu.



Kapalı tribünün uzun gölgesi boyunca ko an Lydall yeniden güne altına çıkınca gözleri kama tı. Irvine onu izliyordu. Gutierrez de. Ruslar çalı marlarını daha gizli tutuyorlar, idmanlarını Hipodrom'da sürdürüyorlardı. Ama di er Rus sporcuların ve antrenörlerin, kendi atletlerine bilgi toplamak için burada çalı anları izleyece inden Lydall'ın ku kusu yoktu.

Lydall daha ilk günlerden di er atletlerce bir ölçüt olarak görüldü ünü farketmi ti. Sanki daha ya lı bir ku aktanmı gibi di erlerine babalık ediyor, yol gösteriyordu. Dü ündükçe içi burkulduğu ba ka bir ey daha farketmi ti: Sınır çizgisi olarak kabul edildi ini. Onun önünde olanlar madalya alır, gerisinde kalanlar olamaz. Finale kalmak istiyorsan en azından Lydall kadar olacaksın. Her idmanda yanında bulunan fakat resmi antrenörü olmayan çalı tırıcısı Lydall'a kızılıyordu. Belki de oyunlara katılmasını en yüksek nokta olarak görüp daha iyisinden umudu kesmi ti.

Bir tur daha ko tuktan sonra çalı tırıcısının yanına geldi. «Harry, bo ver bunu be.» Harry anlayamadı, gözlerini kıstı.

«Irvine burada... Yanki de, kurba a da burada... ellerinde kronometreleri, Ruslar da var—» Harry bir eyler sezer gibi olmu tu. «Pekâlâ, sen bir üç bin metre yap, tur derecelerine bir bakalım. Gerçekten de bunu—» Lydall onu daha fazla konu turmadan ba ıyla evet dedi. «Pekâlâ, evlat. Hadi bakalım.»

Irvine soyunmu ısınma turları yapıyordu. Gutierrez ise yine Polonyalı kızla konu maya dalmı tı. Holmrath da kendisini izleyenleri aldatan bir tempoyla ısınıyordu. Ruslar ellerinde kronometre, do

nuk yüzlerle Irvine'i gözlüyorlardı. Ama nedense, hareketlerinden çok kendisiyle ilgileniyorlardı.

Lydall kendini çok iyi hissediyordu, Irvine'in yanından ilk geçi inde Avustralyalı atlet ba ıyla ona selam verip gülümsedi. Ochengwe gibi pistin üzerinde kaymıyordu. Ugandalı atlet takım yöneticilerinin ve çalı tırcısının tüm öfkelerine kar ın idmanlarını son derece kısa ve düzensiz tutuyordu. Lydall **onun durumunu daha fazla** dü ünmemek istemedi.

Gutierrez el salladı, sıkılı bir yumrukla, ama Lydall bunun destekleyen mi, yoksa alay eden bir hareket mi oldu unu çıkaramadı. Gutierrez de zaten hemen yanındaki Irena'ya dönmü tü.

Üç turdan sonra hızını de i tirdi. Gutierrez canı sıkılmı bir seyircinin kayıtsız yüzüyle onu izlerken, bir yandan da her turu kaç saniyede ko tu unu aklından hesaplıyordu. Neydi bu adamı böylesine harekete geçiren? Gutierrez bunu Lydall'in çalı tırcı sıyla tartı mı olmasına ya da çalı mayı yetersiz bulmasına yormuyordu. Nasıl oluyor da bu ngiliz kimseyle yarı madı ı halde, salt istem gücüyle derecesini böyle yükseltebiliyordu?

steksiz isteksiz, dikkatini yeniden yanındaki kıza yöneltti. Bu i sarpa sarıyor, diye geçirdi içinden. Sorumluluk yüklenme e zorlanıyordu. Kızın akılı ülkesinden kaçmaktaydı... belki o da kıızı istiyordu, hemen orada ve o anda; ama birlikte Amerika'ya dönmeyi ve ilk on be yirmi gün sonrasını dü ünmesi bile olanaksızdı. Aslında her yanı duvarla çevrili bir yere sıkı mı gibiydi, ama neyse ki, kapının nerede oldu unu hâlâ biliyordu.

E er kıızı istemediyse, ne vardı önceki gün odasına gidecek? Ne vardı tam doyuma ula tı ı sırada kızın minnet dolu gözya larını farkedecek? Yatakta

i e ba lamadan önce ı kları söndürmesi gerekirdi. Peggy bir talyan sporcuya takıldı ı için Gutierrez öylesine girmi ti Irena'nın odasına; sonra da idmana gidecekti, ama kız bu olayı be perdelik bir dram havasına sokmu tu. Nasıl becerdiyse de, Gutierrez'e ki ili inin hiç de övünç duymayaca ı bir yanını göstermi ti. Ho una gitmemi ti tabii.

te, ne olduysa olmu tu ama imdi bunun etkisini yok etmek istiyordu. Yan yana pisti saran çite dayandıkları sırada Gutierrez gövdesini kıza de meyecek bir uzaklıkta tutmaya çalı ıyordu. Lydall son bir buçuk tura girdi inde gücünden bir ey yitirmeni ti.

«Elli dokuz!» Bir eli kronometrede, ba ıran Harry'nin sesi geride kaldı. Böyle olaca ını biliyordum, dedi içinden. Irvine ısınma turunu bırakmı , elleri kalçasında onu izliyordu. Diderot, Holmrath ve Jorgensen tribüneydiler. Gutierrez de izliyordu. Düz lü e çıktı ı zaman adımlarını büyüttü fakat Crystal Palace'da hissetti i o a ırlık, baskı ve ba aramamak korkusunun yarattı ı kasılma yoktu artık. Derece saptamasının sonuna dek bu tempoda ko abilirdi, hatta biraz daha bile hızlanarak. Yalnızca bir tur kaldı. Hiç de zor de il...

Yava ladı, önce belli belirsiz, sonra farkedilir biçimde. Turu tamamlayıp yanına geldi inde Harry keyifsiz gözlerle kronometreye bakıyordu. Geçerken bir göz kırptı. A ız hareketleriyle altmı üç saniye oldu unu anlatıyordu fakat birden ne yapması gerekti ini anımsayıp rol kesmeye ba ladı. Kronometresiyle hoplaya zıplaya Lydall'ın yanında bir süre ko tu, çıkı ıyormu gibi. Sonra durdu.

Lydall son turunu bitkin bir adam görünü üyle bitirdi. Irvine ku kulu bir yüzle yanından geçerken

Lydall iki büküm olmu , dizlerini avuçlamı tı. Harry ise yüzü öfkeden kızarmı , ba ında e iliyordu. Irvine geçerken, birazcık alayla sırtını sıvıladı.

Lydall'ın duyabilece i bir sesle, «Gidip bir dizlik takmam gerek,» diye mırıldandı. Lydali solu unu yava yava normale getirirken bunu duyup güldü.

Harry, «Nasıl hissediyorsun kendini, evlat?» dedi,

«Çok iyi, Harry. Baya ı iyiyim.» Lydali do ruldu, göz kırptı.

Sonra Gutierrez çarptı gözüne, elleri ba ının üstünde alaylı alaylı alkı lıyordu. Anlamı gibiydi. Irvine de öyle.

Harry, «Yüzde yirmisi iyice emin, onlar tam anlamıyla inanıyorlar,» dedi. «Hadi imdi birkaç tur hafif ko da so umaya çalı . stedin kadar da bitkin görünebilirsin.»

\*  
\*\*

Açılı töreni öncesinde Allardyce zamanının büyük bölümünü Uganda ve Tanzania takımlarının yetkilileriyle ve güney Afrika'yı en az kendisi kadar iyi tanıyan Reuter ajansının bir muhabiriyle konularak geçirmi ti. Diğer gazeteciler de ilgilenmi lerdifakat ço u siyasal gelişmeleri Allardyce kadar bilmiyordu, bazılarıysa di Amin sözü edilince yalnız yüzlerinde nefret belirtip alaylı bir kahkaha atmakla yetiniyorlardı. Kof çıkan terörist tehdidiyle son siyasal çatı ma ancak çok ısrarlı muhabirlerin irdeledi i ikinci dereceden haberler olmu tu. Ço unluk ya seksle ilgili dedikodular pe inde ko uyor —e -cinsel sporcular muhabirlerin gözdesiydi— ya da yarı malarla ilgileniyorlardı.

Allardyce Sovyet Olimpiyat Komitesinin konuk yöneticiler ve dünya basını için Yunost Otelinde verdiği resepsiyona gitmeden önce di Amin'in bir telgraf gönderdi ini ö renmi ti. Resepsiyonda Politbüro, Prezidyum ve Parti Sekreterli inin üyeleri de hazır bulunuyordu. Parti Genel Sekreteri, söylentilere göre açılı töreninde çok yorgun dü tü ü için, resepsiyonda bulunamayacaktı.

Amin telgraf göndermi ti. Büfe açılmadan Allardyce, Ugandalı yetkilileri konu turmak için onca u ra masına kar ın adamlar telgrafın içeri i hakkında en küçük bir ey çitlatmamı lardı. Salonun bir ba ka kö esinde birbirlerine yapı ık gibi duran Tanzania heyeti de, Ugandalıları görmezlikten gelip sorulan her soruyu kibarca yanıtız bırakıyorlardı.

Greenberg'in yemek içmekten ba ka ilgilendi i bir ey yoktu. Karen bile bu iki önemli Afrika ülkesinin çatı masına kayıtsızdı. Kırk ya da daha fazla altın madalya kazanmayı bekleyen bir ülkenin iki muhabiri için Üçüncü Dünyanın önemi i te bu kadar, diye dü ündü Allardyce. Oysa kendisi inatçı bir böcek gibi bu iki gruptan bir eyler ö renebilmek için salonun bir ucundan di erine gidip geliyordu. Aslında haber pe inde mi ko uyordu, yoksa Burgoyne ile kuraca ı ba lantıyı biraz olsun aklından çıkarmayamı u ra ıyordu, emin de ildi. Ama en azından, muhabirlik yapmak, Karen Gunston'u tavlama için küçük, ba tan çıkarıcı konu malar yaratmaktan daha kolaydı.

Sovyet Olimpiyat Komitesinin üst düzeydeki yöneticileri iki Afrika grubu arasında mekik dokuyordu. Uluslararası Olimpiyat Komitesinin iki üyesi de Afrikalı yöneticilerle harıl harıl konu uyordu. Mr. No

vikov da onlardan farklı de ildi. Çevresine öyle bir bakınca, Allardyce neler olup bitti inin farkına varan çok az muhabir bulundu unu gördü. Uluslararası O limpiyat Komitesi Ba kanı Killanin bile on dakika il ganda takımı yöneticileriyle konu uyorsa, hemen sonra Tanzania heyetinin yanına gidiyordu. Yanında da Novikov ve di er Ruslar vardı. Her iki grup da konu maya isteksiz ve gergin görünmekteydi.

Allardyce Oxford'dan eski bir dostunu görüp yanına gitti. Giulio Malagressi, Uluslararası Olimpiyat Komitesinin talyan üyesiydi.

«Giulio, neler oluyor?»

«David..!» Malagressi elindeki ampanya kadehini devirmemeye dikkat ederek Allardyce'e sarıldı. Saçları a armı , biraz göbe i çıkmı fakat gözlerindeki sıcaklık gitmemi ti. « pe indessin galiba?» Ba ıyla Uganda grubunu gösterdi. Novikov elini kolunu sallaya sallaya Ugandalılara bir eyler anlatıyordu. «Ben de do rusu bravo u komiteye diyordum, hiç kimsenin ku kusunu çekmeden çalı yıyorlar diye, ama sen tabii sünger gibi içen u spor yazarlarından de ilsin, dı muhabirsin.»

«Ee... ne oldu? Telgraf takımı geri çekmek için di, de il mi?»

«Sanırım.» Malagressi o yöne baktı ı zaman Afrikalı diplomatlar yanlarında Killanin, Protokol Ba kanı, Novikov ve Genel Sekreterlik Müdürüyle birlikte kapıya do ru yürümeye ba lamı lardı. Aralarında Uganda büyükelçisi de vardı.

«David, konu uruz. Bir sonuca varır varmaz, tamam mı?»

« imdi konu alım, Giulio. Lütfen.» Malagresi isteksizce ba nını salladı. «Amin Uganda takımını geri ça ırıyor, de il mi?» Malagressi ba ıyla do ruladı.

«Neden ama? Bu sınır saldırıları gerçekten olma mı , de il mi?»

«Sen benden daha iyi bilirsin, David.»

«Bütün gündür elimden geldi ince ara tırdım. Sözümona Tanzanya askerleri hava kuvvetleri deste iyle Uganda sınırını geçmi ler. Tıpkı 1978'de oldu u gibi. Ba kanın kısa bir zaman önce ortaya çı kardı ı bir darbe giri imine yardım etmek için. Ö - renebildi im kadarıyla, **darbenin bastırıldı ı** gerçek, ama Tanzanya **saldırısı de il. Bu yalnızca** di Amin' in yarattı ı **bir ey.**»

«Ben **de öyle oldu unu sanıyorum. Ne** yazık ki, Uganda **Devlet Ba kanı di Amin sporcularını** geri çekmeye **kararlı görünüyor. E er Uluslararası Olimpiyat Komitesi Tanzanya'yı** oyunlardan kovmazsa, **itiraf edeyim, bu olay beni çaresiz bıraktı.** Tabii, **Tanzanya'nın oyunlardan çıkarılması** söz konusu olmaz. **David, izinle** imdi gitmem gerek.»

Malagressi bir grup komite yetkilisinin bulundu u yere yürüdü. Yirmi dakika sonra Killanın salona dönmü tü. Yüzünden anla ıldı ina göre bütün u - ra ısı bo a gitmi ti. Uganda büyükelçisi takım yöneticileriyle kısa bir konu ma yaptı, sonra tüm grup isteksiz adımlarla kapıya do ru yürüdüler. Birbirlerine sokulmu lardı, sanki bundan güvenlik duyuyor mu çasına.

Onlar kapıya do ru yönelirken birkaç muhabir yeni yeni olup bitenle ilgilenmeye ba lamı tı. Salonun kar ısında Malagressi, Allardyce'e ba parma ı a a ıda, sonucu belirten bir i aret yaptı. te, birkaç siyah adamın otel resepsiyonundan çıkmasıyla düzi nelerce sporcunun dört yıllık çalı ması bo a gitmi oluyordu. Oyunlarsa bu olaydan hemen hiç etkilenmiyordu.

di Amin, kimbilir hangi çarpık nedenle, güney sınırları için Tanzanya'yla yine kapı mak istemi ti. Belki de kendi topraklarındaki yeni bir kan banyosundan dikkatleri uzakla tırmak içindi. Nedeni önemli de ildi aslında, yapaca ını yapmı tı.

«David!» Kula ının dibinde bir kadın sesi. Sesi hemen tanıdı. Gizli bir heyecanı, hatta korkuyu bastırmak için yapay bir ne eyle örtülü bir ses.

«Anna, seni gördü üme çok sevindim.» Allardyce kollarını açtı, kucakla ıp Rus biçimi öpü tüler. Kadını kollarında tutup be enir gibi süzdü. «Nasıl-sın?»

«Çok iyiyim, David. Sana dostum Yüzba ı Gennadi Leonov'u tanı tırayım.» Anna'nın yanındaki uzun boylu adam so uk bir nezaketle ba ını sallayıp selamladı. Rütbe söylenmesi Allardyce için bir uyarıydı. Kadının KGB'den oldu u su götürmeyen bu adamın yanında böylesine serinkanlılıkla ba lantı kurması Allardyce'i a ırtmı tı. Olası bir rakip ya da eski bir â ik gözüyle onu inceledi ine bakılırsa, bu adam hiç ku ku yok Anna'nın sevgilisi olmalıydı.

«Yüzba ı Leonov.»

«Yalnızca Gennadi de, resmiyetten ho lanmaz.» Anna ba ını adamın omzuna sürttü. Allardyce elinden geldi ince masum görünmeye çalı arak gülümsedi. Leonov'un Anna'yla sevi ti inden ku kusu kalmamı tı. Neler hissetti ini açı a çıkarmaması için yüzüne egemen olmaya çalı tı. çkisini tazelemek ister gibi bo barda ına baktı. Anna kadehinde kalan ampanyayı bir yudumda bitirip, «Gannadi, ne olur, bana bir içki daha alır mısın?» dedi.

«Tabii, siz de ister misiniz, Mr. Allardyce?»

«Sa olun.»



Leonov kendinden emin, içkileri almak için ayrıldı.

«David, ba lantım sensin, de il mi? Ne e len- celi dü ünü .»

Allardyce ba ını salladı. «Evet, ba lantın benim.» Leonov hakkında bir eyler sormak istiyordu fakat dile getiremedi.

«Evet,» dedi Anna yava ça. «Gennadi'yle ben sevi yoruz... onu seviyorum. Üstelik Savunma Bakanlı indaki ikili ajanı ortaya çıkarmak için o görevlendirildi.» Anna, Ailardyce'in yüzünü inceledi. «David, yüzüne dikkat et. Pek kontrol edemiyorsun galiba.»

«Ba ı la. Peki, ne kadar yakla tı aradı ına?»

«Çok fazla. Beni çıkaracaklar mı?»

«Evet.»

«Ne zaman?»

«En çok on gün içinde.»

«Peki, ya Burfield denen adam? Onu ülkeden kovdular.»

«Nereden biliyorsun?..» diye ba ladı Allardyce, ama hemen anladı. «Önemli de il, o a ırtmacaydı. Harekâtı yönetecek olan ajan Moskovava'da, gerekli i lemleri yapıyor.»

Anna, «Gennadi geliyor,» dedi ve sanki tatlı tatlı söyle iyormuş gibi güldü. «Bir daha nerede bulu uruz?»

«Atletizm yarı malarının ilk günü. Stadyumda rastlantıyla kar ılı rız.»

«Tamam. David, sa ol.» Leonov o sırada yanlarına gelip içkilerini verdi. «Te ekkür, Gennadi. David de imdi beni kutluyordu, edindi im biletler için.»

Leonov, «Beni kutlamanız da olur,» dedi buruk bir alaylamayla. «Günlerin büyük bir bölümünü yanında oturarak geçirece im.»

Allardyce buna karılık olan gülümsemesinin çok tutuk ve yapmacık oldu onun farkındaydı.

\*\*

Altında kıpırdandı ı sırada kız Lehçe bir eyler söylüyordu. Gutierrez bunların ne anlama geldi ini anlamadı ama ses tonundan bir eyler çıkarabiliyordu. Sanki kız bir ey için yalvarıyor gibiydi; Sonra doyumuna yakla tı ı sırada tek heceli bir sözcü ü yineleyip durdu, belki de «Evet! Evet!» anlamında bir eydi. Biraz sonra Gutierrez de doyumuna vardı. Kız sanki olayın bitti ini kabul edemiyormu gibi boynuna küçük öpücükler kondurmaya ba ladı. Nedense bu hareket Gutierrez'li her zaman oldu u gibi sinirlendirmemi ti. Bir süre kızın üstünde dinlendikten sonra yana çekildi.

Esrar içmek gelmemi ti içinden, hâlâ soyunma dolabında, eski bir idman ayakkabısının içinde duruyordu oysa. stedi i ey, sevi meleri sırasında kızın neler dü ündü ünü ö renmekti.

Kız konu mak için istekliydi, fakat çekiniyordu konu maktan, ileri gitmekten korkuyordu. Gutierrez uzanıp onun elini tuttu ve lo odada yassı gö üslerine, sıırım gibi gövdesine ve uzun bacaklarına baktı. Ama bütün bunlardan çok, yüzünü incelemek istiyordu.

«Sa ol,» dedi, genzini temizleyip. Kız dönüp bakmadı. «yiydi, de il mi?» Te ekkür bekler gibi. Kızsa sessizli i bozdu u için ona kızacaktı neredeyse. Sonra birden ö renmek istedi. «Neden, rena?»

Neden ben?» Gutierrez kendisini pasaport ve vize rolünde görüyordu.

Kız dönüp dik dik baktı. Aklının içinden geçenleri okur gibiydi.

«Neden sen?» Kız bir itiraf için kendini hazırladı. «Yani, California güne ini ve Disney Dünyasını isteyip istemedi imi mi soruyorsun?» Irena elini çekip yatakta do ruldu. «Böyle mi dü ünüyorsun?»

Gutierrez bu denli acımasız görünmek istemedi. Hayır anlamında ba ını salladı. «Pekâlâ,» dedi. «Sen kaçmak istiyorsun, de il mi?»

«Tabii **kaçmak** istiyorum! Burada kalmayı isteyecek bir ya amım mı var sanıyorsun?» Gutierrez denli farklı bir ortamdan geldi ini anlar gibi oldu. De erini bilmedi i ne çok ey vardı. «Çok mu dürüst konu tum seninle, Martin?»

«Hayır... Amerika'yı mı istiyorsun?»

«Seni istiyorum.»

Gutierrez ellerini ba ının arkasına koyup gözlelerini tavana dikti. «Neden ben, Irena?» Sonra birden oturdu u yerde do ruldu. «Tanrı a kına, neden beni seçtin? Birbirimizi ancak birkaç haftadır tanıyoruz, yahu!»

«Evet, ama ayrı kalmak insanı çok ba lıyor. Bunu iyi biliyorum. Bir yıl boyunca seni dü leyip durdum. İlk kez bir erke i tanıdıktan sonra Polonyalı bir atlet ne dü ler görür biliyor musun?»

Gutierrez yine çaresiz kaldı ını hissetti. Kızın söylediklerinde yeti kinlere özgü, kar ı çıkılmaz bir felsefe vardı. «Anlamıyorum...»

«Bilmiyorsun... nasıl bilebilirsin ki?» Gutierrez kızın büyük zorluklarla bir eyler anlatmak istedi ini anlıyordu. Irena aradı ı sözcükleri bulmak için sa

ina soluna bakmıyor, elini çar afın üstünde gezdiriyordu. Sonra yine gözlerini dikip yüzüne baktı.

«Tabii özgür olmak istiyorum. Polonya takımıyla çıktık im gezilerde bunun ne demek oldu unu anlamadım. Anlamıyor musun... senin ülkedeki, ngiltere'deki dükkân vitrinlerinin **gücünü?**» rena yetersiz ve tutuk İngilizcesiyle söyleyemediklerini el hareketleriyle anlatmak istiyordu. Leh dilinde bir eyler mırıldandı, sonra, «Duvarın öte yanında neler oldu unu **küçük bir delikten** görmek,» dedi. «Evet. Ve ...belki, belki de benim vizem sensin. Seni sevdi imi **sanıyorum**. Seninle... böyle birlikte olunca ba ka kimseyi istemiyorum. Bana kimsenin senin dokundu un gibi dokunmasını istemiyorum. Ama sana olan bu sevgimin gerçekten a k olup olmadığını nasıl bilebilirim?»

Irena sonunu getiremedi. Gutierrez utanmı tı. çini parçalayan bir duygu vardı, belki pi manlık, hatta belki a k. Kendi duygularının ikiyüzlülü ü ve **belirsizli ine rena'nın** dürüstlü ü tokat gibi inmi ti.

«Ben... ne söylememi istiyorsun, bilmiyorum. imdi bana senin için çıkı bileti olabilece imi söyledin, buna ne dememi bekliyorsun?» Kızın yüzünü ok adı. «Öff, yavrum, ya amımı öyle altüst ettin ki!» rena yüzünü çekmek istedi, fakat Gutierrez bırakmadı. «Ben basit bir insanım. Her ey de basit olsun isterim. Ya amı küçük olaylar içinde seviyorum. Belki de senin gibi biri için hazır de ilim.» Bir süre hiç konu madan durdu. Kız ü ür gibi olmu tu, kollarını bacaklarını ovu turdu. «Ama imdi buradasın, de il mi?» Irena ba ını salladı. «Pekâlâ, imdi buradasın ve belki biraz farklısın. Bildi im bir tek ey var: Artık seni yok sayamıyorum!»

Projektör ı ı ı altında Genç Öncü Stadyumu, il-gandan bir çift engel ko ucusuyia birkaç Romanyalı atlet dı ında Winston Ochengwe bu küçük stadyum-da yalnız sayılırdı. Hafif tempoyla pisti turlarken çalı an yüksek atlayıcılara ve üç adımcılara dikkat bile etmiyordu. Kimse de ona aldırmiyordu.

Gövdesi uyu mu , damarlarındaki kan sanki çamur gibi akıyordu. Gö sü hiçbir amaç gütmeyen hava çekip veren bir bo luktü. A ır a ır ko uyur, sonra durup beden hareketleri yapıyordu. Moskova'ya gelmeden önce çok az görmü oldu u takım antrenörü bile idman düzeyini yükseltmedi i için ondan umudu kesip bırakmı tı.

Ochengwe ne yaptı ını hiç dü ünmiyordu bile. Yalnızca bazı geceler M'seka'ya yakla ırken tırmandı ı son tepeyi ve kar ısına çıkan zırhlı arabayla ko u an askerleri dü lerinde görüp o anı yeniden yapıyordu. Sanki o an bir sakatlık geçirmi , ne idman ne yarı ma yapamayacak duruma gelmi ti.

Ochengwe'nin bu çalı masına idman bile dene-mezdi; aynı dalda onunla yarı acak olanların yaptıklarıyla ilgisi yoktu. Bir saat önce stadyuma girerken kapıdaki güvenlik gözetçisine geçi kartını utanarak göstermi , yarı macı kılı ında gezindi i için neredeyse özür dileyecek gibi olmu tu.

Gece yarısına do ru yöneticilerden biri geldi. Önemli bir görev yapacakmı gibi isteksiz görünüyordu. Ochengwe'yle Kampala'dan gelmi olan biri kadın di eri erkek iki engel ko ucusunu yanına çardı. Bu sporcular Ochengwe gibi Tutsi göçmeni de il, Uganda asıllıydılar.

Yönetici durumu açıkladı. Sporcu kız bir dakika bile dü ünmeden hiçkıra hiçkıra a lamaya ba ladı.

Belki de her bir ey o anda gözlerinin önüne gelmi ti: Bo a giden çalı malar, tehlike, gösteremedi i büyük öfke ve gizlemek zorunda oldu u isyan. Erkek ba ını sallayıp kolunu kızın omzuna koydu. Yönetici sonra Ochengwe'ye döndü.

«Üzgünüm, ahbap.» Hiç de üzgün görünmüyordu, özellikle Ochengwe'yle konu urken. Di er iki sporcuyla konu urken daha içten bir görünümü ü vardı Ochengwe herkesi dü kırıklı ına u ratmı tı, zaten be bin metreye girse bile ne olurdu ki?

Ochengwe ba ını iki yana sallamaya ba ladı. Yönetici a ırmı tı.

«Hemen toparlanın, tamam mı?» dedi üçüne birden. «Uça a yeti memiz gerek.»

«Hayır.»

O kadar. Oysa böyle bir kararı daha önce hiç dü ünmemi ti. Ama artık a zından çıkmı tı bir ke-re, yöneticiyle arasında dipdiri ve tehlikeli' bîr biçimde asılı kalmı tı.

«Ne demek istiyorsun, ahbap?»

«Hayır... hayır i te. Demek istedi im bu: Hayır. Söyledi in her eye yanıtım.»

«Hey, bayım. Bu Ba kanın emri, anlıyor musun? Hayır diyor... Deli misin sen be?» Yönetici di erlerine dönüp kendisiyle birlikte gülmelerini bekledi. Kız ba ını kaldırdı, Ochengwe'ye bakıp gülümsemeye çalı tı, fakat onun için de korkuyordu. Adamsa koyun gibi bakakalmı tı.

Ochengwe yine ba ını iki yana sallayıp, «Ülkeye dönmüyorum,» dedi sözcükleri birer birer hecele-yerek.

Sonra da kimse a zını açamadan yürüdü gitti. Arkasından gelen 'geri dön, deli olma, gibi uyarılara ve kof tehditlere kulak asmadı. E ofmanını çıkardı, durdu u yerde ellerini kalçasına dayayıp derin ve düzenli soluklar aldı. Geri dönü yoktu artık, kararlıydı. Dü üncesi de yöneticiye söyledi i sözcükler gibi kesindi.

Kronometreye gerek duymuyordu.

Birinci tur, elli sekiz. kinci tur, elli sekiz. Üçüncü tur, elli dokuz. Dördüncü tur, elli üç.

Ochengwe ko tu u sırada iki engel yarı cısıyla yönetici ses çıkarmadan izliyorlardı. Dördüncü turdan sonra kalp atı larını indirmek ve solu unu düzenlemek için temposunu dü ürdü. O sırada bir alkı sesi duydu, tek ki iden gelen. Ba ını çevirip bakıt ında bunun Ugandalı kız atlet oldu unu gördü. Kız tünele do ru yürürken son kez ona bakıp el **salıladı. Projektör** ı ıkları altında Ochengwe yalnız kalmı tı.

Üç Avustralyalı sporcuyla birlikte kaldı ı odanın kapısını çaldılar. Konuyu son derece kibarca açıp giyinmesini beklerken, özür diler gibiydiler. Avustralyalı yöneticiler ve Olimpiyat Federasyonuyla görüşebilece ine il kin güvence verdiler.

Ama suçlama vardı, adam yaptı ı anla mayı itiraf edip tutuklanmı tı. Tanınmı bir karaborsacıya karaborsa fiyatıyla iki blucin satmakla suçlanıyordu. Oyunlar bittikten sonra götürebilmesi için ABD doları istemi ti kar ılı ında. Tabii, Rus rublesinin ülke di na çıkarılamayaca ını biliyordu.

Evet, gerçekten de iki blucini kayıptı. Bunu da

ilgili kimselere bildirmi ti... ama bütün bunlar ne demek oluyordu?

Volga marka otomobilin arkasında KGB merkezine giderken Kenneth Irvine baba gelenlere inanmakta güçlük çekiyordu. Daha hâlâ olayı ciddiye almamı tı.

9

24 Temmuz Perembe. Lenin Stadyumunda atletizm yarışmalarının ilk günü. François Diderot sırtlarında beyaz harflerle СССР yazan mavi emblemleri iki sporcuyla izlerken bir yandan da yarışmaların ilk günü oynayacak küçük dramı düşünüyordu. Tretsov ve Federenko. Kisi de bu ana dek perde arkasına saklanmamı ampuller gibi karanlıkta tutulmuştu. Epey iyi olmalıydılar, buraya da gözdağı vermek için gelmişlerdir, diye düşünüyordu Diderot. İçinden gülmek geldi, onların bu meydan okuyan durumlarını görünce kapı yapmak isteyeceğini düşününce sıkı sıkı hissetti. Sonra yanında duran Loiro'tya döndü.

Gözünde Givenchy güne gözlükleri, soluk mavi giysisiyle Loiro her zamanki gibi ışık, parmaklıklara dayanmamı güneşin tadını çıkarıyordu. Pistte ise Oc hengwe kendi halinde koşarken, Lydall o güne dek hiç görmediği iki vahşi hayvana bakar gibi Rusları izliyordu.

«François, işler ciddileşti.» Mekanik bir gülümseme, hiç güven verici değildi. «Senden gizleyecek değilim. Patronlar seni eli. Kötü reklâm bize çok zarar verebilir. Aslında şu anda zarar veriyor zaten. Çocuğu gazete sanki seni babanı çıkaracağız gibi dav



ranıyor.» Loiroտ yine gülümsedi.

«Söylesene, Loiroտ, Paris'te neler oluyor? Firma hiçbir eyi kabullenmedi, de il mi?»

« imdilik öyle gibi.»

Altlarından portakal renkli ulusal takım e of manıyla Ochengve geçti. Diderot onun hâlâ bu e ofmanı giydi ini farkedince tuhaf buldu. Lydall ant renörüyle konu uyordu. Diderot o anda piste gelen Holmrath ve Jorgensen'i gördü. Gutierrez görünürlerde yoktu.

«nkâr etmeyi sürdürecekler mi?» diye sordu, birden eski korkusunu duyarak. Susmak zorundaydılar. O anda piste çıkıp di erleriyle birlikte ko - maktan alıkondu unu hissediyordu. Oysa tek istedi i buydu.

Ruslar iki ki ilik bir gösteri idmanı yapıyorlardı, gözda ı mı yoksa aldatmaca mıydı? Diderot merak etti. Takım yetkilileri ve antrenörler yakın aralarla pisti sarmı lar, ellerinde koronometrelerle onları izliyorlardı. Ochengve hiç aldırmadan çalı masına devam etti. Bu yalnız adam, bir ba ına Uganda blokun da yatıp kalkıyordu. Ta ki biri gelip *onu* ngiliz takımının kaldı ı yere götürünceye dek Lydall'dı galiba. Yalnızca idman yapmak için odasından çıkıyor, sonra hemen dönüyordu. Söylediklerine göre tüm zamanını yata in üstünde oturup yere bakarak geçiriyordu.

Fakat kim ne derse desin, pistte baya ı iyiydi.

Diderot ba kalarıyla ilgili dü üncelerden sıyrılmak istedi. O anda kendisi de ölüm kalım sava ı veriyordu.

«François, seni yarı yolda bırakacak de iliz imdililik. Bu i in yüzüme gözüme bula masını senin kadar biz de istemiyoruz; Gazeteler her ne kadar bizi

u ra tırıyorlarsa da, ellerinde hiçbir kanıt yok, sözle menin ba ka sureti de yapılmayacak. Bu kesin.» çtenli ini göstermek amacıyla Diderot'nun koluna dokundu. «France Allemagne Spor Firması böyle bir skandali göze alamaz. Merak etme. Yeter ki, sen çeneni tut ve yarı ta iyi ko ...» Anlamalı bir susma. Bir eyi vurgulamak ister gibi parmaklarını Diderot'nun e ofmanına vurdu. «Ama madalya olmazsa, sözle me de yok. Anladın mı?»

Loirot sözlerini bitirir bitirmez hemen kaybolurken, Diderot'nun gözleri pistteydi. Kırmızı üst, beyaz ortlu Ruslarla portakal renkli bir e ofman ko uyor, ngiliz yüksek atlayıcıları stadyumun öbür kö esinde çalı ıyorlardı. Dev gibi sakallı bir güileci bir deneme atı ı yaptı. Bütün bu gördükleri Diderot'ya anlamsız geliyordu, ya da sanki renkleri silinmi gibi. Loirot uyarıyordu onu: E er yarı a katılamazsan biz de yokuz. Fransız yöneticileriye kesin karara varmak için elemelerin yapılaca ı gün toplanacaklardı.

Kanıt yerine geçebilecek en küçük bir ey, gazetelerden birinin sözle me fotokopisi için büyük bir ödemeyi gözden çıkarması demek, kendini takım dısında bulması olurdu. Her eyi inkâr etmi , hiçbir ey kanıtlanmamı tı. Yöneticiler korkup yine de onu takımdan çıkarabilirlerdi, ama Diderot böyle olacağını sanmıyordu.

O ana dek Uluslararası Olimpiyat Komitesi olayı Fransız yetkililerin eline bırakmayı uygun görmü tü. Ama onlar da aklanmak için her eyi yapaca a benziyorlardı.

Lydall kendi idmanını bitirmi , antrenörü Har ry'le birlikte Rusları izlerken, i in içinde bir oyun var mı, diye dü ünüyordu. Neden artık göz önüne çıkarıl

dıklarını ve gölge ko usu yaptıklarını anlamı tı, ama gerçekten ikisi de aynı güçle yarı acaklar mıydı?

Altı hızlı tur ko tuktan sonra hafif tempoya geçen Ochengwe Rusların varlığından bile habersiz görünüyordu. Ama Holmrath, Jorgensen ve Diderot öyle de ildi. Birazdan açık arttırmaya girecek de erli bir e yaya bakar gibi onları izliyorlardı.

Rusların idmanı aldatmacaydı. Tretsov ve Federenko, Siyami ikizler gibi kalçalarından yapı ko uyorlardı. Bazen orta mesafe yarışlarında Doğu Avrupalı yarışçılar taktik tavan ko usu yaparlardı; biri di er yarışçılar yorar, di eri yarışçı kazanmak için ko ardı. İmdiye Ruslar ayna görüntüsü gibiydiler. ki robot her turu tıpatıp aynı derecede ko uyordu.

Blöftü bu. Üç bin metre tempo ko usu için her ikisinin de yapması gereken derece saptanmış, gözler önünde yapılan bu idmanda izleyenleri etkilemek hatta korkutmak amacı güdülmü tü. Her ikisi de aynı dereceyi yapacak, sonra da güçlerinden hiçbir ey yitirmemi izlenimini vereceklerdi.

Lydali iki Rus arasında bir ayırım yapmaya çalıştı. Saat gibi düzenliydi. Ne kondisyonları, ne taktikleri, ne de aralarında bir çeki me olup olmadığını kesinlikle anlamıyordu.

Son turu hızlı ko uyorlardı. Dış kulvarda ko an Ochengwe'nin yanından geçtiler. Siyah adam yanından geçenleri izler gibi göründü, fakat Lydali çok uzakta oldu u için onun yüzündeki ifadeyi göremiyordu.

Ruslar son kavise girdikleri anda Ochengwe birden hızlanıp adımlarını büyüttü ve bir 200 metreci gibi depara kalktı. Lydali için için gülüyordu. Hep merak etmişti, acaba Ochengwe'nin gerçekten ya

rı maya lğisi var mıydı, yoksa yalnızca ko maktan mı zevk alıyordu? Yoksa o da mı kazanmak için ko acaktı?

Tretsov onu gördü, anlam veremedi fakat bir ey yapmadı. Federenko ise parlak renkli e ofmanı farkederek hemen ileri atılır gibi oldu ama sonra yava layıp Tretsov'u bekledi.

Onlara yeti ince Ochengwe de temposunu dü ürdü, sonunda üç ko ucu da biti çizgisini aynı anda geçtiler. Di er ikisi hemen e ofmanlarını giymek için davranırlarken Ochengwe ko maya devam etti. Lydall'ın yanından geçerken gülümsüyordu. Lydall onun Moskova'ya geldi inden beri ilk kez güldü üne tanık olmu tu.

«Winnie, sen ne hergelesin,» dedi gülerek. Oc hengwe hâlâ dudaklarında gülümseme ko usunu sürdürüyordu. Ruslar e ofmanlarını giymi ler, götürülmeden önce so umaya çalı ıyorlardı.

Evet, götürüleceklerdi. Gerekli gösteri için vitrine konmu lar, istenen amaca ula ılmı , imdi de vitrinden alınıp götürüleceklerdi. Küçük bir psikolojik sava .

Ke ke Gutierrez ve Irvine de burada olup olanları görseydi, diye dü ündü. Aklına rvine gelince Lydall'ın yüzü ek idi. Rusların oynadı ı oyunu artık hiç de gülünç bulamıyordu.

\*  
\*\*

stedikleri oluyordu i te. Kenneth Irvine'i Luzh nîki sitesindeki idman aianına götüren otobüs, takım yöneticileri, Avustralya Olimpiyat Federasyonu üyeleri, Uluslararası Komiteden birkaç yetkili ve Sovyet Olimpiyat Komitesinden üç ki iyle birlikte

güvenlik görevlilerini de ta iyordu. Güvenlik görevlileri, gazetecilerin ve hayranların rvine'i çalı rken rahatsız etmemeleri için hazır Bulunuyorlardı.

Oysa onun istedi i tek ey yalnız kalabilmekti. Kimsenin hatırını sormayaca ı, özür dileyerek, derdini payla maya çalı arak kafa i irmeyece i sessiz bir yer. Birbiri ardına gelen sorulardan, uykusuzluktan ve ardı arkası kesilmeyen inkârlardan ba ı a rımı tı.

Bir ba kasının karabasanını ya adı ı ya da büyük bir yanlı lık kurbanı oldu u dü üncelerini çoktan bir yana atmı tı. KGB her gece Olimpiyat Köyüne dönmesine izin veriyordu. stedi i anda özel beslenme programına uygun yiyecekler sa lanıyor ama hemen ardından yine sorular ba lıyordu. Her sabah yeni bir sorgu vardı; sonra idman yapması ve takım yöneticileriyle görü mesine izin veriliyordu. Sonra yine merkeze götürölüp sorgu sürdürölüyordu. Tam dört gün bu böyle devam etmi ti. Sanki tüm dünya onunla konu mak, onu incelemek, ona cesaret vermek ister gibi geliyordu.

Sorgunun duraca ı ya da durdurulabilece i yoktu. Uluslararası Komite olsun, Avustralya Olimpiyat Federasyonu olsun, herkes yaygarayı basmı , protesto etmi , tehditler savurmu , avukatlara danı mı tı. Hatta büyükelçilik bile. Ama bo una. Irvine tanınmı bir karaborsacıya iki blucin satmakla suçlanıyordu. Foto raflar vardı kanıt olarak, resimdeki adamlardan biri uzun sarı saçları ve giysileriyle Irvine olabilirdi. KGB bu karaborsacı çetesini —onun da yardımıyla— deli e tıkmaya kararlıydı. Yalnız rvine de ildi bu durumda olan. Do u Avrupalı sporcular, birkaç tane Amerikalı, birkaç Afrikalı da onun gibi

KGB'ye yardımcı olacaklardı.

Avustralya gazetelerinin bu haberle dolu olduğunu, büyükelçinin her gün protesto notaları çektiğini, ülkeden avukatların gönderildiğini söylemişlerdir. Kısa zamanda kurtaracaklardı ama hâlâ bitmemişti. Öleden sonra 10.000 metre elemlerine katılması için izin veriliyordu. KGB yine özür diler gibiydi, hatta iyi insanlar bile dilemişlerdi, tabii yarım tan sonra yine bekliyorlardı, birkaç soru daha için:

Nasıl tanıştınız bu adamla? Sizi nerede buldu?  
Yanında kim vardı?

Tanrıma kına, bilmiyorum. Sonra biraz daha sakinle erek. Bu adamı ömrümde görmü de ilim. Resimdeki adam da, ben de ilim, bir yanlılık var.

Adam sizin oldu unuzu söylüyor, Mr. Irvine. Biz onu tanırız, neler konuştunuzu anlattı. Dolar istemi siniz. ABD doları ya da svitçe Frankı, böyle diyor. Sizinle fiyat konusunda tartıştı mı, sonra bakayeyler de getirmenizi istemi, takım formaları, idman ayakkabıları, bunun gibi şeyler...

Korkacak bir şey yok...

Yanlılık var.

stedikleri oldu. Sivri uçlu bir şeyin ucu köreltilmişti. Otobüsten inerken birkaç düzine izleyiciyi karışında görünce, Irvine kendini sahne ışıkları altında çırılçıplak kalmı gibi hissetti. Ruhsal dengesi bozulmuştu. Hazır de ildi. Yapmış oldu u idmanlar Moskova'ya gelmesinin asıl amacı için değil de, yalnızca sorgular arasında kısa molalar gibi oldu.

Sınma pistine çıkıp e ofmanını çıkarmadan bir

kaç tur ko tu. zleyiciler onu görünce soluklarını tutup bir yerinde yara bere var mı diye dikkatle izlediler. Bedensel olarak bir eksi i yoktu. Ne kramp, ne yorgunluk, ne de tutukluk. Ama moral sıfırdı. O co kusu, görünmeyen rakipleri geçmek için yaptı ı ataklar hep geride kalmı tı. Artık yalnızca bo bir pisti sessiz izleyecilerin bakı ları altında turlayan bir adamdı.

Kollarını sallayıp tribündekilere ba ırmak geldi içinden, bir ses çıkarsınlar, bir eyler yapsınlar diye. Böyle incelenmeye dayanamıyordu. Yarım tur daha hafif ko tuktan sonra yaptı ı i i saçma bularak hızlandı. Antrenörü Bili a ırmı görünüyordu, hatta daha çok endi eli gibi.

Tekrar ko ularını bitirip e ofmanını giyen Ir vine otobüsüne binerken Allardyce de onu izliyordu. ki Altın madalya almasına dört yarı kalmı bir adam, çok uzak de il...

Ama belki de a amayaca ı bir uzaklık.

«Çok sarsılmı görünüyor, de il mi?» Greenberg hemen dirse inin dibindeydi ama o anda Allardy ce'in akli ki isel sorunlarına dönmü tü. Harekât Ajanınin adı ne? Dunkley. Uygulama nasıl olacak? Kaçı yolu hazırlanıncaya dek Anna'nın elinden tutaca ım. Hangi yoldan? Londra'ya dek yolcu bileti, sonra diplomatik kanaldan Washington. Ne zaman? Ne zaman oldu unu Allardyce bilmiyordu. Dunkley bunu söylememi ti. Biz hazır oluncaya diek onu elinden tut, Dave, yalnızca bunu yap.

Allardyce, «Ne?» dedi Greenberg'e.

«Irvine, çocuk çok sarsılmı görünüyor.»

«Evet.»

«Uluslararası Komite bugüne dek bu i i çözmü olmalıydı.»

«İgilenmekte haklısın, Ben. E er bütün bu olan-  
ları Irvine yarılar önceskbir e lence gibi görmediy  
se, senin çocu un kazanma ansı baya ı artmış olu-  
yor.»

«Do ru, ama onun yerinde olmak ister miydin,  
dört gün boyunca sorgu, sorgu? Hem de iki tane  
blucin için? Bana arma an etsen sana te ekkür bi-  
le etmezdim.»

«Tabii,» dedi Allardyce. «stemezdim.»

### **Harekât Ajanının adı neydi...**

Ö ö leden sonra Anna'ya CIA'nin kaçırma ope-  
rasyonundan önce ondan neler istedi ini bildirecekti.  
Yolculu a çıkmadan eve son kez bir göz atar gibi,  
son bilgi kırıntılarını toplamasını istiyorlardı.

Tiksindi, bunu dü ününce.

\*  
\*\*

Yüksek atlama barajlarına iki gün vardı. rena  
Witlocka o sabah yaptı ı idmanda sürekli olarak  
omzunu dü ürüyordu. ki metreyi a maya çalı an  
yüksek atlayıcıların en sık yaptı ı hata.

Grachikov kızılıyordu, her zamanki gibi. rena  
dört kez daha atladı, tümü de hatasız. Yalnız yaz-  
dan beri üzerinde çalı tı ı çift kol kaldırma hareketi-  
ni tam yapamıyordu. Yarı ma havasına girmi ti ar-  
tık, ama yine de gerekti i kadar de ildi. Martin Gu-  
tierrez yirmi metre kadar gerisinde bir bank üzerine  
oturmu idmanını izliyordu. Ama asıl rena'yı etkile-  
yen, Martin'in idman öncesi ona söyledikleriydi. Bü-  
yükelçili e gidip adamlarla atı mı tı. Yetkililer im-  
dilik böyle bir eye yana mıyorlardı. Belki daha iler-  
de...

rena yeni bir atlayı a hazırlanırken Martin'e bir



göz attı. Tüm dikkatiyle onu izliyor, ara sıra gülücükler atıp ciddi olarak ilgilenmi görünüyordu.

Martin'e inanabilir miydi, güvenebilir miydi? Onu yanına alıp kaçırmak için gerçekten de u ra ır mıydı acaba?

nanmak istiyordu, öylesine istiyordu ki...

Kavisli ko usuna ba ladı. Hızlı fakat zorlanmadan on adımla yakla , uzakta kalan baca ı kaldırı, sıçrama aya ını çubu un tam kar ısına yerle tir, sonra hamle —iki kolla birden— içerde kalan kol hareketi yönetsin, omuz kalkık, ba ve omuzlar çubu un kar ısında, kalçaları kaldır, bacaklar geride — imdi bacakları topla, dizlerini gö süne çek, kollarını ger—.

Sa topu una takılan çubuk madeni bir sesle dü tü. Irena köpüklerin üstüne omuz üstü inerken Grachikov'un asık yüzünü görüp içinden gülmek geldi.

«Dikkat etsene!» diye ba ırdı antrenörü.

Aya a kalkarken Gutierrez'in hâlâ ona baktı ını gördü. Onca derde de er mi diye inceleyen bir bakı ı vardı. Gutierrez gülümsedi. rena da kar ılık verdi fakat gülümsemesi dudaklarında dondu. Gözleri iki adama takılmı tı, üstlerinde yazlık gömlekler ve açık renk pantolonlar, güne gözlükleri, ellerinde birer foto raf makinesi. Irena'nın baktı ı yere Gutierrez de döndü.

«Hadi, hadisene!» diye seslendi Grachikov.

Gutierrez yeniden ona bakıncaya dek rena bekledi. Genç adam yüzünü döndü ünde artık gülümsemiyordu, ama sanki güven vermek istermi gibi ba ını salladı.

Gutierrez, Irena'yı izlemeye devam ederken gözetlendi inin farkındaydı. Elçilikte konu tu u adam

lar bu i e giri me istemiyorlardı ama olmaz da dememi lerdı. Gutierrez de kızı çıkarmak için tüm gücünü koymu tu ortaya. Bundan hiç ho lanmamı lar di ama hayır diyerek hemen kesip atmamı lardı. Belki de becerebilirdi.

Irena'nın buna de er olup olmadı ından emin de ildi. Kimbilir belki de elçiliktekilerin kar ı çıkması üzerine bu denli asılıyordu; Meydan okundu u zaman duydu u tepki. Her neyse, artık girmi ti için içine, kolay kolay da bırakacak de ildi.

Ellerinde kameralarla oturan iki adama dönüp bakmamak için Gutierrez kendini zorladı. Turist gibi görünmek için çok fazla çabalıyorlardı, gerçek olmayacak denli. Gutierrez ürperdi, hafifçe, yalnız bir kez, ama ürperdi.

Sanki adamların birbirleriyle öyle konu tuklarını duyar gibi olmu tu: «Sen de kabul ediyor musun bir **olay** olacağını?»

«Evet. Kız yine ilgisini uyardı.»

«O zaman benim önerimi destekleyeceksin?»

«Akla yatkın. Böyle bir eyin duyulmasını istemeyiz.»

«Güzel. Gözetlemeye devam ederek bu cılız iliyi yıpratabiliriz ama belki de bir i e yaramaz. Üstüne üstüne gidip o lanı ürkütelim mi?»

«Olur.»

\*\*

Serebryany Bor Park'ının bir bölümü Olimpiyat oyunları sırasında Moskova'yı ziyaret eden turistlerin yararlanacağı bir kamp alanı olarak ayrılmı tı. Oleg Kazantsev adamlarıyla birlikte yüz kadar çadırın

arasında kamp sakinlerinin izin belgelerini gözden geçiriyordu.

Kazantsev adamlarını uyarmı tı. Yabancılarla, özellikle Amerikalı ve İngilizlerle konu urken çok dikkat etmeliydiler. Ukraynalılara bakmaları gerekiyordu, özellikle ö rencilere: Belgeleri sahte mi ya da ku ku çeken bir durumları var mı diye. Belki Ukrayna soyundan gelen Avrupalılar bile çıkabilirdi.

Aslında pek akıllıca bir yöntem de ildi, ama ba ka seçenek de yok gibiydi. Geçmi te çe itli eylemlere katıldı ndan ku ku duyulan Ukraynalıların tümü toplanmı tı. Epey sıkı tırmı lardı bunları, ama sonuç yoktu. Do pobachenya çetesinin geçmi i yoktu, darphaneden yeni çıkmı para gibiydiler ve tanıt lanamıyorlardı. Gözleri karaydı, ama bir donatım fabrikasına gizlice girebilecek denli de örgütlenmi olmalıydılar. Ancak bir ey çalmamı lardı.

Bir FAE aygıtı neredeyse bir nükleer silah kadar teröristlerin bayılaca ı bir eydi. Üstelik kullanması da daha kolaydı. Ama eksik çıkmamı tı ki.

Oksijen kamyonunun yüklenmesini gözeten Belousov bo silindirlerden ba ka bir eyin alınmamı oldu una emindi. Kamyon sürücüsüyle yardımcısını daha önce hiç görmemi ti, ama sahte olmadıklarını söylüyordu. Ama Kazantsev bu adamların gerçek olmadığını biliyordu. Silindirlerden birinin üzerinde ve kamyonun arkasında kan izleri bulunmu , direksiyondaki parmak izlerinin her zamanki sürücüye ait olmadığını saptanmı tı. KGB görevlisi kamyonun arkasında öldürülmü tü ve herhalde bir nedeni vardı.

Fakat oksijen irketinin yöneticisi Donetsk'de ona hiçbir ey söylememi ti, belki de bir eyden haberi yoktu. Belousov ve fabrikadaki öbür adam Ghekh de bir ey bilmiyorlardı.

Acaba u önündeki küçük grup gibi bir ey miydi? Sorgu sırasını beklerken ımarık ımarık yılı an veletler. Kazantsev ellerini kalçasına dayayıp önlerinde dikildi, tüm irili iyle gücü hakkında bir eyler sezsınler diye. Biri parlak portakal renkli, di eri biraz daha küçük mavi, iki çadır. kisi de oldukça yeni. Kazantsev çadırların içine bakarken gülümsemeye çalı tı. Be ki iydiler, iki kız, üç erkek. Hiçbiri de yirmi ya ndan fazla de il.

«Pekâlâ, kâ ıtlarınızı görelim bakalım.» Ukrayna ivesini vurgulayarak konu tu; kimbilir, diyordu içinden, belki de çocukları yumu atır. Kızlardan birinin uzandı ı haliya diz çöktü. Kızın gözünde güne gözlükleri, bikinisinin askılarını indirmiş ti. Öyle ufak tefekti ki, Kazantsev'in içinden gülmek geldi. Erkeklerden ikisi kızın serinkanlılı ıyla etkilenmiş leri. Kazantsev'in utanıp sıkılmasını bekliyorlardı. Kız belki de bikinisinin üstünü indirir miydi?

Kazantsev gözlerini kızın üstüne dikmiş olan yardımcılardan birine bir i aret çaktı.

Kızın kâ ıtlarını incelerken, «Zenaida Federenko,» diye ka ıtsız bir sesle okudu. Kız bütün bu olanlardan canı sıkılmış ı gibi görünüyordu. Kazantsev çadırların arkasında duran minibüse baktı. Kiev plakalı eski bir araçtı. Kiralanmış olmalıydı.

«Sen mi kullanıyorsun?» diye sordu kıza.

«Sırayla kullanıyoruz,» dedi kız, gözlüklerini çıkarıp do ruldu.

«Be iniz de mi?»

«Lyudmila,» diye ba ıyla öbür kıza gösterdi. «Ve Yakov dı nda, onların ehliyetleri yok.» Kız kendine güveniyor, diye dü ündü Kazantsev. Yarı çıplak durumuna ve onun KGB'den olduğunu bilmesine kar ın evindeymi gibi rahattı.

«Buraya oyunlar için geldiniz, herhalde? Sen onun kız karde isin, de il mi?»

Kız bir anda a ırması gerekti ini unuttu, bakı larını titretmeden, «Kimin?» diye sordu. «Arkady nin mi? Evet. Nereden bldiniz»

«Spora meraklıyım, geçenlerde tanı mı tim onunla. Senden söz etmi ti.»

«Anlıyorum.» Gerçekten de anlıyor muydu?

«Shubin nerede?»

imdi punduna getirmi ti çocukları. Kazantsev artık puan alıyordu.

«Shubin mi? Feodor Leyisavich Shubin mi demek istiyorsunuz?»

«Evet. Sizinle birlikte gezmiyor mu?»

Bir an için hiçbiri yanıtlayamadı. Sonra çocuklardan biri, «Spordan pek ho lanmaz. inden ayrılmaya de mez buldu,» dedi.

«Sen kimsin?» dedi Kazantsev sertçe.

«Kostya.»

«Pekâlâ, Kostya. Sen Shubin'i tanıyorsun. Ze naida, sen de. Peki ya geri kalanınız?»

Bu soruya da hemen yanıt gelmedi.

«Hepimiz tanıyoruz onu,» dedi Zenaida sonunda. «Uzaktan, yakından. Ku kusuz siz de tanıyorsunuz.» Sesi nefret doluydu.

«Oo, tabii. Tanırız onu.»

«Hâlâ pe ini bırakmadınız mı Shubin'in?» Kız oldukça kayıtsız görünüyordu. yi bir numara. Shubin Moskova'da mıydı yoksa? Kiev'den sormak gerekirdi.

«Bugün için biletiniz yok mu?» diye sordu Kazantsev.

«Sattık,» dedi kız açık açık. Sanki biletlerin Kazantsev'den geldi ini bilip de onun bu arma anını a a ılamak ister gibi. «Amerikalılara, ama üzerinde yazılı olan fiyata sattık.»

Kazantsev güldü. «Karaborsa beni ilgilendirmez, tatlım. Ben terörist pe indeyim.»

Lyudmilla gülümsedi i sırada erkeklerden Ferenc yüksek sesle bir kahkaha attı. Sinirleri bo almı tı herhalde. Tümünde de bir gerginlik vardı. Bu küçük grup giderek Kazantsev'in daha çok merakını uyarıyordu.

Zenaida, «Biz terörist miyiz?» diye sordu alayla.

«Sanmam. Ama e er Shubin sizinle birlikte olsaydı epey ku kulanırdım.»

«O terörist de il...»

Kazantsev birden aya a kalktı, kimse bunu beklemiyordu.

«Do pobachenya,» dedi, sonra da her birinin yüzünü inceledi. «Ho çakalın.»

«Do pobachenya,» dedi kız yapmacık bir kayıtsızlıkla. Ama tümünde de gözden kaçmayan bir elektrik vardı.

Kazantsev gruptan ayrıldıktan sonra yardımcısına, «Alexei,» dedi. «Bu çocukların gözetlenmesini istiyorum... sürekli. Nereye giderlerse.»

«Sizce—»

«Belki öyle, belki de il. Ama gözetlenmelerini istiyorum.»

Merkez kayıtlarından David Allardyce'le ilgili dosyayı istemesi, do rusu yapılır ey de ildi; kararsızlık ve duygusallık kokuyordu, özsaygınlı na kar ıydı ama tutamamı tı kendini. Moskova'da iki yıl dı muhabir olarak kaldı ı için böyle bir dosya vardı tabii.

Kıskançlık duygusu Gennadi Leonov'un için ke miriyordu, bu yüzden dosyayı incelemek istemi ti. Anna'yla David Allardyce... dü ünmesi bile acıydı ama eskiden seviyor olmalıydılar. Bo una zaman geçirdi inin farkındaydı fakat Allardyce'i akıldan çıkarmak için ba ka yol yoktu.

Üç zanlı var, diye dü ündü. Savunma Bakanlığı içinde üç ku kulu ki i. Ancak üç ki iden biri tam dört yıldan bu yana dı arı sızdırılan bilgilere eri e bilirdi.

Dört, dört...

Dört yıldan beri bu i in sürmesi kabul edilir gibi de ildi.

Dördüncü olasılık Anna Akhmerovna'ydı, kendi metresi. Di er iki zanlı gibi, sekreterli in üst düzeydeki görevlilerinden biri oldu u için onun da sızan bilgilere ula ma olasılı ı vardı.

Bu olasılık aklına geldikçe yüre i sıkı ıyor, gö - sünden ba layan bir sıcaklık boynuna ve yüzüne doluyordu. Anna gibi güçlü, akıllı bir memur.

Sızdırılan bilgi artık kurumu tu. Kaynak kö esi ne çekilmi , kendini kolluyordu. Bunun bir anlamı da bekledi i yardımın çok yakınlarda olması demektir, kısa zamanda Moskova'dan kaçırılacaktı.

Allardyce'in dosyasını incelemeye ba ladı. Saat üçe geliyordu, Anna'yla olan randevusuna daha im diden geç kalmı tı.

Anna yıllık izninin büyük bir bölümünü Olimpi

yat oyunlarına denk gelen zaman için ayırmı tı. Ne kadar da masum görünüyordu.

Okumaya devam etti. Pek fazla bir şey yoktu: KGB ile küçük sürtümeler, geri çevrilmiş gezi izni başvuruları, birkaç tane yasaklanmış makale, gerici Batı gazeteleri için Moskova'da dış muhabirlik yapan gazetecilere özgü tipik kayıtlar... Dosyanın «Bilinmeyen Tanıdıkları» bölümüne geçerken Leonov'un içeriğini yiyordu.

Başka gazeteciler ve büyükelçilik görevlilerinden oluşan listeye bir göz attıktan sonra «Yerli Tanıdıkları» başlığını gördü. Leonov bu listeyi tararken büyük bir ödülü kazanan adlar içinde kendininkini arar gibiydi.

Âkhmerovna, Anna Borisovna

te oradaydı. Saatine baktı, u anda 800 metre elemelerde olmalıydı. Anna'nın tribünde oturan hali gözlerinin önünde canlandı. Okumaya devam etti.

Moskova'da üst düzeydeki memurların yararlandığı toplumsal olaylar: Büyükelçiliklerde yemek davetleri, kokteyl partileri vb. Bu çeşitli olaylar sırasında Anna'yla Allardyçe sık sık buluştu. Her iki kişiyi de fazla kişiselleştirmemesi için uyardı Anna'yı. Leonov bunu okuyunca içeri titredi. Fakat sonra buluşmalar giderek seyrekleştirdi zamanla tümünden keşildi.

Dosyayı kapattı, artık gitmesi gerekiyordu. Anna'ya sözü vardı. Alı kanlıkla masasının üstünü düzeltti. Bir yanda Allardyçe'nin dosyası, masum ve önemsiz gibi duruyor, diğeryanda içlerinde Anna'nın kişisel olan başkaları, gözlem raporları, varsayımlar, kararlar her şey,...

Okuduğu sözcükler büyük bir netlikle belleğindeydi.



Haziran **1976**, Varsayım: Allardyce bîr haberalma örgütüne kuryelik yapabilecek durumda. Olasılık derecesi Eksi B.

Oldukça yüksek bir olasılık, diye dü ündü Leonov.

Karar: Aralık **1976**. Allardyce fırsat kollamıyor. Haziran ayında yapılan varsayımı destekleyen bir davranı saptanmadı. Olasılık Eksi C'ye dü tü.

Nereden bakılırsa bakılsın, adam gerçek bir basın muhabiriydi, ajan de il.

ubat **1977**. Olasılık D'ye dü ürüldü.

Bu varsayım ve kararlar Allardyce'in dosyasında yazılanlardı. Ama bir ey Leonov'un aklına takılmı kalmı tı. Anna'yla Allardyce'in —tümü de sosyal olaylarda— en sık buldu u aylar sırasında olasılık Eksi B gibi oldukça yüksek bir düzeye çıkmı tı.

Gennadi Leonov binadan çıkıp bir taksi ça ırdı. Dosyayı incelemeden önce içi bu denli sıkılmıyordu.

«Oohh» dedi Greenberg ve gürültülü bir soluk verdi. «Ne güzel hava!» Basın locasının en üst sırasında Allardyce ile birlikteydiler. Allardyce'in gözü ön sıralarda 800 m. elemelerini izleyen Anna'nın sarı saçlarından ayrılmıyordu. Pistteki yarı Do u Alman atletlerinin üstünlü üyle bitmek üzereydi.

Allardyce, «Atletizmden eskisi kadar ho landı ır mı sanmıyorum,» dedi.

«Dört gün boyunca kürek, basketbol, boks...» Greenber i lenmi suçları sıralar gibi parmaklarıyla sayıyordu. «Bisiklet, atıcılık, yüzme güre . Daha

sayayım mı?» Allardyce ba ını sallayıp istemedi ini belirtti. «Hele jimnastik... burama kadar geldi artık bel!»

«Gazeten de tam adamını göndermi .»

«Hesap makinesi gönderseler daha iyi olurdu, u anda tek istedikleri ey madalya da ılımı.»

«Üstelik anlı ABD grekoromende hava aldı, hı?»

Greenberg, «Yurda dönünce bu ba arızslı ın hesabını sormak için bir cadı avı düzenlerim,» dedi akayla i inerek. «Bo ver. Sen hiç ülken için ko - madın, de il mi, Dave?» O sırada 20 km. yürüyü yarı ılıları ba lama noktasında toplanıyorlardı. Hiçbirinin de sporcuya benzer yanı yoktu.

Allardyce ba ını salladı. «Hayır. Ben hep David Allardyce hesabına ko tum, önümde biti eridi yerine ba kalarının sırtını görmekten bıkcncaya dek.»

Bir süre ikisi de ortak geçmi leriyle ba ba a kalıp sustular. Sonra Greenberg, «E er o hanımla konu acaksan, neden i imize ba lamadan önce bunu yapmıyorsun?» Sözlerinin Allardyce'de yarattı ı oku görünce a ırdı. Ba ıyla Anna'nın sarı saçlarını i aret etti. « u eski tanıdı ın, ikide bir buraya bakıp duruyor. Yerinde olsam Karen'e çaktırmazdım. Sende gözü var, bozum olmak istemez.» Allardyce'e kurnar kurnaz baktı. «Bir sorunun var mı, Dave?»

«Yok... hiçbir ey yok. Haklısın, onunla konu - mam gerekiyor. 10.000 elemeleri ba lamadan bu i i bitirsem iyi olacak.» Allardyce eliyle Greenberg'e veda i areti yapıp Anna'nın yanına giden merdivenleri indi. Yürüyücüler ö le üzeri güne i altında yarı - a **ba lamak için hazırldılar**, Greenberg kiminin ba - nda dü ümlü mendiller, kiminde sivri kepler bulunan ço u sıska ve kısa boylu yarı ılılara bakıp gül

dü. Allardyce kadının yanına varmış, oturuyordu.

Greenberg baını salladı. «Kendini kolla, Dave,» dedi yavaça. «Erkek arkadaşın KGB'dendir.»

Tabanca atıyla birlikte yürümeye başladı. Robot adımlarla yarışlar pistin çevresinde bir tur yaptıktan sonra stadyumu terk ettiler. Moskova sokaklarında 20 km. dolağıktan sonra içlerinden biri altın madalyayı kapacaktı,

Greenberg, Rus kadınıyla hemen harıl harıl konuşmaya dalan Allardyce'i ve kadının KGB'li sevgilisini düşünürken bir yandan aklı Gutierrez'deydi. Olan Polonyalı yüksek atlayıcı u runa olmadıkları bula mıtı. Ama anlaması gerekirdi artık: Salt o istedi diye CIA kızı kaçırarak de ildi ya.

Allardyce, Anna'yla konutu u sırada gözleri pisti terkeden yürüyüş çölerdeydi. Her nedense bir türlü kadının yüzüne bakamıyordu.

«stedikleri bu, Anna. Üzgünüm ama bana söylenenler böyle i te. Harekât Ajanının sözünü etti i o dört ilgi alanı.» Allardyce'in yüzü tiksintiyle buruntu. Bu tepkisi Anna'nın hoşuna gitti. «stenen bilgiyi edindi ine beni inandırdı n zaman planı sana açıklayabilece im.» Yüzünü Anna'ya döndü. Anna, Allardyce'in sarı saçlarına ve çocuksu güzelli ine bakarken onun bu görev için yeterince güçlü olmadığını düşünüyordu. Karısındaki adama göre kendini çok daha güçlü ve ya lı hissetti. «Gerekli ayrıntıları sana çitlatırım korkusuyla bana bile söylemediler.»

«Üzülme, David.» nce ve so uk elini Allardyce'in elinin üstüne koydu, bir süre ayırmadı. «O tasarıların mikrofilmlerini sa layabilirim. Cuma günü daıtım için ço altılacak nasıl olsa. Beni çıkarmadan önce savunma bütçesiyle ilgili ne varsa ö renmek isteyecekleri belliydi.» Anna donuk donuk güldü ve

ekledi. «Ama fotokopi çıkarmam olanaksız. Eski bir kamerayla i i görmem gerekiyor.»

«Çok üzgünüm, Anna. Bu i in bu duruma getirilmesine üzüldüğüm!» Anna, Allardyce'in yüzündeki ifadeyi görünce bir an korkar gibi oldu. E er birisi ku kulanacak olursa hemen açık verebilirdi. Genna di, David Allardyce'le bir kez daha kar ıla mamalı, diye dü ündü.

«Merak etme, David. Sonuna geldik sayılır. s- tedikleri eyi sa larım.» Güldü, Allardyce'in elini ok adı.

Sanki elli bin ki i aynı teraneyi söylüyormu ça sına kalabalıktan büyük bir u uldu yükseldi. Allardyce piste baktı. Ye il e ofman altı, sarı üst. Avustralya, Irvine. Irvine'in 'polis soru turmasına yardım' etti ini hemen herkes biliyordu. Yara bere içinde, bitkin bir durumda mı olaca ı sanılıyordu ne?

Allardyce birden Leonov'u kışkırdı ını hissetti. Aynı anda Anna için de büyük bir korku duyuyordu.

«Sen yine basın locasına dön, David. Bilgiyi topladı ım zaman seni bulurum.» Anna öfkesini bastırmaya çalı ıyordu, yüzü gerildi. « te o zaman çıkarın beni buradan diye yaygarayı basaca ım.»

Allardyce aya a kalktı, ba ını sallarken birden patlayan tabanca sesiyle irkildi. Yarı çıkların 10.000 metre elemesi için dizildiklerini bile farketmemi ti. Piste baktı ında ko ucular ilk kaviste dolu mu lar dı. Anna'ya bir ba i areti daha verip basın locasına çıkan merdivenlere yürüdü.

Leonov sıranın öbür ba ına geldi i zaman ayrılmakta olan Allardyce'in sırtını görüp tanıdı. Öfkeden yüzü karardı. Sonra Anna gördü onu, el salladı ve bir daha Allardyce'in gitti i yöne bakmamaya çalı tı.

Leonov'un yüzüne bu denli dikkatle bakı ı An na'yı a irtmı tı.

Irvine hatalı ko tu onun farkındaydı, böyle devam edece ini de biliyordu. Nedeniyse belliydi. Stadyumdaki yüz bin ki i bir anda KGB görevlileri gibi olmu , sanki son dört günde çektirdiklerinin formunu ne denli etkiledi ini görmek istiyordu.

Daha yirmi tur varken, be inci turu önde ko ma ması gerekirdi. Tempusu öyle fazla hızlı olmasa bile. Ama, sanki doping yapımı gibi enerjisini kontrol edemiyordu.

On bin metre kolay kazanabilece i bir daldı. Kimse ba ı çekmek istememi ti; Irvine de istememi ti ama onu zorlamı lardı ve ondan kopmak niyetinde de de ildiler. Arkasından gelen grupla arasında en az be metre vardı. imdi kendini koyvermesi nasıl da kolaydı, hızı biraz daha arttırarak bir dört tur çektin mi...

Bu dü ünçe Irvine'i korkuttu. Aklını korumalıydı.

\*

\*\*

«yi görünüyor ama tehlikeli.»

«Kendisi için mi, demek istiyorsun?»

«Evet, onu demek istiyorum. Son üç turda yapt ına bak, bilmiyorum, acaba farkında mı?» Green berg burnunu ovu turdu. Allardyce dudaklarının ucunda bir sigarayla önündeki kâ ıda bir eyley yazıyor, sanki 'yalnızca gazeteci' kimli inin tadını çıkartıyordu.

«Bu on üçüncü tur. Kenny hiç de yorulmu a

benzemiyor.» Konu an Sydney'li bir gazeteciydi. çinde beliren ku kuları örtmek için böyle söylüyordu.

Greenberg, «Hiç gere i yokken hızlandırdı tempoyu,» dedi. «Yolda kalabilir.» Allardyce ba nını sallayarak bu sözleri onayladı. Irvine'e baktı. Yüzü sanki kar ı gelinmez bir emir uygulayan robot gibiydi. Onu böylesine etkileyen ey, kalabalı nı çıkardı ı ardı kesilmeyen vızılı sesi.

Bitime on bir tur kala rvin en yakın izleyicileri olan Do u Alman ve Fin atletinden otuz metre öndeydi.

Ne bir yorgunluk, ne de enerjinin tükenmesini gösteren bir duygu. Irvine ba ka bir ey yitirdi ini hissediyordu: Yarı a bakı ı de i mi ti. O güne kadar ko tu u her yarı a ba ından sonuna dek gideerek güçlenen bir bilinçle asılır, dünyada en önemli ey o yarı mı gibi görürdü. Yarı ta attı ı her adımın bile o mevsim için öngördü ü hedefe uygun olmasına dikkat ederdi. Hep böyle olmu tu.

Oysa imdi 10.000 metrenin finalini ve 5000 metrenin elemeleriyle finalini bu yarı nın bir parçası olarak göremiyordu. Bu ko tu u yarı de ildi. Sergileme gibi bir eydi.

On sekizinci tur. Yedi tane daha kaldı... ama reye? Biti çizgisini geçti i anda bir eylerin sona erece ini hissediyordu. Ve yine geleceklerdi üstüne, sorularıyla birlikte, yarı biter bitmez.

Omzunun üzerinden arkasındakilere baktı. Do u Alman, Finli, Arikalı ve spanyol bir aradaydılar. Tümü de finale kalırdı.

Irvine ko maya devam etti, ama artık yarı deildi bu.

Arkada oturan Sydney'li gazeteci, «N'aparsa yapsınlar, iyi bir atleti söndüremiyorlar i te!» diye atıldı.

«Çok do ru,» dedi bir ba ka Avustralyalı gazeteci. Irvine'in önde gitmesi onları aldatıyordu.

Artık basın locasında ne kadar Avustralyalı varsa, ellerinde kronometre, her turun süresini ölçüyorlardı. Ku kularını açamayacak denli gururluydular. Kenny Irvine dünyada bir taneydi. Ülkesine madalyaları getirece i tartıılmazdı.

Greenberg, «Zavallı çocuk,» dedi.

«Nedenmi ?»

«Beceremez. Bunu kazanabilir, hatta finali bile. Ama iki madalya alacak durumda de il. u anda ko tu u her tur be bin metreyi kaybettiriyor.»

Spora en küçük bir ilgi bile duymayan Shubin, Lenin Stadyumunda olanları büyük bir ilgiyle izliyordu. Kirov Soka ndaki bo depoda günün büyük bölümünü televizyonun ba nda geçirmi ti. Özellikle gördü ü büyük kalabalık ve mavi egemenli indeki renk cümbü ü onu büyütüyordu.

Renkli televizyon alıcısını Moskova'da onlara tehlikesizce katkıda bulunmak isteyen bir Ukraynalıdan edinmi ti.

KGB yanlarından ayrılır ayrılmaz Zenaida kamp yerinden telefon etmi ti. Shubin artık oraya gidemez

di. Gözetlendikleri de kesindi. zlerini nasıl kaybet-  
tireceklerini uzaktan bildirmesi gerekiyordu.

Duvar da asılı duran ilk yardım kutusunun içinde  
HE bombası vardı. Büyük gösteri öncesi pe rev için  
kullanacaktı. Gönderece i mektuplar da aynı yer-  
deydi. Tümü de uslu uslu duruyorlardı iik yardım  
kutusunun içinde.

De pobachenya örgütünü çok iyi dü ünmü tü  
do rusu. Geçmi eylemlerle ilgili, hiçbiri izleri olma-  
dı ı için ortaya çıkarılması olanaksızdı. Örgüte katı  
an çocuklar bunu Bunderovtsy yada Helsinki'li Uk-  
raynalılar örgütünün bir kolu olarak biliyorlardı, ama  
Do pobachenya aslında Shubin'in kendisiydi. Tırnak  
aralarında hâlâ yeraltında baskısı yapılan bildirilerin  
mürekkebi, elleri hâlâ döviz sallamaktan nasırlı Shu-  
bin. Do pobachenya'yı kimse ciddiye alamazdı, hele  
bir de gerisinde Shubin'in oldu u bilinirse.

«Daha sesimizi duyurmadık,» dedi kendi kendi-  
ne. «Henüz ba lamadık.»

Avustralyalının kolayca kazanaca ı belli olan  
yarı biter bitmez Zenaido'ya telefon edecekti. Açık  
telefon kulübelerinden birinde telefonunu bekleye-  
ceklerdi. O da onların Serebryany Bor Parkından çı-  
kıp tehlikesizce Moskova'ya gelmelerini sa layacak-  
tı.

Irvine son turuna ba larken spiker on bin metre  
finalinin cumartesi günü yapılaca ını duyuruyordu.

O zaman cumartesiye, diye karar verdi Shubin.

Biti çizgisi, erit, gerisinde kümelenmi görev-  
liler, rvine'in gözünde birbirine karı mı tı.

Yarı ı bitirmek istemiyordu, çünkü hemen ar



dından sorular yine ba layacak, içi tıklım tıklım dolu küçük odalara girmesi istenecekti.

Olimpiyat rekoruna az bir ey kalmı , ikinci gelen Do u Alman'dan yüz metre öndeydi. Tüm stad- yum, az önce ku kulu oldukları sonucu kutlamak için son metreleri ayakta izliyordu.

Kolları havada eridi gö üsledi ve küçük adımlarla bir süre ko uyu sürdürdü. çinde hiçbir duygu yoktu.

Sekreteri Savunma Bakanlı ı 1980 81 Bütçe Tahminleri'nin son sayfalarını tamamlarken, Anna Borisovna Akhmerovna sigara dumanını savuruyor, sinirli sinirli aya ıyla yerde tempo tutuyordu. Yazılar kopya çıkarılmadan daktilo ediliyordu. Biter bitmez fotokopileri çekilip bir yerde kilitlenecekti. Pazartesi günü toplantıların birinci turunda tartı maya sunu- lacaktı.

Anna koridordan gelen sessizli e kulak verdi. Görevlilerin ço u gitmi ti. Temizlik görevlileri i le- rine zemin katta ba lamı lar, güvenlik görevlileri y se birer birer odaları dola ıp masalarda, dosya do- laplarında açıkta kalan bir ey var mı diye gözden geçiriyorlardı.

Taslakların daktilo yazımı biter bitmez fotokopi- leri çekilecekti. Sonra da bakanlı ın hazine odasın- da kasaya kilitlenecekti. Anna bu i i burada bitir- meliydi. uzun sürüyor diye sabırsız görünmeye çalı rken, foto raflarını çekece i sayfaların num- ralarını dü ünüyordu.

Bir süre sonra sekreter oturdu u yerde do ru- lup gerindi. Dört buçuk saatten beri yazıyordu.

«Haydi, Svetlana, ceketini giy ve artık kocana git.»

Sekreter kız daktilo edilmi sayfaları derleyip toplarken gülümsedi. Ceketini giydi, tarn kapıdan çıkarken dönüp, «Pazartesi görü mek üzere,» dedi.

«Sanmam, tatlım, oyunlara gidiyorum.»

«Ne anslısın.» Svetlana dı arı çıkıp kapıyı kapadı.

Anna sakın olmaya çalı arak büyük el çantasını aldı ve sekreterin masasına gitti. Saatine baktı: Be elli sekiz. Bakan yardımcısı her an telefon edebilirdi. Zaten yarım saatte bir arayıp ne kadar kaldı inı sormu tu. Anna taslakları onun odasına çıkarak, birlikte fotokopi i lemi yapıldıktan sonra bakan yardımcısı kasaya koyması için sayfaları güvenlik görevlisine verecekti. Çantasından küçük kamerasını çıkardı. Kibrit kutusu büyüklü ündeki aygıtın tepesinde küçük bir fla vardı. En üstte duran sayfanın foto rafını çekti ve yana koydu, sonra öbür sayfayı. Klik, bir sayfa daha. Sonra bir daha.

Telefon çaldı. Anna hemen ko up açtı.

«Anna? Ben Alex. Daktilo sesi gelmiyor, tümü bitti mi?»

«Evet, Alex. imdi getiriyorum. Ama önce öyle güzel bir deri kaplı klasör bulayım.» Anna hiç zorlanmadan güldü.

«Peki, Anna. Bir an önce gitmek istiyorum. Akşam yeme ine nefis bir randevum var.» Her nedense Alex hep Anna'ya özel ya amının birbirinden güzel kadınlarla dolu oldu unu kabul ettirmeye çalışırdı. Anna'ysa artık onun neden böyle yaptı inı merak bile etmiyordu. «Haa, aklımdayken, yeni asistanım Vassily oralarda bir yerde olacak. Taslakları bu

raya getirmene yardım etmek istiyordu... uyanık çocuk.»

«Öyle mi?» Anna renk vermemeye çalı tı. «Ama onu bekleyecek de ilim. Görü ürüz.»

Kapıya kulak verdi. Ses yoktu. Vassily'nin, Leonov'un adamı oldu undan hiç ku kusu yoktu. Bakanlı a yeni atanmı tı, ama Anna polis kokusunu hemen almı tı. Yoksa birini mi yakalamayı umuyordu... imdi mi?

Elindeki kameraya baktı, sonra da *öbür* elindeki sayfaya. Vassily —e er Anna'nın dü ündü ü gibiyse— Svetlana çıktıktan sonra bir süre bir yerde bekleyip Anna'nın harekete geçmesi için bekliyor olabilirdi. Ama bilmesi olanaksızdı. Gennadi Leonov da özellikle onu gözetlemesini söyleyecek de ildi. Önemli olan, taslakların göz altında bulunmasıydı.

Klik, sayfayı ayır, klik. Allardyce, dört ilgi alanı, demi ti. Ara tırma ve Geli tirme, Stratejik Roket Gücü, Hava Gücü ve Denizaltı Silahlanma Kapasitesi. Hangi sayfalardaydı...?

Sayfa sayıları bir an için aklımdan çıkmı tı, fakat bu bile her yanma ter basmasına neden oldu. Yeniden kulak kesilip koridoru dinledi. Alt katta temizli e ba layan elektrik süpürgesinin sesi duyuluyordu. Temizlikçilerden önce odaları dola an güvenlik denetçileri az sonra oraya gelmi olurlardı, tabii, Vassily de.

Sayfa 17'den 19'a dek, 5, 6, 8'den 11'e, 22'den 24'e. Aklına gelmi ti. Ya bir de odaya dalıp girerlerse... elinde kamera Svetlananın masasının önünde... Kuduz bir hayvan gibi bir kö eye tıklımadan önce KGB merkez binasıyla cezaevi arasında herhalde epey gidip gelirdi.

Ne yapabilirdi... ne dipebilirdi? Yaptı ı i i nasıl örtebilirdi ki?

Tela la geri kalan sayfaları yere devirdi, Syetia na'nın masasının altına itti. Sonra e ilip kapıyı dinledi. Elektrik süpürgesinin gürültüsü kapı açılıncaya dek duyulabilecek her türlü sesi bastırıyordu. 22'ci sayfayı bulup resmini çekti. 23'ü aradı. 24 neredeydi? Ya 19? Bir türlü bulamıyordu, bunun üzerine sayfaları yere yayıp elinden geldi ince çok resim çekmeye çalıştı. Saat altıyı bir dakika geçiyor, çoktan yola çıkmı olması gerekiyordu. 17 neredeydi?

Birden yaptı ı i in saçmalığını farketti. Gizli yama olanlar için her şey poker masası nitelikleriyle doluydu. Öyleyse...

çin için gülerken sayfa 8'i seçti. Allardyce'e kanıt olarak bunu gösterir gerisine de bo verirdi. Zaten yeterince yapmamı mıydı? CIA merkezinde olsun, Pentagon'da olsun ABD uydularının programlanması için yeterince bilgi vardı.

Sayfa 8.

Kapının kulpu dönmeye başladı. Deklan öre basan parmağı çok yavaş hareket etmişti. Patlayan flaşın beyaz aydınlığı bir türlü geçmek bilmedi.

«Sen misin, Vassily?» diye seslendi, kamerayı hemen çantasının içine sokarak. «Lanet olası sayfaları yere düürdüm.»

Kapı kapandı. Halı üzerinde yürüyen askeri bot sesleri... gelen Vassiy de il, daha yavaşca bir yüz, güvenlik görevlilerinden.

«Bağlayın Yolda Akhmerovna, bir şey mi dediniz?»

«Yaklaşma,» diye bağırdı Anna. «Ben toplarım. Sen bunları görmeye yetkili de ilsin!»

Anna sayfaları yerden toplarken güvenlik görevlisi birkaç adım geri çekildi. Anna ba nını kaldırıp adama baktı. «Ben sana bildirinceye dek kimseyi içeri alma. Hiç kimseyi, tamam mı?»

«Anla ıldı, yolda ,» dedi adam ve odadan çıktı. Anna oturdu, gülesi geldi. Kapıya gözetçi koyarak Vassily'nin girmesini önlemi , artık rahat rahat resim çekebilirdi. Fakat birden kendisini kolları bacakları sarkmı bir kukla gibi gördü. pler küçük bir çocu un elindeymi gibi acımasızca, eytan gibi oradan oraya çekiliyordu.

Hızla sayfaları derledi, klasörün içine yerle tirip kapıya gitti. Gözetçi orada bekliyordu. Koridorun ucundan Vassily göründü. Anna'nın kapıya gözetçi dikmesini iyi bir önlem olarak gördü ü belli oluyordu.

## 10

Saat on. rena Witlocka kolları beyaz çizgili kırmızı e ofmanın içinde büzülüp kalmı , çiseleyen ya mur saçından koynuna akıyordu. Üçte ikisi bo stadyumda yüksek atlama elemeleri vardı. Yarım saat sonra engel yarı maları, sonra da 400 ve 200 metrelerin elemeleri yapılacaktı. Bu yarı lar için stadyum dolardı. Kadınlar yüksek atlamayla yine kadınlar pentatlon yarı ları pek ilgi çekmiyordu.

Irena'nın bir yanında favorilerden Batı Alman kız atlet, di er yanındaysa final ansı olabilecek Amerikalı sporcu oturuyordu. Eleme için baraj bir seksendi.

te, ne antrenör, ne yönetici, ne de sessizce

seni izleyenler... hiçbiri yanında yoktu artık, tribünde onları görmek olanaksızdı. Belki de o anda Martin'i gözetliyorlardı. Irena derin bir soluk alıp ayağa kalktı ve bir yetmi be için ilk atlayına hazırlandı. Onun için bu yükseklik ısınma atlayı gibi bir eydi.

Düüm düüm. Midesi bir anda düüm olmu tu, tıpkı hızla dolanan bir yılan gibi. E ofmanını çıkarıdı.

İlk atlayı ta çıtayı devirmesi rakiplerinin ço unu a ırttı.

«Onları bulmak zorundasınız.» Kazantsev ekibindeki görevlilerle merkez binasının brifing salonlarından birinde konu uyordu. Kar ısındakilerin tümü de genç ve toydu.

Tıpkı elinden kaçırdı ı gençler grubu gibi. Doğru dürüst bir gözetim takımı olu turuncaya dek çocuklar sırta kadem basmı lardı. Demek ki ondan kaçıyorlardı. Zenaida Federenka ve arkadaşlarını ürkütmü olmalıydı. Onların kaçı ndan da Shubin'in Moskova'da oldu u anlaşıyordu. Zaten Kiev'de olmadı ını da soru turup öğrenmi ti.

«Ya bugün ya da yarın mutlaka bulmalısınız. Zamanınız yok. Buraya gelmelerinin çok önemli bir nedeni olmalı, o da e lenmek de il ku kusuz. Mutlaka durdurmalıyız onları.»

Kazantsev kar ısında kendisini dinleyen gençlerin yüzünü inceledi. Parlak gençlerdi, ikisi kız; soru—yanıt uygulayıcıları içinde en iyileri, tümü de Le

nin— Lomonossov Üniversitesi mezunu, KGB e itim okullarından geçmi profesyonellerdi. Kazantsev bu gençlerin yeteneklerinden ve ba lılıklarından ku ku duymuyordu. Ama ne var ki, bu çocuklar bir türlü neler olabilece inin farkına varamıyorlar, ince katlı buz üzerinde paten yapanlar gibi nasıl bir tehlike içinde olduklarını kavrayamıyorlardı. Sistemin onlara tanıdı ı ayrıcalıklar, sa ladı ı ödüller çocuklara özgü bir ölümsüzlük duygusu yaratıyordu; tıpkı ince buz üzerinde paten kayan çocuklar gibi. KGB memuruydular ve burası Moskova'ydı: Ciddi hiçbir tehlike olamazdı.

Kazantsev bir kez daha denemek istedi.

«Biliyorum, beni Ukraynalı bir budala, ilkel bir yamyam gibi görüyorsunuz...» Bastırılan gülücükler, hafif kızarmalar. «Ama canınızı sıkmak pahasına da olsa, size unu anımsatayım ki Ukraynalılar siz Ruslar'ı tepelemek için ilk kez bir oyuna girmiyorlar.» Kazantsev sııttı. «Bu örgüt, Do pobachenya, kötü bir oyun tezgâhlıyor. Sizin i iniz Moskova'da yeraltına gizlenen Ukraynalı örgütlerin altını üstüne getirip bu ö rencileri bulmak.» Gençlerden biri el kaldırmak istedi; Kazantsev onu susturdu. «stediniz gibi kırıp dökebilirsiniz, umurumda de il. stediniz zorbalı ı yapın. Nerde olduklarını bilen vardır mutlaka. Bu kimseyi bulup konu turun!»

Gençler çıkıp gittikten sonra Kazantsev asansöre binip kendi odasına gitti ve hemen telefona sarılıp Donetsk'i aradı. Oraya dönmek için Puchkov'a ısrar edecekti. Çözüm orada olmalıydı, donatım fabrikasında, Donetsk'tekilere Belousov ve Ghekh'i yeni bir soru turma için orada tutmalarını bildirdi. Sonra da bir randevu almak için Puchkov'u aradı.

rena baraj yüksekli ine kadar olan atlayı larında yalnızca bir kez daha çitayı dü ürdü. Artık duygularına egemen, kendini yarı maya verebiliyordu. Hatta çeki ece i rakiplerini bile saptayıp de erlendirmeye ba lamı tı. Alman, Kanadalı, Rus, ngiliz ve bir Romen.

Madalyalardan birini alaca ını biliyordu artık. Hangisi oldu una kendisi de karar veremiyordu ama kesinlikle birini alırdı.

Martin 5000 elemelerini ko arken o da final için yarı ıyor olacaktı. Bunu dü ününce ürperdi, bir anda madalyanın sıcaklı ı uçup gitmi , gizli tasarılarının havasına girmi ti.

Ya *mur* hâlâ ya ıyordu. Ak am Olimpiyat Köyünün kuaföründe saçlarını yaptıırdı. Sonra da Martin'le bulu urdu.

\*

\*\*

Anna, Allardyce'le Cafe Praga'da bulu tu. Kendisini izleyen olmadı ina hemen hemen emin gibiydi, fakat daha çok Allardyce'in izlenmi olaca ından korkuyordu. Neyse ki hiç olmazsa salonun dip köelerinden birinde oturmayı akıl etmi ti. Ya murlunu ve emsyesini hemen oradaki bir askıya bırakıp Allardyce'in kar ısına geçti, oturdu. Cafe'nin içi Moskova'yı gezmeye gelen turistlerle doluydu.

Allardyce, Anna için tam bir bilmeceydi. Eski bir sevgili olarak ona yalnızca belli belirsiz bir ilgiyle biraz saygısı kalmı tı, o kadar. Acaba Allardyce'i bu i e iten ne olmu tu, merak etti. Belki kendisi de bilmiyordu. Aslında onu güvenilir bir ajan ya da 'balantı' yapacak çok az niteli i vardı.

Allardyce, «Beni izleyen olmadı. Sana sormama



gerek yok,» dedi. «Kahve?»

«Lütfen,» Aksanını einden geldi ince gizlemeye çalı tı.

Allardyce garsonu ça ırdı; bu gibi i lerde ve kadınları ba tan çıkarmakta üstüne yoktu zaten. Kahve geldikten sonra, «Ne berbat bir gün, de il mi? Çok ısladın mı?»

«Hayır.» Anna, Allardyce'in bir an önce i e gi ri mekte isteksiz oldu unu sezdi. Sinirine dokundu. Kulak misafiri olup da bir ey kapacak denli yakın da oturan yoktu. «Ödevimi yaptım, kanıtı yanımda,» diye girdi konuya.

«Güzel, güzel...»

«Bir tane mi?» Allardyce kahve fincanı a zında, kalakaldı. a ırmı tı. «Yalnız bir tane mi?» Anna adına hem üzgün, hem de korkmu görünüyordu.

«En çok bir sayfa veririm... Washington uça ına bininceye dek.» Duruma egemen olmanın keyfiyle koyu kahvesini yudumladı. «Çünkü, David, artık onlara güvenmiyorum. Elimdekine baktıkları zaman daha çok malım oldu unu anlayacaklardır, ama buradan çıkarılmadıkça benden hiçbir ey alamazlar.»

Allardyce'in yüzündeki endi e yerini gülümsemeye bıraktı.

«Bak bu ho uma gitti.» Garson masanın yanından geçerken Allardyce kahvesini yudumladı, sonra Anna'ya sigara tuttu. Anna sigarasının yakılması için masaya e ildi. «Ola anüstü bir kadınsın, Anna... ba ya ı anslı bir adam mı .»

«Kim?» diye sordu Anna, bir anda tüm serinkanlı görünü ü da ılmı .gibi oldu. «Onu terk ediyorum diye mi anslı, demek istiyorsun?»

«Ba ı la,» diye mırıldandı Allardyce. «O kareyi alayım ben o zaman. Efendilerimizi senin çok kararlı

oldu una ve istenen malı buldu una inandırırır, filmin geri kalanını gözlerimle gördü ümü söylerim.» CIA'nin üçkâıda geldi inden Allardyce'in ku kusu yoktu; Anna bunu anlamı tı. Ama hiç dert etmiyor, hatta biraz ho lanıyor bile denebilirdi. Kendisinden çok farklı olarak, Allardyce bu i e antaj altında ba lamı , tüm gelece i tehdit edilmi ti. Efendilerinin dolandırılması umurunda de ildi.

«Sa ol.» Anna çantasının içinden üstünde adres yazılı ve pulu olan bir zarf çıkarıp uzattı. «On kopeck'lik pulun altında, tabii. Sayfa 8, yalnızca bir tadımlık.»

«Aperitif gibi... eminim çok i tah açıcıdır.» Anna'nın uzanan elini titriyor görünce Allardyce'in ses tonu de i ti. «Ne oldu?»

Anna, «Sa lam kalenin çökü ü,» dedi titreyen dudaklarını kontrol etme e çalı arak. Gözleri de nemlenmi ti. « imdi geçer.»

«Çok pis bir i ,» dedi Allardyce, Anna'yı avutmak için bir yandan elini sıkarken, di er eliyle zarfı gizlice cebine attı.

«Bile bile bula tım ben. Para için, herhangi bir orospu gibi.» Anna biraz kendini toplar gibi olmu tu.

«Para için yapmadın.» Allardyce bo alan fincanına baktı. «Biraz daha kahve ister misin ya da daha sert bir ey?»

Anna hayır anlamında ba nını salladı.

«Korktu um için bula tım, haklısın. Para istedim —baya ı çok hem de— çünkü idealistlerin satın alınması açgözlülere oranla daha pahalı olur. Hep nakit istedim, adima yatırdıkları miktarların kanıtlarını gösterdiler. Bana sa layacakları evin resmi bile var yanımda.» Buruk buruk güldü. «Aslında çok pis bir i

tabir, kaldırımda yürürken köpek pisli ine basmı gibi oluyor. Artık hiçbir erteleme kabul etmeyece imi söyle onlara, David, artık aldatmaca yok. Ya beni çıkarırlar ya da bu sayfadan ba ka hiçbir ey alamazlar!»

Allardyce ba ını salladı. «Söylerim.»

«Ama yalnızca bunu söyle. Kar ındaki kadının neredeyse a layacak duruma geldi ini ve bütün bu gizli i lere yeni bir dünya sava ı çıkaca ından korktu u için bula tı ını sakın söyleme.»

\*\*\*

ster Amerikalı, ister Rus, ister ba ka ülkeden, hiç kimse CKR televizyonu için durup mikrofonu konuşmak istemiyordu. Giderek gücünü artıran ya mur turistlerin ço unu müzelere ve sanat galerilerine sı ınmak zorunda bırakmı tı. 10.000 m. finaline daha bir saat vardı.

Karen Gunston her ne kadar hava ko ullarına uygun giyinmi se de yine de durumundan ho nut de ildi. En az kırk, elli ki inin burnuna mikrofon dayadı ı halde topu topu iki, üç dakikalık i e yarar film yapabili mi ti.

Olimpiyat oyunları sıkıcıydı Karen için. Moskova" ya geleli yedi gün olmu , ilk günlerin heyecanı da geçmi ti. Sokaklarda çekim yapma izni önceden alınmı tı ama yanlarında her zaman bir güvenlik görevlisi bulunuyor, gerekti inde filmlerini sansür etmek için hazır bekliyordu.

Lenin Anıtının önünde her zamankinden az bir kalabalık vardı. «Hey, Korkunç Ivan,» diye güvenlik görevlisine seslendi Karen. Çok iyi ngilizce bilen adam böyle takılmalara kızmıyordu. « urada sıra bekleyen

lerin yanına gidebilir miyiz?» Eliyle kızıl granit anıtı gösterdi.

«Tabii,» dedi adam sırtarak. Büyük emsiyesinin altında kupkuruydu.

«Hadi, çocuklar, uraya bir gidelim. Hem artık biraz canlansanız iyi olacak.»

Karen çekim ekibinden bekledi i canlılı ı bulamadı.

\*\*\*

Federenko kendi dairesinde kalıyordu, Olimpiyat Köyüne gitmemi ti. Kazantsev önce evine bakmakla bo u bo una köye gitmekten kurtulmuş oldu. Taksikle geldi i halde, arabayı birkaç sokak ötede durdurup inmi , salt biraz daha öfkelenip genç atleti etkilemek için ya mur altında eve kadar olan yolu yürümü tü. Federenko'nun suçsuz oldu undan ve Do pobachen ya'yla ilgisi bulunmadı ndan emindi; ama Zenaida'nın nerede oldu unu ya da olabilece ini bilebilirdi.

çeri girdikten sonra mahsustan bir süre oturmadı, üstünden damlayan sular yerdeki halıyı ıslattı. Ani ve sert hareketler yapıyor, daha önce provasını yaptıı, sert bir sesle konu uyordu.

«Dinle beni, Arkady Timofeyich,» Kız karde inden soyutlamak, ona yardımcı olmak isteyen polisin yanına çekmek için çalı ıyordu. «Bu bölücü grupla kız karde inin ilgisi oldu unu biliyoruz. Onlara imdilik terörist demiyor bölücü diyorum.» Sözlerini sürdürmeden önce Federenko sindirsin diye durakladı. Genç adam da bunu duyunca daldı ı kısa bir uykudan uyanır gibi oldu ve daha çok dikkat etmeye başladı.» «Ama korkarım bir eyler tezgâhlıyorlar. Ne oldu unu bilmiyorum ama çok kötü bir ey, belki bir bomba...»

Yine gerekli etkiyi sağlamak için Kazantsev bekledi, genç adamın gözleri büyümüş, a zı isyanla açılmıştı. «Evet, belki. Dedi im gibi, onlara biraz yaklaşıp yaklaşmaz hemen kayboldular. Shubin de onlarla Moskova'ya gelmiş, sahte kimlik kullanarak. İmdi tümü gizlendi. Sana verdi im biletleri aralarından kimse kullanmamı. Demek ki, onları çok ürkütmüşüm.» Kazantsev'in sesi sertle ti yine.

«Neredeler?»

«Bilmiyorum.»

Kazantsev kar ısına geçip oturdu. Odanın sıcaklığında kurumaya başlayan yağmurun kokuyordu.

«Onu iyi tanıyorsun. Dü ün biraz! Moskova'da hiç dostu var mı, senin bildi in herhangi bir bağlantısı?»

Federenko'nun yüzü endişeyle asılmıştı. Kazantsev genç sporcunun korktu unu görebiliyordu. Ama Federenko belki de olan bitenin tam farkında de ildi. Belki de Zenaida'nın hâlâ baba na bir şey gelmemiş olmasıyla yetiniyor, Shubin'le olan ilişki kisinden hiçbir tehlike çıkmadığını sanıyor olabilirdi.

«Shubin delinin biri... bir kaçık,» dedi Kazantsev. «Ondan her şey beklenebilir.»

Federenko, «Onu uyarmı tım—» diye baktı.

«Nerede olabilir? Peki, Shubin'in burada ilişki kurdu mu kimse yok mu?» Kazantsev bu konuda Federenko'dan daha çok bilgisi olduğunu biliyordu, ama yine de sordu.

«Ben... inan bana, te benim, hiçbir şey bilmiyorum!» Kazantsev, Federenko'yu biraz sıkı tırıp yararlandı ı ayrıcalıklarını tehdit etmekte zarar görmüyordu.

Telefon çaldı. Federenko önce a ırdı, sonra ürkek Kazantsev'e baktı.

«Aç, haydi.»

«Evet, evet, Arkady Federenko.» Federenko'nun ba ka söz söylemesine gerek kalmadan, telefonda yalnızca bir fısıltı gelmesine kar ın Kazantsev ondaki a kınlı ı görüp arayanın Zenaida oldu unu anlamı - tı. «Zenu ka!» Her eye kar ın Federenko kız karde i - nin adını söylemekten alamamı tı kendini.

Kazantsev sanki telefonu elinden kapacakmı gi - bi yakla tı. «Konu maya devam et,»

«Zenu ka, polisler buraya geldiler, seni arıyor - lar...» Kazantsev ba ını sallayıp onayladı ını göster - di. Bu Federenko iyi çocuktu do rusu; gördü ü e i - tim, ayrıcalıkları, kız karde ini koruma kaygısı, otorite korkusu, tümü birle ip polislerle i birli i yapmasını sa lıyordu.

Kazantsev oturdu u yerden kalktı, Federenko bir - den irkilmi ti. Kazantsev elleriyle i aret edip konu - mayı sürdürmesini istedi. Sonra kapıyı gösterip tele - fon edece ini belirtti. Federenko üst üste ba ını sal - layarak anladı ını gösterdi.

Kazantsev merdivenleri uçarcasına inip fuayedeki telefona sarıldı. Kalbi deli gibi atıyordu. «Çabuk— izini bulun! Bırak ulan kim oldu umu. Ben Kazantsev' im, sersem!» Telefonun üzerinde yazılı numarayı oku - yup yazdırdı. «Tamam mı? Hadi hemen davran. Aradı - mız kız, a abeyiyle konu uyor.»

Apartman kapıcısı odasından çıkmı , a kın göz - lerle telefonun ba ında duran yabancıya bakıyordu. Kazantsev görü mesini bitirdikten sonra duvarda yazı - lı karalamalara bir göz attı. Bir yerde Dinamo yazılı - dı. Yanında KGB bok yesin yazılımı , hemen ardından ba ka bir kalemle, Brejnev'in annesi de eklenmi ti.. Kazantsev bunları okuyup güldü.

Zenaida a abeyiyle konu urken bir yandan da çevresine bakmıyordu. Kızıl Alanda buldu u bu telefon kulübesinin so uk cam duvarından hiçbir ey görünmüyordu. Sinirliydi, belki de bu yüzden sırasını bekledi i kuyruktan çıkıp Arkady'i aramı tı. Avunmak de ildi istedi i, yalnızca biraz öfkesini bo altmayı düşünmü tü.

«Dinle beni, Arkady, KGB sorun de il. Nerede oldu umu bilmiyorlar. Kimse bilmiyor. Hiçbir ey yapamazlar.»

Federenko'nun sesi korku doluydu. «Zenu ka... lütfen, Zenu ka! Senin ne oldu unu biliyorlar! Eninde sonunda bulacaklar.»

«Farketmez—» diye ba lamı tı Zenaida.

«Etmez olur mu, Zenu ka? Ne olursun sonra sen... biz ne yaparız?»

«Zenu ka yok artık, Arkady, anlamıyor musun? Çoktan beri. Kendi kendini aldatamazsın artık.» Zenaida birden ba ırdı nı farketti, ama sesi kulübenin içinde bo uluyordu. Aynı anda içindeki kararsızlı nı da geçti ini anladı. «Sen orado oturup önüne konulanla yetinebilirsin, Arkady, ama ben istemiyorum. Yok artık. Shubin haklıymı . Sen ödle in birisin!» Bunu söylerken epey zorlanmı tı, ama devam etti. «Do pobachenya büyük bir yankı uyandıracak, bomba gibi. Tüm dünyanın duyabilece i bir ey! Sovyetler Olimpiyatları Moskova'da düzenlediklerine bin pi man olacaklar!»

«Zenaida, Tanrı a kına, Zenaida, dinle beni!» Federenko da telefona haykırıyordu, sanki çok uzaktan birine ba ırıyor mu casına. «Deli olma, bir ey yapayım deme!»

«Oturayım da üstüme pislesinler diye mi? Senin gibi. Ho çakal, Arkady... do pobachenya.»

«Yapma!»

Zenaidai telefonu çarparak kapadı. Omzundan büyük bir yük kalkmı gibi duru unu düzeltti. Kapıyı açıp çıktı ı zaman çok sakin ve kararlı hissediyordu kendini.

Kazantsev dev gibi gövdesiyle Federenko'nun kapı e i inde belirdi. Telefon hâlâ Federenko'nun elindeydi, yana ından bir karı ötede.

Kazantsev, «Eee?» diyebildi soluk solu a.

Federenko telefonu yerine koyarken ba ını sallayıp bir sonuç alamadı ını belli etti.

«Yüzüme kapadı telefonu.»

Kazantsev hemen merkezin numarasını çevirdi. «Alo, Maxim, bir ey yakalayabildiniz mi?» Kazantsev birkaç kez ba ını salladı. «Yapma be!. Bir ey yok, ha?» Sustu. «N'apalım, senin suçun de il.» Telefonu kapatıp Federenko'nun tepesine dikildi. «Ne dedi sevgili küçük kızkarde in?»

Federenko, !«Çok tuhaf,» dedi ve derin derin düşünmeye ba ladı.

«Nerede oldu unu, ne yapmak niyetinde olduklarını söyledi mi?» Federenko olumsuz yanıt verdi. «Sesi nasıldı?»

«Çok heyecanlıydı, zaten aklımda ba ka bir ey kalmadı. Öyle heyecanlıydı ki...» Birden uyanır gibi oldu dü ünceden. «Söylemedi ama... ne yapacaklarsa, imdi yapacaklar herhalde.»

«Nereden biliyorsun?»

«Kendini benden koparmak ister gibiydi. Bir ey yapmak için kendini hazırlıyordu.»

«Ama ne oldu unu bilmiyorsun?»



«Bilmiyorum.»

«Tüh!»

rvine midesinin bulandı nı hissediyordu, Ba -  
lama ça ır ını beklerken, o da di er rakipleri gibi ha-  
fif hafif ileri geri ko uyor, ısınmaya çalı yordu. çin-  
de biriken adrenalın neredeyse kusturacaktı. Yarı  
için hiçbir planı yoktu, yalnızca bu yarı ı kazanama-  
yaca ina ili kin giderek büyüyen ve içini kavuran bir  
korku duyuyordu.

Mutlaka kazanmalıydı bu yarı ı. Dört yıl sonra çok  
ya lanmı olacaktı, daha iyi, daha hızlı atletler çıkar-  
dı ortaya. Bunu mutlaka kazanmalıydı.

On bin metre. Yirmi be tur. Altı milden biraz faz-  
la.

Rakiplerine bir göz attı: Kendi eleme grubunda  
ko mu olan Do u Alman ve Finli, ikinci gruptan bir  
Kenyalıyla Yeni Zelandalı. Yarı ı nasıl ko ması ge-  
rekti ini dü ünemiyordu bile. Yalnız kaldı ı anda tüm  
istedi i ba nı dinlemek, gözlerini kapayıp sessizlik  
içinde kalmaktı.

Düdük sesini beklerken sıırsıklam ter içinde kal-  
mı tı.

Basın locasında Allardyce ve Greenberg onu izli-  
yorlardı. Allardyce elindeki dürbünü bırakıp, «Cok kö-  
tü görünüyor,» dedi.

Greenberg, «Daha imdiden yenilmi gibi,» diye  
kar ılık verdi. Avustralyalı gazetecilerin a zını bıçak  
açmıyordu. «Bu gece tüm suçlamalar dü ecek, biliyor  
musun?»

«Nereden biliyorsun?»

«Tahmin ediyorum.»

«Sence...»

«Apaçık ortada, rvine bu yarı ı bile kazanamaz, bırak be bini. i bitik. Polisin zaten epey dili yandı tepkilerden, biraz daha tutacak olurlarsa rvine herkesin gözünde kahraman olacak.»

Allardyce hak verdi. «Zavallı çocuk. Gerçekten kazanabilece ine inanmıyor musun?»

Greenberg hayır anlamında ba ını sailadı. A a ıda, pistte düdük sesinin ardından yarı çılar ba lama yerlerini aldılar. Tümü de ya murdan sırlıklam olmu tu. Allardyce dürbününü alıp rvin'e baktı. Acınacak bir görünü ü vardı. «Zavallı çocuk,» dedi yeniden.

Tabanca sesi ve çıkan duman. Birinci kavise dolu an yarı çılar. Herkes kavisi dönerken olabildi ince ipte yer almaya çalı yordu. İlk düzlü e çıktıkları sırada rvine on ikinci, Finli önde ko uyordu.

Her saat ba ı de i en gözetçileri farkedince Zenaida hemen saatine baktı. Be . Yalnızca dı arda kılmıdamadan duran gözetçiler de i iyordu, içerde herkesin çantasını, kamerasını kontrol edenler de il. Nöbet devir teslimi için gelen adamların kaz adımlarıyla yerleri inletmesi Zenaida'nın nefretini kabarttı. Sanki hiç ya mur yokmu gibi yürüyorlardı, sanki ya mur onları ıslatmaya cesaret edemezmi gibi.

Film ekibiyle Amerikalı kadın kuyrukta sıra bekleyen ziyaretçilere sorular soruyordu. Kendisiyle de röportaj yapması olasılı ı aklına geldi ve elinde olmadan güldü.

Bir ey söyleyebilece inden de ildi, tabii. Ama kameraların bir saat daha orada kalıp Kızıl Alanın ne duruma geldi ini kaydetmelerini için için istedi. Hiç

hesapta olmayan, yadsınamaz bir tanık olurdu.

Bronz giri kapısına varmak üzereydiler. Bomba Yakov'un pardesüsünün içindeydi. Calı tırmaksa en çok birkaç dakika alırdı. Zenaida ne büyük bir panik yaratacaklarını dü ündü.

Mesai bitimi kalabalı ı Kızıl Alanda daha yeni ba lıyordu. Yüzlerce taksi, yüzlerce otobüs saat be buçuk tıkanıklı nı yaratabilmek için akın akın gelip geçiyorlardı. Anıtsa her zamankinden farklı olarak bugün saat dörtte kapanmamı , Olimpiyatlar nedeniyle Moskova'da bulunan turistler dü ünülmü tü.

Olimpiyat sözcü ünün hemen üstüne a abeyi Arkady'nin aklına gelmedi ini farketti. yi ki ona telefon edip söyleyeceklerini söylemi ti.

Kapıdan girdikten sonra sol yandaki merdivenleri inince, içinde V. I. Lenin'in kalıntılarının süslene püs lene saklandı ı kabir vardı. Ayaklarını hı ır hı ır sürüyerek ilerleyen ziyaretçilerin ıslanmı giysileri, yeni açılmı bir mezar gibi kokuyordu. .

Görevliler çantaların içine arıyor, kamerası olanları resim çekmemeleri için uyarıyorlardı. Görevli çantasını arayıp geri verirken Zenaida arkasına dönüp Yakov'a gülümsedi.

Shubin buranın bir planını bulup her eyi göstermi ti onlara. Kostya gelip gözleriyle görmü tü. Kabinin öteki yanında merdivenlerin yaptı ı bir kavis vardı. Ziyaretçilerin çıktı ı merdiven. Yeterince süre göze çarpmayacak, karanlık bir kö e. Yakov bombayı gözleri kapalı kuracak denli iyi çalı mı tı. Pardesüsünün içinde kurguyu tamamlayıp kayı nı çözecek ve biraz e ilip yere bırakacaktı. Neredeyse durmasına bile gerek yoktu. Zenaida onun arkasında durup ayak bile i burkulmu gibi numara yaparsa hiç kimse Yakov'u

farketmezdi. Depoda bu i i kusursuz yapabilmek için. bıkmadan usanmadan çalı mı lardı.

Hı ır, hı ır... ayakların sürünmesi.

Son adım. Kabir içinde durmak yasaktı. Yakov, Zenaida'ya gülümseyip birdenbire önüne geçti, sırlıklam olmu yün kepinini çıkarıp cebine attı, sonra her iki elini cebine soktu. Pardesünün içinde hiçbir kıpırtı belli olmuyordu.

Dört gözetçi vardı. Zenaida'nın içinden tümünün de yüzüne tükürmek geldi, hatta cam bir koruyucu içinde duran Lenin'in mumyasına bile. Kostya o sırada Shubin'e telefon etmek için dı arda hazır bekliyordu.

Be inci basamakta yapacaktı. Üç, dört... aya nı burktu, canı yanmı gibi ba ırdı. O sırada arkadan gelen birisinin kollarından tuttu unu hissetti ve a ırdı. Bir Amerikalıydı.

«Bir eyiniz yok ya?» Zenaida ba nı salladı. «Merdivenler çok kaygan, de il mi? Neden yapılmı , biliyor musunuz?» Zenaida hayır anlamında ba nı salladı, gülesi geliyordu. Bile ini ovu turdu. Sert bakı larla yanından birisi geçti. Zenaida'nın içinden adama dil çıkarmak geldi, çünkü Yakov çoktan i ini bitirip dı arı çıkmı tı.

«Sa olun,» dedi aya nı yerde tartarak. Çekine çekine birkaç adım attı, sonra geri dönüp yine gülümsedi. «Çok te ekkür ederim.»

Yakov'un bıraktı ı yerde duran sırt çantasını do ru dürüst göremiyordu bile. Yakov yere bıraktıktan sonra aya ıyla dibe kadar itmi ti.

Ama yine de görülebilirdi, tabii. Her ey zamanlamaya ba lıydı. Dı arda Yakov'un kendisini beklediğini gördü.

Tanıdık bir çınlama, bir telefon sesi. Yakovla kol

kola girip alanın öte yanına yürürlerken alarm zilleri çalmaya başlamıştı. Lenin'in türbesi soyulmuş gibi.

\*

Shubin, Kostya'dan istediği bilgiyi almaz telefonunu kapamış, hemen KGB Merkezini aramıştı. Balamantı kurulurken yapacağı konu mayı düşünüp keyifle gülüyordu. Çocuklar iyi bir barmenlerdi doğrusu. İmdi de o, suçsuz — dolayısıyla bombalardan anlamayan — birisi sırt çantasını bulup da içinde ne var diye bakmadan alarmı uçurmalıydı.

Santral memuru karısına çıkınca, «Anti Terörist Birliği, lütfen,» dedi, sanki herhangi bir yerde iç hat balamantısı ister gibi. Önce bir karışıkta merak, kuşku belirdi karışıkta. Shubin istediğinin geldiğine karar verip, «Belki daha balamantıysanız hemen bu telefonun izini saptamaya çalışın, çünkü sahte de ildir. Lenin Anıtında burada bir bomba vardır. Yarım saat sonra patlayacak. Lütfen bu mesajı iletiverin, olmaz mı? Doğru pobachenya»

Telefonu yerine koyup arkasına dayandı ve kendini tutamadan kahkahalarla gülmeye başladı.

\*\*\*

Beinci tur. Yarı çöller iki grup oldu turmuşlardı. Önde koşan beki ilik grubun balamantısında Doğu Alman ve Finli vardı. Finlinin elli metre kadar gerisinde koşan rvine, ikinci grubun en sonunda yer almıştı. Pistte en modern drenaj sistemine karşın yer yer su birikintileri görülüyordu. Tüm çabasını gerideki gruptan kopmoma için harcayan rvine'in durumu Allardyce'i çok üzümütü.

«Gayret, Kenny,» diye inledi Avustralyalılardan biri.

« i bitik,» dedi bir İngiliz gazeteci. İmdiden r vine'in çökü ünü anlatan bir yazı hazırlamaya ba lamı tı. Form dü üklü ü için KGB'yi sorumlu tutacaktı.

«Biraz bekle, görürsün,» dedi Avustralyalı.

«Nasıl kendini bu kadar kandırabiliyorsun...» diye ba ladı İngiliz, ama sonunu getirmedi.

Altıncı tura girilirken stadyumda oldu u gibi televizyonlarının ba nda izleyen milyonlarca izleyici de artık rvine'in arayı kapatmasının olanaksız oldu u sonucuna varmıştı.

Allardyce'in içindeki sıkıntı giderek büyüyordu. Gözleri yine Anna'nın her zaman oturuyor oldu u bo koltu a döndü. Belki de sıkıntısı rvine'in ba arısızlından çok bununla ilgiliydi.

Kazantsev tam merdivenlerden inecekken Federenko'nun sesleni i üzerine döndü. Telefon sesini o da duymu , arayanın Zenaida oldu unu ummu tu, ama Federenko, « yerinizden,» demi ti.

«Evet?»

«Oleg?» Arayan Puchkov'du. Bir an için Kazantsev saat be te randevuya gitmedi i için amirinin kızını olabilece ini dü ündü. «Hemen buraya gel. Anıta bomba bırakmı lar. İmdi ortalı ı bo altmak için u ra ıyoruz?»

«Ne tip bir bomba?»

«Bilmiyoruz. Herkesi buradan uzakla tırmak için

u ra ıyorum. Bu trafik ve kalabalık ölüm gibi bir ey...»

«Sizi görürüm orada.»

Kazantsev telefonu kapayıp Federenko'ya bak-  
tı.

«Ne ol..?»

«Sevgili kız karde inle oyun arkada ları Lenin A-  
nıtına bomba koymu lar. Ne aka, de il mi?»

Kazantsev kar ılık beklemeden yıldırım gibi çıktı,  
merdivenlerden atlaya atlaya inip hemen bir taksi ça-  
ırdı.

Dokuzuncu tur. ki grup arasında ko an Yeni Ze-  
landalı artık ikinci gruba kalmı tı. rvine hâlâ yerin-  
deydi. Finli ve Do u Alman'ın önderli inde ilk grup  
yakla ık kırk metre açmı tı arayı. rvine'in madalya  
kazanabilece ine hemen hiç kimse inanmıyordu.

Kalabalı ı ite kaka yarıp önünü kesen her polise  
kimli ini göstere göstere ko an Kazantsev'e, kentin  
tüm araçları Kızıl Alanda toplanmı gibi geldi. Klak-  
son sesleriyle polis itfaiye cankurtaran araçlarının  
sirenleri büyük bir gürültü yarı ma girmi lerdı.

Aralıksız ya an ya murun altında polisler kala-  
balı ı uzakla tırmak, tehlikeli bölgeyi engellerle çe-  
virme için canla ba la çalı ıyorlardı. Do pobachen  
ya veletlerinin istedi i buydu i te.

Anita yüz metre yakla tı ında Kazantsev içinde  
kabaran bir panik duygusu hissetti. Açık duran bronz

kapının iki yanında her zaman duran gözetçiler yoktu.

Puchkov bir polis aracının ba ındaydı. İslanmı durumuyla oldu undan ya lı ve kontrolünü yitirmi görünüyordu. Onun arkasında Kazantsev'in takımından üç adam patlamalara kar ı koruyucu yeleklerini gi yiniyorlardı.

«Oleg!» Puchkov'un sesinde büyük bir rahatlama belli oluyordu. Kazantsev birden kendini çok çaresiz ve yetersiz hissetti. Çocuklar bombalarla oynuyorlardı i te... teröristlerle anti teröristler. Hiçbiri paramparça olmu bir ceset görmemi ti, Belfast ya da Roma'da çekilmi birkaç foto raf dı ında. Hiçbiri bilmiyordu.

Kazantsev hemen e ilip yerden bir koruyucu yelek aidi. Puchkov yanına gelmi ti.

«Ne çe it bir bomba?»

«Bilmiyoruz. Yalnızca bir sırt çantası, merdivenlerin altına bırakılmı . Tüm bildi imiz bu kadar.»

«O zaman korktu umuz ey de il..?»

Puchkov ba ını iki yana salladı. «O olmadı ına eminiz, tabii e er sırt çantası bir aldatmaca de ilse. Pek sanmıyorum.»

«Hadi, hemen ba layalım i e.»

Puchkov gözlerini Kazantsev'in yüzüne dikti. Kolunu tutan eli engellemek içindi. «Hayır, Oleg, ekip sensiz girecek içeri. Çocuklar hazır.»

Kazantsev içeri girmek için hazır bekleyen adamlarının rengi uçmu yüzlerine baktı. Sonra Puchkov'a dönüp sert bir sesle fısıldadı. «Benim de girmem gerek, görevim bu.»

Puchkov bocalıyordu karar vermek için, ama zorunluydu. «Hayır, Oleg. Biliyorum, böylesi tehlikeli olacak, ama kentte bir FAE aygıtı oldu unu bile bile...»



Ba ını salladı. «Biliyorsun, bir tanesi çalınmı olabilir. E er böyleyse, senin mutlaka hayatta olman gerek. E er içerde yaralanan birisi olacaksa, bu kimse sen olmamalısn. Emrediyorum.»

Trafik sıkı ıklı nda yolunu açmak isteyen bir cankurtaranın sireni acı acı ötüyordu.

\* \*

On üçüncü tur. Öndeki grupta hiçbir hareket yoktu. Yarı sanki herkesin katlanmak zorunda oldu u, bir an önce bitmesi istenen bir durum olmu tu. Olimpiyat finali olmaktan öylesine uzaktı ki, izleyiciler bile en küçük bir tepki göstermeden, sıkıntı içinde yarı in bitmesini bekliyordular.

Ço u da rvine'in ikinci grupta ba ı çetti ini fark etmemi ti. Aradaki uzaklıksa yeniden otuz metreye dü mü tü.

Bomba ekibinin üç genç elemanı anıt kapısından girmeden önce dönüp el salladılar.

Kazantsev, «Deneme, deneme,» dedi elindeki mikrofona. «Sayılarınızı söyleseyenize keratalar.»

«Bir, burada.»

«ki, ef.»

«Üç.»

«Güzel. İmdi sakın olun ve gördü ünüz her eyi anlatın.»

çlerinden biri güldü. Kazantsev. anıt kapısına baktı nda üçü de içeri girmek üzereydiler; üç tane yuvarlak adam, üstlerindeki koruyucu yelek ve yüzlerini örten siyah vizörlerle gülünç görünüyordular.

Kazantsev onlarla konu urken i i akaya vurur gibiydi. Neden birlikte gitmedi ini anlasınlar istemiyordu.

« imdi merdivenlere geldik.»

«Hiç olmazsa burası kuru.»

Hevesli ayak seslerini duydu. Bo salonda yankılar çıkarıyordu. Bunlar da çocuktu aslında. Akıllı ve iyi e itim görmü çocuklar.

Puchkov kalabalı ı kontrol etme görevini üstlenmişti. Sanki Kazantsev'i anıt dı ında tutmak için gösterdi i çaba tüm istem gücünü ve sinirlerini tüketmişti gibiydi.

«Ne oluyor?» dedi Kazantsev sert bir sesle, ama sonra hemen pi man oldu.

«Gizlendi i yere geldik, efendim.» Aynı sert tonda kar ılık.

«Pekâlâ, tanımlayın bana imdi.»

«Sırt çantasının üstü açık. Biri paltosunun içinde gizleyip sokmu olmalı, kayı larına bakılırsa.»

«Güzel. Mekanizmasını görebiliyor musunuz?»

«Hayır, u kapa ını kaldırayım da... tamam.» Ses kesildi. Kazantsev bir kula ı kulaklıkta, di eri eli metre ötede gelecek bir patlama sesinde bekledi.

«Tamam, imdi pijamasını çıkardık i te.» Çocuk cerrahlarla ilgili bir akayı anımsamı tı. Ama imdi ona 'bırak saçmalı ı' demenin sırası de ildi. i alaya almakla tela tan kurtulurlardı en azından.

«Ne görebiliyorsun?»

«Bir bubi tuza ı, ef. Detonatör olarak bir saat var... ama onun üzerinde de bir tertibat var.»

«Sökebilir misin o tertibatı?»

«Bir bakayım. Görünü e bakılırsa, evet, sandı ım gibi.»

«Ne?»

«Bir ba ka tel var, çok daha ince. Saat ba lantı

sını kopardı in zaman ba lantı hiç etkilenmemi olu-  
yor.»

«Dı arı çıkarabilir misin?»

«Burada yapsam daha iyi olur. Ortalık kuru hiç  
olmazsa.» Genç adam kıkır kıkır güldü. «Baba Lenin  
artık buna katlanmak zorunda.» Sonra arkada ina  
seslendi. «Git bak bakayım, ya lı zampara hâlâ uyu-  
yor mu?» Kazantsev kahkaha sesleri duydu. Artık da-  
yanamayacaktı.

« unu tanımlayın bana... tüm ayrıntısıyla!»

On yedinci tur. kinci grup arada kalan öbür Do-  
u Alman atletini de içine alıp önde ko an dört ki ilik  
gruba yirmi be metre yakla mı tı. rvine çıkardı ı  
hızlı dört turla grubunda kimseden kopamamı tı fa-  
kat önde gidenlerle aradaki uzaklık azalmı tı.

Sonunda kendini yarı a verebiliyordu, bunun için  
ükretti. On yedinci tur ko ulurken birden içinde bir  
kıpırdanma olmu , ba ını gö e kaldırıp gri bulutlara  
bakarak ba ırmak gelmi ti içinden. Ba ina gelenleri  
ba ıra ça ıra bo altmak istiyordu.

Da ılmaya yüz tutmu iradesi birdenbire topar-  
lanmı , birisi sanki kula ının dibinde parmaklarını ık  
latmı gibi dikkatini vermeye ba lamı tı. Artık duydu-  
u yorgunluk az önceki ruhsal yorgunluk de ildi, ya-  
rı a asılmanın ve harcadı ı çabanın sonucuydu. Artık  
kazanaca ndan emindi.

Di lerinin arasından her soluk veri te yineliyor-  
du: **Sıçayım KGB'ye, sıçayım KGB'ye... sıçayım Do u**  
Alman'a, **sıçayım Finliye, sıçayım Kenyalıya...**

Ne denli yapmacık ve zorlamayla olursa olsun,

nefret duygusu en iyi ruhsal hazırlık oluyordu. Galiba on sekizinci tura da gelmek üzereydiler.

\*\*

\*

Daha ne oldu unu anlamadan kolunun dibinde Karen Gunston bitivermi ti. Kazantsev onu görüp söylediklerini iterek a zına dayanan mikrofonu farke dince öfkesinden deliye döndü.

«Amerikalı bayan, zamanım yok,» dedi, neden engellerin içine bırakılmı olaca ını dü ünmeden. Sonra kadının arkasında duran Puchkov'u gördü. Puchkov'un yüzünden her ey anla ılıyordu. Üst makamlardan birisi bütün bu olanların KGB için bulunmaz bir propaganda olaca ına karar vermi ti herhalde. Nasıl olsa, örtbas edilmesi olanaksızdı, çok sayıda yabancı tanık vardı, zaten tehlikeli veletlerin de istedikleri bu olmalıydı. te bu amaçla yabancı film ekibine film çekme ve röportaj yapma izni verilmi ti.

«Hadi, bayan, gidin ba imdan. im var. efimle konu un.» Kazantsev, Karen'e sırtını döndü. Nasıl olsa film sansür edilirdi.

« imdi iyi dinleyin. kinci pili de çıkarmanız gerekli, tertibata güç vereni. Yerini biliyor musunuz?»

«Bombanın alt kısmında.»

«Ona eri mek için çantayı kesemez misiniz? Bir tel olsa yeter.» Kazantsev yüzünü sildi. «Ne kadar zaman kaldı?»

«On dakika kadar... tam tamına on dakika on dört saniye.»

«Pekâlâ, çantayı keserek açın.»

«Bu çantayı bebek ta ır gibi tutmu olmalı.»

«Öyle yapmı .»

«Tamam, kesmeye ba lıyorum»

On dokuzuncu tur. Arada yirmi metre kaldı ı anda rvine iyice yakla tı ını anlamı tı. Birlikte ko tu u grup artık ona yeti emiyordu. ki grup arasında tek ba inaydı. Herkesin gözü onda, herkes ne yapaca ını merakla bekliyordu. Bu, rvine'i daha da güçlendirdi.

Yeniden düzlü e çıktı ında be tur kalmı , kalabalıktan mırıltılar yükselmeye ba lamı tı. Bunun nedeni yarı ın dörtte üçünün geride kalmı olmasından de il, rvine'in yaptıklarındandı.

«Tamam, o i te.Tel yalnızca dolanımı burada.»

«Ba ka bir ey olmasın?»

«Tamam, ef, tamam, herifin yaptı ını anladım, saate ba lamadan önce birbirine dolamı telleri. Dikkat et!»

«Ne oldu?»

«Boris az kalsın dü ürüyordu. Beceriksiz herif.»

«Aman dikkat—»

«Tamam, imdi çözüyorum.» Aradaki suskunluk Kazantsev'e sonsuzluk gibi geldi. Kalabalıktan da çit çıkmıyordu, gerilimin doruk noktasını anlamı lar gibi. Sirenler ve klaksonlar bile susmu tu.

«Tamam—»

«Ne..?»

«Basit. Bir o yana, bir bu yana açıp çözerim. Yalnızca uzun sürüyor.»

«**Tamam. Hadi** imdi onu al ve patlatma kamyonuna **getir.**»

Kazantsev bombanın içine bırakılacağı kurun Kaplı basık kamyona baktı.

«Merak etme, patron, saat başlantısını şimdi çözerim. Bir dakikalık iş.»

«Çabuk çık oradan. Emrediyorum.»

«Yalnızca birkaç dakikalık işi var?»

Kısa bir sessizlik. Kazantsev tam zıvanadan çıkacakken, bir başka ses, belki Boris araya girdi.

«Lanet olsun, bombanın arkasında bir başka zamanlayıcı var!»

«Çıkın oradan, çobuk!» Kazantsev artık haykırıyordu.

\*\*\*

Üç tur kala rvine ya mura, piste ve baldırlarından başlayıp bacaklarına ve kalçalarına doğru çıkan müthiş yorgunluğa karşı savaşı veriyordu. Önünde koşan üç kişi artık madalyalarını tehdit eden birinin yaklaştığını farketmişlerdi. Kalabalıktan yükselen heyecanlı uultu onları da harekete geçirmişti, ama sesler yalnız rvine içindi. zleyicilerin önyargıları silinmişti artık, çekimeli bir son bekliyorlardı.

Kavise girerken on metre kalmıştı. Finli yorgun görünüyor, Doğu Alman daha güçlü, Kenyalıysa üçüncü sıradan Finliyi zorluyordu. Onlardan başka herkes yarıdıydı.

Kendisi de öyle miydi acaba? Kenyalıyla arasındaki uzaklık gözünde büyüyordu. Finliyi yakalamak için koşarsa madalyayı garantiye alırdı. Hadi bakalım.

ki tane zamanlama tertibatı, biri hemen göze çarpan bir saat, öbürüyse gizli ve yirmi dakika için

de bombayı patlatacak biçimde kurulmuş bir zamanlayıcı. Karmaşık gibi görünen saat zamanlayıcısıyla bomba uzmanlarını oyalamak amaçlanmış. Bunu düşünen çok akıllı biri olmalıydı. İstediyi yalnızca dünyaya sesini duyurmak değil, kan dökmek, öldürmekti. Tüm istediğini buydu.

«Dışarı çıkın dışarı çıkın!» Kazantsev anıta doğru koşuyordu. Kızıl Alanda hareket eden tek kişi oydu. «Dışarı çıkın dışarı çıkın!»

Bir anda anıtın **giri kapısında** koruyucu yeleklerle yusuvarlak **olmuş** bir **adam görür** gibi oldu, hemen ardından **büyük bir parlama**.

*Sonra da* gürültü.

Zil sesi. Önce Bronz sırasında koşarken, kalabalıktan koro halinde bir kükreme yükseliyordu. Son turunda koşulan duyuran zil sesiyle artık iyice yorulmuş Finliyi geçmişti, önünde Kenyalı ve Doğu Alman kalmıyordu. Kavise girdikleri zaman tek sıra içindeydiler. Yalnızca bir atak yapmak için güçleri vardı ama hiçbirisi de bunu kullanmaya cesaret edemiyordu. Henüz erkendi.

Sıralamada bir de değişiklik olmadığını gören kalabalıktan hüsrana gösteren bir uyarı koptu. Üç yüz metre... Önce bekliyordu, çünkü beklemek zorundaydı, çünkü Gümüş gözüne kestirmiş gibi görünen Kenyalının kendisinden daha çok gücü kaldığından korkuyordu. İki yüz elli metre... Önce az kalmasına karşın kimse temposunu değiştirmemişti. Son kavise gelmişlerdi.

Önce atak yaptı. İlk denemede harekete geçmeyen bir motor gibi tüm gövdesi sarsılmıştı. Sonra ya

va yava Kenyalıya yakla tı. Kenyalı atletin atak yapacak gücü kalmamı tı ya da iste i yoktu.

Gümü , Gümü ...

Yeni bir atak. Yne sarsılma. Düzlü e girdi inde artık seslerden ba ka bir ey algılamıyordu. Her ey gözünün önünden uçup gitmi , Do u Almanya yeti ip yeti medi ini bile göremiyordu. Önünde kimse var mı, farkında de ildi. Yalnızca ko uyordu, bakınmaya korkan bir çocuk gibi.

Biti ipini gö üslerken Gümü Madalyayı kazanan Do u Alman atletini iki metre, Bronz durumunda olan Kenyalıya altı metre geride kalmı tı. rvine pistin üzerine yı ıldı. Hemen ba ina ü ü üp oksijen maskesini getirdiler.

Uzunca bir süre sonra gözlerini açtı ve kulak verdi. Ya mur u ultusu sandı ı ses kalabalıktan yükselen sevinç gürültüsüydü.

Sessizlik. Kazantsev dumandan gözleri ya içinde anıt dı ina çıktı. Patlamanın büyük gücü merdiven kavisinden geri tepip adamlarından ikisini paramparça etmi ti; de il kimliklerinin tanıtlanması, bu parçaların insan parçası oldu unu bile anlamak olanaksızdı. Aynı nedenle cam koruyucu içinde bulunan muma da çok az hasar görmü , V. I. Lenin'in yalnızca mumyalanmış elleri ve yüzünde cam kırıntıları görülebiliyordu. Ba ka hasar yoktu.

Üçüncü adamı Kazantsev'in uyarısını dinleyip dışarı çıkmak için davrandı ndan patlama sırasında kapıya varmış , yalnızca beyin sarsıntısıyla kurtulmuştu. Ama öbür ikisi uyarısını dinlememi ldi.

O sırada bir KGB görevlisi Amerikalıların filmle



rine ve kameralarına el koyuyordu. Kırmızı plastik ya murluk giymi olan kadın avaz avaz tartı maya girmi ti. Kazantsev bu olayın hiç olmamı gibi geçi - tirilece ini anladı. Tass ajansı dı ında verilen tüm haberler abartılmı olarak nitelenecekti.

ki adamı ölmü tü. Birisi kolayca öldürebileceklerini kanıtlamak istemi ti. Moskova'nın göbe inde, Kremlin'in duvarları önünde hem de...

Ve Do pobachenyo — artık hiç ku kusu kalmamı tı— Moskova'da bir FAE aygıtı bulunduruyordu. Binlerce insan ölebilirdi. Bunu kullanmak niyetinde olduklarını da midesini bulandıran bir kesinlikle biliyordu.

## ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

### KIZI MA

11

Pazar günü, sabahın dört buçu uydu. Oleg Kazantsev, Oustinski Köprüsü üzerinde giderek pembe le en bulutlar altında gün do u unu izliyordu. Buraya gelirken yolunu uzatmı , Kızıl Alanı geçmekten kaçınmı tı. Lenin Anıtı halka kapalıydı, 'küçük onarımlar için.

KGB Merkezi iki bomba uzmanının ölümüyle çalkalanmaktaydı. Ama olayın fazla önemsenmeden geçi tirilmesi için çalı ılıyor, elden geldi ince biçimi de i tirilerek boyutları çarpıtılıyordu. Yerlerde KGB bairsakları, duvarlarda KGB beyinlerinden olu an tabloyu görmemek için Devlet Güvenlik Komitesi gözlerini yummak istiyordu.

Kazantsev'in saatlerdir aklınöan çıkaramadı ı bir ad vardı: Shubin. Shubin'in foto rafını bulup büyüt mü , odasının duvarına asmı tı. Ve kar ısında oturup saatlerce dü ün mü tü.

Terör. Do pobachenya'nın tek istedi i buydu. Çünkü yalnızca tehdit vardı ortada, sonra da uygulama. Yalnızca: devlet gemisini sarsıp su kesiminde bir delik açmaktı amaçlanan. Takas falan dü ün müyorlardı.

Bu nedenle de, yapacakları eyi engellemek olanaksızdı.

Kazantsev, Donetsk Donatım Fabrikasından bir FAE aygıtının çalınımı oldu undan emindi. Korkunç, pis bir silahtı, tam terör için. Uygun ko ullarda binlerce insanın ölümüne yol açabilirdi. Bir gün önce Kızıl Alanda böyle bir ey bırakılmı olsaydı, o kalabalıkta, o trafikte... Kazantsev bu dü ünçeyle ürperdi.

KGB'nin bu örgütü bir iki gün içinde ortaya çıkarabilece ini dü ünmeğe sersemlik, hatta ba nazlık o lurdu. Tüm soruların yanıtı yine yüksek tu la duvarlar ardındaki tozlu ve sıcak donatım fabrikasında olmalıydı.

Kazantsev ne yapaca ına karar verdi ti.

\* \* \*

Kenneth rvine yata ında gözlerini tavana dikmi yatıyordu. Oda arkada larının horultusu ya da herhangi bir ey de ildi uykusunu kaçırana, ama uyu yamıyordu i te. Çünkü gözlerini kapadı ı an her eyi yeniden görür gibi oluyordu.

**Tüm suçlamalar kaldırıldı. çtenlikle özür dile-**  
**riz.**

Ve buna benzer eyler. Kafasının içinde dönüp dolanıyordu. Madalya töreninden sonra bu haberi a lınca içinden a lamak gelmi ti. Ama kurtulmanın verdi i sevinçten de il, günlerdir biriken öfke ve yorgunluk gözya larıydı bo altmak istedi i.

Basın toplantısında çe itli gazetecilerin ve televizyoncuların göz altında tutulmasıyla ilgili sorularını yanıtı bırakmı tı. Daha sonra onuruna verilen partide herkes ampanya ve kilolarca birayla kafayı bulurken rvine'in a zını bıçak açmıyordu.

Kazandı ı Altın Madalya ba ucundaki komodinin



çekmecesindeydi. Sıradan bir cep romanının duracağı yerde. Kimsenin dikkatini çekmesin diye bunu bile saklamak zorunda kalmı tı.

Ne Avustralya'dan gelen gazeteleri okumak, ne de herkesin onu gösterip hasetle gülerек elini sıkacağı yerlere gitmek istiyordu. Onun için her şey bitmiş gibiydi. Ertesi gün yapmak zorunda oldu u idmanı ve 5000 m. elemelerini dü ünmek bile tüylerini diken diken ediyordu.

\*\*\*

Dovid Allardyce odasının penceresinden günün ilk trafi ine bakarken Karen Gunston'la yaptığı seks maçının pek ba arılı sayılamayan birinci raundunu dü ünüyordu. Herhangi bir zaman olsa böyle bir olayın üstünde durmaz, gülüp geçerde, ama imdi ne olduysa, sanki olaylara gülme yetene ini yitirmiş gibiydi.

Oysa kendisi istemi ti sevi meyi. Kadının iste ini uyarmak için gereken her şeyi yapmış fakat en çok kendisini vermesi gereken bir anda odada bir ba ka birinin varlığını hissetmi ti. Anna.

Anna tehlikedeydi... kendi sorumlulu u, kendi suç u yüzünden.

Bu iş e bula masına ve casus durumuna gelmesine Allardyce neden olmuştu. İmdi de pisli i temizlesin diye onu göndermişlerdi buraya. Ve Allardyce korkuyor, bu iş ten nefret ediyordu.

Yarı sertle mi organına baktı; iş eme gere in dendi, ba ka hiçbir şeyden de il. A a ıda, otelin ana giri ini kollayan siyah bir Volga duruyordu.

Birisi onu göz altında tutmaya de er bulmuştu. Leonov'dan ba kası olamazdı tabii.

Beiki de mesleki ku kusu de il, her halinden belli olan kıskançlı ıydı nedeni.

Bu dü ünçe yüre indeki sıkıntıyı hafifletmedi.

Karen Gunston yata ın içinde bir iki kıpırdandı ve karınüstü yatarak uyumaya devam etti. Sevi irken de bu biçimde yatmı , elleriyle Allardyce'e yardımcı olmaya çalı mı tı. Uzun parmaklarıyla. Allardyce hemen bo almı tı, daha do ru dürüst giremeden.

Dı arda bir KGB arabası bekliyordu. Allardyce'in dü ünüp dü ünebilece i tek ey buydu: O pazar günü.

\*\*\*

Arkady Federenko kararını vermi ti. Zenu ka'yı KGB'den önce kendisi bulacaktı, hem de bulabilirse o gün.

Radyo ve televizyon ne derse desin, bu i in gerisinde kim oldu unu çok iyi biliyordu. Shubin, Shubin!

Bu ad aklına geldikçe beynine çekiç yemi gibi oluyor, dizlerinin ba ı çözülüyordu. Shubin. Zenu ka'yi onunla yatakta dü ündü. Her istedi ini yapıyor, her emrine uyuyor...

ki polisin öldü ü söylentileri vardı. Birisi cesetler dı arı ta ınırken görmü tü. Ama gerek radyo, gerekse televizyon hâlâ tehdidin asılsız çıktı ını, meydana gelen önemsiz hasarın zararsız bir kaçık tarafından yapıldı ını anlatıyordu.

Oyunlar sürüyor, aklını takma.

Federenko so uk du un altında kendine gelmeye çalı ırken bir yandan Moskova'da tanıdı ı Ukraynalıları dü ünüyordu. Belki kız karde inin nerede oldu unu onlar bilebilirdi. Uzaktan bir akraba, Zenaida'nın üniversiteden iki arkada ıyla, yine aynı okuldan

birkaç kız vardı aklına gelen.

Aslında pek umut yoktu, ama seçene i de kalmamı tı.

Asansörle a a ı indi. Uzak akrabası Dinamo Elektrik Fabrikasında çalışı yordu. Evi de Moskova Nehrine bakan büyük bloklardan birindeydi. Acele ederse onu evde bulabilirdi.

Komsomolskaia istasyonuna do ru hızlı hızlı giderken pe inden gelen otomobili farketmedi.

\*\*\*

«Çabuk ol, gözden, kaçıрма.» Kazantsev arabanın içinden Federenko'nun çıktığını farketmişti. Elindeki telsizle Federenko'nun pe ine dü en adamından bilgi alacaktı. Kazantsev'in içi içini yiyordu. .

«Sakin gözden kaçırmayın. Biriniz onunla trene binsin.»

Otomobil Rusokovskaya Caddesini geçip Komsomolskaia Alanına do ru ilerledi.

Kazantsev, Donetsk'e gitmek için Puchkov'dan izin istemi ama iste i geri çevrilmişti. Moskova'da: bir FAE bombasının bulunma olasılı ı vardı ve Kazantsev'in burada olması gerekiyordu. Puchkov'un dedi i gibi, bomba Donetsk'te de il, buradaydı.

stasyona vardıklarında Kazantsev otomobilden inip metro istasyonuna girdi. Federenko'yu izlemesi belki bir i e yarayabilirdi. Evden böyle tela la çıkması, yanında malzeme çantasının olmaması pazartesi günü elemeleri için idmana gitmedi ini gösteriyordu.

Kalabalık peronda Kazantsev kendi adamını a rarken neredeyse Federenko'yla burun buruna gele



çektii. «Ben gidece im pe inden,» dedi memura. Adam bunun hatalı oldu unu söyleyecek oldu, fakat Kazantsev bırakmadı. «Evet, biliyorum, beni tanıyor. Ben de görünmemeye çalı ırım. Sen imdi arabaya dön, kameranı da bana ver.»

\*\*

Federenko Pavoletskaiia istasyonunda indi, Kazantsev de pe inden. Kalabalık Volovaya Caddesini geçerlerken gözden kaybetmemek için Kazantsev genç odamın üzerindeki ti ört rengini ve blucini bel- le ine yerle tirdi. Bir ara kamerasını kullanır gibi yapıp içine gizlenmi telsizle otomobildeki adamlarına bilgi verdi.

Federenko'nun yürüyü ünde bir kararlılık vardı, nereye gitti ini biliyordu.

\*\*

Federenko apartman sakinlerinin adlarını gösteren listeye bakarken geldi ine pi man gibiydi. Kuzeni, Zenu ka'nın yerini bilip de söylerse diye neredeyse korkuyordu. O zaman bir eyler yapması, harekete geçmesi kaçınılmaz olacaktı.

Kapıdan girmek üzereyken kar ısına çıkan yengesini zorlukla tanıdı. Ne kadar da kilo almı tı son gördü ünden beri.

«Nina...»

Kadın ilk a kınılı ı geçtikten sonra elindeki sepeti yere bırakıp Federenko'yu kucakladı. «Arkady!»

\*\*

Kazantsev gizlendi i yerden Federenko'nun i - man bir kadınla kucakla ıp apartmandan içeri girdi - i gördü. Sonra yine kamerasındaki gizli telsizi kul - lanarak adamlarını oraya ça ırdı.

Acaba buradan bir ey çıkar mıydı?

«Federenko çıkaca ını dü ünmü olmalı,» dedi kendi kendine. i man kadının ardından kocası ve ço - cukları da gelmi , hepsi de Federenko'yu görünce a - ırıp kalmı tı.

Adamlarını getiren otomobil soka ın ba ında gö - ründü. O anda Federenko apartmandan dı arı çıktı, ardından i man kadın ve di erleri. Kazantsev hemen adamlarına ko tu. «Çabuk u devanasıyla kocasını enseleyin. Ben Federenko'nun arkasından gidiyorum. Onlardan ne ö rendi ini ö renir ö renmez bana bilgi verin.»

Kazantsev, Kirov Soka ında bir postane dı ında beklerken can sıkıntısı ve dü kırıklı ı içinde ne ya - paca ını bilemiyordu. Bütün gün Federenko'nun pe - inden ko mu , elindeki kameranın içine konu up adam kimle görü tüyse sorguya çekerek kendisini maskara etmi ti.

Sonuçsa sıfır.

imdi Federenko bu postanenin içinde bir posta memuruyla konu uyordu. Çocuk kız karde ine çok dü kündü, ama nerede oldu unu KGB kadar o da bil - miyordu. Bu gerçe i kabullenmek Kazantsev'i iyice çileden çıkardı.

Tam o sırada Federenko dı arı çıktı. Kalkık omuz - ları, öne do ru uzanmı ba ıyla merdivenleri inip yü - rümeye ba ladı ında yine aynı kararlılı ı vardı. Ka



zantsev biraz ötede park etmi olan otomobile ıslık çalıp yanına ça ırdı. Adamlarına postaneyi göstere rek Federenko ile görü en posta memurunu sorguyo çekmelerini istedi. Sonra da hızlı adımlarla Kirov Soka ı boyunca ilerleyen Federenko'ya baktı. Aralarındaki uzaklık epey açılmı , daha imdiden gözden kayırmamak güç bir i olmu tu. Kazantsev esnedi, sonra davranacak gibi oldu...

Federenko yok olmu tu. Görünmüyordu artık. imdi uradaydı... Yok. Kar ıya geçti. Otobüs durana mı? Yok, yoktu i te.

«Bok yedik,» diye homurdandı yine esneyerek. «Bok yedik!» Federenko onu atlatmayı mı tasarlamı - tı? nanamıyordu Kazantsev. Peki ama neredeydi?

Ko arak gelen adamını gördü. «Ne oldu?» Kazantsev uykudan uyanır gibiydi. «Bir eyler ö renebildiniz mi? Benimkini kaçırdım.»

«Posta memurunu tanıyoruz, daha önce birkaç kez sorguya çekmi tik. Temiz çıkmı tı.»

«Ba ka?»

«Shubin'i tanıdı ını itiraf etti!» KGB görevlisinin yüzü heyecanla kızarmı tı.

«Çabuk getirin onu!»

Kazantsev, Federenko'nun neden onu atlattı ını anlamı tı. Posta memurundan adres ya da önemli bir ey ö renmi olmalıydı.

Çok geçmeden onlar da ö renirlerdi.

Kirov Soka ında yan yana duran bir dizi depo. Federenko bunlardan bir tanesinin kapısını zorladı. Bu adresi posta memuru Boris'ten KGB'ye haber verme tehditiyle almı tı.

Federenko çaresizlik içinde bu yola başvurmuştu. Görüşünü Ukraynalılardan bilgi alabilmek için KGB'yi öne sürmüştü. Birkaç yerden eli boş çıktıktan sonra bir lokantada çalışırken bir garson kadınla birlikte ya da Boris'i, Shubin'in tanımına uyan bir adamın ziyaret ettiğini söylemişti. Yanında da Zenuka olacak bir kız vardı.

Kapının tokmanın bir kez daha zorlarken, «Zenuka!» diye kükredi, kız kardeşi yasak bir oyun oynarken yakalamı gibi. «Zenuka!»

Son iki gün içinde Shubin depodan dışarı adımını atmamış, yiyecek ve gazeteleri Boris sağlamıştı. Burada da herhalde tüm örgüt üyeleri kapının arkasına çömelmiş, korkudan ne yapacaklarını tartışıyor olmalıydılar.

Tam içindeki öfkeyi sıkı bir sövgüyle boşaltırken arkasından bir eylem dürtüldü üzü hissetti. Dönüp baktı. Karşısında Shubin'in sakallı yüzü vardı, gözleri çılgın gibi ve elinde bir tabanca. Shubin tabancasıyla birkaç kez daha dürttü Federenko'yu.

«Açın,» diye seslendi içerdekilere. «Senin popo yalayıcı abeyin!» Bir kez daha dürttü Federenko'yu. Federenko diğerlerinin arasından soluyordu. «Sen budalanın tekisin, Arkady!» diye tısladı Shubin. Siyah sakalının içinden kırmızı dudakları ve bembeyaz dişleri görünüyordu.

Kapı açılınca Federenko içeri itelendi. Zenaida kapının önünde duruyordu. Yanında sarı saçlı bir çocuk vardı.

«Zenuka!»

«Zenuka'yımı,» diye yineledi Shubin. «Ne işin var burada, Federenko?» Herkese otoritesini anımsatmak için yüksek sesle sormuştu.

«Seni almak için geldim, Zenuka...» A zından

çıkan sözleri Federenko bile gülünç buldu. Uyuyan güzeli uyandırmak için gelen bir prens gibi konu mu - tu.

Shubin gülerek tabancasıyla aka yapar gibi bir kez daha dürttü.

Örgütün di er üyeleri birer iki er gizlendikleri gölgelerden çıkıyorlardı. Altı ki i olmu lardı.

Federenko, «Demek örgütün bu, Shubin,» dedi. «Sen ve be çocuk.»

Gençler ona kötü kötü baktılar. Zenaida hâlâ bir ey söylememi ti.

«Arkady...» dedi Zenaida donmu gibi. «Arkady, neden geldin buraya? Ne yapmak istiyorsun, koca budala?»

«ki ki i öldürdünüz, daha yüzlercesi ölebilirdi! Ne oluyor size böyle? Delirdiniz mi?» Tuttu u sine in kanatlarını koparıırken yakalamı gibi görüyordu kız karde ini. «Delirdin mi?» diye bir kez daha sordu güçsüz ve etkisiz bir sesle.

Zenaida biraz etkilenir gibi oluyordu. Fakat Shubin'in kahkahası etkiyi bozdu.

«Bütün dünya delidir, Federenko, bilmiyor muydun?»

Çocuklar bu sözleri büyük bir felsefe kabul edip gülü tüler. Federenko onların bunu nasıl ciddiye aldıklarını görünce Shubin'in ne denli etkili oldu unu anladı.

«Senin deli oldu unu biliyorum, Shubin.» Çocuklar Federenko'nun çevresini sarmı lardı ama yalnız Shubin'in elinde tabanca vardı. Shubin gözünü bile kırpmadan onu izliyor fakat herhangi bir tehlike beklemiyordu. Federenko'nun da kendimi güvende hissetti ini anladı. «Ormanın içinde açlıktan geberen bir kurt gibi kaçsın.» Zenaida ellerini kalçasına daya

mı , meydan okur gibi duruyordu. «ki ki i öldürdünüz, çok daha fazlasını da öldürebilirdiniz. Zenu ka, ne dedi imi anlıyor musun? E er seni yakalarsalar, ölüme mahkûm olursun. Katil oldun!»

Shubin hemen araya girdi. «Hiçbir ey anlamıyorsun, Federenko, hiçbir ey! Ne tarihten anlıyorsun, ne Rusya'yı, ne de u kadarcık olsun Ukrayna'yı» Federenko sıkı bir gösteriyle kar ı kar ıya oldu unu sezmi ti. Kendisi için de ildi bu gösteri üstelik. Fakat Shubin rolünü fazla abartarak oynuyor gibiydi... yoksa kendi kendine mi yapıyordu gösterisini?

«Milyonlarca Ukraynalı öldü, Federenko, 1917 ve Sovyetler'den bu yana... Fa istler geldi i zaman Stalin kadar kırım yapmadılar!» Shubin sözlerindeki tutarsızlı a aldırıyor, yalnızca can alıcı noktaları örplana çıkarmaya çalı ıyordu. Bir parma ını Federenko'nun gö süne dayadı. «Sen Sovyet olmu sun! Popolarını yalıyorsun, ayaklarını öpüyorsun, yükselmek için burnunu sürtüyorsun. Satın alınmı sın. Gulag Takımadaı hâlâ yerinde duruyor, hâlâ gece yarısı Ukraynalılar evlerinden alınıp bir daha görünmüyorlar. KGB gösteri yapan herkesi sopayla kovalıyor, bilim adamları, dü ünçe, çalı ma, konu ma özgürlü ü isteyen herkes zindanlara atılıyor.»

Shubin'in sımsıkı yumruklarından kan çekilmi ti.

«Kafasının ya da ruhunun satın alınmasını istemeyen herkes ya deli e tıkılıyor, ya sürgüne ya! da kamplara, akıl hastanelerine gönderiliyor.»

«Dü üncelerini kabul etsinler diye sen de onları bombalıyorsun?»

«Hayır.»

«O zaman e lenmek için yapıyorsun?»

Shubin sustu. Can alıcı noktaya gelindi ini anlamı tı. Ö rencileri yeni bir felsefe bekliyorlardı.

«Hayır eylemi, eylemin kendisi için yapıyoruz. Yok etmek için, korku salmak için!»

Bu sözler Zenaida'dan gelmi ti. Federenko inanamadı. Sanki bir karabasandan sıyrılmak istermi - çesine silkindi. Zenaida gözünü bile kırpmamı tı.

Federenko bir ey söylemek gere ini duydu. «Sapıkça...» Özür diler gibi çıkmı tı sözcükler a zından. Genzini temizledi. «Benimle gelmelisin. Zenu ka. Seni bu kaçıkla bırakamam.»

Çocuklar bakı tılar; yüzlerinde, ' imdi bu adamı ne yapaca ız,' sorusu vardı.

Shubin güvenliydi. «Zenu ka,» dedi alayla yüzünü buru turarak. «Onunla gitmek istiyor musun?»

«Hayır.»

«Zenu ka!»

«Git buradan, Arkady, hemen git!»

«Onunla kalamazsın!»

«Git! Git hadi.» Kız karde i onu kovuyordu. Hiç tanımadı ı biri gibi.

Hevesli gençler merakla Shubin'e dönmü lerdı. Shubin'in elindeki tabanca hiç hedefinden kıpırdamadı. «Hayır,» dedi usulca.

«Evet,»dedi Zenaida, aynı tonda, gözlerini Federenko'dan ayırmadan, «Evet, Shubin, Arkady gidecek imdi.»

Çocuklar dü kırıklı ı içinde a ızları açık kaldılar. Shubin öfkeyle tabancasını Federenko'nun karnı üzerinde dola tırdı.

«Aptal kaltak! Nasıl bırakırız onu?»

Zenaida, Shubin'e döndü. «Bizi ele veremez. E er bunu yaparsa beni öldürmü olaca ını biliyor.» Yeniden Federenko'ya baktı.

Shubin daha fazla; üsteleyemedi. Ama Zenaida'ya ne oluyordu böyle?

«Silahlarımız var, Arkady. Daha beter eylerimiz de... Anlıyor musun? E er bizi KGB'ye ihbar edersen ben burada ölürüm.»

«Zenu ka!» Shubin gülüyordu. Oynanan dramı e lenceli bulmu tu. Çocuklar da kabullenmi lerd i kararı. Federenko tehlikenin geçti ini anladı.

Shubin tabancasını indirdi. «Kız karde ini öldürsün, anlıyor musun?»

Zencide ba ını sallayarak onayladı. «Hadi git.»

Federenko onu yitirmi ti. Tümnden de i mi ti kız karde i. Tanınmayacak denli. Birden aklına evin bir kö esine çekilmi ya lı annesi geldi. Nasıl anlatacaktı ona?

Tökezlener ek dı arı çıkıp kapıyı arkasından kapadı. Dar sokakta hiç kimse yoktu. Gözlerindeki ya ları silip yürümeye ba ladı.

\*\*

12

Pazartesi sabahı saat yedide posta memuru Boris'in dili çözüldü. Kazantsev on dört saat süren sor gu sırasında yalnızca iki kez ayrıldı , kısa sürelerle uyumu tu.

Ardı arkası kesilmeyen sorular sonunda ne bir tehdit, ne de bir kar ılık vaati olmadan, Boris masanın üzerine yı ılmı , **Do pobachenya'nın** gizlendi i yeri açıklamı tı.

Odadan çıktıklarında Puchkov yorgun ve kork

mu görünüyordu. «Sence bombaları var mıdır?»

Kazantsev gözlerini ovu turdu. «Evet, ellerinde bir bir şey oldu undan eminim.»

«O zaman hiç ürkütmememiz gerekir.»

«Gidip bakması için birini gönderece im. Yalnızca deponun çıkı yerini ve çevresini kolaçan etsin diye.»

«yi olur. Adamlarına söyle, kendilerini göstermesinler.»

Elemeleri ikinci grupta koacak olan Winston Ochengwe sabah altıda uyanmış, yata ında sırtüstü yatıyordu. Karısı ve çocuğunun düleri artık tribündeki izleyiciler kadar uzaktaydı. O sabah, yatakta düündü ü sırada, artık ne ölü ne de diriydiler... Ochengwe'nin dı ında bir yerde kalmı lardı. u anda buna üzülecek zamanı da yoktu. lerde yine gözlerinin önüne geleceklerdi tabii, bir an bile ayrılmaksızın. Ama imdi, her türlü acıya, üzüntüye, korkuya ve yalnızlık a kar ı uyu turulmuş gibiydi.

Ba ını kaldırıp Lydall'ın yata ına baktı. Hiç buru mamı yastı ına bakılırsa Lyddll sakın bir gece geçirmişe benzerdi. Ochengwe güldü. Lydall'ı da o gün yarı aca ı rakipleri kadar uzakta görüyordu. Artık her şey gerekti i yerini buluyor, gerekti i önemi alıyordu. Ochengwe hazırды.

\*\*

François Diderot Olimpiyat Köyü bitmişindeki parkta koarken kendini kandırıyor hissediyordu. Yasaklanmış bir oyuncakla gizli gizli oynarken anne

sinin ya da babasının yakla an ayak seslerini duy-  
mu gibi. Birazdan tokadı yiyecek, odanın ı ı ı sön-  
dürülüp oyunca ı elinden alınacak.

A açların arasında asık yüzle ko an mavi e of-  
manlı adam. François Diderot sabah gazetelerim ve  
kendisini yarı tan alıkoyabilecek toplantıyla ilgili ha-  
beri deh et içinde bekliyordu.

\*\*\*

Gutierrez kötü bir gece geçirmi ti. Uyuyamama  
sının nedenini ne rena'da, ne de turist kılı nda sü-  
rekli olarak onları gözetleyen adamlarda buluyordu.  
Her ikisi de tehdit ediniyordu, ayırım gözetilmeden. O  
halde ne yapmalıydı? Sinirlerini bo altmak. Yarı ta  
ko up fazla gelen sinir yüklü enerjisini atmak.

CIA'ciler kafaya gelmiyorlardı; ba ka numaraları  
oldu undan Moskova'da uslu duracaklardı. «Kız izle-  
niyor,» demi lerd. «Bizden yardım bekleme, evlat.»

Gutierrez'in aklına bir ey geldi. Greenberg ve  
gazetesi... Karen Gunston ve televizyonu. Bir daha  
onunla röportaj yaptıklarında, —belki o gün yarı tan  
sonra olurdu— konuyu açıklardı. Yüz milyon insan  
rena'nın durumunu ö renirdi. Herkes Romeo Juiet  
öykülerine bayılırdı. Gutierrez de onlara verecekti bu-  
nu.

Peki, kızı çıkardıktan sonra ne yapacaktı? Bunu  
dü ünmemek istemedi, duygularına kulak vermedi. Kız  
nasıl olsa tam anlamıyla ona ba lıydı.

Bir an önce yarı a girmek istiyordu.

Odanın lo ı ı nda kendi kendine güldü. Fazla  
sıcak bir gün olmayacaktı. Bu onun yarı ıydı. Kaza-  
nacaktı.

\*\*

\*





Federenko geçmek bilmeyen uykusuz gece boyunca yalnızca Zenu ka'yı dü ündü. Gün do duktan sonraysa Sokolniki Parkında uzun bir yürüyü e çıktı. Önemli olan yalnız Zenu ka'ydı; e er kendini buna inandırabilirce Shubin'le çocukların, Moskova ve Zenu ka için ne büyük bir tehlike oldu unu unutabilirdi. Yapması gereken tek ey, kız karde inin bulundu u yeri polisten gizlemektir. Zenu ko bir cinayete ortak olmu tu, imdi korunması gerekiyordu.

Federenko kararsızlıktan kurtulunca biraz rahatlar gibi oldu. Islak çimenler üzerinde hafif hafif ko arken kendisini daha rahat, neredeyse yenilenmi gibi hissediyordu.

rvine oda arkada larını uyandırmadan odanın ı çini voltalarken bacaklarında büyük bir bitkinlik hissediyordu. çinde istek de kalmamı tı.

Biraz kendine gelince kantine gidip bir eyler yemeye çalı acaktı. Sonra do yine odasına çekilir, Le nirt Stadyumuna gidinceye dek orada kalırdı.

Oda arkada larından biri, yarı ması bir gün önce biten bir kürekçi yata ında biraz kıpırdanır gibi oldu. rvine hemen voltasını kesip banyoya girdi. Yataktan yeni kalkmı izlenimini vermek için gürültüyle yıkan-  
dı.

Kirov Soka ındaki depo. KGB gözcüleri otomobili yetmi , seksen metre ötede bir yerde park ettiler. Sürücü bir sigara yakarken, di er görevli a a ı indi ve gezinti yapıyor gibi görünmeye çalı arak deponun

kapısına do ru yürümeye ba ladı.

Tehlike yoktu. Sıvaları dökülmü yapılar, yakın sokaklardan gelen trafik gürültüsü, pırıl pırıl bir gökyüzü. Birikmi çöplere ve köpek pisli i kokusuna karın yine de temiz bir hava. KGB görevlisi o gün oyunlara bileti olmadı ı için kendini ansılı hissetti. Temen Kazantsev nasıl olsa bütün gün onlara gözcülük ettirecekti.

O sırada deponun kapısı açıldı. Görevii öyle aırmı tı ki, elinde olmadan hemen savunma duru una geçip eli belindeki tabancasına gitti. Kapıdan çocuk denecek ya ta bir genç çıkmı tı; elleri bo , kapının önünden süt i esi alacak gibi tela sızdı. Birden KGB görevlisini gördü, a zı yava yava açıldı ve eli hemen az önce bıraktı ı kapı kulpuna gitti.

«Dur orda!» Görevli bu durumla hiç uyu mayan, alı kanlıklarına dayanan bir hareket yaparak her eyi altüst etti ini anlamı tı. Oysa hiç belli etmeden yürümesine devam etmeliydi. Tabancasını da çoktan çıkarmı tı. «Sakin kıpırdama!» Bacaklarını iki yana açmı , tabancasını ni an alır gibi do rultmu tu. Çocuk ne yapacağını bilemeden geri geri yürürken iki silah sesi duyuldu. Bunlardan biri Shubin'in atı ıyla vurulan KGB görevlisinin tabancasından çıkmı , beton zemine saplanmı tı.

Ferenc a kınlık içinde kendini yere attı. Shubin yerde hareketsiz yatan adama iki kez daha ate ettikten sonra e ilip Ferenc'i yerden kaldırdı ve içeri çekti.

«Çabuç, çabuk gir içeri! Orada park etmi bir a raba var. çinde de poposu tutu an bir ba ka KGB'li.»

Otomobildeki görevli ilk a kınlı ı geçince hemen a a ı indi. Ölü yatan arkada ına do ru iki üç a dım attıktan sonra vazgeçip *durumu rapor* etmeye ka

rar verdi. Depo kapısı kapanır kapanmaz hemen o tomobile dönerek mikrofonu aldı ve verici düğmesine bastı. Sesi kısıldı, soluk solu aydı.

«Gözcü otomobili Yedi Dört Alfa... Arkadaşımı vurdular. Kirov Sokağındaki depodayız. Kazantsev'e söyleyin, teröristler eyleme başladı!»

\*\*\*

Deponun arkasında küçük, toz içinde, pis kokulu bir avlu vardı. Kirov Sokağına bakan birkaç dükkanın açık helalar yaptırmış olduğu bu avluda depolar, bu kutularını ve sandıklarını saklıyorlardı. Deponun üst katında camları kırık bir pencereden Shubin, Zenaída ve Yakov avludaki helayı kullanmak için kasap dükkanından çıkan bir adamı izlediler.

Shubin gülümseyerek üst galerinin ucuna kadar yürüdü. Çocukların tümü ona bakıyorlardı. Kapanmış kısımları tılar. Dışarı çıktıkları anda gözcü otomobili peşlerine takılırdı. Daha ölmüş siren seslerini duyar gibi oldu.

Yeniden pencereye döndü. «O herifi buraya getirin. Çıktıkları kasap dükkanında bulunanları da. Bu saatte tüm personel orada olmalı.» Saatine bakarak başını salladı. «Bize rehine gerek. Buradan çıkmak için takas ederiz.»

Zenaída uzun bir süredir yüzünü inceliyordu. Shubin en küçük bir korku ya da kuşku göstermemeliydi. Zenaída tüm dikkatiyle böyle bir belirti arıyordu. Sonunda kız aradığını bulamayacağına inanıp başıyla Shubin'i onayladı.

«Yanınıza Ferenc'i de alın. Çabuk olun.»

Çocuklar giderken Shubin arkalarından baktı. Re-

hine olmak en kolay i ti. Kim olsa yapabilirdi bunu. Üstelik çok da j e yorardı. Elindeki bir akıl hastası ya da sıradan bir temizlikçi kadın bile olsa bir polis memuruyla ya da ba ka bir memurla takas edebilirdin. Takas ede ede sonunda Brejnev'i bile bulabilirdin.

Polisin gelmesi mutlaka kaza olmalıydı. Federen ko onları ele verip kız karde inin hayatını tehlikeye atmazdı; ama bu kaza Shubin'in çok i ine yarayabilirdi. Çocuklardan ayrılıp maskesini çıkarmak zamanı gelmek üzereydi.

Bir silah sesi ve ardından siren sesleri duydu. Sonra beyaz i önlükleriyle üç adam ve iki kadın dükkânın arka kapısından çıkmaya ba ladı. Adamlardan birinin kolu kıpkırmızı olmu , omzundan sarkıyordu. Zenaida ve Yakov arkalarından iteliyorlar, emirler ya dırıyorlardı. Güveni yerine gelen Ferenc dayılan maya ba lamı tı. Helanın kapısını bir tekmeyle açarak ba ırdı. çinden fena halde korkmu bir adam çıktı.

Rehinelerin varlı ını hissedince Shubin rahatladı. Takas için altı tane rehinesi vardı. Kendi çığı nı satın almak için.

Siren sesleri iyice yakla mı tı. Shubin yolun iki çığı nın da tutulmu oldu unu anladı.

\*\*

«Bir eyler yemen gerek, kızım.» Gutierrez kendi kahvaltısını yerken kar ısında ekmek kırıntılarını didikleyen rena'ya bakıyordu.

Köyün yemekhanesi tıklım tıklımdı. Yarı maları biten ya da herhangi bir perhiz gerektirmeyen dalların sporcuları sanki bir daha hiçbir ey yemeye ceklermi gibi ne bulurlarsa mideye indiriyorlardı. Özellikle Afrikalılar her zaman oldu u gibi burada

do yemekten patlayacak duruma geliyorlardı. Oc hengwe biie hafif bir gülümsemeye kilo aldı nı kabul ediyordu.

Gutierrez'in gözü, elinde bir tepsiyle da lar gibi yemek ta ıyan bir Rus haltercisine takıldı. rena'ya da göstermek istedi ama kızın bunu e lenceli bulmayaca nı biliyordu. reno'nın somurtup oturması Gutierrez'i sinirlendirmeye ba lamı tı. Ama kendisi için de ildi. O ö leden sonra reno'nın yüksek atlama finali vardı ve kız bu durumuyla hiç de hazır sayılmazdı. Artık konu arak onu havaya sokmak için de zaman yoktu. Ama Gutierrez güne çok iyi ba lamı , kendi yarı ına dek de bunu sürdürmek niyetindeydi.

«Hadi, tatlım, bırak artık u ekmekle oynamayı,» diye çıkı tı Gutierrez. Sonra do uzanıp reno'nın elini tuttu. Bir an için ona â ık oldu unu hissetti, hiç alıık olmadı ı bir sıcaklık duydu. Ama hemen kendini frenleyip yarı ı dü ündü. Duygularını daha sonra salıverirdi.

rena'nın gözleri dolmu tu. «Martin...»

Gutierrez'in aklına bir yol geldi. «Bak, bu ö leden sonra iyi bir atlayı yapman gerek. Grachikov'a nanik yapman için. O alçak i in ba ından beri seni baltalamaya çalı yordu. Sen de ona böyle kar ılık verirsin. Yüzüne tükürüp kası ına tekme atmı olursun.» reno ona inanmak ister gibi bakıyordu. «Söz veriyorum. Bu ö leden sonra plan yapmaya ba lıyoruz. Hep birlikte olaca ız.»

rena gözya larını bastırdı. Artık ekmek kırıntılarıyla oynamıyordu.

\*\*

«Üzgünüm fakat bu sporcuyla ö leden sonra girece i yarı tan çekmek zorundayız.» Fransız Ulusal Olimpiyat ve Spor Komitesi Ba kanı söylemi ti bu

sözleri. Oylama falan olmayacaktı, çünkü elde tartışılmaz kanıtlar vardı. Ele geçirilen fotokopiler François Diderot'nun Dumas Ouenelle ile sözleşme imzaladığına hiç kuşku bırakmıyordu. Toplantı sürdüğü sırada takım yöneticileri, Diderot'nun antrenörü ve Diderot bitiş odada bekliyorlardı. Kararı final sonrasında erteleme konusunda tartışılmı fakat başkan bunu da kabul etmemiştir.

«Eğer yarışı kazanırsa madalyayı geri alabilirler. Ne komitemizi, ne de Fransa'yı böyle küçük düşürücü bir duruma sokamayız. Diderot'yu içeri çağırın. Yarışmanın başlamasına daha birkaç saat var, durumu hemen bildirelim kendisine. Baylar, karar verdiğimiz gibi, Diderot Fransız takımından çıkarılıp en kısa zamanda ülkeye gönderilecektir.»

Odadan dışarı çıktı. Zaman, hatta binadan çıktığında artık gözyaşlarını bırakabilirdi. İçinde bayağı iyi tutmuştu kendini: Yüzü gergin, gözünü kırpmadan, bildiriye hafifçe baktı ve erek kabullenmiş, sonra da dönüp odadan çıkmıştı. Ama şimdi tamamıyla artık. Parkta bir ağacın altında otururken onu görebilecek kimse yoktu. Zaten olsa bile umursayacak durumda değildi.

Bir süre sonra başını kaldırıncı Loiro't'nun tepesinde dikildiğini farketti. Gözlerini silecek gibi oldu ama Loiro't'ya belli etmek istemiyordu.

«Her şey bitti demek, öyle mi, François?» Diderot adamın yüzüne bakmadı. «Böyle bitti için çok üzgünüm. Üzgün de üzgün. Ama...»

Diderot artık Dumas, Ouenelle ile tüm ilikilerin koptuğunu biliyordu. Ama Loiro't bunu söylemekten zevk mi alıyordu ne?

«Kes sesini,» dedi Loiro't'ya.

«François, çok sarsılmı olmalısın...»

Diderot yüzünü döndü adama. « irketinizde çalı an bir domuz gazetelere bildirmi , Loiro't, para kar ılı nda. Bütün bu i bok yı nı gibi zaten. Anlıyorsun, de il mi? Mallarınızı reklam edeyim diye bana para veriyorsunuz, ben de açgözlü oldu um için alıyorum, sonra da bir ba ka açgözlü pezevenk çıkıyor, beni satıyor. imdi sen de gelmi bana sözle menin feshedildi ini söylüyorsun. Züppe herif!» çinden Loiro't'ya vurmak geldi. «Ama benim suçum. Biliyorum. Kimseye sözüm yok. Lanet olsun tümüne. Bütün bu Olimpiyat denen saçmalı a.»

Loiro't'nun kar ılık vermesine olanak bırakmadan Diderot yerinden kalktı ve gitti, Lorio't'nun da zaten pek aldırđı ı yoktu. Dumas Ouenelle yönetim kuruluna Diderot yerine iki ki i önermi ti. Barseaux adında bir kızla Philipe Modraine adında bir ba ka genç. Fransa'nın giderek ünlenen tenis yıldızlarıydı. Loiro't onlarla yapılacak reklam kampanyalarını düşünmeye ba ladı.

\*\*\*

Soka ın iki çıkı ı da tutulmu , engellerle çevrilmi , Kirov Soka ında ne kadar dükkân ve depo varsa hepsi kapatılmı tı. Polisler ku kulu gördükleri kimseleri hemen durdurmak için hazır bekliyordı.

Depo ve çevresi, içinde KGB ve Do pobachenya adlı örgütü barındıran kızgın bir küçük ada oluvermi ti. Keskin ni ancılar çevre binaların üst katlarına ve deponun çıkı kapısını görecek yerlere yerle tirilmi lardı.

Deponun ön avluya bakan yüzünde pencere ya da kapısı yoktu. Kazantsev ve Puchkov karargâhlarını burada, arkası kapalı bir kamyonun içinde kurmuş lardı.

Puchkov sigara içiyordu. Kazantsev onu biraz daha sakinle mi gördü. KGB'nin anti terörist birliği ba kanı olarak tüm kar ı önlemlerden o sorumluydu fakat bir yıldan beri tüm i leri ba yardımcısı olan Kazantsev yürütüyordu. Bunu her ikisi de biliyordu, ama aralarında dü manlık yoktu. Anti terörist birliği 'her olası a kar ı' kurulumu bir bölümdü. Kimse nin uykusu kaçmasın diye. Olanakları çok sınırlı ve ço u deneyimsiz gençlerden olu an bu birli i büyütme demek teröristlerin varlı nı kabul etmek olacandan bu i e kimse yana mamı tı.

u anda da üst düzeydeki yetkililer Kirov Sokakındaki olayların ve olabileceklerin üstüne bir hasır örtmü ler, unutmaya çalı yıyorlardı. Teröristlerin elinde pekâlâ bir FAE bombası olabilece ini kabul edemiyorlardı; zaten ço u FAE bombası nedir onu bile bilmezdi.

Donetsk'ten hiçbir haber çıkmamı tı: Hiç ama hiçbir ey. Eksik olan tek bir ey yoktu!

Puchkov, «Her yandan ku attık,» dedi. «Kirli i ier ubesinin ödünç verdi i ni ancıları da her türlü çıkı noktasına yerle tirdik.» Puchkov belli belirsiz gülümsedi. «Tam kapana kısıldılar. Onlar da farkındadırlar herhalde. Ne yaparlar imdi? Megafonla yaptı mız ça rılara da kulak vermediler.»

Kazantsev gömle inin kollarını sıvadı. «Çıkıp gitmek isteyecekler. Ba ka bir ey isteyeceklerini sanmam.»

Puchkov bir ka nı kaldırdı. «Oleg, senin içini kemiren bir ey mi var? Gözle görünenin dı nda, demek istiyorum.»

Kazantsev portatif koltu unun arkasına yaslandı. «Üst düzeydekiler bunun son oyun mu olmasını istiyorlar?» Puchkov ba nı sallayarak do ruladı. «Sandı m gibi. Ben de neden kirli i ler ubesi ni ancılarını ödünç vermek için o denli hevesliydim, di yordum. Çocukları temizleyip halının altına, süpüre



çekler. Öyle duru malarla, hapfs cezalarıyla falan kimseyi u ra tırmamak için. Temizle gitsin.»

«Bırak imdi ahlak yönünü—»

«İgisi yok, Sergeï. Yalnızca... yalnızca anlamadıkları için kızıyorum. Bir türlü görmek istemiyorlar i in içyüzünü. çerde bir FAE bombası oldu unu biliyoruz, yalnızca nasıl elde ettiklerinden haberimiz yok. E er o çocuklarla birlikte bomba da havaya u çarsa, kimsenin bir ey saklayacak hali kaimaz.»

«Peki, sence ne yapmamız gerekir?»

«Zayıf noktalarından ilemek.»

«O da?»

«Buradan çıkıp gitmelerinin gereklili i. Gerek dosyasından, gerekse Federenko'yla yaptı m konu -malardan anladı m kadarıyla, Shubin u anda ona sa ladı mızdan çok daha büyük bir izleyici toplulu - u istiyor. O nedenle mutlaka buradan çıkması gerek.»

«Ya rehineler?»

«Gerekirse...» Kazantsev ba parma ıyla bo a - zını keser gibi yaptı.

«Hadi canım! Peki o zaman Özel Soru turmalar ubesine nasıl hesap veririz?»

«Pekâlâ, o zaman yapabilece imiz hiçbir ey yok.»

Genç yardımcılarında Kolya kamyonun içine ba ını uzatarak, «Efendim... konu mak istiyorlar,» dedi.

«Sonunda isteklerini mi bildirecekler?» diye sor - du Puchkov.

«Kimbiir. Hadi gidip bakalım.»

\*\*\*

Saat iki on be . Lenin Stadyumunu dolduran yüz bin ki i az önce kadınlar 110 m. engelli elemeler - ini izlemi , imdi kadınlar yüksek atlama finalinin

ba lamasını bekliyorlardı. Yine az sonra ba layacak olan erkekler engel yarı masından önce çekiç atma- da Rus, Do u Alman ve Romen sporcuların çeki me- sini izliyorlardı.

Atlama sırası rena'ya geliyordu. Sinirlerine bir ey olmu tu. Yo da yalnızca zihnindeydi. İlk dört kız ilk atlayı ta çitayı a mı lardı fakat be inci olarak atlayan Kanadalının topu u takılarak çitayı devir- mi ti. Bu küçük olay rena'nın yüzüne çarpımı so uk su gibi gelmi ti. Bir anda dü en çitanın gü- rültüsü ve çekiç atan Rus sporcusuna ya an alkı sesleri dikkatini bilemi ti.

Aya a kalktı, e ofmanını çıkarıp ba lama çizgi- sine do ru yürüdü. Gutierrez'in onca u ra ıp da ya- pamadı ını rena kendi kendine yapmı , içindeki u iuslararası yarı çılara özgü bencil hırsı yüzeye çıkar- mı tı.

Çita bir seksen dörtteydi. On iki yıl önce Meksi- ka'da bu yüksekli i a mak Altın Madalya kazanmak demektir. rena çitaya do ru ko tu.

Dü tükten sonra ba ını çevirip çitaya baktı. Ye- rinde duruyordu. Kollarını havaya kaldırdı, kulakları Polonyalı izleyicilerin sevinç seslerine gitti. Atlayı bittikten sonra biraz olsun milliyetçili e yer verebi- lirdi. Dudakları geni bir gülüçle yayıldı.

Otobüsten inerken tümü de sanki parlak, ala- calı bulacalı giysiler giymi gibi sıkılganlık içindeydi. Hemen duru ları de i mi , ba lar havada, poz atmaya ba lamı lardı. Stadyum biti i indeki ısınma pistini dolduran kalabalık belki en çok Gutierrez'e yarıyordu. Ama hiçbiri de orada bekle en izleyicile- re kar ı üstünlükten ba ka bir ey duymuyordu. Ar- tık gerek antrenörler, gerekse yöneticiler de onlar için izleyicilerden farklı de ildi.

Saat üç.

Ochengwe ikinci eleme grubunda ko aca ı ya- rı için küçük adımlarla ko uyor, yava yava ısını

yordu. Irvine kollarını çırparak bacaklarını geriyor, Lydall hiçbir anlam ta imayan bir yüzle antrenörü Harry'e bir eyler anlatıyordu. Gutierrez'in yüzünde gülen bir maske tüm yapmacıklı ına kar ın hiç de i meden duruyordu. Holmrath sakin, Jorgensen heyecanlıydı. kinci grupta ko acak olan Federenko pisti çevreleyen korkulu a dayanmı , duvar gibi bir yüzle Rus izleyicilerin önünde ko an Tretsov'u gözlüyordu.

Diderot otobüste kalmı tı, oturdu u yerde artık yalnızca bir izleyiciydi.

\*\*\*

Kazantsev tıpkı bir güre çi gibi gözleriyle Shubin'i tarttı. Kendinden en az bir on be santim daha kısaydı fakat kar ıla tı ı insanların ço u kendisinden kısa oldu u için Kazantsev bunun üzerinde durmadı. Kemikleri ince, deler gibi bakan gözlerini daha da etkili yapan siyah sakal ve kırmızı bir a ız. Shubin'in yanında duran kız, Serebryany Bor Parkında gördü ü bikiniliydi. Elindeki Polonya yapısı PM 63 yarı otomatik silahla bütün di ili i uçup gitmi ti, Eyleminin bu sınıra varmasından oldukça ho nut görünüyordu.

Di erleriye silahlarını kasaplara do rultmu lardı.

Kazantsev nedense rehinelere kar ı bir yakınlık duyamamı tı. Onların da kendisini dü man gibi gördüklerinden emindi, çünkü teröristlerin güvenli ini kendi güvenlikleriyle özde görmeye ba lamı olmalıydılar.

Evet, diye karar verdi Kazantsev, nasıl körü körüne hevesli oldu una bakılırsa bu kız ölümüne dalmı tı bu i e, sonuna dek de giderdi. Ama Shubin öyle miydi? Kazantsev olmadı ndan emindi. Öyle bir görünü ü vardı ki, sanki Kazantsev'e baktı ı zaman,

onun arkasında çok net çizgilerle belirlemi oldu u oir gelecek görür gibiydi.

Fakat Kazantsev hâlâ ellerinde bir bomba olup olmadı ına karar verememi ti.

Oldukça uzun bir süre konu maksızın geçtikten sonra, «Ne istiyorsun, Shubin?» diye sordu Kazantsev.

«Yıyecek ve içecek bir ey.» Shubin otomatik tabancasını kavu turdu u koluna dayadı ve güldü. «Tabii ilaçlanmadan.»

«Bu kadar çabuk ilaç bulamayaca ımızı sen de biliyorsun.»

«Belki. Ama tabii, önce kasaplara verece iz. Yıyecekleri bir an önce istiyoruz.» Shubin'in sırtması kesilmemi ti. Yoksa bu güveni bir ey mi gösteriyordu?

«Ko ullarını ne zaman konu maya ba layacamız?»

«Ne ko ullarını?»

«Rehineleri salivermeniz için.»

«Buradan serbestçe çıkıp gitmemizi demek istiyorsun?»

Kazantsev a ır a ır kollarını salladı ve öyle bir geri dönüp adamlarına baktı. Tümü de donmu gibi hareketsiz bekliyordu.

«Aklımdayken, sana bir haber vereyim. Üstlerim burada olup bitenleri u kadarcık önemsemiyorlar. Bir iki tane kasabın ya amı dı ında, tehdit edecek hiçbir eyin olmadı ına inanıyorlar. Kaldırımdan köpek pisli i temizler gibi temizlenmenizi istediler.» Kazantsev kendisini savunur gibi avuçlarını gösterdi. «Benim kararım de il bu. Yalnızca ne kadar pazarlık konusu oldu unu bilesin dedim. ki adamımı öldürdü ünü biliyorlar ama önemli ya da tehlikeli oldu unu sanmıyorlar. te bu yüzden oturup bekleyece iz.»

Tepelerinde vızır vızır dolanan helikopterin gürültüsü altında Kazantsev yarattığı etkinin tadını çıkarıyordu. Fakat kız Shubin'in tepkisini çok yetersiz buluyor gibiydi. Belki de bir an önce çatı malasın istiyordu. Çok tehlikeliydi. Önce onu haklamaları için ni anılara söylese iyi olacaktı.

Shubin, «Demek ki altı tane rehine yeterli değil sizin için,» dedi. «Nasıl olsa bizi ezip geçeceksiniz.» Kazantsev başını sallayıp doğruladı. «O halde neden yapmıyorsunuz, hı?» Shubin yine sırıttı. «Yok, tepedeki osurukların bizi önemli görmediklerine inanıyorum. Ama Moskova'da önce yabancı varken bizim oradan oraya koşup silah atmamızı doğru bulmuyorlar. Böyle bir şey hiç de politik olmaz. Bu yüzden bizi burada tutmak zorundasınız. Başka bir şeyi göze alamazsınız.»

Kazantsev zaten başka bir karılıklı beklemiyordu. Her şey belliydi.

«Bomba nerede, Shubin?»

«Ne bombası?»

«Ne bombası oldu onu biliyorsun, FAE bombası. Yoksa açıklamamı mı istiyorsun?»

«Anlıyorum, köylü de ilim, mühendisim ben.»

«Elinde bu bombadan oldu onu biliyorum, Shubin. Nasıl edindiğini bilmiyorum ama var. Ancak onu buradan çıkaramayacaksın. En az hasar verebileceğin yer de burası zaten. Düğün bir. Yalnızca kendinizi ve birkaç adamımı kurban etmiş olursunuz, o kadar.»

Kazantsev sözünü bitirir bitirmez arkasını döndü ve yürümeye başladı. Shubin'e ne denli yalnız ve umutsuz durumda olduğunu yeterince açıklamıyordu.

Shubin, «Yıyecek, içecek göndermeyi unutmayın,» diye seslendi ve hemen depoya girip kapıyı kapadı.

Elemeler için dört grup ko acaktı. Her grubun birinci ve ikincisi otomatik olarak finale kalacak, di-  
er altı ki iyse en iyi dereceleri yapanlardan olu a-  
caktı. O mevsim yaptı ı derecelere bakılırsa, Lydall,  
Gutierrez'in favori oldu u grupta ölümüne bir yarı  
çıkarmak zorundaydı.

Allardyce dürbünüyle ko ucuların soyunup ısın-  
malarını izledi. Gutierrez'in gözü yüksek atlama ya-  
rında, rena'daydı. Lydall bembeyaz .yüzeyle epey  
kararlı görünüyordu. Allardyce'in gördü ü kadarıyla  
finale kalması gerekirdi.

Bu grupta herkesin gözü Gutierrez'in üzerinde  
olacaktı. Greenberg sanki kendisi yarı acakmı gibi  
bekliyordu. Allardyce dürbününü bir süre daha pist  
üzerinde gezdirdikten sonra izleyici kalabalı nı ta-  
ramaya ba ladı. Sonunda Leonov'la birlikte oturan  
Anna'yı buldu. Anna'yla konu ması gerekiyordu fak-  
kat bir türlü gözü kesmemi ti. Artık onun yerini Ha-  
rekât Ajanı alacaktı. Bunu açıklamaktan hem korku-  
yor, hem de duydu u büyük rahatlama için biraz  
suçluluk duyuyordu. Pe ine adam takılması CIA'yi  
rahatsız etmi , ba ka bir plan yapmalarına yol aç-  
mı tı. Bugünden sonra Allardyce'in rolü bitiyordu.

Tabanca sesiyle birlikte yarı ba ladı. Her za-  
man oldu u gibi yarı çılar kavise birinci kulvarda  
girmek için atak yaptılar. Siyahlar önde, Avrupalılar  
geride kalmı tı. Greenberg de artık dürbünle izliyor-  
du. Tabii yalnızca Gutierrez'i, diye dü ündü Allard-  
yce.

Bu çocuk havada yüzer gibi ko uyordu do rusu,  
tıpkı Viren ve öbür Finliler gibi, sanki yerçekiminden  
hiç etkilenmiyormu casına. Do rusu iyi bir ko ucu  
için ne gerekiyorsa Gutierrez'de vardı.

Son sıralarda ko an Lydall'a baktı. Kamburu çık-  
mı , sıska fakat kararlı ve çetin ceviz görünüyordu.  
Lydall'a bakan, hiç yarı kazanabilece ini dü üne-  
mezdi. Allardyce, biraz da Greenberg'den özenerek

kendini Lydall ile özde le tirip duygularına azıcık da milliyetçili ini kattı. Ama ngilizlerin bir numaralı ba ka bir grupta ko uyordu.

O zaman, bu milliyetçilik falan de il, yalnızca Peter Brian Lydall için duyulan bir heyecandı, Gre enberg'e dönüp sordu. «yi bir derece olur mu?»

«Hayır. Di erleri çok zayıf kalıyor. Senin adamınla benimki hiç zorlanmayacaklar.»

Hiç de öyle de ildi. Be inci tur ko uldu u sırada Lydall yar ın temposundan rahatsız olmu tu. İlk be tur boyunca grubun en sonunda ko makta sakınca görmemi ti fakat otuz metre önündeki Afrikalılar en önde ko uyor olmamak için çabalıyorlar, dolayısıyla tempoyu büyük ölçüde dü ürüyorlardı. En yava ko ulan eleme grubu bu olacak gibiydi. Finale kalması için Lydall'ın ya kazanması ya da ikinci gelmesi gerekiyordu.

Lydall kendine kızılıyordu. Tüm amacı, yar ı u zun süre geride ko tuktan sonra hızlı bir fini yapmak, bu arada elinden geldi ince stilini ve takti ini belli etmemekti. Ama artık bunu yapamazdı; tüm kozlarını imdiden ortaya dökmek zorundaydı.

Bu tempoda ko an bir gruptan ancak iki ki i ka lardı finale; ta çatlasa belki bir üçüncü, ama ba ka olmazdı. Lydall atak yapıp Gutierrez'i geçti.

Son tura girildi inde önünde yalnızca Kenyalı vardı. ki yüz elli metre kaldı ında Gutierrez de ata a kalkmı , Güney Amerikalıyı geçmek için u ra ı yordu. Kenyalıya yeti mek için Lydall bir atak daha yaptı.

Kavise geldiklerinde Lydall birden Gutierrez'le omuz omuz ko tu unu farkettti. Kenyalı hâlâ üç metre önündeydi. Gutierrez yanından kayar gibi geçti. Kenyalı bunu farketmesine kar ın hızını arttıramı

yordu. İlk ikiye girmeme korkusuyla Lydall'ın bacakları buz kesmiş, midesi yerinden fırlayacak gibi olmuştu.

Geri düzlükte Kenyalıyı yakaladı, fakat geçemedi. Gutierrez üç metre öne geçmişti, bu arayı koruyordu. Artık onu kovalamanın anlamı yoktu. Geçilmesi gereken yalnızca Kenyalı vardı.

Elli metre kala Lydall Kenyalıyı santim santim geçmeye başladı. Bunu farkedenden kalabalıktan beeni gösteren bir ulti kopmuştu.

Bitiş. Gutierrez kolları havada ipi görsülerken Lydall onun iki metre gerisinde, üçüncü gelen Kenyalının iki metre önündeydi. Derece oldukça düktü.

Gutierrez küçük adımlarla soğumaya çalışırken Lydall ona yetişti. «Salak herif,» dedi dilinin arasından soluyarak. «Az kalsın ikimizi de mahvediyordun!»

Gutierrez omuz silkti. Yaptığı, planının bir parçası olduğu için ona yetiyordu.

\*\*\*

Herkesin dikkati Federenko'yla Ochengwe'nin koşacağı ikinci eleme üzerindeyken Allardyce, Anna'nın yalnız oturduğunu gördü. Dürbünüyle en yakın çıkışı kapısına baktı, fakat Leonov ortalıkta görünmüyordu. İmdi hemen konuşması gerekiyordu Anna'yla.

Greenberg de Gutierrez'le konuşmak için basın locasından ayrılmıştı. Allardyce yerinden kalkıp beton merdivenleri inmeye başladı.

Anna sanki onun gelişini hissetmiş gibi başını çevirip baktı, ama yalnızca hafif bir baş hareketiyle gördüğünü belli edip yanında yer açmak için kımıldandı. Bir kez bile dönüp bakmamış olması ve hiç renk vermemesi Allardyce'i çok kızdırtmıştı.



Yanına oturur oturmaz Anna, «Gennadi'yi ofisinden aradılar,» dedi. «Yarı ları kaçırdı ina çok ü züldü.» Gulumsuyordu. Anna'nın bu denli tela sız ve güvenli olu u Allardyce'i de biraz rahatlattı.

«O halde biraz konu acak zamanımız var,»

«Evet.»

Allardyce biraz sokularak, «Dinle, Anna, beni devreden çıkardılar. Bundan böyle Harekât Ajanının kendisinden bilgi alacaksın.»

Anna'nın yüzü kararır gibi oldu, öfkelen di bel liydi. «Neden böyle aptalca oyunlar oynamakta ısrar ediyorlar, David?» Bu soru hem CIA'yi, hem de Allardyce'i suçluyordu.

«Bak, Anna, çok üzgünüm. Kabul etmek istemedim, ama pe ime adam takılması onları çok ürküttü. imdi sana yalnızca nasıl ve nerede olaca nını söyleyece im, gerisini onlar yapacak.»

«Pe ine adam mı takıldı?»

«Evet. Sürekli izliyorlar. Önemli de il, ama du rum bu i te.»

«Gennadi,» dedi Anna yava ça. Ka ları çatıl mı tı, dudakları titrer gibi oldu. O anda patlayan tabanca sesinden ürkü t; 5000 metrenin ikinci elemesi ba lamı tı.

Allardyce, «Ne demek istedin, Gennadi diyerek?» diye üsteledi.

«Bilmiyorum... asıl sorun da bu zaten. Ya eski a kımızın aevlendi inden ku kulanıyor ya da gerç ek durumumuzu seziyor.»

«Tanrım!»

«Öyle.»

«Sana kar ı davranı ı..?»

«Her zamanki gibi. Bana â ik.»

«Seni kandırıyor olabilir mi?»

«Sanmıyorum.» Anna sanki hemen yanıba nda Leonov'u görecekmi gibi çevresine bakındı. O sıra

da yarı çılar tribünün önünden geçtiler. On ikilik turları ko acaklardı.

«O halde bir daha bulu mamamız iyi olacak.»

«Belki de.»

«Soru turmaları nasıl gidiyor?»

«Eskisine oranla daha gev ek...» Sonra birden ne söyledi inin ve bundan nasıl bir sonuç çıkabilece inin farkına vardı ve ekledi. «Ama gizli soru turmalarında bir hızlanma yok.»

«Seni de izliyorlar mı?»

Önde bir kırmızılı atlet, tüm yarı çılar bir renk cümbü ü içinde kavisi döndüler.

«Hayır. Belki Gennadi tek ba ina beni göz altında tutuyor.»

«Yanında çalı anlar izleniyor mu?»

«Kimseden böyle bir ey duymadım... imdilik.»

«Hiç ku ku çekmeden yazlık evine tek ba ina gidebilir misin?»

Anna'nın gözleri a kınlık içinde büyüdü. «Yazlık evimi mi kullanmak istiyorlar, David? Bunlar delirmi , çok tehlikeli...» Artık korktu u iyice belli oluyordu.

«Merak etme, çok dikkat ederler. Buna söz verdiler.»

Anna'nın dudakları kenetlenmi ti. «Pekâlâ, ne zaman?»

«Yarın. Sen ne zaman fırsat bulursan. Orada birisi seni bekleyecek. Yarın gidebilir misin?»

«Gitmek zorundayım.» Donuk donuk güldü. «Hadi, imdi i inin ba ina dön, David. Gennadi her an gelebilir.»

Allardyce kendini birden sahnede gibi hissetti. Tam ayrılırken uygun bir eyler söylemek istiyordu, hatta kolay kolay unutulmayacak bir ey. Ama sonunda yalnızca ba ını sallamakla yetindi.

«Ho çakal, Anna.»

«Ho çakal, David.» Anna hemen yüzünü piste

dönüp yarı ı izlemeye ba ladı. Kalabalık, Arkady Federenko'nun önde ko masından ho nut sesier çı-karıyordu.

Leonov elindeki dürbünle Aliardyce'in yerine gi-di ini izledi. Yanında yardımcısı Georgi vardı. Allardyce basın locasına girmeden önce sıranın son u cunda oturan bir adamla i aretle ince, Leonov he-yecandan solu unu tutup dürbünü bir Anna'ya bir adama çevirdi.

Yarı ın ortasında adam yerinden kalktı ve çık-mak için davrandı.

« te o adam,» dedi Leonov. « imdi Anna'nın yanından geçip çığı kapısına gidiyor.»

«Çektim.»

«Resimde iyice belli olsun. Pe ine dü ün!»

Georgi çığı tünelinin merdivenlerini üçer be er atlarken, Leonov da Allardyce'in Harekât Ajanını ta-nıtlamanın heyecanını ya ıyordu. Ve karnında bir bo luk hissetti, iç organları çekip gitmi lerdı sanki.

Arına Akhmerovna ikili ajanın ta kendisiydi!

Adamları içeri girmi , teröristlere sandviç ve bi-ra ta ırlarken Kazantsev kapı e i inde bekledi. Göz-leri yarı karanlı a alı tıktan sonra çocukların duru-munu de erlendirmek için tüm dikkatiyle bakındı. Yi-yecek getiren adamları psikoloji e itimi görmü o lanlardan seçilmi ti. Tümü de ikide bir sa a sola ba-kınıyor, orada buldukları birkaç dakika içinde ola-bildi ince çok bilgi toplamaya çalı ıyorlardı.

çerdekilerin durumu hiç de fena de ildi. E er kasapları kurtarmaya kalkarlarsa bu i çok uzun sü-rerdi. Kazantsev tüm ilgilerini sandviçleri yemeye vermi olan rehinelere baktı. çinden onlara kar ı hiçbir ey duymuyordu, Shubin'e ne duyuyorsa o ka-dar.

Yıecek da itımı bitip de KGB memurları dı art çıkınca Shubin rahatladı. Kazantsev'in iri gövdesiy le kapıda durması içinde çocuksu bir korku uyandırmı tı.

Merdivenleri tırmanıp deponun üst galerisine çıktı. Sanki aklından geçenleri birisi görecekmı gibi gizli bir kö eye çekildi ve sandviçini yemeye koyuldu. Kız bir süre onu gözetleyip neden böyle yaptı ına bir anlam vermeye çalı tı, ama sonra o da sandviçini yemeye devam etti.

Shubin artık kaçma zamanının geldi ine karar vermi ti. Kaçması ne kadar sürerdi bilmiyordu ama her ey çocukları inandırabilmesine ba lıydı. Ku atmayı yarıp geçmeleri gerekti ine onları inandırmak zorundaydı.

Bu biraz zaman alabilirdi ama tümünü de inandıraca ından ku kusu yoktu: Çocuklar FAE bombasını minibüsün dö emesinde gizli sanıyorlardı; bu kapandan dı arı çıkarmak için her eyi göze alırlardı. Shubin'in yapması gereken ey, ba ka çare yokmu gibi davranmak ve bu duyguyu onlara bula tırabilmektir. Hepsinden akıllı ve onu çok iyi tanıdı ı için özellikle kıza çok dikkat etmeliydi.

E er kız inanırsa, çocuklar da inanırdı. Ve i te o zaman gerçekten Do pobachenya olurdu.

\*\*\*

Be inci tur. Neredeyse yarı ın yarısı. Federenko kendisinden istendi i gibi yapmı , hep önde götürmü tü. Geriden gelen grup onun önde ko masına aldırılmıyordu; kendine a ırı güvendi ini, nasıl olsa tükenece ini sanıyorlardı. Yarı ın derecesi iyi olaca a benzerdi. Görünü de iyiydi do rusu. Rus forması herkesten on be metre önde ko uyor, gerisinden gelen Ugandalıyı, Finlerin ve Yeni Zelandalıların bir numaralarını istemedikleri denli hızlı bir tempoda

ko maya zorluyordu. Federenko tümünü de çetin bir ikilem karısında bırakmı , taktiklerini de i tirmeye zorlamı tı. Elemelerde kimsenin böylesine ısrarla önde ko aca ı beklenmiyordu. Bunu yapmak do rusu maskaralıktı; bu gidi le kendi kendini yakaca ı, bitime üç dört tur kala herkes tarafından geçilece i dü ünölüyordu.

Altıncı tura girildi inde kalabalıktan keyif ve biraz do ku ku anlatan bir u ultu yükseldi. Oysa Federenko'nun ku kusu yoktu. Belki daha sonra ba layabilirdi, bacakları yorulup yerini korumak için zorlanması gerekti i zaman.

Her turu ya altmı iki ya da altmı üç saniyede ko mak için tüm dikkatini verdi inden artık bir gece önce uykusunu kaçırın konular, Zenaida'nın depodaki durumu, Shubin'in kömür gözleriyle sakalı artık aklını kurcalamıyordu.

On birinci tura girdi i zaman Ugandalı altı yedi metre kadar yakla mı tı. Son turu bildiren zil sesinden sonra Federenko hemen ata a kalktı ve arayı on metreye çıkardı.

Vladimir'in utana sıkıla söyledi i son sözleri a nımsıyordu. **Amerikalının çıkardı ı yarı tan sonra** mutlaka **favori** oldu unu **göstermelisin**. Ama imdi kalabalı ın kükremesi için Federenko yalnızca içinden yükselen sesi dinliyordu. te benim i im bu, Zenaida, herkesten iyi becerdi im i .

Son düzlü e girince Federenko nesi var nesi yoksa toplayıp yeni bir ata a kalktı. Ugandalı arkasında kimse görmeyince fazla asılmadı ve Federenko ipi altı metre önde gö üsledi. Yarı ı ba tan sonra önde götürmü tü.

eref turu atarken hâlâ bir yorgunluk duymuyordu. Kolları havada kalabalı ın sevinç gösterisini kabul ederken sırtındaki ulusal formanın bilinci gitmi , yerini ki isel doyum duygusu doldurmu tu.

Derecesi Irvine'in dünya rekorundan iki nokta dört saniye daha kötü, Viren'in Olimpiyat rekorundan on be saniye daha iyiydi.

\* \* \*

Çıta bir dokan be teyken rena ikinci atlayı nı yapmak için Federenko'ya ya an alkı gürültüsünün dinmesini bekliyordu. Bu yükseklik Olimpiyat rekorunun iki santimetre üstündeydi. Önce Kanadalı atlet rekoru kırımı , Romen de onu izlemi ti. rena ilk atlayı nda çıtayı dü ürmü tü. Bir doksan be artık finale kalan sekiz ki i arasında bir sınır çizgisi olacaktı. rena çizgfnin do ru yanına dü mek zorundaydı.

Federenko e ofmanını giyinirken kalabalıktan çıkan gürültü de dinmi ti. rena durdu u yerde bir ileri bir geri sallandıktan sonra ileri atıldı. Yüzlerce kez üzerinde çalı tı ı hareketleri kusursuz yaparak yükseldi ve dü tü ü yerden hemen kalktı.

Çıta yerindeydi. Bir doksan be te.

13

Karen Gunston basın locasına gelip Allardyce'le Greenberg'in arasına oturdu. Allardyce kızın tutumunda cinsel bir zafer kazanımı gibi bir hava sezdi ve pek ho una gitmedi. Karen Gunston artık onu da Greenberg'le bir düzeyde tutuyor gibiydi. Bu arada piste rvine, Jorgensen, Holmrath, bir Do u Alman ve Tanzanyalının oldukça gerisinden yarı ı sürdürüyordu.

Sayıları yüzü bulan Rus gazeteciler Federenko'nun çıkardı ı parlak yarı tan pek ho nuttular. Green berg, Federenko'nun derecesini ö renince a zı açık

kalmı tı. Gutierrez'in derecesinden çok üstündü.

Dört tur kalmasına karın rvine hâlâ gruptan otuz metre gerideydi fakat temposunda hiçbir de iklik yoktu. Bitkin görünüşü üyle acınacak durumdaydı. 10.000 metrenin Altın Madalyasıya çoktan unutulup gitmişti. Yarının temposu ilk elemelerden çok daha hızlıydı fakat korkunç bir tempoda koşulan ikinci elemeler grubu baya çok finalist çıkarırdı. Bu gidişle rvine'den umut yok gibiydi.

Karen Gunston, «Bir şeyler dönüyor,» dedi. Bir budunu iyice Allardyce'e yaslamıştı.

Greenberg, «Senin bulunduğun her yerde bir şeyler döner,» dedi. Allardyce'in tüm dikkati yarın üzerindedeydi. Yalnız ara sıra yanına yine boşalmış olan Anna'ya bakıyordu. Büyük bir beşeniyle. Anna'nın nitelikleri yanında Karen'in boş inmesini çok ucuz buluyordu.

Karen, «Bütün sorun oraya bir kamera ve film ekibi sokabilmekte,» dedi.

«Film mi yapmak istiyorsun?»

«Benjamin, bırak cinlik yapmayı,»

«Peki tatlım, söyle bakalım, anlat Ben Amcana derdini.»

«Bizimkilerden biri söylendi, Kirov Sokasında mı. Ben de gidip baktım. Yol baları tutulmuş, bir sürü polis, kötü kötü bakan tuhaf giysili adamlar var. Engeller kurulmuş. Sözde çökmesi beklenen bir bina varmış.»

«Sen de inanmadın?»

«Bunun gibi olayları çok gördüm. Oradaki adamlar toplum polisiydi, ayaklanma gibi bir şey bastırmak için. Çatıda dürbünlü tüfekler, gaz tabancaları, daha bir yığın şey...»

«Ku atma mı?»

rvine tam önlerinden geçiyordu. Bitime iki tur kala biraz arayı kapatmış gibiydi. Allardyce önde gi

den grubun biti için hızını arttırdı inı tahmin etti. E er Irvine de onlara yeti irse...

Dikkatini daha da yo unla tırdı. Artık Karen Gunston'un konu malarından hiçbir ey anlamıyor, yalnızca sinirli bir ses duyuyordu o kadar.

«Bence öyle.»

«Yani..?»

«Evet, Benjy, o mektupları gönderip Lenin Anıtına bomba koyanlar.»

«Yapma yahu!»

« imdi n'apsak da oraya bir kamera sokabil sek?»

rvine arayı yirmi metreye indirmişti. Yarı n temposu oldukça hızlanmış , belki de ikinci en hızlı eleme olacaktı. rvine belki ucu ucuna finale kalabilirdi.

«Bunu ba ka bilen var mı?»

«Bilmem. Kamera izni almak için belki düzine-lerle ba vuru yapılmıştır.»

«O zaman sen de ba vur.»

Son tur zili çalınca Jorgensen hemen ata a kalktı. Tanzanyalı da birlikte. Holmrath ve Do u Alman kavise gelinceye dek beklemeyi ye lemi lerdı. rvine arayı on sekiz metreye indirdi.

Son düzlü e girildi inde rvine önündekilere santim santim yakla maya ba lamıştı. Onlar da kendi önlerinde bulunan Jorgensen ve Tanzanyalıya yakla ıyorlardı. Biti de bu sırada oldu: Jorgensen, Tanzanyalı, Do u Alman, Holmrath ve rvine. rvine biti çizgisini geçer geçmez bitkinlikten yere yı ıldı. Hemen oksijen maskesi getirdiler, sedyeyle cankurtarana götürdüler.

\*\*\*

Kazantsev karargâh olarak kullandıkları kamyonun içinde psikologları dinlemekten usanmış , dı arı



çıkması. Sıcak ve aydınlık bir akamdı. Bir a a ı bir yukarı volta atarken içinde kapkara bir huzursuzluk vardı. Yorgunluk ya da gerilime benzemiyordu. Kazantsev bunun nedenini anlamı tı: Teröristler ne ba ka bir istekte bulunmu lar, ne bir tehdit, ne de herhangi bir çözüme göstermi tiler.

Artık Shubin'in çok önceden hazırlamı oldu u bir oyunu oynadı ndan korkuyordu. Bu ku atmanın gidi i hiç alı ılmı a benzemiyordu, psikologlar bile bunu kabul etmi lerdı. Teröristlerin davranı biçimi-ne, tepkilerine —ya da tepkisizliklerine— bir türlü akıl erdirememi lerdı.

Çıkı yolu yoktu. Herhalde tutup Kirov Soka ı boyunca tünel kazacak da de ildiler. Shubin deli olmadı na göre ne yapıyordu acaba içerde? Oturup göbe ini mi ka ıyordu?

Kazantsev içindeki sıkıntının tehlikeli bir sınıra vardı nı farketti. Artık biri gelip de içerdeki rehine-leri dü ünmeden saldırın dese, seve seve kabul edecekti.

çerde ne yapıyorlardı acaba?

\*\*\*

Hiç dikkati çekmeden finale kalması için Tretsov son eleme grubuna bırakılmı tı. Bu grupta do al favori Diderot'ydu, ama ko mamı tı. ngilizlerin bir numaralıyla Belçikalının ardından Tretsov üçüncü olarak bitirmi ti. Derecesiyse barajın ancak iki saniye üstündeydi. Yarı bitti inde Tretsov hiç yarı -mamı gibi diriydi.

Tretsov e ofmanını giyip tünele do ru yürürken Gutierrez onu a kın gözlerle izliyordu. Federenko' ya baktı ı zaman onun asık yüzünü görüp daha da a ırdı. Federenko'nun çıkardı ı yarı Gutierrez'i korkutmamı , en çok kendisini zorlayacak herhangi bir rakibi kadar heyecanlandırmı tı. Fakat Tretsov'

un yarısını izledikten sonra epey endi eliydi. Yarı öncesi Tretsov hakkında ne biliyorsa, yarı sonrasında yine o kadar bilgisi vardı.

Hafif adımlarla koarak kadınlar yüksek atama alanına gitti. rena üçüncü durumdaydı. Alana girdiği zaman yetkililerden biri onu çıkarmak istedi fakat Gutierrez adamın yanından geçip gitti, arkasından seslenmesine de kulak asmadı.

Kanadalı kızın kazanması hemen hemen kesinle mi ti. Çıtayı bir doksan dokuz a çıkarmı , dünya rekorunu zorlayaca a benzerdi. Bu arada' Fransız be incili e, Romense dördüncülü e dü mü tü; rena üçüncü durumdayken, talyan yarı çı da Gümü için hazır görünüyordu.

rena oturdu u sıradan kalkıp Gutierrez'in yanına geldi ve elini tuttu.

«Üzgün müsün?» diye sordu Gutierrez, kızın gözlerini görünce.

«Evet, ama salt açgözlü oldu um için. Aslında Bronz da yeter bana, Martin.»

Birlikte talyan kızın bir doksan dokuz a masını izlediler.

«Ben bu yüksekli i geçemem,» dedi rena.

«Geçersin, kız.»

«Yok. Bir doksan sekiz benim için...» Bir an uygun sözcü ü bulamadı ve elini kolunu salladı. «Benim için son sınır. Yapabilece imin en iyisi bu i te. Olimpiyat rekorunun be santim üstü, bir doksan sekiz için madalya kesin diye dü ünürdüm, nitekim öyle de oldu. Ama Altın de il.»

rena son bir kez elini sıktıktan sonra yerine döndü. Gutierrez onun yanında kendisini çocuk gibi hissetmeye ba lamı tı.

rena yerine döner dönmez iki tane yetkili alanı terketmesi için yanına geldi. Gutierrez sevimli bir gülüçükle özür dileyip yüksek atlama alanından ge

rekti i kadar uzakla tı. Yarım saat sonra talyan kız iki metre yükseklikte üç kez ba aramamı , rena bir doksan dokuzda kalmı , Kanadalı da iki metreyi ge-çememesine kar ın önceki atlayı larında daha az hata yaptı ndan birinci olmu tu.

Madalya kazananların adları birer birer yazıldı, ardından ba arısız yarı çıların adları elektronik gös-tergede ça layan gibi döküldü. rena Gutierrez'e el sallayıp du a gitti. Sonra da hemen saçını yaptırıp madalya törenine gelecekti.

Anti terörist birli i ve onun gibi birkaç küçük ubenin daha sorumlusu olan KGB Ba kan Yardım-cısı, Kirov Soka nda hiçbir geli me olmamasından ho nut de ildi. Kazantsev bu adamla konu urken e linde zehirli bir yılan tutuyormu gibi dikkatli olma-sı gerekti ini biliyordu.

«Bomba falan yok.» Bu kesin demeç, karargâh olarak kullanılan kamyonun içinde ölüm sessizli i ya-rattı.

Ço u genç memur gibi Kazantsev de üstlerinin herhangi bir ba arısızlık durumunda suçu yükleye-cek adam aradıklarını bilirdi. Yine iyi bildi i bir ey de, suçu yükleyecekleri adamı önce hareket biçimi-ni saptaması için özendirdikleriydi.

u anda Ba kan Yardımcısı kendine göre kesin bir olguyu dile getirmi ti; Kazantsev ba ına neler gelebilece inin farkındaydı.

«Size kim bilgi vermi se, fena halde yanılıyor, efendim.»

Puchkov, Ba kan Yardımcısının arkasından Ka zantsev'e dikkatli konu ması için i aret ediyordu.

«Herhalde kanıtın vardır?»

«Hayır, ama deneyimim var, üstelik teröristlerle konu tum.»

«Ve..?»

«Ve örgütün ba ı olan Shubin süt görmü kedi gibi a zı kulaklarında, gülüyor. Belki o kapana kısılmı olmakla bir hata yapmı olabilir, ama gizli bir kozu oldu undan çok emin.»

Ba kan Yardımcısı danı mak için yanında duran gözlüklü psikologa baktı, sonra yine Kazantsev'e döndü. «Hiç kanıtın yok. Donatım fabrikası uzmanlar tarafından didik didik edildi, oradaki güvenlik görevlileriyle konu uldu. O depoda FAE bombası yok, hiç de olmadı.»

Kazantsev ba ka bir ey söylemedi. Yalnızca gülümsedi.

«O halde, farklı görü lerimiz ba ka seçenek bı rakrrnyor. Gün do madan önce depoya ba arılı bir saldırı yapmak için plan hazırla.» Ba kan Yardımcısı kurnaz kurnaz gülümsedi. Kazantsev'i küstahlı ı için ho görebilirdi; ne de olsa ahmaklı ıyla durumu kendi istedi i yola sokmu tu. «E er bomba yoksa, te röristler ya tutuklanır ya da öldürülür. E er varsa... o zaman bir an önce ne olacaksa olsun, öyle de il mi?»

Kazantsev bunu daha önce dü ünüp aklı yattı- ı halde biraz isteksizce kabullendi. Kendini sanki Shubin'e yenilmi gibi hissediyordu.

Madalya kürsüsünde yalnızca iki ki i vardı. Altın Madalya ve Gümü Madalya sahipleri. Kanada ulusal mar ı stadyumu doldururken Gutierrez az önce hoparlörlerden yapılan duyuruya hâlâ inanmakta güçlük çekiyordu.

«Bronz Madalya sahibi Polonyalı rena Witloc ka, a ırı yorgunluk nedeniyle hastaneye kaldırılmı - tır,» demi lerdı hoparlörden. «Yarı çının durumu için endi eye gerek yoktu. Kendisine madalyası bir ba

ka tören sırasında sunulacaktır.»

Aynı duyuru dört dilde yinelenmi ti.

Kanada ulusal marşı çalarken Gutierrez kulaklarına inanamıyordu. rena için söyledikleri do ru o lamazdı... olanaksızdı.

Birden içini büyük bir korku kapladı. Ne merak, ne endişe, ne de onun yanında, hastanede bulunma isteği... yalnızca sivri bir korku.

14

Greenberg çocuğunun üzerinde titreyen bir babası gibi meraklanmıyordu. Aiiardyce oturduğu yerden basın locası kapısında Greenberg'le gözlen falta gibi açılmı Gutierrez'in konu malarını izliyordu. Önce fısıllayan konuşmaları sonra heyecanlı ses tonlarına varmıyordu.

Aiiardyce yerinden kalkıp yanlarına gitti. Gutierrez bir yabancı burnunu sokmasından rahatsız olarak, basın locasının kapısını kapadı. Yalnız üçü dışında kalmıyordu.

«Yardım isteyen var mı?» dedi Aiiardyce. Bu yaklaşımdan sporcunun rahatsız olması hoşuna gitmiyordu.

«Çek arabayı.»

«Kes sesini, evlat,» diye uyardı Greenberg, eli hâlâ Gutierrez'in kolunda. Aiiardyce'e döndü. «Bu çocuk rena için endişeleniyor... u törene gelemeyen yüksek atlayıcı.» Aiiardyce banyo ile anladığını belirtti. «Yarım saat önce hiçbir şey yoktu, diyor. Çok iyiyim.» Gutierrez'e dönüp onaylaması için bekledi.

«Kim bu adam?»

«David Aiiardyce, Marty Gutierrez. İmdi artık kes sesini. Eğer yardım istiyorsan, bunu önce Dave'ye söyle.»

den bulabiliriz, tamam mı?» Gutierrez biraz burulur gibi oldu ama baını sallayıp kabullendi ini gösterdi.

«Anlıyorum, tamam,» Sonra sanki televizyon istasyonu de i mi gibi yüzündeki asıklı in yerini aydınlık bir gülümseme aldı. Uzanıp Allardyce'in elini, sıktı. «Tanı tı imıza sevindim.»

«Ben de. Sa lık görevlileriyle görüşün mü?»

«Hayır, do ruca buraya, Ben'e geldim.» Greenberg bundan ha lanmı tı.

«Pekâlâ, hadi gidip birlikte bulalım onları. Ben Miss Witlocka ile röportaj yapmak istiyorum diyerek hastanenin adını ve di er ayrıntıları sorarım.»

Greenberg baını salladı. «Bu adam seninle aynı takımda oldu u için çok sevinmen gerek, Marty. Bak, imdi nasıl i görüyor...» Allardyce'e dönüp gülümsedi, Allardyce de baını hafifçe e erek bu övgüyü kabullendi. O sırada gözü stadyumu terketmek üzere ayaklanmı olan Anna Akhmerovna'yla Leonov'a takılmı tı.

Sa lık merkezine vardıkları zaman sorumlu doktor Allardyce'i gazeteci oldu u için asık bir yüzle kar ıladı. Sirtında hâlâ ABD e ofmanıya yalnızca üstü kapalı bir dü manlık çeken Gutierrez sa lık merkezinin kapısında Greenberg ile bekliyordu. Allardyce sedyeleri, oksijen silindirleri, yataklar ve pırıl pırıl gereçlerle dolu edanın içinde bir güvenlik görevlisinin bulundu unu sezmi ti. Üstündeki beyaz önlü e kar ın. Adam önündeki ilaç dolabından baını bile çevirmedi i halde odadaki konu maya egemendi.

«Fakat, doktor, Miss Witloeka birkaç kez ngiltere'de yarı lara katılmı bir sporcudur. En azından yurttta ı Szewinska kadar sevilir ve tanınır. Okuyucularım onun hastalı ı hakkında bilgi bekleyeceklerdir. Bana ayrıntılarını anlatmalısınız...»

«Üzgünüm. Basın için söylenecek bir ey yakımda değilim.» Kesin bir te his gibi çıkmı tı a zından. Al

lardyce önce gülecek gibi oldu, ama sonra doktorla güvenlik görevlisi arasında bir gerginlik oldu unu farketti. Doktor baskı altındaydı.

«Anlıyorum. O zaman bari hangi hastaneye kaldırıldı nı söylemeniz? Gidip orada görü meyi deneyim.»

Güvenlik görevlisi ba ıyla belli belirsiz bir i aret verdi.

«Üzgünüm. Ba ka soranlar da oldu ama Miss Witlocka'nın rahatsız edilmemesi gerekli. yile ir iyile mez bir bülten çıkarılacağından eminim. imdi lütfen...» Doktor eliyle Allardyce'in çıkması için i aret etti.

«Kız nerede, ulan?» Gutierrez azgın bir bo a gibi Greenberg'in yanından sıyrılıp içeri daldı. Allardyce önce bu hoyratlı a sinirlendiyse de, sonra güvenlik görevlisinin hareketini incelemek amacıyla kararı mamaya karar verdi. Gutierrez doktorun yakasına yapışıp sarstı. «rena'ya n'oldu, ha?» Doktoru geri iteledi. «Nerede, ulan?»

Allardyce görece ini görmü tü. Sert bir hareketle Gutierrez'i tutup çekti. «Ben, u kaba dostunu çıkar buradan, lütfen.» Sonra ikisi birlikte Gutierrez'i sa lık merkezinden dı arı çıkardılar.

Greenberg, «Ne oldu, yahu?» dedi.

«Seni yalnızca bir tatsızlı a karı tırmaktan kurtarmadım, evlat,» dedi Allardyce. «Önce hareketine engel olmadım, çünkü bir ey ö renmek istemi tim. O ilaç dolabının ba nda duran adamın silahı vardı. Sanırım senin üzerinde kullanmaktan çekinmeyecekti. En azından namlusuyla kafanda bir çentik atmak için.»

Gutierrez bu küçücük olayın ne entrikalar gizledi ini büyük bir a kınlık ve dikkatle dinliyordu.

Greenberg, «Dave, neler oluyor, allasen?» dedi, hemen kendine gelerek.

«Bilmiyorum, Ben. Ama kız hasta falan de il.»

Allardyce, Gutierrez'e baktı. «Anladı im kadarıyla seni sevgilinden uzak tutmak istiyorlar.»

« imdi ne yapaca ız?»

«Birer birer hastanelere telefon açarız... ne kadar varsa.»

\*\*\*

Shubin istedi i etkiyi yaratmak için her eyi yapmı tı. Sinirli sinirli voltalar atmı , ikide bir pence-  
reden dı arı ya da minibüse bakmı , hiçbir amacı ol-  
madan küçük bölmenin kapısını açıp kapamı tı. Ye-  
rinde oturamayacak denli huzursuzrou gibi. Silahını  
elinden bırakmadan.

sted i de olmu tu. Çocukların tümü de havaya  
girmi , sinirleri da ılmı tı. Yakov tırnaklarını yiyor,  
Ferenc ve Kostya nöbet tuttıkları kapının önünde  
harıl harıl fısılda ıyorlardı. İya pencerenin önünde  
korku içinde bekliyor, Lyudmila'ysa kö eye sıkı tırıl-  
mı bir kedi gibi sinirli hareketler yapıyordu. Ama  
Zenaida farklıydı. Gözlerindeki tehlikeli parıltıları  
farkedince Shubin, Zenaida hakkında önceden var-  
dı ı yargılarının hatalı olabilece ini kabul etti.

Shubin oturdu u yerden kalkıp Zenaida'nın ya-  
nına gitti. «Ku atmayı yarıp çıkmamız gerek. Ne der-  
sin?» Shubin ilk kez kıza kar ı bir yakınlık duydu u-  
nu farkediyordu. Elinde silahı, ba da kurmu otu-  
rurken tam poz verir gibiydi.

«Evet, ne zaman?»

Shubin derin bir soluk çekip a ır a ır bo alttı.  
Bu kadar kolaydı demek. Zaten o ana dek yalnızca  
ne istedi ini söylemesi gerekmi ti.

«FAE silindirlerini çıkarmamız gerekiyor.» Da-  
ha önceden aklında hazırladı ı konu mayı yapmak  
zorunda hissediyordu kendini. «Davamız—»

«Bana nutuk atma, Shubin.» Zehirli bir yılan gi-  
bi tıslamı tı. «Neden burada oldu umuzu ve ne ya



pılması gerekti ini ikimiz de biliyoruz. Bırak bana maval okumayı da ayrıntıları söyle. Nasıl, ne zaman?»

Kısa bir suskunluk. «Gün do madan bir saat önce. Sanıyorum gün do arken onlar harekete geçerler. Böylece biz onlaraan önce davranmı oluruz.»

«Evet.» Komutanın yardımcısının fikrini onaylaması gibi. «Ben de öyle sanıyorum. Pekâlâ, Shubin, nasıl?»

«Minibüsü kullanarak. Önümüze çıkanı yarıp geçeriz.»

Yne içinde bir amirine öneri yapıyormu duygusu.

« uradan sola dönmemiz gerekir, oranın savunması daha güçsüz.»

«Evet, yalnızca iki araba var. Bir tanesine çarpıp yolu açarız. Yakov direksiyonu kullanırken tümümüz birden her yandan ate açarsak büyük bir panik yaratırız. E er arabalar önümüzü tıkayacak olursa...»

«Oraya kadar gidebilirsek arabaları yoldan açabiliriz.» Zenaida artık sabredemiyordu. Bir an önce eyleme girmek için hevesliydi. Shubin'in istedi i olmu tu. «Peki, ya bombalar?» diye sordu birdenbire. «Patlamaz mı?»

«Hayır.»

«Güzel. Burada patlarsa harcanmı olurdu.»

«Gidip ötekilere söyleyim.»

«Kasaplar ne olacak?»

«Onları bırakabiliriz.»

«Pekâlâ.»

\*\*\*

«Yok i te! Telefon rehberindeki hastanelerden hiçbirinde yok!» Greenberg deliye dönmü tü. Kendi

Ruscası çok ilkel, telefonda karısına çıkanlarsa ya isteksizliklerinden ya da domuzluklarından, do ru dürüst ngilizce konu mamı lardı. Basın locasında gazetecilere ayrılan telefonları, kullanıyorlardı. Gutierrez arkada oturmu , öfkeli ve sessizdi. Belki biraz da korkuyordu.

Allardyce konu masını bir te ekkürle bitirip telefonu kapadı ve Greenberg'in sözlerini onaylamak için ba ını salladı.

Gutierrez, «Ama o herifin dedi ine göre bir can-kurtarana tıkıp yollamı lar kıızı!» diye patladı. «Belki sizin için bu oyun gibi geliyor, sıradan bir gazete haberi, ha?»

Allardyce, «Ne kadar ilgin var bu kııza?»

Gutierrez bir an tokat yemi gibi oldu. «Ba ına bir ey geldi diye korkuyorum. Yetmez mi?»

«Yeter herhalde. Dü ünelim imdi, acaba neden ortadan kayboldu? Ben, senin kuramın nedir?»

Greenberg'in gözü pist üzerinde zincirli köpe i ve otomatik silahıyla gezinen güvenlik görevlisine dalmı tı. «Benim kuramım mı?» Gutierrez'e döndü. «Bu kız kaçmak istiyor, de il mi?» Gutierrez ba ını salladı. «Geçen yıl Amerika'da bunu denedi?» Gutierrez yine do ruladı. «Tamam o halde. Kız gitmek istiyor, onlar da bunu istemiyor. imdi belki çoktan Var ova'ya ya da oralarda bir yere götürülmü tür bile.»

«Bu mu kuramın? Biraz—»

«Uzak olasılık mı? Çok mu sivri buldun? Belki de. Ama sen spor yazarı olmadı ın için bilmezsin, Dave. Dı ülkelere yönetici diye kimleri gönderdiklerini görmedin. Adamların Hitler'in fedailerinden hiç farkı yok. Ne röportaj yaptırırlar, ne de yanlarından bir dakika ayrılmalarına izin verirler. Hep sürü halinde oradan oraya götürülürler.»

Gutierrez, «lk giri iminden bu yana hep gözaltında zaten,» dedi. «O da, ben de sürekli izleniyor

duk... burada bul tu umuzdan beri.» Kıza olan duyguları sanki güçsüzlü ünün itirafıymı gibi Gutierrez utandırmı tı.

«Pekâlâ. Ben'le birlikte onu bulmaya çalı ırız. Nasıl yaparız bilmiyorum, belki de ba aramayız. Ama u ra ırız.»

Allardyce elini uzattı, Gutierrez bir an duraksadıktan sonra uzanan eli sıktı.

«Sa ol.»

Karen Gunston, Kirov Soka ında, polislerle dolu engellerden yüz metre uzakta, bir dükkânın kapı aralı ında bekliyordu. Nikkormat kamerasını enfra-ruj merceklerle donatmı tı. Tüm yorgunlu u ve gerginli i yanında bir de daha fazla yakla amamanın hüsrânını duyuyordu. Eninde sonunda bu saçma fikrinden vazgeçerek çekip gidecekti.

Teröristlerin dar bir sokakta kö ye sıkıştırıldıklarını ö renmenin heyecanı artık sönmü , hatta burada edinece i bilginin kolayca herkes tarafından elde edilebilece ini dü ündükçe durumunu gülünç bulmaya ba lamı tı. Gözünün önüne kahkahalarla gülen Allardyce geldi, hatta Ben Greenberg. Belki kendi TV ekibi bile onun bu durumuna gülerdi.

Daha ne kadar sürecekti bu bekleyi ? Saat en azından iki ya da üç olmalıydı.

Olur ey de ildi.

\*\*\*

«Göze çarpan bir ey var mı?»

«Hayır, te benim.»

Kazantsev'in 'kirli i ler ubesi' diye sözünü etti i 5. ubeden gelen keskin ni ancı, dürbünlü tüfeyle deponun arka avluya bakan çıkı ını gözlüyor

du. Elindeki silahın 7.62'lik mermileri deponun ah ap kapısını yumu ak bir peynirmi cesine delip geçebildi.

« areti alır almaz arjörünün yarısını kapıya, yarısını da pencereye bo altırsın.» Ni anıcı ba ını sallayarak anladı ını belirtti. Kazantsev saatine baktı. «Kırk dakika sonra. Tabii bir de i iklik olmazsa.»

Deponun kapısını yıkıp geçmek için gereken zırhlı araç daha gelmemi ti. Bu araçla kapıyı yerle bir ettikten sonra tümü birden içeri dalıp içerde kırmıldayan ne varsa ate edecekler, rehineleri de yere yatmaları için uyacaklardı.

Kazantsev bu baskın biçiminin Batı'dan ithal e dildi ini biliyordu ama tabii KGB bunu kabul etmezdi. Artık içinde baskının gereklili i için ku ku kalma mı ti.

Shubin ve Ferenc kapının hemen ardındaydılar. Onların arkasında minibüs dı arı fırlamak için hazır bekliyordu. Yakov direksiyonda, yanındaysa silahını son kez gözden geçiren Zenaida vardı. Geride oturan di er çocuklar dı arı çıkar çıkmaz minibüsün camlarını kırıp ate açacaklardı. Rehinelere a ızlarında tıkaç, sımsıkı ba lanıp deponun bir kö esine bırakılmı tı.

Shubin ve Ferenc kapıyı açıp el bombalarını fırlatacaklar, bunun yarataca ı panik ve tela içinde minibüs engelleri yarıp geçmeyi deneyecekti. Shubin bir süre daha ate ederek dikkatin da ılmasını sa layacak, sonra tek ba ına kaçacaktı. Çocuklar onun bu görevi üstlenmesini pek yi itçe bulmu lardı.

Shubin elini kaldırıp Yakov'a i aret etti, sonra Ferenc'e baktı. Her ikisi birden kapıya yüklendiler. Kapı büyük bir gürültüyle açılınca Yakov motoru çalı tırıp elfrenini çekerek minibüsü harekete geçirdi.

İlk kur un Shubin'in yana nı sıyrıp kapıdan küçük bir parça kopardı ama bu sırada elindeki bombalardan birini atmayı ba armı tı. Minibüs yanından geçerken arkasına gizlenip ikinci bombayı da fırlattı. Bombalar birbiri ardına garaj avlusuna dü tü.

'Minibüsün arka kapısı açıldı, Kostya Ferenc'i i çeri çekmek için elini uzattı. Ferenc'in attı ı bomba yolu tıkayan polis arabasını aydınlatmı tı.

Shubin bombalarını atarken beton zemin altındaki benzin tanklarını uçurabilece ini hiç dü ünmemi ti; tek iste i panik yaratabilmektir. Fakat istedi inden fazlası oldu ve benzin pompası portakal renginde bir alev bulutu çıkararak havaya uçtu. Shubin hemen deponun içine geri kaçtı. Her ey yolundaydı.

Yakov minibüsü önüne çıkan ve kolu kopmu gibi sarkan bir polisin üzerine sürdü fakat tam çarpacakken içi elvermeyip yanından geçti. Ama penceresi açık olan Zenaida adamın acıdan bembeyaz kesilmi olan yüzüne iki kur un sıktı. Artık minibüs yunun bir ate altındaydı.

Zenaida duydu u çı lıkların aracın içinden mi, dı ndan mı geldi ini farkedemiyordu. Omzuna bir el dü tü. Lyudmila'nın bilezi ini tanıdı. Az sonra Lyudmila'nın kanlar içindeki cesedi kayıp yere dü tü.

Yakov bombaların etkisiyle açılan küçük bir aralı a do ru ilerlerken, bir polis de arabayı iterek arayı kapamaya çalı yordu. Zenaida ate edip adamı vurdu. Yakov birden sarsıldı fakat direksiyonu bırakmadı. Polis arabasıyla duvar arasındaki açının önünde iki polis diz çöküp minibüse ate açtılar. Ön cam tuzla buz olup Zenaida'nın kuca na yı ıldı. Bir kur un kula nı sıyrıp geçti, sonra birden hiçbir ey göremez oldu. Simsiyah yapı kan bir ey gözlerinin içine dolmu tu. Elinin tersiyle gözünü silip silahı o tomati e çevirdi ve teti e bastı. Minibüsün önünde kimse kalmamı tı.

Zenaida hiçbir ey dü ünemiyordu. Yalnızca içgüdüleriyle silahını karnına dayamı , hortumla bahçe sular gibi bir yandan bir yana ate ya dırıyordu. Derken büyük bir sarsıntı ve sarı portakal karımı bir parlama. Elindeki makinelinin son mermileri havaya bo aldı. Minibüs vah i bir at gibi arka tekerlekleri üzerinde havalandı. Geride bulunanlar açık arka kapıdan patır patır dı arı döküldüler, bir kutudan bo alan zarlar gibi.

Zenaida ne aka ina yedi i kur unu, ne de a zından ve burnundan bo alan kanın tadını ve kokusunu duymu tu. Silahın elinden kaydı nı hissetti, son bilinçli algısı minibüsün bir yana do ru yatı ıydı.

Kazantsev çocukların kurtulma olasılı ı olmadığını biliyordu. Hele el bombalarının) etkisiyle havalandıran minibüs ters döndükten sonra tümü ölmü olmalıydı. Fakat akı Shubin'deydi. Minibüste olmadığından emindi. Tabancasını kılıfından çekip depoya do ru yürümeye ba ladı ı sırada Puchkov'un çı lık çı lı a pe inden geldi ini farkettiler.

«Oleg, Oleg! Bombalar!» Kazantsev çevresi cesetle dolu minibüse baktı. FAE bombaları içinde olmalıydı, yoksa böyle bir kaçı a giri mezlerdi. Kazantsev deli gibi ko maya ba ladı.

«Açılın oradan!» Nasıl bir patlama düzeni olabileceğini hiç bilmiyordu. Sarsıntıdan patlayabilirdi, ısıdan ya da... «Açılın oradan!»

\*\*\*

Shubin kendisini depodan içeri attı ı zaman rehinelere büyük bir korkuyla kendilerini öldürmek için geri geldi ini sandılar. Hemen o anda arka avluya bakan pencereler ve kapı yo un bir ate ya muruna

tutuldu. Shubin ni ancıya nasıl bir emir verilmi olabilece ini biliyordu. Adamın bo alan arjörünü de i tirmesi için ne kadar süre gerekti ini tGhmin etmek zor de ildi.

Hiç duraksamadan avluya çıktı ve daha önceden gözüne kestirdi i bir kapıya omzuyla yüklendi. Fakat tüm yıpranmı görünü üne kar ın kapı açılmadı.

Kur unlar yine ayaklarının dibine ya maya balamı tı. Shubin bir adım çekilip yeniden yüklendi. Yne olmadı. Bir daha yüklendi...

Tam aya ının dibine bir kur un geldi. Bir tane daha hemen ba ının yanından duvarı buldu ama o sırada kapı mente elerinden sökölüp açıldı. çeri gir-di inde pe inden hâlâ ate ediliyordu. Karanlıkta kassap dükkânının baltalarına ve testerelerine çarpa çarpa ilerledi. Kirov Soka ına açılan kapıyı buldu ve yava ça kendine do ru çekip açtı. Kapı eski köy dükkânlarında oldu u gibi açılıp kapanırken zil sesi çıkarıyordu. Sokak bo tu. Engel ba ındaki polisler de yerlerinden ayrılmı lardı. Shubin ko maya bala-dı.

Karen Gunston kapı zilini duymu , enfraruj merce i yardımıyla sesin geldi i yeri taramı tı. Neden sonra Shubin'i gördü. Karen ilk patlama sırasında kaçmayı dü ünmü tü, özellikle alevlerin yükseldi ini görünce, fakat birden bacaklarından güç kesilmi , a zı açık, kamera elinde durdu u yerde kalakalmı tı.

Tek ba ına ko arak gelen adamı görünce korku duymadı. Pe pe e resim çekmeye bala-dı. Ko-an adam onu görünce yönünü de i tirip üstüne do ru gelmeye bala-dı. Adam silahının namlusuyla ona yandan vuruncaya dek de resim çekmeyi sürdürdü. Bir eliyle de kameraya asılmı tı. Karen kolundaki acıya kar ın kamerasını bırakmadı. Adam önce

bacaklarını, sonra kaburgalarını tekmelemeye başladı.

Karen çılı bastı; öfkesinden a layacak gibiydi. Yedi i tekmelere karın dayanması gerektiğini biliyordu. Fakat kameranın kayı kopunca tüm a ırlı ıyla yere dü tü. Yanından kaçarak giden ayak seslerini duyar gibi oldu.

Sonra düdük sesleri ve ba ka ayak sesleri... Karen kendinden geçti.

Minibüsün yer dö emeleri sokulurken Kazantsev FAE bombalarının burada olmadığını anlamı tı. Çatıdaki ni ancı kaçan bir adamı vuramadığını bildirdi i zaman Shubin'in sa olarak kaçtığını, bombalarıysa depoda da bulamayacaklarını biliyordu.

Yangını söndürme u ra ı sürerken Kazantsev cesetlere baktı. Zenaïda Federenko bo gözlerle yıldızlara bakıyordu. Kazantsev'in içinden cesedi tekmelemek geldi.



## DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

### F NAL

15

Gutierrez kasetli teypi do ruca kaldıkları otele getirdi i için Greenberg neredeyse sevinmi gibiydi. Ailardyce bunu farketti ama bir ey söylemedi. Greenberg hemen teypi onun eline tuttu turmu tu.

« unu bir dinlesene, Davie,» dedi.

Gutierrez bir dü meye bastı, sonra bir adım çekilip Greenberg'in yanında bekledi.

A dalı bir Orta Avrupalı aksarıyla bir kız son derece bozuk bir ngilizce konu uyordu. Ailardyce bunun rena oldu unu tahmin etti. Mesaj bir dakika kadar sürüyor, rena hastalının gerçek oldu unu, iyi bakıldı nı ve kısa zamanda yine birlikte olacaklarını, hiç merak etmemesini söylüyordu.

Konu ma sırasında duyulan soluma tümünün de dikkatini çekmi ti. Sözcükleri örten duygusal bir ton vardı fakat bu duygusal ton verilen mesajla u yumlu de ildi. Ailardyce bu mesajı kayda almadan önce rena'ya kaç kez prova yaptırmı olabileceğini dü ündü.

Kız mesajı çok anlamlı bir yorumla bitiriyordu: «Senin yarı nın da benim madalyamın da hiçbir önemi yok, Martin... yeter ki birlikte olabilelim. Birlikte olduktan sonra gerisi vız gelir... bu da olanaksız de il. Seni seviyorum—»

Gutierrez homurdana homurdana teypi kapattı. Ailardyce son sözlerin gözya ları içinde seslendiril

di ini seziyordu. Mesajdan anlaşılabilecek bir tek gerçek vardı, o da kızın Gutierrez'i gerçekten sevdi idi.

«Ne zaman buldun bunu?»

«Bir saat önce... teypi açtım. Benim kasetim bununla de i tirilmi ti.»

«Duyduklarına inanıyor musun?»

Greenberg, «Amma da yaptın!» diye ba layacak oldu fakat Allardyce eliyle ona susmasını i aret etti.

«O zaman rena neden bunu gönderdi? Kim getirdi? Ve neden? Bu soruların karılı nı buldunuz mu, ikiniz de?» Allardyce oturmaları için i aret etti. Ba kalarının i ine bula manın verdi i sinirlilikten silkinmek, kendini bu i e iyice vermek istiyordu. Özellikle Anna'nın kaçırılmasında rolünü yitirdikten sonra.

«Sa oldu u kesin,» dedi. «Üstelik durumu da iyi olmalı. Fakat mesajın amacı sana bunu bildirmek de il galiba, ne dersiniz?» Dikkatle Gutierrez'i inceledi. «Korkarım, e er madalya kazanırsan onu bir daha göremeyeceksin.»

Allardyce'in bu açıklaması Greenberg'le Gutierrez'e sindirmesi güç, a ır bir yemek gibi geldi.

«Evet, dedi im gibi, bu kızla ortak gelece iniz yarı a ba lı. Ona pek bir kötülük yapacaklarını sanmıyorum, ama e er yarı ı kazanırsan kesinlikle bir daha görü emeyeceksiniz. Sanırım, sen de bunu anlamaya ba ladın artık,, de il mi?»

\*\*\*

Valentina yine kapıda kocasının görünüşüne çeki düzen veriyordu. Boyunba nını düzeltip yakasındaki tozu silkelerken Kazantsev'in sabrı iyice ta mıtı artık.

«Yeter artık, Valentina, bıktım bu törenden!»



Karısı tokat yemi gibi bir elini yanaına götürdü, di-  
er eliyse Kazantsev'in ikin gö üs cebi üzerinde  
kalmı tı. Bu cebin içinde Amerikalı kadının Shubin  
kaçarken çekti i resimler vardı. Salak kadın, imdi  
hastanedeydi. Do pobachenya'nın tüm üyeleri ölmü -  
tü; Shubin ve FAE bombaları ne oldu, kimse bilmi-  
yordu.

«Oleg, çok yoruldu, böyle devam edemezsin ar-  
tık.»

«Gitmem gerek. Bomba i için Donetsk'e git-  
meliyim. E er elinde FAE bombası oldu unu bilme  
seydim, Moskova'yı karı karı arayıp onu burada  
bulurdum.»

«Neden bu denli aklını takıyorsun?»

«Çünkü bu Shubin denen herif bir kaçık, daha  
beteri, bir fanatik. Bu nedenle de çok tehlikeli.»

«Ne istiyor peki?»

«Herhangi bir ey istedi ini sanmıyorum. Belki  
yalnızca ünlü olmak istiyordur.»

«Neden Donetsk'e gidiyorsun?»

«Neden mi? Çünkü bombaları oradan sa ladı.  
Bu bombalar hakkında bilgi edinmek istiyorum, ne-  
rede kullanılaca ını bilmem gerek. Çünkü bununla  
bir çırpıda yüz bin ki i öldürülebilir.»

Kazantsev karısını öptü ve merdivenleri hızla in-  
meye ba ladı. Karısı arkasından bakarken her za-  
manki gibi ürperiyordu, fakat nedense bu kez kocası  
için de il, kendisi ve çocuklar içindi.

Tretsov tıpkı bir robot gibi günlük idmanını yapı-  
yordu. Bo stadyumun pistinde ko arken antrenör-  
ler, doktorlar ve psikologlar onu izliyorlardı. Her yüz  
metrede bir görevli saniyeleri bildirirken, antrenörler  
ellerindeki çizelgelere ikide bir bakıp hesaplar yapı-  
yorlardı. Tretsov ipnotize edilmi gibi yalnızca attı ı

ad;mlarla ilgiliydi.

ki bin metreden sonra yanına hiç beklemedi i rakipler soktular. Bu ko ucular onun omzu dibinde koyup, bazen önüne geçtiler, bazen temposunu de i tirmesi için kızı tırdılar. Salt dikkatini da itmak için.

Ancak i e yaramadı. Antrenörlerin taktik de i - tirmesi için ba ırmaları, yanında ko anların kendisiyle konu maları da bo unaydı. Tretsov tıpkı bir polis atı gibi e itiliyordu, hiçbir eye aldırı etmeyecek biçimde.

Son tura de i ik bir hızla girdi. Son altı yüz metrede yükseltti i hızını daha da artırmı tı. Biti çizgisini geçtikten sonra hiçbir ey olmamı gibi hafif hafif ko maya devam etti.

Doktorlar ve psikologlar hemen Tretsov'u ablu-kaya aldılar. Antrenörlerden iki tanesi her yüz metrede tutulan saniyeleri toplamı tı. Sonuç ortaya çıkınca keyiflendiler. Kar ılıklı sırtımlarla ba layan ne eleri, daha sora birbirlerinin sırtını sıvazlamaya dönü tü. Artık Tretsov umurlarında bile de ildi.

Ba antrenör tümünün dü ündü ünü seslendirdi. «Dünya rekorundan bir saniye daha geri. Baylar, haydi gidip Altın Madalya adayımıza ba arısını bildirelim.»

Gülü meler, kahkahalar...

«rvine'in i i bitik...»

«Federenko söyleneni ydpacak...»

«Amerikalıyla Afrikalı daha bu derecenin yanına bile gelemediler...»

«Ne derece be!»

Karen Gunston yumu ak beyaz yastıklara dayanmı yata ında oturuyordu. Alçı içine alınmı kolu bir makara düzeniyle yükseltildi ti. Allardyce odaya gi

rer girmez önce Karen'in kolu dikkatini çekti. Son derece pahalı kırmızı güller ve aka olsun diye bir kesekâ ıdı dolusu üzüm getirmi ti.

Fakat içeri girdikten sonra kadının yüzünü gördü. Gözü i mi , yana ı ve çenesi morarmı , ba ı sargılar içindeydi. Girmeden önce iki kaburgasının kırıldı ını da ö renmi ti.

«Alçak,» dedi Karen. Zedelenmemi gözü öfkeyle büyümü tü. Bir eliyle hemen sargıların dı ında kalan saçını düzeltmeye kalktı. Alardyce bu içgüdüsel davranı ın yersizli ine güldü.

«Ne farkeder canım?» diyerek e ilip morarmamı yana ından öptü ve gülleri verdi. Sonra bir sandalye çekip yata ın yanına oturdu. Bir yandan gü lümsüyordu, konu maya hiç gerek görmeden.

Sessizlik, bir hem irenin gelip Karen'in ate ine bakarak çiçekleri yerle tirmesine dek sürdü. Kadın i ini bitirdikten sonra a kın a kın dı arı çıktı.

Allardyce üzümlerini yiyordu.

«Pekâlâ, güller için sa ol ama benle konu sana!» Allardyce 'hayır' anlamında ba ını salladı. «O zaman ne halt etmeye geldin buraya, Allardyce?»

Allardyce'in gülesi geldi. «Seni iyice bir görüp gülmek için geldim,» dedi ve sen üzümü de a zına attı. «tiraf edeyim, çok müthi görünüyorsun.» Göz kırptı, kesekâ ıdını buru turup çöp sepetine attı, a ya a kalkıp üstünü silkeledi, e ilip Karen'i yana ından öptü ve odadan çıkıp gitti. «Yarın aynı saatte, aynı yerde görü mek üzere,» derken sesi kapının ardından geliyordu.

Karen inanamadı. Öfkeyle öyle bir çı lık attı ki, hem ire yataktan dü tü ünü sandı. Öfkesinin nedeni kendi çaresizli i, Allardyce'in üstün durumu ve... evet, açıkçası, çirkinli iydi. Koluna batırılan yatı tırıcı i neyi neden sonra farkettti.

Ara sıra kaburgalarından gelen acıya kar ın bir süre uyudu. Bir ara uyanıp kar ısında siyah saçlı bir

kız gördü ünü sandı. Sonra... belki o anda, belki de daha sonra, gürültüler duyar gibi olmu tu, fakat ne olup bitti ini anlayacak denli gözlerini açamıyordu. Açabildi i zaman, kız çoktan gitmi ti. Herhalde ö - renci hem irelerden biriydi.

Üzerinde ameliyat geceli iyle mi?»

Gerçekten böyle mi görmü tü? Akli fikri hep Al lardyce'deydi, yaptı ı numarada. Böyle bir eyi hak - ketti ini kabul edecek de ildi. Ama iyi numaraydı do rusu.

Birden aklına geldi ve siyah saçlı kızın kim ol du unu anımsadı. Madalya töreninden önce kaybo - lan Polonyalı yüksek atlamacı kız. Demek buradaydı o da, hasta olarak,

Akli yine Allardyce'e ve birlikte ilk yattıkları ge - ceye gitti. Kaburgası ve yüzü fena olmu tu. Demek ki, kız duyuruda bildirdikleri gibi gerçekten de has - taydı.

\*\*

Leonov basık tavırlı odada çavu ları Dmitri ve Georgi'yle birlikte beklerken çok kritik dakikalar ya - rıyordu. Ekibindeki di er elemanlar daha sıradan so - ru turmalar ve gözlemler için kente da ılmı lardı.

Daha sıradan...

Burası Anna Akhmerovna'nın Moskova dı nda - ki yazlık eviydi. Oturma odasına, mutfa a ve banyo - ya gizli mikrofonlar yerle tirmi lerdı. Yatak odasına mikrofon yerle tirmek Leonov'a çok güç gelmi ti. Çünkü bu odada birlikte yattı ı, sevi ti i kimse bir ikili ajandı.

te bu öminenin kar ısında çırılçıplak oturup kadeh kaldırmı lar, sonra sevi mi lerdı. Daha geçen ki . Lanet olsundu, öyle çok anısı vardı ki, görüntü - ler bir türlü aklından çıkıp gitmiyordu.

«Anlıyorsunuz, de il mi?»

ki adam da Leonov'un yanında on be yıl görev yapmı lardı. Ama imdi ona uyacaklar mıydı?

«Ses kaydı yapmayalım demek istiyorsun, de il mi, Gennadi?» Aslan Dmitri. Vurgulamasındaki a maç güven vermek için miydi? Georgi senli benli ol- maktan pek ho lanmazdı. imdiyse bu entrikaya ka- rı manın verdi i burukluk vardı yüzünde.

«Ses kaydı yok. Yalnızca arabanın içindeki alıcı olacak. Artık tanıtıldı mıza göre, bu ajan bundan böyle bizim için çok yararlı olabilir. Yalnızca onu korkutmak istiyorum, ili kilerinden soyutlamak... fa- kat tutuklamadan.»

Dmitri'yle birlikte dı arı çıktılar, Georgi deneme için içerde kaldı. Arabaya girip alıcıyı açtılar. Mikro- fonun yerle tirildi i odalarda Georgi'nin söyledik- leri kolayca anla ılıyordu. Georgi evden dı arı çıkıp onlara do ru gelirken Leonov, «Sen ve Georgi—» di- ye ba ladı.

Dmitri, «Merak etme,» dedi. «Georgi'yle ben Harekât Ajanının gere ine bakarız. Sen i in öbür ya- nını hallet.»

Leonov ba nını salladı. Georgi otomobile girdi.

«Hadi. Bir an önce bir yere gizlenelim.»

\* \*

: \*

Shubin aynada bir süre yüzüne baktıktan sonra elindeki makasla sakalını iyice kısalttı. Sonra tra sabunuyla köpürtüp usturasını buharları tüten sıcak suya daldırdı. Büyük bir özenle tra olmaya ba la- dı.

Karanlık bir gecede resimleri çekilmi ti. Yıllar- dan beri sakalsız tek resmi yoktu. Artık yüzünün sert çizgileri ortaya çıkarak daha genç görünecek ve hiç sevmedi i küçük çenesi iyice belli olacaktı.

Birden banyo kapısının önünde kendisini izle- mekte olan Zabotin'i farkettili. Endi eli görünüyordu.

Shubin, «Ne istiyorsun?» diye sordu.

Zabotin sinirli sinirli öksürdü. Uzun boylu, zayıf görünüşüyle tipik bir doktordu. Ama imdi yüzünde doktorlara özgü profesyonel gülücükler ve özgüven yerine korku vardı.

«Yapma. yi ki farkettilin.»

Shubin kısa çenesinin üstündeki sakalları dik-katle aldı.

«Ben yalnızca...»

«Eee?»

«Oldu o zaman, yarın.»

«Yarın.»

Zabotin tam dönüp çıkacakken durdu. «Mutlaka öldürmek zorunda mısın onu?»

«Neden sordun?»

«Hiç, ne bileyim?»

«Kimlik belgelerim var, Zabotin, hem de çok sağlam. Stadyum salık merkezindeki güvenlik görevlisinin yerini alacağım. Eğer beni sınamaya kalkacak olurlarsa, onlara kendimi yutturabilmem için bana sporcuların salık sorunları hakkında bir şeyler öğretilmelisin. Bunun için de ancak yarına dek zamanımız var.» Yüzündeki son sabun kırıntılarını da aldıktan sonra Shubin kendisini çıplak kalmış gibi hissetti. Sert bir yüz ve ona hiç uymayan çocuksu bir çene. Zabotin'e döndü. «Yarın oradan ayrılırken beni içeride bırakacaksın. Silindirlerle beni kapıdan soktuktan sonra bırakılmıyor.»

Zabotin garajında gizlenmiş dört silindiri düğün-dukçe içi içini yiyordu.

«Amerikalı geldi ve hemen içeri daldı,» diye bildirmişti Dmitri. Yazlık evin yarım mil kadar uzağında bir tümsekten dürbünle gözliyordu. Onlar evden ayrıldıktan bir saat sonra Amerikalı gelmiş, may



muncukla kapıya açıp girmi ti. Anna saat be e do ru geldi.

Pencereler açık olmasına kar ın otomobilin içi oldukça sıcaktı. Kapının kapanmasından sonra çok uzun bir sessizlik oldu. Leonov Amerikalının mikrofonları farketmi olmasından korktu. Ama korktu u olmamı tı.

«Evet? Yok, yok, lütfen tanı ma olmasın.» Her zamanki gibi Anna durumu kontrolün altına alıyordu. Leonov gülecek gibi oldu.

«Buraya beni dı arı çıkarmak için hazırladı nız görkemli planı anlatmaya geldiniz. Lütfen bunu yapın ve hemen gidin.»

«Pekâlâ, Miss Akhmerovna.» Georgi, CIA ajanının bu kibarlı na kıs kıs güldü. «Hemen konuya gireyim. Yarın de il öbür gün Lenin Stadyumundan çıkın, dı arda sizi bir otomobil bekliyor olacak, köprünün yanında.» Anna ses çıkarmadan dinliyordu. «Arabanın sürücüsü kareli bir pantolon ve mavi gömlek giymi olacak. Do ruca havaalanına gideceksiniz. Yolda giderken otomobilde buldu unuz peru u ve giysileri giyersiniz. Ayrıca bir bavul, biletleriniz, pasaport ve vizeniz de yine otomobilde olacak, Sivil bir uçakla, Pan Am'le Polonya üzerinden New York'a gideceksiniz. Uçakta yanınıza adamlarımızdan biri oturacak. Yolcular arasında ba ka adamlarımız da var.»

Sessizlik.

«Pekâlâ. Tam olarak saat kaçta?»

«Dı arda bekleyen adamımızın kula ı radyoda olacak. Be bin metre yarı nın bitti i anda yerinizden kalkarsınız. Otomobile gelmeniz en çok on dakika alır, havaalanına gelmenizse olsa olsa kırk dakika. Uçak tam yedide kalkıyor.»

«Sa olun.» Anna'nın sesinde büyük bir rahatlama vardı. « imdi lütfen gidin artık.»

Leonov arkasına yaslandı, terden sırlıklam ol

mu tu. «Kapat artık unu,» dedi sert bir sesle. Sanki daha fazla dinlemesi ayıp olacaktı gibi. Arabadan indi. «Ben buradan gözlüyorum. Sakın bir hata yapmayın. Öldürün o herifi!» Sözlerindeki öfkeye kendisi bile a ırdı. «Öldürün ama geçerken Anna ölüsünü görecek biçimde olsun.»

16

Otomobil köknar a acının içine saplanmış gibi duruyordu. Motor kapalı korkunç bir akordeon olmuştu, sürücü ön camdan fırlayıp a acın gövdesine başını çarparak boynu kırılmıştı. Yüzü ve başını kırık camlarla kesilmişti. Sarkan bembeyaz ellerinde manikürlü tırnaklarıysa hemen hiç bozulmamıştı. Kan birikintisinde ölen çeken sineklerin keyfine diyecek yoktu.

Kusması kesildikten sonra Anna boğaz övertülerle birkaç kez daha sarsıldı, sonra hemen otomobiline döndü. Bir an önce oradan uzaklaşması gerekiyordu. Hemen—.

Gördüklerinin ne anlama geldiğini biliyordu. Gennadi'nin uyarısıydı. Bir ceset, sevgilerle...

Anna'nın otomobili gözden kayboluncaya dek Leonov dürbünüyle arkasından baktı. Ne denli korktuğunu görmüştü. Korkusunu görmek Leonov'un hem hoşuna gitmi, hem de sevdiği kadını avutmak istediğini de anlamıştı.

\*

\*\*

Konu ması gereken adam Belousov olmalıydı ama adam mide rahatsızlığı nedeniyle donatım fabrikasında deildi. FAE projesinin müdürü çok yaşı bir adamdı, bu nedenle deneyler sorumlusu olan yardımcısı Kazansev'in sorularını yanıtlayabilirdi.

Kazantsev biraz sakinle tikten sonra Shubin'in elinde oldu unu sandı ı FAE bombalarının nasıl ele geçirildi inden çok, bu bombalar hakkında bilgi edinmesi gerekti ini anlamı tı. E er korktu u gibi, bunlar kullanılacak olursa —ki bundan emindi— tüm ayrıntıları bilmesi gerekecekti.

Kazantsev otomobilinden indi. Büyükçe bir bahçesi olan bu evde Belousov tek ba ina ya ıyordu; dosyasında karısından bo anmı oldu u yazılıydı. Hava kararmak üzereydi.

Zili çaldı ve bekledi. Bir kez daha çaldı. çerden a ır a ır yakla an ayak sesleri duyuldu. Belousov belki de buzlu camın arkasında dev gibi gölgesini görünce ürkmü tü.

«Kim o?»

Kazantsev adamın sesinden çok gergin oldu unu anladı.

«KGB,» dedi dobra dobra.

«Ne istiyorsunuz?»

Korkmu muydu ne?

«Biraz konu mak istiyordum, Yolda Müdür Yardımcısı Belousov.» Gereken saygıyı göstermi ti i te. «Daha önce tanı mı tık. Ben Oleg Kazantsev. FAE aygıtları hakkında sizden bilgi almak istiyorum... genel olarak. çeri girebilir miyim?»

«Pek iyi de ilim...»

«Çok üzıldüm. Ama uzun sürmez.»

Kapının zinciri ve sürme kilit açıldı. Neden bu önlemlere gerek duymu tu ki?

«Buyrurt, girin.»

Kazantsev içeri girerken içinde bir heyecan titre imi duydu. Belousov korku içindeydi. Bu evde mutlaka sorularına bir yanıt bulacak gibiydi. Belousov daha korkmaya yeni ba ıyordu.

«David, belki mezbahadan kaçmış bir hayvan gibi görünebilirim ama aklım ba imda.»

«Pekâlâ, dü görmüyordun. Yatı tırcı ilâç verilmi ti ama sarnı görmedin. Irena Witlocka bu hastanede. Peki, ne yapmamı istiyorsun?»

«Aman, David, neden hep böyle pısırsın?» Al ardyce, Karen'in öfkesini ilgiyle izlerken, bir yandan da Witlocka i ine iyice girmeye karar veriyordu. Bir eyler yapabiliirdi.

«Nerede oldu unu bilmiyor musun?» diye sordu. Karen ba ını sallayıp bilmedi ini belirtti. «O zaman gidip bir ke if yapayım.»

Karen yine ba ını sallayıp bu fikri be enmedi ini belirtti. «O kızın burada ne i i var, David? Hasta mı?»

«Hiç sanmıyorum. Itica etmesin diye buraya kattılar. Onca yatırım yapılmı olan bir sporcu, neden engel olabileceken ellerinden kaçırsınlar. Bir de—»

«Bir de ne?»

«**Gutierrez'i** bozmak için... Irvine'i karaborsa suçuyla bozdukları gibi.»

«**aka ediyorsun**, de il mi?»

«**Ke ke öyle olsaydı. Ama** bu adamlar burada dostca yarı ma falan dü ünüyorlar, resmen **savayıyorlar.**»

Karen güldü. «Bana u küçücük kameralardan bir tane getirsene, u eski casus filmlerinde gördüklerimizden hani, hı?»

«Yapamazsın—»

«Yanarım. Burada hiç ku ku çekmeden dola a **bilen** birkaç ki iden biriyim. E er kızın bir resmini çekebilecek olursam, sonra sen, Greenberg, o atlet çocuk ve CKR televizyonu yaygarayı basarsınız.» Karen parma ını burnuna bastırdı. «Karen Gunston, korkusuz muhabir bu i i becerir.»

«Son kez resim çekti inde ba ina neler geldi, u nutma.»

«Hadi oradan. imdi git de kamera bul.»

«Önce uraları bir kolaçan edeyim.»

«Sakin! E er seni göreceğ olurlarsa benim de dola mamdan huylanabilirler. Sen git kamerayı bul, sonra her eyi yoluna koyarız.»

Anna, Leonov'un takti ini anlamı ve onun bü ründü ü ölçülü havanın dı ina çıkmaya çaba harca mı tı. Gece boyunca ikisinin de gerginli i kendini göstermi ti.

Amerikalı ajanın cesedini gördükten sonra Anna evinde du un altına girmi , önce sıcak, sonra so uk suyun altında yirmi dakika kaldıktan sonra biraz kendine gelebilmi ti. Gennadi Leonov onu u yarmak istemi ti. Onu kurtarabilece ini sanıyordu, yeter ki ülke dı ina kaçmaya kalkmasın. Amerikalı nın ölümü yalnızca bir uyarıydı.

O gece Anna mutfakta yemek yaparken Leonov salonda o ullarıyla model uçak yapmı tı. Yemek sü resince de sessizlik vardı. Leonov her zamankinden çok içmi , ortaya çöken a ırlı ı da itmak için çe itli konularda konu maya çalı mı tı. Anna'yı daha çok endi elendiren, onun ahlaksal yönden yargısıydı. Sessiz duru u, yoksa bu i i ona yakı tıramama sından mıydı?

O gece yatakta sevi mediler, yâlnızca birbirlerine sarılarak uyudular. Sabah oldu unda yine havada bir eksiklik duyuluyordu. Leonov etinden geldi ince kayıtsız görünerek o gün neler yapacağını sor mu , sonra da hemen çıkıp ofisine gitmi ti,

Anna ne yapıp yapıp David Allardyce'le stad yumda konu malydı. Evet, tehlikeli olacaktı, hatta belki de çılgınlıktı, ama Gennadi onu kurtaramazdı.

Kurtarmak isterdi ama ba aramazdı... hatta zamanla bu iste i bile geçebilirdi. KGB onu yakalamak istiyordu. Bir an önce buradan çıkıp gidemezse —bu dü ünçe bo azında dü ümlendi— i i bitikti.

Elveda, Gennadi.

\*

Gutierrez takım yöneticilerine rest çekmi ti. «Ya sesinizi çıkarırsınız ya da benden final ko mamı beklemeyin!» Bunu söylerken hiç de fazla umutlu de ildi.

Yönetim kurulu üyelerinden ço u Meksikalı oldu u için zaten Gutierrez'i pek sevmiyorlardı. Bir de böyle ültimatom çekince iyice bozuldular. Ya yarısıyla ilgilenirdi ya da çekip ülkesine dönerdi, böyle çıkı lar yapmak ona kalmamı tı. Yönetim kurulu olarak olsa olsa belki o durumu biraz soru turabilirlerdi, daha fazlasını de il, ama.

Gutierrez yanlarından ayrıldıktan sonra esrarlı sigarasını aradı. Bulutları dola mak istiyordu, çünkü Irena artık onu iyice sarmı tı. Hem de baya ı sarmı tı, yarısı falan aklından çıkaracak denli.

Alı ılmı ın çok dı ında bir sorgu oluyordu. Ne bir tela , ne kar ılıklı terieme, ne de en küçük bir tehdit. Zaman ölçüsü de çok farklı olmu tu. Kazantsev sıfatının gücünü kullanarak Belousov'un evinde tüm geceyi ve ertesi sabahı geçirmi , hiç adı geçmedi i halde onca zaman KGB'nin gücü evde kendini hissettirmi ti. Ama iddet kullanılmamı tı.

Tabii ikisi de hiç uyumamı tı. Söyle i, kar ılıklı sorularla, anılarla ve fıkralarla sürüp gitmi , Belou

sov'un gizi çevresinde dolanıp durmuştu. Kazantsev onun bir şey gizlediğinden emindi. Eğer sorgu uzmanlarından biri olsaydı belki çok daha önce bunu ortaya çıkarabilirdi fakat Kazantsev bu tekniği bilmiyordu. Üstelik söylenen her şeyin doğru olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Mutfakta öle yemeği için soslu mantar hazırlarken Beiousov da ekmek kesiyordu. Kazantsev o ana dek edinmiş olduğu verileri bir kez daha gözden geçirdi.

Beiousov, Shubin'le aynı üniversiteden mezun olmuştu ama onunla hiçbir ilişkisi yoktu. **Do pobac** henya ile de. İlimli bir Ukrayna milliyetçisiydi. Askeri gereçler ve bombalar üzerine çalışmış, bu arada tanıtılmış bir işçi kızla evlenmiş, ama evliliği yürütmemişti. Kazantsev'in vardı sonuç, Belousov'un hiç de tehlikeli bir insan olmadığı, fakat iddet ölümlerinin onun için yalnızca bir aratırma konusu olduğuydu. Evet, her türlü bombayı yapabiliyordu. Bomba yapımı onun için yalnızca bir görevdi.

Ama acaba Shubin'in bombalarla neler yapabileceğini biliyor muydu?

Yemekten sonra birlikte buluşmuşlardı, sonra Beiousov kahve yaptı. Mide rahatsızlığının olduğunu söylememiştir. Birer sigara yaktıktan sonra Kazantsev sordu. «Bana FAE hakkında biraz daha bilgi versene, Rudolf Ivanovich.»

Beiousov biraz duraksadı. «Bu bilgi oldukça gizlidir, biliyorsun.»

«Biliyorum ama benim yetkim var. Bu yetkim olmasa anti terörist örgütünde olmam herhalde. Sizin fabrikada ne için FAE yapılıyor?»

Beiousov öksürdü. «Genel ilkelerini biliyor musun?»

«Birazını. Bayan kötü bir şey, değil mi?»

«Ben o açıdan bakmıyorum, zaten hiç kullanılmayacak.»

«O zaman neden yapılıyor ki?»

«Amerikalıların elinde var, o yüzden bizde de olması gerekli.»

«Peki o zaman. En etkili tipleri hangileri oluyor?»

«Ku kusuz, uçaktan ya da helikopterden atılan tipjeri.» Kazantsev kahvesini yudumlarırken yüzünü büyük fincanın ardına gizlemeye çalıştı. Bak bu hiç aklına gelmemi ti i te... ama olamazdı canım. Do pobachenya Shubin dı ında hep amatör gençlerden olu uyordu.

«Yere dü ünçe mi patlıyor?»

«Hayır.» Belousov ö rencisinden dü kırıklı ina u ramı bir ö retmen gibi ba nını salladı. «Daha önce saptanmı bir yükseklikte. Dı kaplaması da ılır... bu bazen hava basıncıyla bile olabilir, sonra da FAE kutuları çok geni bir alana saçılır. Bu teneke kutuların yerine cam kutu kullanmak için çalışıyoruz bugünlerde, daha iyi saçılabilir diye.»

«Yayıma alanı ne kadar?»

«Ne kadar istedi ine ba lı. Bombanın büyüklüğüne, içindeki FAE kutusu sayısına, lav tipi mi, yoksa ba ka tip mi istedi ine ba lı.»

«Anlayamadım?»

«Belli bir yükseklikten mi yayılsın istiyorsun? Buharla an sıvı dev bir tabak gibi yavaş yavaş ağırlaşır, sonra da belirli bir yükseklikte alev alır. Tıpkı su üstünde yüzen petrol gibi havada kalır. A aç ya da insan boyuna inince tutur.»

«Aman ne güzel.»

«Gaz ağırlaşırken neye bula mı şa parlamadan sonra tümü alev alır.» Belousov'un gözleri parlamı tı. Kazantsev anlayıncaya dek her eyi açıklamaya kararlı görünüyordu.

«Peki, ya yerden kullanılırsa?»



Belousov hiç duraksamadı. «O denli etkili olmaz. Yayılması daha küçük bir alanda olur. Dı kaplama parçalandıktan sonra kutuların saçılması için itici bir güç gerekli. Tabii gaz yine yükselir ve yayılır, ama daha çok zaman alır. Ancak yine de gecikmeli bir tutu turucu gerekir.»

«Anlıyorum. Demek, o zaman çok etkili bir silah olmuyor?»

«Evet. Di er tiplere oranla o denli etkili de ildir.»

«Bahçede bir gezinti yapmaya ne dersin, Rudolf Ivanovich?» dedi Kazantsev. «Bahçevanlıktan anlar mısın?» Beiousov 'hayır' anlamında ba ını salladı. «Yazık. Moskova'da bir apartman dairesine tı kıldıktan sonra bilmezsin bahçeleri nasıl özlüyorsunuz... Hadi gel, çıkıp bir gezelim.»

Birlikte bakımsız bahçeye çıkarlarken Kazantsev bombaları sa layanın da, yapanın da Beiousov oldu u sonucuna varmı tı. Ama adam yerden yayılan FAE bombasını öylesine küçük gördükten sonra oturup bunu yapar mıydı?

Kazantsev artık konuyu iyice sınırlamak zorundaydı, bilimsel merak örtüsü altında.

«Bu FAE bombaları özellikle anti personel amaçla mı yapılmı tır?»

Belousov yüzünde hafif bir öfkeyle baktı, ba ını salladı. «Tabii ki hayır. FAE bombası yalnızca askeri amaçlar ve hedefler içindir.»

«Peki, peki, kızma, Rudolf Ivanovich. Yalnızca aklıma takıldı, bu silah en azından nötron bombası kadar etkili bir anti personel silahı olabilir diye dü ündüm.»

«Duygusal olma, bomba uzmanı olarak senin de bu konuda tarafsız olman gerekir.»

«Ne bileyim? Bombalar patladıktan sonra gidip kalanları toplamak bana dü üyor, biliyor musun? Hiç de ho de il. Bir de Shubin'in askeri amaçlı bir si

lahla ne yapacağını merak ediyorum, elinde nasıl olsa var da bir tane.» Kazantsev sırtmaya başladı.

«Shubin mi? O da kim?» Belousov'un a kınları do al görünüyordu.

«Bir terörist. Anti personel silah isteyecek biri. İmdi FAE bombosunm ne denli etkin bir anti personel silah olabileceğini anlatır mısın bana?»

17

Shubin, Zabotin'in garajında gizli FAE silindirlerini bir kez daha gözden geçirdi. En küçük ayrıntısına dek spor alanına ve piste getirilen oksijen silindirlerine benziyordu. Keyifliydi, çünkü FAE tümüyle onun fikri olmuştuktu. Kullanma yeri de. Ukraynalı örgütler bir çırpıda çokunu Batılı konuklardan olan yüz bin kişiye öldürecek denli nefret etmiyorlardı Ruslardan. Ama Shubin'de yeterince nefret vardı.

Alevden bir bulut.

Silindirleri arabaya yerle tirdikten sonra elindeki gömüs cebinde gezdirdi. Burada Pravda'ya yazılmış bir mektup vardı; ertesi gün de Kremlin'e iletildi. Diğer mektupsa Valentina Kazantseva'nın adresineydi.

Çocukları öldüren polisin adresini bulmak zor olmamıştı, telefon rehberinden. Atletizm yarışmalarının doruğu olan 5000 m. finali için bilet de Federenko'nun Zenaida'yı gönderdiği biletlerdi. KGB köpeğinin karısı ve çocukları için üç bilet. Do pobac henya.

Elveda Arkady Federenko, popo yalayıcı. Elveda herkese.

Stadyum girişindeki güvenlik kontrolünden geç

çi zor olmadı. Arabayı di er resmi araçların bırakıldı ı yere park edip silindirleri sa lık merkezine getirdiler ve çelik bir dolabın içine kilitlediler.

Zabotin, Shubin'e beyaz bir önlük verdi. Shubin'in elindeki belgeler onu sa lık görevlisi ve aynı zamanda KGB elemanı olarak tanıyordu. Geceyi sa lık merkezinde geçirmesi için böyle bir kimlik gerekebilirdi.

Artık tribüne çıkıp yarı maları izleyebilirdi.

Anna Akhmerovna endi e içinde David Allardyce'in gelmesini bekliyordu. Pistte süren 1500 metre çeki mesi hemen hiç ilgisini çekmiyordu. Amerikalı ajanın cesedini gördükten sonra Leonov'la geçirdi i o uzun ve bitmeyecek gibi gelen geceden sonra zaten hiçbir ey ilgisini çekmiyordu. Allardyce'i görmek umuduyla sabah yapılan üç adım ve dekatlon yarı malarına bile gelmi ti.

Fakat Allardyce yoktu. Anna kurtulu u için Allardyce'i tek ans olarak görüyordu. Ba ka güvence i kimse yoktu.

Gennadi uyardı tı onu, ba ka ne yapabilirdi ki? «Kal burada, bu i i bırak,» demi ti. Her eyi biliyordu ama kendine özgü yollarla onu bu i ten saptırmak istemi ti. E er burada kalırsa onun üzerinden ku kuları saptırmak için de Gennadi'nin aynı çabayı gösterece ini biliyordu.

Ama ba aramazdı! Yanına bırakmazlardı böyle bir eyi. Hem kendisi, hem o mahvolurlardı. Anna ölmek istemiyordu daha, ne Gennadi'yle, ne de ba ka biriyle.

Allardyce saat üçte geldi. Durdu u yerden gülümseyerek bakarken Anna neredeyse koluna yapıp oturtacaktı. Kadının yüzündeki ifadeyi görünce hemen dikkat kesildi.

«David, bir haber aldın mı?»

«Hayır.» Anna'nın soluk solu a konu masına a-  
ırmı tı. «Biliyorsun, ben devreden çıktım.»

«Amerikalı öldü.»

«Ne?»

«Dün. Otomobili yoldan çıkmı .»

«Kaza mı, yani?»

1500 metrenin ikinci turu ko uluyordu. kisi de  
bunu farketmediler bile.

«Kaza de ildi, Gennadi her eyi biliyor.» Se-  
sinde panikten çok öfke vardı.

«Peki, ne yapacak?»

«li kimi kesmeye çalı ıyor... burada kalmamı  
istiyor.»

«Neden hemen seni tutuklamıyor?»

«Saçmalama, bana â ık da ondan. Beni burada  
tutup kurtarmaya çalı ıyor.»

«Nasıl ö renmi ?»

«Bilmiyorum, ama eminim, senin hakkında bir  
ey bilmiyordur.»

«O zaman planın de i tirilmesi gerek.»

«**Hayır!** Plan aynı kalmalı. Söyle onlara, oraya  
yarı tan önce gelece im. Mutlaka sözlerinde dur-  
sunlar.»

«Ama...»

«Ba ka kimseye güvenmiyorum, David. Bunla-  
rın tümü de **çocuk**, benim ya amımla oyun oynu-  
yorlar. Söyle onlara, beni havaalanına sen götür-  
ceksin. Ba ka kimse de ii, sen.»

1500 metre yarısı biterken stadyumda hiç kıpır-  
damadan oturan yalnız ikisi vardı. Ya da dürbünle  
onları izleyen Leonov'a öyle geldi. Allardyce ayrılma-  
dan önce Anna'nın elini öpünce Leonov'un içi kıs-  
kançlıkla burkuldu.

Gözlerinden ya lar sızıyordu. Demek ki, Anna  
gidecek, onu bırakıp kaçacaktı. Demek güvenmiyor-  
du onu kurtarabilece ine.

Leonov artık yapacak bir şey kalmadığına karar verdi.

\*

\*\*

Kazantsev ve Belousov iyice dalmıydılar. Bahçede Kazantsev otların yüksek olduğu bir yeri kazmaya başlamıştı. Bir yandan kazıyor, bir yandan sürekli olarak konu uydurdu. Her ikisinin de üstü başı da ılımtı.

Onca süre konu ulan konu FAE bombaları, fişiller, detonatörler, bombaların büyüklüğü, ağırlığı, biçimi, hasar gücüydü. Bombaların kaç kişi öldürebileceği ve kullanımının ahlaksal yönü, yanıklar, insan bedeninin nasıl kolayca parçalanabildiği...

Ve Kazantsev'in anımsadığı olaylar: Bombalar insanların yanında patladığı zaman geride kalan cesetler, ceset parçaları, bir insana ait olabilecek ceset parçaları, bir insana ait olduğu hiç belli olmayan parçalar. Kahvehanelerde ya da barlarda patlayan bombalar ve sonrası.

«Ama tam olarak etkisi ne olabilir? Merak ediyorum, acaba Kızıl Alanda bunlardan birisi patlarsa ne olur? Bir sürü bomba gördüm ama bunun gibisini... Ya yeterince çabuk yayılırsa? Gazın kapladığı her yer kömür olur mu? Olur değil mi? Binlerce insan yanarak ölür, en küçük bir kurtulma olasılıkları bile yok.» Kazantsev bir süre daha kazdı, sonra yine durup başını kaldırdı. «Dediğim gibi olur, değil mi? Peki en uygun koşulları rüzgârlı havalar mıdır, yoksa rüzgârsız mı? Herhalde rüzgârsız olur, değil mi?» Kazantsev yine sustu. «Ne biçim yanarlar ama, ha? Kibrit kutusu gibi, kaldırımlarda yakılan çöp yığınları gibi, ha?»

Kazantsev havada sanki parlamaya hazır bir gaz bulutu varmışcasına göze baktı.

«Birden derinin üstünde bir gıdıklanma hissediyordum.»

yorsun, sanki biri koluna bir deodorant püskürtüyor mu gibi... sonra birden, ötede bir yerden küçük bir kıvılcım... bak imdi u kar ıda duran kız nasıl yanmaya ba lamı ... imdi de senin kolun alev almı , bak derin nasıl kalkıyor... ya ların da mavi a levle yanıyor galiba. Bir de bakıyorsun herkes yanıyor... ne gösteri be!» Kazantsev'in sesi hiç de hesapta olmayan heyecanlı bir tona çıkmı tı. «Her yerde kıvıl kıvıl yanan insanlar!»

Belousov'un midesi bulanmı tı. Elini a zına götürüp eve ko tu. Kazantsev ona engel olmadı. Bilgiç ukala, gidip içini dı ina kussun, diye dü ündü. Sonra da duvara mıhlardı artık.

On dakika kadar bekleyip içeri girdi.

Tabii her yer kan içindeydi. Bilekleri jiletle yarma çılgnlı ı biraz daha akılcı bir biçimde ortaya çıkmı , Beiousov banyo kapısına sıkı tırdı ı mutfak bıça ina yaslanmı tı. Banyo fayansları, lavabo ve küvet kan içindeydi. Beiousov hâlâ ayakta, kapıya yaslanmı yorgun bir adam gibi duruyordu.

Kazantsev hırs içinde aynaya bir yumruk atıp parçaladı. Bu salak herif bomba yapıyordu, insanları öldürmek için, hem' de kitle halinde.

imdi de pi man olmu , bilimsel ehvetinin dehsetini ve suçlulu unu duyuyordu.

Ve tam itiraf edip her eyi anlatarak düzeltmesi gerekirken, kendini öldürmü tü.

Saat be olmu tu. Daha bir gün var mıydı, yoksa bugün müydü?

Ve neredeydi?

Kazantsev öfkesinden ve çaresizli inden a la-yacak gibi oldu.

\*\*

Büyük bir çalı ma odasında Kremlin ileri gelenlerinden bir memur Komünist Partisi Birinci Sekreteri

ve KGB Ba kanına, Shubin'in Pravda gazetesine gönderdi i mektubu okuyordu.

«Devam et, gerisini de oku,» dedi KGB Ba kanı.

«Ukrayna ve Ukrayna halkının ulusal ba imsızlı ı tanınmadı ı takdirde...»

Ba kan'ın dudakları nefretle buru tu. Birinci Sekreter renk vermiyordu.

«Tehdit bölümünü oku!»

«E er Ukrayna halkının a a ıda bildirilen hakları tanınmazsa, Lenin Stadyumunda patlatılacak bir bombayla tüm izleyiciler ve sporcular öldürülecektir. Anıt olayı yalnızca bir uyarıydı. Birinci Sekreter radyo ve televizyonda yapaca ı duyuruyla Sovyetler Birli i halklarına ve dünyaya...»

Birinci Sekreter, «Yeter bu kadarı!» dedi. «Mektubu bırakın ve çıkın.» Kremlin yetkilisi seve seve odadan çıktı. Sovyetler Birli i'nin en güçlü iki adamı odada yalnız kalmı lardı.

Uzun bir suskunluktan sonra, «Olanaksız!» dedi KGB Ba kanı.

«Nedir olanaksız olan, tehdit mi, yoksa istedikleri mi?»

«Bütün bu olanlar.»

«Tehdite inanmıyor musun?»

«Yök sayacak durumda de ilim.»

Birinci Sekreter çenesini ve yanaklarını ovu - turdu. «Ne yapmamız gerekir? Yarın stadyumda sen ve benle birlikte yüz bin ki i olacak. Belki iki yüz milyon insan televizyondan izleyecek. Baya ı akıllıca bir plan de il mi?»

«Be enmek mi gerekiyor?» KGB Ba kanı alayla sordu. «Peki, ne yapmamı istiyorsun? Bütün Ukraynalıları toplayıp stadyumu tepeden tırna a arayayım... ba ka bir yol var mı?»

«Bunlar yapılabilir tabii. imdilik Batı basınında

ses çıkmadı. Yoksa bu örgüt dı ardan hiç destek almıyor mu?»

«Umarım öyle de ildir. Yoksa onlar hakkında hiçbir ey ö renemeyiz.»

«Kendilerine Do pobachenya diyorlarmı , bildimiz bu kadar.»

« imdi neden bu adı kullandıklarını biliyoruz!»

«Kara mizah. Evet, sen yine gereken tutuklamaları yap, stadyumu arat. Bu arada ben de oturup en güç olan i i üstlenece im.»

«Neymi o?»

«Oturup hiçbir ey yapmadan beklemek.» Birinci Sekreter hafifçe gülümsedi. «Kötü bir kapana kısıldık. Hiçbir ey yapamıyoruz. Oyunları ertelemeye cesaret edemeyiz. Bunu yaparsak güçsüz, korkak ve antaja açık görünürüm. Bunun içerde ve dı arda yarataca ı sonuçları dü ün.» KGB Ba kanı ba ını sallayarak onayladı. «Ukraynalılara özerklik veremeyiz. Bunun do uraca ı sonuçları dü ünebiliyor musun?» Birinci Sekreter yine yana ını ovu turdu. «Evet, biliyorum. Ya gerçekten bomba varsa ve tüm dünyanın gözü önünde patlarsa?» Gözlerini KGB Ba kanına dikti. «Tamam o zaman, ne yapman gerekti ini biliyorsun.» Elini kaldırdı. «Kendi paçanı kurtarmak için bana numara yapmaya kalkma, Yü ri. E er korktu umuz olursa ikimiz de kurtulamayız. imdi u anti terörist birli ine istedikleri yardımı yapalım. Bombayı bul, yerle tireni bul. Ondan sonra ba arıyı üstlenmek için numara yaparız. Bu arada ben ikimiz adına oturup tasalanırım.» KGB Ba kanı bir ey diyecek gibi oldu. «Yok. Tartı ma bitti artık. Bombayı bul. Yarın ve öbürgün ikimiz de Lenin Stadyumunda olaca ız. Ve ikimiz de ya amayı seviyoruz.»

\*

Dzerzhinsky Caddesinde KGB Merkezinin için



cü katı. Ba kan masasında oturmu , Puchkov karısında terliyordu.

«Bu Kazantsev ne biçim adam? Neden Donetsk' de kalmakta ısrar ediyor?»

«Te men Kazantsev en deneyimli subayımızdır.»

«Neden hâlâ orada? Burada bulunması gerekmez mi? Sonra o sorguya çekti i adam... neden bunun için bir uzman kullanmadı? Bize ipucu verebilecek tek adamın kendini öldürmesine fırsat verdi.»

«Evet, ama o—»

«Dinle beni, Puchkov. Az önce Birinci Sekreter fazla konu mayıp i e koyulmamı söyledi. İmdi ben de sana aynı eyi söylüyorum. Bir eyler yapılmalı. Bu bomba ve bombayı koyan hakkında ne biliyoruz?»

«Cok az, yolda ba kan. Kazantsev bu Beiousov denen adamın yaptı ı bir ya da birkaç FAE bombasının Shubin'e verilmi oldu unu sanıyor.»

«Peki bu bombalar nasıl eyler?»

«Bilmiyoruz...»

«O halde Kazantsev neden hâlâ Donetsk'te? Ruhlarla ili ki kurmaya mı çalı ıyor? Anlamıyorum neden gerek görüyor?»

«Belousov'un evinde bir ipucu bulabilece ini u muyor. Bombalar donatım fabrikasından ba ka bir yerde yapılmı olmalı.»

«Bütün izleri de yakılmı ya da yok edilmi tir. Her neyse, biz bombalan burada bulmak zorundayız. Yarının programı sabah onda ba lıyor. Demek ki en iki saatimiz var. Gerekli güvenlik düzenlemeleri için fazladan personel sa lanacak. İmdi senden Lenin Stadyumuna gitmeni istiyorum, hemen.»

Be bin metre finalinin bir ak am öncesi. Winston Ochengwe idman pistinde tembel tembel koşuyor. Yüzünde rahatlık ve sevinç var. Koşarken en küçük bir zorlanma belirtisi yok, yarınki an için her bakımdan hazır.

Winston Ochengwe artık Uganda'yı düşünmüyor. Karısı, çocuğu ve annesi de günlük idmanların düzeni içinde çoktan gömülüp gitmiş.

Son bir tur daha, diğ erlerinden hızlı, sonra yürüyerek pistten ayrılıyor. Artık hazırdır.

Peter Lydall, kültür merkezinde müzik dinliyor. Sibelius'un bir senfonisi. Müzik iyi geliyor Lydall'a. Endii elerini yatırıyor. Ertesi günü diğ erlerinden farksız bir gün gibi görmemeyi başardı. An, o da kendini hazır hissedecek.

Kenneth Irvine uyuyamıyor. Bombo odada sırtüstü yatmış, gözleri tavana dikili, hiç kıpırdamıyor. Hâlâ sorgu günlerini yaşar gibi; başına üzülen insanlar, bir an bile yalnız kalamamanın verdiği boşu duygu. 10.000 metre baş arısıysa unutulmaz bir anı.

KGB ile olan serüvenin hiç iz bırakmayacağını ummuştu. Hatta belki de yarışlara dek olan süreçte onu can sıkıntısından kurtaran bir olay gibi bile görebilirdi. Ama öyle olmamıştı. Tersine, tüm organlarına ağır bir yük konmuş, beyni ağır derecede yorulmuştu.

Komodinin içinde madalyasını çıkarmayı düşünüyor, ama sonra vazgeçiyor.

Tretsov gösünde ve kollarında alıcılar, görüntü olmayan bir ekran önüne oturtulmuş. Odada saat yok. Antrenörlerin, doktorların ve psikologların gözü üstünde. Sol elinde bir kumanda düğmesi var.

Sessizlik içinde bir dakika geçiyor, ekran boş. Sessiz geçen bir dakikadan iki üç saniye sonra Tretsov elindeki kontrol düğmesine basıyor. O anda ek

randa bir ko u pisti beliriyor, hemen altta biti çizgisi. Ko ucunun gözüyle çekim yapan kamera birinci kavise girerken görüntü yine kayboluyor. Tretsov'un arkasında fısılda malar. Yine bir sessizlik. Sonra Tretsov dümeye basıyor, beyaz biti çizgisi yine ekranda. Sonra kamera yine çizginin üstünden geçiyor.

Yine sessizlik, sonra bir kez daha. Beyaz çizgi ekranın hemen altında beliriyor. Tam on iki kez bu işlem yineleniyor ve her keresinde biti çizgisi kameranın en çok iki ya da üç metre ötesinde. Motorlu bir araçla yapılan film çekimi Tretsov'un yarı ı kazanması için saptanan hızla pisti dolanmı .

Yalnız on ikinci turda kamera daha hızlı bir tur yapmı , elli be saniyede, bir de en birinci tur, elli yedi saniye.

İşlem bittikten sonra Tretsov aynı rutini bir kez daha yineliyor, sonra bir kez daha.

Antrenörleri ve doktorları artık hazır oldu una karar veriyorlar.

Gutierrez sinirli bir enerjiyle köyün içinde dolaıyor, ko mak isteyen ama yürümesi emredilmi bir çocuk gibi.

O da yarı için hazır. Eğer yarı ı kazanırsa —ki kazanabilece ini biliyor— bir daha Irena Witlocka'yı hiç göremeyecek. Aslında çok basit bir ikilem. Kızın karar ı duygularından emin olsa hemen karar vererek bu olayı romantik bir biçimde ba layacak. Fakat duygularından emin de il, hele kızın yanında olmadı ı u anlarda. Ona bir kötülük yapacaklarından korkmuyor, tehlikede olması da söz konusu de il. Aslında bunu dü ünme bile istemiyor. Eğer yarı ı kazanırsa Irena Polonya'ya gönderilecek ve bir daha hiç görü emeyecekler.

Eğer kızın kar ısında olsaydı sorun kolayca çözümlenirdi, çünkü onun yüzüne baka baka ili kiyi, koparamazdı. Ama imdi Irena yok ve madalya ka

zanmak istiyor. Hem de öyle istiyor ki, sanki a zında tadını duyar gibi oluyor.

Greenberg'le Allardyce bir plan yapmı lar, ucuz bir film den alınmı gibi ahmakça. Karen Gunston resim çekecekmi , ondan sonra da artık kıza kimse bir ey yapamazmı , hemen serbest bırakmak zorunda kalırlarmı , çünkü olay artık uluslararası boyutlara varırmı .

Gutierrez bunun i e yarayaca nı hiç sanmıyor,, ama inanmak zorunda. Yoksa aynanın kar ısınday mı gibi kendi görüntüsüyle ba ba a kalacak ve gerçek ki ili ini görecek. Ucuz, pis, boktan bir he-rif.

Madalyaysa gerçek Altın bile de il.

Ama istiyor i te. Kazanabilir de. Hazır.

Arkady Federenko evinde, Zenu ka için döktü ü gözya larını gizlemek istermi çesine karanlıkta oturuyor. Federenko artık kararlıdır; öç istiyor, kız kar-de inin horgörmeyece i bir insan olarak.

Federenko da hazır. Yarın yarı ı kazanacak.

«Miss Gunston, yataktan çıkmamanız gerek.» Gece hem iresinin İngilizcesi kusursuzdu. Birden ortaya çıkmasıysa beklenmiyordu.

Karen küçük kamerasını hemen cebine indirdi ve geceli ine sarındı. A ır a ır geri dönüp çok yorulmu ve akli karı mı gibi görünmeye çalı tı.

Alçılı kolu yüzünden yataktan çabuk çıkıp gi yinememi , gece hem iresinin devriyesine yakalanmı tı. Kadın Karen'in omzu üzerinden Irena'nın odasına giden koridor giri ine baktı.

«Neden yataktan çıktınız?» dedi, profesyonel bir sertlikle.

Karen ancak irretli i sayesinde bu durumdan kurtulabilece ine karar verdi. «Çünkü yatakta kal

maktan bıktım, hem ire!»

«Ne zaman kalkaca mız doktorlarınız karar verir, Miss Gunston,» dedi hem ire buz gibi bir sesle. «Midenizden bir sıkıntınız mı var?» Kadının gözü Karen'in karnındaki çıkıntıya takılmıştı.

«Hayır, bu ku a ı nasıl ba lıyorum sanıyorsun? Karen nefretle alçılı koluna baktı. «Bu boktan eyden de gına geldi artık!»

«Hemen odanıza!» diye emretti hem ire.

Karen, «Yahu, u kalın kafana anlatamıyorum ki!» diye ba ladı daha yüksek bir sesle. Hem ire o ,nu alçılı kolundan tutup çekti ve dengesini bozdu. Karen'in canı yanmıştı, fakat bu kadarla atlattı ı için yine de sevinçliydi. nledi, söylendi fakat odasına gitti.

«Burada bekleyin, i nenizi hazırlayınca dek ba mızda bir hem ire diyece im.» Böyle dedikten sonra odadan ayrıldı. Karen kamerasını hemen dolabında bir yere gizledi. anssızlı na, kırık koluna ve birazdan verecekleri yatı tırıcı ilaca sövüyordu.

Yarın mutlaka Allardyce'i hastaneye getirtmeliydi, mutlaka.

\* \*

Shubin Lenin Stadyumunun sa lık merkezinde çelik dolabın içine gizlenmiş, odayı süpüren temizlikçi kadınların çıkmasını bekliyordu. Daracık yerde uzun süre iki büklüm durmaktan her yanı sızılar içindeydi.

Belousov'un her bir silindire yerle tirdi i zaman fitili dakikası dakikasına on sekiz saat süreliydi. Shubin'in silindirleri istedi i saatte patlatabilmesi için çok az zamanı kalmıştı fakat kadınlar bir türlü çıkıp gitmiyorlardı.

Neden sonra kadınlar odadan çıkınca Shubin «deli gibi silindirlerin saklandı ı dolaba ko tu ve he

men kurmaya başladı. İni bitirdi inde saat dokuzu yirmi be geçiyordu. stedi i olmu tu, bombalar ertesi gün ö leden sonra saat be i yirmi be geçe patlayacaktı.

Güçlü projektörlerin aydınlı ında Belousov'un bahçesi kazılıyordu. Kazantsev aramaya yalnız ba lami , evin altını üstüne getirerek bombanın yapı mıyla ilgili bir ipucu bulmaya çalı mı tı. Fakat Belousov iz bırakmamak için çok u ra mı olmalıydı, çünkü en küçük bir kalıntı bile yoktu. Kazantsev daha sonra ekip ça ırıp bahçeyi kazdırmaya karar vermi ti.

Be saatten beri süren kazı da bir sonuç verece e benzemiyordu. Adamlar sıcaktan ve yorgunluktan ter içinde kalmı lar, Kazantsev ise sabırsızlı ından çatlayacak gibiydi. Belousov çalı ma artıklarını ba ka bir yere de götürmü olabilirdi. Bu arada bulunan bir kâ it parçası donatım fabrikasında bir dümen döndü ünü ortaya çıkarmı tı. ki düzine güdümlü FAE kutusu hurda gösterilmi , belgeyi Belousov imzalamı tı. Bunları Belousov'un kullandı ına hiç ku ku yoktu. Tümünün içine FAE nepalm sıvısı doldurmu olmalıydı, ama kutuları neyin içine yerle tirmi ti?

Mutlaka bir iz bulunmalıydı.

\*  
\*\*

Anna Akhmerovna penceresinin önünde sinirli sinirli sigara içiyordu. Leonov önceki gece gelmemi ti. lerinin yo unlu u nedeniyle. Ne de kibarca söylemi ti ama. Gennadi'nin nezaketini ve anlayı lı

tavırlarını Anna, soylu bir mahkûma gardiyanların gösterdi i yapmacık nezaket gibi görünüyordu.

Gözlendi ini sanmıyordu, öyle olsa da farketmez di zaten. Bulu ma, sözle ildi i gibi saat be on be te gerçeikle ecek, David Allardyce onu Cheremetie vo Havaalanına götürecekti. Oradan da Sovyetler Birli i dı ina.

Artık hiçbir ey umurunda de ildi, dü ünece i hiçbir ey yoktu. Ne geçmi ne de gelecek. imdi buradaydı, kısa bir zaman sonra aydınlı a kavu acaktı.

Sabah birisi evine gelip bavulunu alacaktı. imdi yapması gereken bir ey vardı: Bavul hazırlamak. Geni gardrobunu açıp birbirinden çok sevdi i giysilerine baktı.

Leonov onun pencere önünden ayrılı nı gördü, tavana vuran gölgesi bir büyüdü, sonra küçüldü ve kayboldu. Yatak odasından çıkmı tı. Gözlem için kullandıkları oda Anna'nın evinin kar ısında, birkaç kat a a idaydı.

Georgi her zamanki gibi yanındaydı. «Bugün gidiyor, herhalde,» dedi Leonov.

«Efendim, ef?»

«Bugün gidiyor olmalı. Hep böyle olurlar... her zamankinden daha heyecanlı, biz de daha karı ma dık. Ba araca ina kesinlikle inanıyor.»

«Öyle ef.»

Metresi ikili ajan olan patronuna ba ka ne diyebilir ki, diye dü ündü Leonov. **Öyle**, ef. Her eyin özeti i te.

Leonov kararlıydı, Anna'nın gitmesine izin vermeyecekti. Kolunu kırması bile gerekse. Sonu ne olursa olsun ona engel olup burada kalmasını sa layacaktı.

Anna'yı ne Batı'ya, ne de devlet çarkına kaptırır dı. Bunun için de planını hazırlamı tı. Ne dü ündü ünü Georgi bile bilmiyordu. Her türlü gerekli bel

geyi hazırlamı , planı için Anna'nın yazlık evini kullanmayı tasarlamı tı. Kaza olayındaki gibi.

\*\*\*

Adamları tribünlerde her yeri didik didik aramaya başladığı zaman Puchkov uykusunu açmak için votkasından bir yudum aldı. Gün do u una az bir zaman kala dev stadyumu büyük bir sessizlik kaplamı tı.

Saat dört buçuktu. Aramaları bitinceye dek ne izleyicileri, ne de Tanrının cezası sporcuları içeri bırakmayacaklardı. Lenin Stadyumunda KGB görevlilerinden ba ka yalnızca Olimpiyat yetkilileri olacaktı, onlar da gereçlerin aranmasında yardımcı olmak için.

«Ba latma tabancasını bile aramalı,» diye mırıldandı kendi kendine. Votkasından bir yudum daha çekti. «Hadi, Oleg Kazantsev,» dedi içinden. «Ne biçim bir ey aradı ımızı söyle artık bize.»

Yoksa koskoca stadyumu parça parça sökmeleri bile gerekebilirdi.

\*  
\*\*

Valentina çocuklu undan beri postacının u ramasından heyecan duyardı. Her mektup tatlı bir sürpriz getirecekmi gibi.

Bu sabah da adına gelen kalın zarfı görünce içinde tatlı bîr ürperti duydu. Oleg'den miydi acaba? Gerçi kocası pek mektup yazmazdı, hele daktiloyla hiç yazmazdı ama... Ofisinden miydi yoksa?

Zarfı mutfa a götürdü ve orada açtı. Çinden çıkan tek yapra ı okumak üzere çıkarırken biletler kuca ına dü tü. Valentina dikkatle baktı, gözlerine inanamıyordu. Oleg'in ofisinden geliyor olmalıydı. Demek sonunda kocası ba armı , kendisi Donetsk'de olmasına kar ın hem ona, hem de çocuklara bilet sa layabilmi ti.



Heyecandan soluk solu a gazeteyi buldu ve günün programına baktı. «Çocuklar, çocuklar çabuk hazırlanın. Bilin bakalım nereye gidiyoruz!»

18

Lenin Stadyumu. 31 Temmuz 1980. Sabah on buçuk.

Puchkov dekatlon yarışmasının sonunu bitkin gözlerle izliyordu. Sabah dokuz buçuk a dek süren arama sonuç vermemi , o saatten sonra izleyicileri içeri almak zorunda kalmı lardı. Stadyuma giren binlerce izleyici ve yüzlerce yönetici de giri sırasında didik didik aranmı tı.

Tümü de bo una. Herkes giri sırasında yapılan aramalara alı mı tı artık, bu nedenle yeni bir açıklama yapmaya gerek olmamı tı.

Sıcak bir gündü, rüzgâr yok denecek denli azdı. Puchkov elinde ısınmaya yüz tutmu kokakolasını yudumlarken havanın FAE bombası için çok elverişli oldu unu dü ündü. Oleg böyle bir bomba oldu una ısrar ediyordu.

Ama üst düzeydeki yetkililer böyle dü ünmüyorlar, güvenlik mekanizması da onları do ruluyordu. Onca aramaya kar ın stadyumda bomba bulunmamı tı. Kapılar açıldıktan sonra da kimse sokmu o lamazdı. Tabii güven vermek için tüm büyükler gelecekte yarışmalara, Birinci Sekreter, KGB Ba kanı ve Politbüro üyeleri. Tümü de kur un geçirmez cam bölmeli beton koruganın içinde oturacaklardı. Oturdukları yer gerçekten de güvenliydi. Ama cam bölme ısıdan erimez miydi acaba?

Oleg Kazantsev'in inancını paylaşan Puchkov içinden cam bölmenin de erimesini diledi; çünkü Politbüro korkunç bir karar vermi , yarışmaları ertelemek yerine böyle bir felâket olasılı nı göze almı tı.

Bu sırada dev elektronik gösterge tablosunun aranması bitmiş, yeniden kuruluyordu. Yirmiye on beş metre boyutlardaki dev aygıt otuz ton ağırlığında idi, içinde ikibuçuk mil uzunluğunda tel ve kablo vardı. Bunun içinde gizlenen bir şey pekâlâ gözden kaçabilirdi.

### **Hadi, Oleg**

Üzerinde beyaz önlü ü, el arabasıyla son çift FAE silindirini getirirken Shubin sırtıyordu. Silindirlerin üzerindeki resmi yazılara yeni olarak bir de YE-DEK etiketi eklenmişti.

Pistte bir çift de gerçek oksijen silindiri bulunuyordu, ivedi kullanım için. Shubin dört FAE silindirini de alana sokmuştu. Kutulardan çıkar çıkmaz buharla an FAE sıvısı yerden beş metre yükseklikte üç metre kalınlığında bir tabak biçimi alıp birkaç dakika içinde yayılacaktı.

**Do pobacheny** Sonunda anlamına kavuşacaktı. Herkese elveda.

\*

Winston Ochengwe yarı günü olmasına karşın günlük düzenini bozmamış, eviyle iş yeri arasında koşar gibi köyü çevreleyen parkta koşuyordu. Yaşamının her sabahında yapmış olduğu gibi. Hafif bir kahvaltıdan sonra. Artık evi terimini de kullanmıyordu düşünürken, yalnızca eksiden, diyordu. Her şeyin geçmişi te kaldığını vurgulamak için.

Geçmiş artık kapanmıştı. Gelecekse belirsiz, görüntüsüz. Her şey bugün üzerinde sınırlıydı:

Peter Lydall, her yarı öncesi yaptığını gibi, yirmi dakika hafif koşmuştu. Sonra odasına kapanıp gazeteleri gözden geçirdi. Spor sayfasına bakmaktan kaçınıyordu. Cinayet, borsa ve skandal haberlerini ayrıntılarıyla okudu. Tüm bedensel ve zihinsel enerjisini saklamak istiyordu.

Martin Gutierrez **Daily News** gazetesinin spor sayfasını okudu. Yarı için kazanmaya aday olanların adlarını bir bir dü ündü. Altın Madalyayla kendisi arasında olan adlar: Federenko, Tretsov, Lydall, Ochengwe, Holmrath, Jorgensen, Irvine. Her birinin de u ya da bu nedenden ötürü bir eksi i, güçsüz bir yanı vardı. Her birini elemek için bir neden buluyor, sonunda kendisinden ba ka kazanacak kimse kalmıyordu.

Bir tek ey dı ında...

**Ama dü ünmemek en iyisiydi.**

rena.

Aklına gelince oda birden daralmı , pencereler açık olmasına kar ın bo ucu bir havasızlık bastır mı tı. Birden Irena'yı yanında görür gibi oldu. E er yarı ı kazanırsa onu bir daha hiç göremeyecekti. Basit bir denklemdi i te.

Dördüncü sınıftan belge alan bir ö renci bile çözebilirdi bu denklemi. Çözümü belliydi. rena'ya elveda.

Bunu demesi bile kolay de ildi. Topu topu on üç dakika ve birkaç saniye aklına getirmemeyi ba a ırırsa bu i olurdu. Yarı tan sonra olsa olsa elli yıllık ya amı kalırdı. O süre içinde de yeterince a nardı Irena'yı. Yarı ko ulurken televizyondan izle tirlerdi ona da. Anlardı ne olaca ını, kendisi de.

u Greenberg'le ngiliz ne yapacaklardı peki?

Yeniden gazeteye döndü. GUTERREZ KAZANA- BLR diyordu ba lık.

Yok yahu?

Tretsov hemen hemen bo görünen Kara Kuvvetleri Spor Alanında otuz dakika hafif ko u yaparak kan dola ımını ve kalp atı ını düzenledi. Daha sonra yapılan son yoklamada planın uygulanması için hazır bir makine gibi pırıl pırıl ve kusursuz oldu u saptandı.



Federenko son taktik açıklamalarını dinlerken, bir yandan ısınma hareketleri yapıyor, bir yandan robot Tretsov'u göz ucuyla izliyordu. Uykusuz geçirdiği gecenin tutuklu unu daha üzerinden atamamıştı.

Federenko tüm ya amının en hızlı yarısı için hazırды. Belki de 5000 metrenin bugüne dek koşulmadığı bir derece için. Ancak böyle garanti olurdu kazanması.

Kendisi için, Ukrayna için, Zenushka için. Kim için oldu u da önemli de ildi artık. Yalnızca yapması gereken bir görevdi.

Holmrath kahvaltı etmemi, öle yeme ini bekliyordu. Yattığı yerde tavana bakarken, en azından iki kişinin düüp yarısı dı kalmaması durumunda kazanamayacağını biliyordu. Kendine daha küçük bir hedef çizmişti. Kendi kendisiyle yarışacak, 5000 metrede en iyi derecesini yapacaktı.

Jorgensen bir gün önce bir Oslo gazetesine bu yarıştan sonra uluslararası yarışmalara katılmayacağını duyurmuştu. Son bir kez iyi bir yarış çıkarmaya kararlıydı. Eskimeye yüz tutmuş Avrupa rekoruna yakın ya da onun biraz üstünde bir derece. Sonra da Orta Do u'dan aldığı çekici antrenörlük önerisine evet der, karısı ve çocuklarıyla geçmi teki sıkıntılarının biraz olsun acısını çıkarabilirdi. Saçlarını dököp göbek balarıldı sonra da.

Bunu düşünmek hoşuna gitti. Son kez iyi bir yarış çıkardıktan sonra hiç üzülmeyen bu görünümü kabullenebilirdi.

Kenneth Irvine. Sabah yataından kalkarken bir gün öncesine oranla daha rahatlamış gibiydi. Yarışı, koşmayı ve hele 5000 metreyi düşünmek bile içini karartıyordu bir gün önce.

Yarışa hazır sayılmazdı, hiç hazır de ildi hem de. Ama düne oranla daha yakındı.

François Diderot Paris'teki evinde alı veri e çıkmak üzere hazırlanıyordu. Yatak yapma, tra olma ve alı veri listesini hazırlama gibi günlük i leleri sırasında aklı hep yarı la doluydu. Televizyonda izleyip tüm **yasal** yarı çılarla birlikte ko acaktı o da. Ama aklından.

Bir an önce evden çıkmalıydı. Saat be te döner yarı ı izlerdi. Yalnızca o yarı ı.

\*\*

Anna Akhmerovna Lenin Stadyumuna Leonov'un kolunda girerken, duydu u gerginli i Leonov'a iletecekmi gibi korkuyordu. Birlikte yedikleri ö le yeme i bile sanki bir türlü açıklayamadıkları bir ve da yeme i olmu tu sanki.

Stadyum dı indaki bayraklarda en küçük bir kı pırtı bile yoktu. Anna iki saat sonra kendisini bekleyecek olan CIA otomobilinin duraca ı yere bakmak için kendini tuttu. çeri girerken atletizm yarı -malarının ilk gününde duydu u co kunlu u göstermeye çalı tı fakat deri de i tirmi olan bir yılanın eski derisine girmek için çabalaması gibi bir eydi bu.

Gennadi yemek boyunca ne eli ve sevecen davranmı tı. Ama gizledi i gerginlik seziliyordu. Anna bu gerginli i Leonov'un zoraki ne esine yordu. Böyle dü ünme i ine gelirdi, çünkü ülkeden çıkması Leonov'a kar ı yeni bir ihanetti ve bunu dü ünme bile Anna'ya zor geliyordu.

Kapıda biletlerini kestirdikten sonra ikisinin de üstleri arandı. O sırada duydu u ürperti üzerine Leonov kolunu ok adı. Bu beklenmedik yakınlık Anna'yı a ırttı.

Leonov ona bakıp gülümsedi. Hiçbir ey ama hiçbir ey ona zarar vermemeli, diye dü ündü. Hiç kimsenin ona kötülük yapmasına izin veremem, e er...

Valentina Kazantsev çocukları dondurma ve kokakola alırken kapıdan giren uzun boylu sarı kadınla seçkin bir görünümü olan adamı izledi. Her ikisinin de Batılı bir havası vardı ama Rus olduklarını sezmi ti. Valentina kadının ıklığını görünce birden üzerindeki pamuklu giysiden utanır gibi oldu. Kendisi dikmi ti bu giysiyi, iyi de diki bilirdi fakat nedense kadını gördükten sonra üstündeki giysi çok kasvetli geldi.

Çocuklar ellerinde i eler ve dondurma külahlarıyla yanına geldiler. Valentina onların durumuna bakıp güldü. te onun ya am biçimi buydu. Oleg de böyle olmasını istiyordu.

Sabah yarı malarını da izlemek ' istemi se de, kom uları lafa tutmu lar, sandviçlerin hazırlanması uzun sürmü , ancak gelebilmi lerdı.

Neyse, gelebilmi lerdı ya. Torbasının içinden bi-letleri çıkardı ve ho nut ho nut giri kapısında gösterdi. Sonra güvenlik görevlisi elindeki plastik torbayı aradı. çinde sandviçler, havanın so umasına karşı çocuklar için yünlüler ve en altta da plastik ya -murluklar vardı.

Tribünlere giden beton merdivenleri çıkarken o da çocukları gibi büyük bir heyecan içindeydi.

David Allardyce, Anna'yla Leonov'un geli lerini gördü. Alanda finali yapılan üç adım yarı masını izlerken arada bir eref tribününe bakıyor, uzun cam bölmenin giri indeki güçlü, hiç gülmeyen yüzleri inceliyordu. Arada bir adamların dudakları çatlar gibi görünüyorsa da buna gülümsemek denemezdi. te bir yüz sınıfı, diye dü ündü. E er böyle bir yüzün varsa Politbüro'ya girebilirdin. E er yoksa...

Allardyce saatine baktı. Üçe geliyordu. Saat be olunca Anna yerinden kalkacaktı. Leonov yanında olmadan. Allardyce sınırlarının gerildi ini hissetti, ama daha kontrol edebiliyordu. Görevi bir paket tes

lim etmekten farksızdı. Kendini böyle tarafsız ve bir eye kapılmadan dü ünmeye alı tırmı tı.

Yanındaki telefon çaldı. Ü ene ü ene açtı.

Greenberg, «E er arayan Brejnev ise söyle fazla biletimiz yok,» dedi yanındaki koltuktan. Greenberg büyük umutlar içinde sarho gibiydi. Gutierrez'in madya kazanacağını dü ünmeğe ona küçük bir insan cıl sorun olan irena'nın durumunu unutmuydu.

«Allardyce, buyurun.»

«David?»

Ses Karen Gunston'undu.

«Nasıl buldun bu telefonu?»

«Ben de basından de il miyim?»

«Her ey yolunda mı?»

«Sen öyle san. Seni kaç saatten beri bulmaya çalı ıyorum. Sorunumuzu çözemedim. Senin yapman gerekecek. Beni ziyarete gel.»

«Hay lanet—»

«Sa ol. Ama yapamıyorum i te. Beni görmeye geldi inde senin yapman gerekecek.» Karen i i beceremedi i için üzgün, beceremeyece i bir görev verdi i için de Allardyce'e kızgındı.

«Peki, Ben'le bir konu ayım. Görü ürüz seninle.»

Allardyce telefonu kapadı.

«Yapamamı , de il mi?» Greenberg'in sorusunu Allardyce ba ını sallayarak yanıtladı. «Çocu a da söz vermi ti...» Yüzü asıldı.

«O zaman, bu i i ikimizin halletmesi gerekiyor.»

«Nasıl?» Greenberg'in gazeteci yanı, sava dı ı kalmak isteyen ki ili i yüzeye çıkıyordu.

«Birlikte gidip Karen'i ziyaret edece iz. Oradayken de resimleri kendimiz çekeriz.» Allardyce tatlı tatlı güldü. «Tipik bir melodram olacak ku kusuz, bundan ho lanman gerek, Ben.»

Greenberg afallamı tı.

«Ba ka bir yol yok mu?»

«Daha parlak bir fikrin varsa bilmem. Bak imdi, kızın Var ova'da oldu unu söylüyorlar, ama biz onun hâlâ burada, Moskova'da oldu unu biliyoruz. Bu durumu foto rafla kanıtlayabilirsek, serbest bırakılmasını sa layabiliriz. Bizimkiler yaygarayı basar, kızın Gutierrez ile görü mesine izin verilmesini isterler. Kız bir kez çıktıktan sonra artık ba larının çaresine baksınlar. Bu arada unutma ki, senin çocuk akli bu i teyken iyi bir yarı çıkaramayacaktır. imdi gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?»

Greenberg ba nı salladı. «Hadi, gidelim.»

«Tam iki saatimiz var. Sanırım buradaki sa - lik görevlilerinden beyaz bir önlük ödünç alabiliriz, de il mi?»

Otobüs köyün ana giri kapısı önünde bekliyordu. Lenin Stadyumuna on be dakika süren bir yol vardı.

Lydall otobüse bindi i zaman di erleri içerdeydi, on on bir ki i kadar. Hiçbirinin yüzüne bakmadı. Göz ucuyla Gutierrez'i farkettiler, Ochengwe'nin siyah yüzü, Holmrath, Irvine...

Otobüsün içinde sessizlik egemendi, sıcak hava koltukların plastik kokusunu çıkarıyordu. Araç on dört ko ucunun ikili koltuklara birer birer oturabilecekleri denli büyüktü. Öyle de olması gerekirdi.

Lydall gereç çantasını yerle tirip koltu a gömüldü. Otobüste iki de görevli vardı, ellerinde yarı çı listeleriyle. Münih Olimpiyatlarında Amerikalı iki yarı çı programı bilmediklerinden yarı larını kaçırmı lardı. O günden bu yana her yarı öncesi bu tip olayların yinelenmemesi için özen gösteriliyordu. Sovyet Olimpiyat Komitesi de köyden stadyuma gidecek her otobüste tüm görevi yarı çı sayısının eksiksiz olmasını



sa layacak bir görevli bulunduracağını garanti etmişti.

Son olarak Tretsov ve Federenko da binince otobüs hareket etti. Lydail hâlâ Ruslar'ın nasıl bir taktik uygulayacaklarını merak ediyordu.

Yol boyunca kimseden çıt çıkmadı. Daha geçen hafta seninle birlikte kahvaltı edip söyle en ki iler imdi can dü manın olmu tu. Böyle olmamalı, diye dü ündü Lydail. Dü man de il de bir nesne, meydan okuyan bir ey... Ner neyse, ama artık bir insan de ildi.

Arkasında oturan Gutierrez, Irena'yı dü öncelerinden kovmaya çalı ıyordu. Otobüsün daha gerilerinde Ochengve kaya gibi hiç kıpırdamadan oturuyor, gözleri kapalı bedeninden geien sesleri dinliyordu. Her yanıla yarı a hazır gibiydi. Irvine her an özgüvenini yitirecek gibi, hem korkuyor hem de hevesli görünüyordu. Tretsov gözlerini kamera objektifinin kapa ı gibi açıp kaparken köyle stadyum arasındaki uzaklı ı adım adım biliyor gibiydi. Federenko bir an önce yarı ın ba lamasını istiyordu, sanki gizli dü öncelerini sezip son anda onu yarı tan çekeceklermi gibi.

\*\*\*

Greenberg ve Allardyce, Pirogov Belediye Hastanesi önünde durup yapının klasik ön cephesini izliyorlardı. Karen Gunston'un odasından gördü ü manzaraya dayanarak Allardyce odanın penceresini buldu ve Greenberg'e gösterdi. Dördüncü kattaydı.

«Peki, imdi ne yapıyoruz?»

«Gidip Miss Gunston'u ziyaret edece iz, ola an konuklar gibi,» dedi Allardyce. «Beyaz önlük bulamadık diye canını sıkma. Burada çok önlük vardır.»

«Neden doktor rolünü ben alıyorum? Rusça bilen sensin.» Greenberg suçlar gibi sormu tu.

«Yarı ba lamadan önce stadyumda olmam gerekiyor. Sana daha fazla da söyleyemem. Ben.»

«Beni fena i letiyorsun. Öyle de il mi?»

Allardyce hayır anlamında ba ını salladı. «Bo ver, söyledi im ve senin ku kulandı ın her eyi u nut. Yalnızca sözüme inan.»

«O kadınla ilgili de il mi?»

«Bo ver, Ben.»

Greenberg saatine baktı. «Hadi, ba layalım artık.»

Ziyaretçi kartlarını gösterip asansöre bindiler ve dördüncü kata çıktılar. Karen Gunston onları bekliyordu. Kolu hâlâ alçıdaydı fakat artık makarayla tavana tutturulmamı tı. Yüzündeki morluklar da artık sararmaya yüz tutmu tu.

«Ne halt etmeye Greenberg'i getirdin?»

«Selam, güzelim.» Greenberg, Karen'in peri an durumunu görünce keyiflenmi , kendi gerilimini u nutmu tu.

Allardyce hasta sahibi olarak Karenin yanına gitti ve ba ının tepesini öptü.

«Kamera?» diye sordu. Karen yata ının ba u cundaki dolabı i aret etti. Allardyce kamerayı çıkarıp çabucak gözden geçirdi, sonra Greenberg'e u zattı. «Odanın nerede oldu unu biliyorsun. Mutlaka hastayı görmem gerek diye ısrar edip içeri girersin. Bütün resmi inle odaya girer girmez hemen pencereyi aç. Odanın penceresi bir bahçeye açılıyor. Elinden geldi ince çok poz çekip kamerayı pencereden dı arı fırlat.»

Karen Gunston gülmekten kırılacaktı.

«At kılı ına girsen belki daha çabuk yutarlar!»

«Ne olmu ?» diye hırladı Allardyce.

«Çok gülünç geldi de.» Karen'in gözleri pırıldıyordu. «O doktor rolü kesecek ha? Rusça bile bilmiyor.» Sanki bu suçlamayı yalanlamak istermi ce

sine Greenberg birden Rusça konu maya ba ladı ve bir süre Karen onun hep aynı eyi yineledi ini fark edemedi. «Ne dedi?»

Allardyce, «Ben bu hastanenin ba hekimiyim, bu hastayı muayene etmek istiyorum,» diye çevirdi. «Bir de bu hastanede onların hiçbir yetkisi olmadığını söylüyor.»

«Bütün planınız bu mu?»

«Nene gerek. Görürsün.» Allardyce birden fena halde öfkelenmişti. «Ne yani, bu Romeo Juliet olayı çok mu önemli sanıyorsun? Sakharov'un, Orlov'un, Scharansky'nin ülkesinde bir tek bu mu kaldı önemli olan?» Az kalsın Anna Akhmerovna'nın adı da a - zından kaçacaktı. «Bu aka gibi bir ey be!»

Karen ve Ben Grenberg a ıp kalmı lardı. Allardyce her ikisi için de giderek yabancıla ıyordu.

«Pekâlâ pekâlâ,» diye homurdandı. Greenberg «Güldürüye devam. Hadi gidip bana bir beyaz önlük bulsana bakalım.»

«Hiç de zor de il. Personel helası koridorun u cunda. Yoksa farketmemi miydin?» Allardyce bir dakika içinde beyaz önlükle geri geldi.

«Aferin sana.»

«Sakin ol tamam mı? Nasıl olsa Rusça ülser ve böbrek sözcüklerini biliyorsun.» Allardyce, Greenberg'in beyaz önlü ü giymesine yardım etti, sonra da önlü ün cebinde buldu u stetoskopu boynuna astı. «Kamerayı da cebine koydun mu hazırsın demektir.»

«Hadi o zaman, sen de yerine git hemen.» Greenberg'in aklına bir ey takıldı. «Peki sonra buradaki hanım n'locak?»

Allardyce, Karen'e baktı. «Bu hanım öyle kolay kolay ortadan kaybolacaklardan de il.»

Karen kahkaha attı. «Haklısın, ben de kaybolmaya pek niyetli de ilim do rusu.»

«Hiç korkma, e er seni tutuklarsa dı arda binlerce gazeteci var, böyle bir haber bulup da gazetelerine uçurmak için kıvraniyorlar. Hem unutma serbest kalınca yazaca in diziyi dü ün.»

«Peki, peki, tava geldim. Ho çakal, güzel kadın.»

Karen sa lam olan elini salladı. «Dikkatli olun, süper kahramanlar.»

Dı arı çıktıktan sonra Allardyce son bir kez Greenberg'e odanın yerini gösterip ayrıldı.

Odanın kapısında bir gözcü bekliyordu. Greenberg ezberledi i tümceyi söyleyip kendini tanıttı. Adam içeri girince Greenberg aralık kapıdan bakıp yataında oturma meyva yiyen kızı gördü. Televizyon kar ısında son derece sakin görünüyordu, hatta uyu turulmu gibi. Sahte kimli inin verdi i yetki akına gelince Greenberg kapıyı itip içeri girdi.

Yalnızca iki ki i, biri içerde di eri dı arda gözetçilik yapıyordu. Ya ları elliye merdiven dayamı iki adam. Korkunç Ivan ve daha da Korkunç Boris.

Greenberg bir kez daha kim oldu unu söyledi. Kar ıdan sürekli itirazlar geliyor, olumsuz ünlemler yükseliyordu. Greenberg bu kez öfkelenmi görünüp yata in yanına yakla tı. Kız da yava yava ilgilenmeye ba lıyordu. Kendisini tanıdı nı anlayınca Greenberg belli etmeden ba nı salladı ve dudaklarını kıstı. Kız olup biteni anlamı , biraz gerginle meye ba lamı tı. Yeme i bıraktı. Adamlardan biri telefon etmeye çalı rken Greenberg pencereyi açtı. A a ıda Allardyce onu görünce saatini gösterdi. Greenberg aldırmadı. Odanın dı nda bekleyen gözetçi yanına geldi. Greenberg onu eliyle iteleyip yata in ucunda bir iskemleye oturttu. kinci adam hâlâ telefon ba - lantısı için u ra tı ndan onu da resme almak kolay olmayacaktı, fakat iskemlede oturan adam öyle ti

pik KGB'ydi ki, di erlerinin olmaması hiç önemli deildi.

Üç poz çekerti. Biri a kınlık içindelerken, ikincisi a kınlı ın etkisiyle harekete geçmeden, üçün cüsüyse tam üstüne gelirlerken. Pancurun kordonuy la bir süre oyalandıktan sonra birden geri döndü, kamerayı cebinden çıkardı ve **klik**. İlk yeterli olmalı, **klik** adam iskemleden kalktı, bir eliyle rena'yı bastırmaya çalışıyordu. Bo u ma ve bir tokat sesi, ikinci adam telefonu bıraktı, o da yerinden kalktı.

**Klik**. Birinci adam Irena'yla bo u urken ikincisi resmin içine son anda girdi. Ve bir **klik** daha.

Tam be poz Bir el kamerasına uzanırken Greenberg ne yaptı ının farkında bile olmadan üzerine gelen adamın kasıklarına bir diz indirdi. Adam iki büklüm oldu u sırada Greenberg açık pencereden kamerayı fırlattı. Allardyce uçan kamerayı bir kriket topu gibi iki eliyle havada yakaladı. Greenberg tam onu alkı lamak üzereyken ba ının arkasına yedi i bir vuru la gözleri karardı. «Hadi, Davie, ko aslanım.» dedi. di lerinin arasından.

Pencerenin altında Allardyce vargücüy le otoparka ko uyordu.

\*

\*\*

Isınma pistinde ye il bir ık yanarak yarı çıları yarım saat sonra yerlerine gitmeleri için uyardı. Çevresindekiler hafif hareketlerle ısınmaya çalışırken Gutierrez onları bo gözlerle izliyordu. Birden uzakla mı tı yarı havasından.

Bir kez biri ona yarı tan be dakika önce annesinin ölüm' haberini alsa yine morali bozulmaz demiti. Bu kötü yakı tırmayı Gutierrez bir övgü gibi görürdü. Ama Greenberg'le o ngiliz nerede kalmı -lardı? Yarı ba lamadan önce haber getireceklerini söylemi lerd i ama neredeydiler?

Irena'yı aklından çıkaramıyordu bir türlü, elinde de ildi. Bunu güçsüzlük olarak görüyor fakat kayıtsız kalamıyordu. Irena'nın esmer yüzü, gözlerinin altındaki morumsu lekeler, gerilimle kasılmış dudakları hep gözünün önündeydi. Irvine de önünden geçerken sanki madalyanın önemsizliğini vurgulamıyordu. On bin metreyi kazandıktan sonra bu yana Avustralyalı bir kez olsun madalyasını boynuna takmamı tı. Eee? O zaman neydi bu madalyanın önemi?

Ama istiyordu i te.

Siyah herif, Avustralyalı, Lydall, iki Rus... madalyaya giden yolda neden Irena da onlarla birlikte karısına çıkıyordu?

Birden kazanmayı istememeye başladı, en azından aklından geçirdi. Bu da kazanamaması için yeterdi aslında.

Ellerini yumruk yapıp bir a a ı bir yukarı koymaya başladı. Nerede kalmı tı bu herifler?

\*

David Allardyce, Dobrininskaia Alanına akın akın gelen otobüs ve otomobil trafiğine fena halde sıkı mı tı. Yanındaki koltuğun üzerinde duran kamera bir uyarı işareti gibi ikide bir gözünü alıyordu. Allardyce öfke ve sabırsızlıktan ter içinde kalmı tı.

Yarı çılar birazdan yerlerini alırlardı. Ne Guti erreze'e, ne de Anna'ya yeti ebilecekti.

Lenin Stadyumuna ne kadar kalmı tı acaba?

Torpedo gözünden kent haritasını çıkardı ve parmak hesabıyla, yol uzunluğunu ölçtü. Yarım mil kadar görünüyordu.

Hemen kamerayı aldı, kapıyı açıp otomobilden dışarı çıktı. E er ko arsa belki yeti ebilirdi, ucucuna.

\*

il: 4

Belousov'un evindeki umutsuz arama hâlâ sürüyordu. Sıra slaydların incelenmesindeydi, belki resimlerde ipucu olabilecek bir yüz çıkar umuduyla. Açık olan televizyondan, izleyicileri 5000 metrenin heyecanını bula tırmak isteyen spikerin bol sıfatlar kullanan sesi duyuluyordu. Belousov'un Tallin'de geçirdi i yaz tatili resimleri sonu gelmeyecekmi gibiydi. Kazantsev kendi slaydlarının da en az bunlar kadar sıkıcı oldu unu dü ündü.

«Te benim, bir ey buldular.» Kapıdan kısa kol- lu gömle i ter içinde kalmı bir polis seslenmi ti.

«Ne?» dedi Kazantsev bir an inanamayarak.

«Çıkarmaya çalı yorlar, efendim, katranlı mu- ambaya sarılmı bir ey.»

«Pekâlâ, götür beni oraya.»

Birlikte dı arı çıktıklarında ahududu a acının ö nünde adamlar kazmayı bırakmı lar, çukurdan bir ey çekmeye çalı yorlardı.

19

Pistteki atletler ileri geri ko up ısınmaya çalı y- yorlardı. Kenya ulusal mar ının son notaları da bitin- ce 1500 metrenin madalya töreni son buldu. Kürsü- den inen üç yarı çı son bir kez tribünlere el sallayıp soyunma odalarının yolunu tuttular.

Leonov, Anna'nın sıkıntısına bula mı gibi ye- rinde oturamıyor, içi içini yiyordu. İmdi söylese miydi, yoksa beklesin miydi? Hiçbir ey olmayaca- nı, kurtulu un Moskova'dan kaçmakla de il, ken- disiyile kalmakta oldu unu açıklayacaktı. CIA ajanı- nın ölümüyle sonuçlanan kaza düzmeceşinden esin- lenip Anna'yı kurtaracak bir yol bulmu tu. Planı yü- rürse artık kimse Anna'yı sorguya çekemezdi.

İmdi bütün i Anna'nın otomobilinde yanıp kül olacak bir ceset bulmaya kalıyordu. Yok, yok, her ey yoluna girecekti. Artık profesyonel ihanet enge- lini bir kez a tıktan sonra yapmayaca ı ey yok gi

biydi. Yarı biter bitmez, Anna kalkmak için davran-  
dı ında onu durdurur ve her eyi anlatırdı. Daha Al  
lardyce de görünmemi ti. Her ey yolunda gidecekti.  
Yeter ki Anna ona inansın.

Düdük sesiyle birlikte yarı çılar ba lama çizgi-  
sine do ru isteksiz isteksiz yürüdüler.

Anna, Allardyce'in hâlâ görünmemi olmasıyla  
içini kaplayan pani e bastırırken, her eye kar ın  
gitmeye kararlıydı. Yarı tan önce. Belki bekleyen  
otomobil de yoktu, ama yine de gidecekti, gitmek  
zorundaydı.

On dört yarı çının adı gösterge tablosunda be-  
lirmi ti. Gutierrez: ABD. Lydall: ING. Federenko:  
SSCB. Tretsov: SSCB. Ochengwe: UG. Vatainen:  
FN. Ross: ING. Irvine: AVS. Holmrath: BALM. Tol-  
zer: DALM. Van Rij: BELC. Jorgensen: NOR. Mos-  
tyn: YZ. Tombi: TANZ.

Yarı çıların adları Anna'yı hiç ilgilendirmiyordu.  
Giderek artan mide bulantısından ba ka bir ey dü-  
ünecek durumda de ildi.

Tabanca atı ı, birinci bulvara akın eden yarı çı-  
lar. Olimpiyatların 5000 metre Finali ba lamı tı.

Allardyce tribüne çıkan son merdivene geldi in-  
de tabanca atı ını duydu. Stadyumdan yükselen dev  
u ultu ve yüzüne gelen güne le bir an sersemledi.  
Ko ucular tam altından geçiyorlardı: Gutierrez on  
dört yarı çının en geride olanı, Federenko en önde.  
Oldukça hızlı gidiyorlardı. Tribünleri dolduran ka-  
labalık da e er Rus atleti elemelerdeki takti ini de-  
i tirmezse çok hızlı bir derece ko ulaca ını sez-  
mi ti. Düzlü e vardıklarında kar ı tribünden bir kük-  
reme koptu. Federenko en önde, arkasında Tanzan-  
yalı, sonra Ochengwe ve Finli geride kalanlarsa tıp-  
kı bir kuyruklu yıldız gibi öndekileri izliyorlardı.



Allardyce elindeki kamerayla sanki resim çekecekmi gibi yarı çıların önünden geçmesini bekledi. Tam önüne geldiklerinde gerçekten de bir poz çekti. Sonra tam Gutierrez'in asık ve yenik yüzünü görünce haykırdı. «Gutierrez, her ey yolunda. Kız kurtuldu!» Yalnızca bir kez seslendi. Gutierrez onu duyunca adımlarını a ırır gibi oldu. Sanki daldı ı uykudan uyanmı gibi.

Elini kaldırıp Allardyce'in gösterdiği kamerayı gördü ünü belirtti. a kın a kın bakan güvenlik görevlisi harekete geçmeden Allardyce hemen ortadan kayboldu. Merdivenleri üçer be er çıkıyordu.

\*\*

Tuvalete gitme bahanesi yeterli de ildi. Bu nedenle Anna az önce Leonov'a aldırdı ı dondurmayı üzerine döktü ve ete ini siler gibi yaparken biraz daha bula tırdı. Yarı çılar ilk turu ko mak için önlerinden geçiyorlardı.

«Kahretsin, kahretsin!» Bu yapmacık öfkeye Anna gerçekten içini bo alttı. Leonov önce a ırdı, sonra güldü. «Biliyor musun bu giysi bana kaç patlamı tı, Gennadi?» Leonov'un gülmesine Anna da kar ılık verdi; son gülü meleriydi artık. «Gidip bir süngerle silmeye çalı ayım. Yok, yok, sen kalkma, birkaç dakika sonra sırsıklam dönerim.» Anna gülümseyip yanından geçti ve çıkı geçidine yürüdü. Nasıl olsa otomobilde temiz bir eteklik olacaktı.

Merdivenleri hızla inerken bir yandan da etekli ini silmeye çalı ıyordu. Birikmi korku ve gerilimle akakları zonklamaya ba lamı tı.

Merdivenlerin ba nda Allardyce duruyordu. Gelmi ti! Gözü saatte, onu bekliyordu.

«David!» Anna hemen adamın koluna sarıldı. Sanki Gennadi'nin koluna sarılmı gibiydi. Ama bir

daha hiçbir zaman bunu yapamayacak, ona elvedo bile diyemeyecekti.

«yi misin?» Anna ba ını salladı. «Hemen gide-  
lim öyleyse...» Fakat Allardyce'in bakı ları Anna'  
nın omzu üzerinden geriye do ru gitti ve gözleri a -  
kınlık ve korkuylq büyüdü.

Son merdivenden indi inde Leonov'un tek gör-  
dü ü ey Anna'nın Allardyce'in koluna asılmasıydı.  
Bir de böyle mi ihanete u ruyordu acaba? Ama yok,  
yok, olamazdı. Neden hep bunu dü ünüyordu ki?

«Anna!» Leonov öfkeyle a dalanmı sesini ken-  
di bile tanıyamadı.

Anna yüzünü döndü. Kendini korumak ister gibi  
eli öne do ru uzandı, a zı yava yava açıldı. Leo-  
nov'un elindeki tabancayı görmü tü, ama Leonov  
farkında bile de ildi. Allardyce için çıkarmı tı taban-  
cayı... de il mi?

«Geri dön, Gennadi, lütfen geri dön!»

Allardyce devre dı ı kalmı tı. Leonov Anna'ya  
do ru birkaç basamak daha yakla tı.

«Anna, gitme! Her eyi dü ündüm, planım var.  
Güvende olacaksın!»

«Gennadi, olmaz!» Çok kesin. «Gidiyorum, git-  
mem gerek... çok üzgünüm, sevgilim. Gitmem ge-  
rek—»

«Hayır!»

Anna bir daha bakmak üzere arkasını döndü ve  
İngilizin koluna yapı tı. Leonov'un elindeki silah ne-  
redeyse kendili inden hedefine yöneliyordu. Anna  
Allardyce'in koluna girmi ti.

«Hayır! Hayır!» nsan sesine benzemeyen, çelik-  
ten bir ses.

Anna dönüp bakmadı, kolundaki İngilizli sürük-  
leyerek daha da hızlandı.

Bu adamla yatmı olmalıydı. Evet, mutlaka bir-  
likte yatmı olmalıydılar, Anna'yı casus yaptı ı sıra-  
larda. Onunla yatmı tı, tabii ya...

Leonov'un kolları gerildi, tabancayı do rulttu. Anna ıkı kapısına giden son kıvrıma dnme ü-zereyken hâlâ tek bir sözcü ü haykırıyordu: «Hayır!» Anna bu korkunç sese aldırmadı, ta ki Leonov teti e üç kez asılıncaya dek. Ondan sonra da sendeledi, Allardyce'in üzerine yaslandı ve yava yava dizleri büküldü, sonra yüzüstü yere yı ıldı. Leonov kaçma-sına engel olmu tu.

Tempo oldukça hızlıydı. Gutierrez, Allardyce'in sesleni ini duyar duymaz aklının sıkı ıp kaldı ı o küçücük hücreden çıkmı yarı içindeki durumunun farkına varmı tı. Rus izleyiciler Federenko'nun önde gitmesinden ho nut, büyük dalgalar halinde alkı tutuyorlardı. Federenko'nun ardından gelen grup onu geçmek için çaba göstermiyordu fakat kopmasına da izin verecek gibi de ıldı. Gutierrez ikinci grubun da en sonundaydı.

Gutierrez atak yapıp kavise gelmeden Do u Almanla Yeni Zelandalıyı geçti. On bir tur daha vardı. Federenko'yla arasında olan uzaklı ın kapanma-sı için her turu kaç saniyede ko ması gerekti ini he-sapladı. Bu arada her ikisi de çok hızlı biti ko an Ochengve'yle Irvine'i de unutmaması gerekiyordu. Artık Gutierrez kendini yarı a iyice vermi ti. u an-daki hızları altmı iki, altmı üç saniye dolaylarında oynuyor, o anlık taktiklerse önde ko anlar tarafın-dan ortaya konuyordu. Daha yarı ın ba larındayken altmı bir, hatta altmı saniyelik en az üç tur çıkar-ması gerekecekti.

Altmı bir saniyede ko maya karar verdi. «rena güvenlikte,» diye söylendi. Biraz önce az kalsın yarı ı bırakıyordu. Ama imdi yalnızca yarı vardı.

Lydall, Federenko'yu yakından izleyen be ki i-nin arasındaydı. Ondan ba ka Ochengve, rvine,



Tretsov, Jorgensen ve Holmrath vardı. Gutierrez de arkalarda bir yerdeydi. Bundan böyle de arayı kapatamazdı. Bu yarısı ta geri kalanın i i bitikti. Tabii altı yüz metre kala öndekiler birer birer yere devrilmezse.

Federenko tıpkı elemelerde yaptı ı gibi yarısı baından sonuna dek önde götürmek istiyor, gücü dümeye baladı ı zaman herhalde kendisini destekleyecek büyük kalabalı a güveniyordu. Lydall Rus yarısı çının Irvine'in rekorunu kırabilecek güçte olduğunu biliyordu. Oysa kendisi o güçte de ildi. Lydall kendini iyi hissediyordu. Ama her turun altmı iki ya da altmı üçte ko ulmasından endi elenmiyor da de ildi. Yarısı n ortalarında hiç olmazsa bir iki tur daha yava ko ulmalıydı.

Nedense, Irvine'in giderek çözülece ini büyük bir kesinlikle biliyordu. Aynı kesinlikle Ochengwe'nin madalya alacına inanıyordu. Ve Federenko... e er Federenko da çözülrse o zaman kendisi Gümü ü koparırdı. Lydall ikinci gruptan iyice koptuktan sonra öne geçip tempoyu biraz düürmeye karar verdi.

Ochengwe önünde ko an Rus'un kırmızı beyazlı formasını izlerken ko ulan her turun saniyelerini hesaplıyordu. Temponun biraz hızlı oldu unun farkındaydı, ama o denli de hızlı sayılmazdı.

Dört tur tamamlandı ı sırada Ochengwe yarısı ortası hızlı turlarına balamayı düündü, ama sonra bir tur daha beklemeye karar verdi.

Yarısı kazanması için kendi dünya rekorunu kırması gerekti ini bilen Irvine Altın Madalya'dan umudunu kesmişti. Sydney'den ayrılırken duydu u o korkunç kazanma hırsı yoktu, bir türlü yakalayamamı tı. Gecikmeden yarısı n hızını düürmesi gerekiyordu, ya onun ya da Lydall'ın bunu yapması zorunluuydu. Ken

di ini önde ko acak gibi hissetmiyordu.

Tretsov yar ın tasarlandı ı gibi ko uldu unu varsayıp, Federenko'nun on be metre gerisindeki yerini koruyor, onun çözülp yar ı bırakaca ı anı bekliyordu. Ko ulan her turda istenen dereceyi yapm ı tı. Her ey yar ı öncesi plana uygun geli iyordu ve Tretsov durumdan ho nuttu.

\*  
\*\*

Merkezden birinin gelip arapsaçına dönen bu i i düzeltmesini beklerken KGB görevlileri, Amerikalı gazeteciyle kızı televizyonda yar ı izlemekten alıkoymaya gerek duymam ı lardı. Her ikisi de böyle bir olaya fırsat verdikleri için ba larına geleceklerden korkuyordu.

Greenberg havadan yapılan kamera çekimi düzlükte ko an yar ı ç ı lar ı gösterirken, ko ulan turların derecesini tutuyordu. Görünü e bakılırsa dünya rekoru tehlikedeydi. Gutierrez ise Altın Madalya için ya aminin en hızlı yar ı nı! çıkarmak zorundaydı. Al lardyce'in zamanında yeti ti i belli oluyordu, çünkü Gutierrez yava yava önündekileri geçmek için davranm ı tı.

Yer kameralarından biri Federenko'yu gösterdi. Arkasındaki ısrarlı grup be altı metre geriden geliyordu.

Greenberg kızın elini tuttu, nasıl heyecan içinde oldu u belliydi. Durumlarını hiç de tehlikeli görmüyordu. Nasıl olsa artık diplomatik bir olay niteli i kazanm ı tı. Yar ı kimin kazanaca nı dü ünmemekten ba ka bir endi esi yoktu.

Stadyum çatısındaki kameralardan biri Federenko'yu yakın çekimle gösterdi.

\*

Altıncı turda altmı üç saniye, diye geçirdi içinden Federenko. Kimse de öne geçmek için davranmıyordu. Yarışı kazanmak için baştan sona önde gitmek zorunda kalacaktı. Ve kazanacaktı da. Eğer Tretsov'u yenerse sistemin bir parçasını yok etmiş olacaktı. Yarışı kazanırsa tüm sistemi yenmiş olacaktı. Kalabalığın coşkunu gösterisi, yarışta yalnızca onu gördüklerini kanıtlıyordu. Belki doksan bin kişi birden onun kazanmasını istiyordu. Fena de ildi doğrusu. Kendini iyi hissetti; baştan sona önde götürülen bir yarış ilk kez kolaydı. Eğer biri öne geçmeye kalkarsa belki iki üç tur buna izin verebilirdi, ama ancak arkasındaki gruptan iki ya da üç kişi daha koparsa. Yarışı tümüyle kafasından koan Tretsov taktik gereği biraz gerilerken Ugandalı siyah adam. İngiliz Lydall ve Avustralyalı hâlâ sekiz metre gerisinden geliyorlardı. Amerikalıysa görünürlerde yoktu bile.

\*

\*\*

Koşucular oturdu ve yerin altından geçerlerken Valentina, Federenko'yu büyülenmiş gibi izliyordu. Nasıl bunu yapabiliyordu, ne biçim bir insandı bu? Daha birkaç gün önce kız kardeşi öldürülmüştü. Oleg'in dediğine göre kız ya bir terörist ya da salak bir çocuktü, ama ne olursa olsun, şimdi böyle hiç etkilenmeden Altın Madalya için koşması akıl alır şey de ildi doğrusu. Oleg bile Federenko'dan çok üzümü e benziyordu.

Valentina oturdu ve yerden büyük bir zevkle onu yargılamaya başladı. Duygusuz, bencil. Belki de bir atletin böyle olması gerekiyordu. Ama yine de onun bu duyarsızlığını hoş göremiyor, görmek istemiyordu. Belki o siyah adam da onun gibiydi. Buraya gelmeden önce karısıyla çocuğunun öldürüldüğünü okumamı mıydı?

Okumu tu ya.

O sırada dikkatini yerlerinde kıpır kıpır oynayan çocuklarına yöneltti ve onları azarladı. Oleg'in u-besindeki gençlerden biri gözüne çarptı ve adama el salladı. Adam önce a ırmı , sonra da kaygılanmı göründü, Valentina'yı görünce ka ları çatılmı tı. Sonra hızla oradan ayrıldı. Valentina yeniden yarı a yöneldi. Ko ucuları öyle yargıladı ı için pi man olmu tu. Onlar hakkında ne biliyordu ki? Oleg tehlikeli görevlere gitti i zaman kendisi de bütün benliyle bula ıklara gömülmüyor muydu?

Birden Federenko'nur kazanmasını istedi. Rus ya da Ukraynalı oldu u için de il, kız karde i öldürülmü oldu undan. Belli ki çocuk acısını görmek için kendini bu yarı a veriyordu.

\*

\*\*

Yedinci xur bitmi , biti çizgisinden sonraki ka vise giriyorlardı. Federenko hâla öndeki gruptan altı metre ilerde, ikinci sırada Ochengve, üçüncü Lydall, Irvine ise dördüncü sıradaydı fakat giderek tükeniyordu. Holmrath ve Jorgensen birinci gruptan kop mamı lardı.

kinici grup en az kırk metre geride kalmı , aradaki uzaklık daha da açılaca a benziyordu. Gutierrez ikinci gruptaki yerinden açılıp öne geçmek için davrandı. Almanla Norveçliyi gözüne kestirmişti. Gutierrez'in içi içine sınıyor, deli gibi ko mak istiyordu. Altmı ya da altmı bir saniyelik iki tur yapmaya karar verdi.

Dirseklerini kullanarak çevresindekileri yardı dı kulvara geçti. Adımlarını büyüterek grubun başına geçmek üzere ata a kalktı. Dört buçuk tur kala Federenko'dan yakla ık otuz be metre gerideydi.

Irvine bitiyordu. Lydall onun durumunu bir uçuruma ya da denizin dibine do ru kayan bir adama

benzetti. Tutunaca ı bir ey kalmamı gibiydi. Bir kez gruptan ko ptu mu, i i bitikti. Lydall e er Federenko ve Ochengwe ile arasını açarsa, aynı eyin kendi ba ına gelece ini biliyordu. Tretsov da Irvine'i geçmi ti artık. Tretsov bamba ka bir yarı ta ko uyordu sanki, her ey kafasının içindeydi. Lydall nedense ondan hiç çekinmiyordu. Sanki hiç de i meyen, robot gibi düzenli ko usu kazanaca ından çok kaybedece i izlenimini veriyordu. Belki de Federenko'nun çözümlmesini bekliyordu.

Ama ne olursa olsun, Tretsov hüsrana u rayacaktı. Lydall sanki Federenko'nun bedeniymis gibi biliyordu ki, Rus yarı ısı kolay kolay çözülmeyecek, ancak bir ba kası onu çözebilecekti.

Bu ki inin de kendisi olmadı ını biliyordu Lydall. Belki Ochengwe yapabiliridi bunu, ya da e er kazanmayı aklına takmı sa, Amerikalı. Ama kendisi?

ngiltere'nin bir numaralı sı olan Ross'u geçmi ti; Holmrath ve Jorgensen geride kalmı lardı, Gutierrez ve öbür Rus da. Umdu undan iyi gidiyordu, dü lediinden bile iyi.

Lydall kendini iyi hissediyordu. Madalya kazanması i ten bile de ildi. Fakat Altın madalya için u mudu yoktu.

Sekizinci turun geri düzlü ü ko ulurken üç turu altmı ve altmı birde ko an Ochengwe Federenko'ya iyice sokulmu tu. Üçüncü durumda Lydall, Ochengwe'nin altı metre gerisinden gelirken dördüncü sırada Tretsov ko uyordu. rvine altmı be saniyelik turlarla yetiniyor, ancak yarı ı bitirebilmeyi dü ünüyordu. Holmrath, Jorgensen ve Gutierrez'den olu an üçlü bir grup rvine'in yedi sekiz metre gerisinden yaklaşıp onu yutmaya hazılanıyordu.

Biti düzlü ünde altmı saniyelik tur hızıyla Oc



hengwe öne geçti. Altmı ikilik hızıyla Lydall Federen fko'ya<sup>1</sup> biraz daha yakla tı. Tretsov biraz daha geri dü tü. Bu arada Gutierrez rvine'e yeti mi ti.

Mu ambanın içini açtıkları zaman ortaya son derece düzgün kesilmi uzun metal parçalar ve bir gösterge çıktı. Koparılmadan önce her neye ba lı idiyse, hâlâ ibresi dolu oldu unu gösteriyordu.

Kazantsev bir izci gibi diz çöküp incelemeye ba ladı. Bu metal parçaların bir sıvı kabına ait oldu u belliydi; kırık olan gösterge de muslu un üstünde, bir eyin basıncını göstermek için yerle tirilmi olmalıydı, Birden Kazantsev bunun ne oldu unu anladı.

Lenin Stadyumu, içeri i de i tirilmi silindirler. Belousov'un FAE hakkında söylediklerini anımsadı. Gaz kutularının geni bir alana saçılması, gazın yayılması...

Kazantsev aya a kalktı, yanındaki adamlara delirmi gibi baktı, sonra hiçbir açıklama yapmadan e ve do ru ko maya ba ladı.

\*\*\*

Dokuzuncu tur, geri düzlük. Ochengwe bir hızlı tur daha ko arak Federenko'yu geçilmenin a kınla ıyla iyice koparmak istedi fakat Rus atleti dayanıyordu. Kalabalı n u ultusu gök gürültüsünü andıran bir biçimde yükselme ti. Lydall büyük bir çaba göstererek Federenko ile arasındaki uzaklı ı azalttı.

Gutierrez, Holmrath ve Jorgensen'i geçmi ti. rvine ise onların gerisinde kalmı , durumunu düzeltmeye de benzemiyordu.

Biti düzlü üne girdiklerinde Ochengwe Federenko'nun iki metre önündeydi. Federenko artık yedek enerjisini kullanmaya ba lamı , kalabalı n deste ini

arar gibiydi. Onun dört metre gerisindeki Lydall tüm yarı çılar içinde en peri an görünüşü teydi. Onların oldukça gerisinde olan Gutierrez'in akıcı temposunu izleyicilerin ço u farketmemi ti; fakat atletizm uzmanı televizyon yorumcuları onun bitiş e altı yüz metre kala ondekilere yeti ece ini açıklıyorlardı. Ama büyük bir ço unluk için yarı Ochengwe'yle Federenko arasındaki çeki me olacaktı.

\*\*

Kazantsev içeri girdi inde genç KGB görevlileri bir yandan Belousov'un slaytlarına bakıyor, bir yandan televizyonda yarı ı izliyorlardı. Kazantsev muambanın içinden çıkanlara bakmadan önce Belousov'un slaytları arasında ne oldu unu kestiremedi i bir çizim görmü tü. Metal parçaların nereden kesildi ini dü ünürken bu çizim birden aklına biçimlenmi ti.

«Nerede o slayd?» diye kükredi Kazantsev. gençlerden biri slaytları gösterirken Kazantsev ona arkasını döndü telefona sarıldı. «Ben Kazantsev, çabuk stadyum güvenlik ofisini bırakın, çabuk be!» beklerken gözü ekranda omuz omuza ko an Federenko ve Ochengwe'ye gitti. Öbür Rus yarı çısı sekiz metre daha geridü mü , arkasından gelen Amerikalı dört metreye dek yakla mı tı.

«Puchkov'u verin!» Kazantsev karıdan gelen yanıtı dinledi. «Hemen çağırın.»

Kazantsev bir an ekrana büyülenmi gibi bakakaldı. Valentina ve çocukları. Valentina oradaydı!

«Çabuk Puchkov'u bulun!»

\*\*\*

ki tur kalmı tı. Bitiş çizgisini geçerken Federenko Ochengwe'ye yeti ip geçti. Federenko kararını

vermi ti: Biti e olan sekiz yüz metre kala depara kalacaktı, son düzlü ü beklemeden. Tretsov çoktan iddiasını yitirmi ti, çünkü yarı in temposu onun programlandı ından çok daha hızlıydı; dünya rekorunu kıracak bir tempo, en azından birkaç saniye daha hızlıydı.

Lydall ata a kalkan Federenko'yu izledi. Rus yarı ç ı iki tur kala depara kalkıyor, yanında Afrikalıdan ba ka kimsenin kalamayaca ını umuyordu.

Lydall geri baktı. Gutierrez, Tretsov'dan ayrıldı , kendisine be altı metre yakla mı tı. Bu tempoyu korumak için kendini zorluyordu. Artık bacakları a ırla maya ba lamı tı. O da ata a kalktı. Gutierrez'in de aynı eyi yaptı ını biliyordu. Ochengwe ise Federenko'dan kopmayacak denli güçlü görünüyordu.

Gutierrez o güne dek hiç ko madı ı biçimde hızlı bititurları çıkarmak zorunda kalacağını biliyordu. O ana kadar her ey tasarladı ı gibi olmu tu ama imdi Rusla Afrikalının iki tur kala ata a kalkmaları hiç hesapta yoktu. Onunsa kapatması gereken on be metrelik bir aç ı ı vardı. Öndekilerin de biti e bu denli az kala tükenecekleri yoktu. Yalnızca Lydall çok yorgun görünüyordu.

Düzlü e girdi inde Lydall'ı hedef aldı. İngiliz omzu üzerinden dönüp baktı ı an Gutierrez onu geçeceğini anladı. Lydall önde giden iki yarı ç ıyı çoktan bırakmı , bronz yerini korumaya ç alı yordu.

Geride düzlü ün sonunda kavise girerken Gutierrez üç metre gerisinde, giderek yaklaşıyor, Federenko ve Ochengwe ise yedi sekiz metre önünde koşuyorlardı. Lydall artık tükenmişti. Son bir çabayla atak yapmak istedi fakat bedeninden kar ılık alamadı. Makinesi yapabileceğini yapmış , artık çözülmüyordu. Tribünlerden yükselen gürültü olmasa hemen ardındaki Amerikalının ayak seslerini duyacaktı. Sendelemeye



ba lamı tı, geberip gidiyordu i te, çünkü bu bok yi yesi Yanki'yi, siyah iti ve hıyar Rus'u geçmek elinden gelmiyordu.

Gutierrez yanında bitti i sırada Lydall bir küfür salladı ve bir süre daha yerini korudu. Gutierrez yine gerisinde kalmı tı. Artık tüm dikkati üçüncülü ünü çalmaya u ra an Amerikalı üzerine yönelmi ti.

Bu arada Ochengwe ve Federenko'yu hepten u nutmu tu. Son turu belirten zil çalınca Lydall afalladı.

Üç yüz elli metre kala Federenko hâlâ Ochengwe'nin önündeki yerini koruyordu. Aslında Afrikalı daha zinde görünüyor, Federenko da bunu biliyordu fakat arayı kapatamamı tı. Üç metre vardı. Federenko yeni bir hırsla topukladı. Siyah adam zaferine engel olamazdı. Altın. Kazandı ı an sisteme nanik yapımı olacaktı. Tretsov da hava alırdı.

Ochengwe Rus yarı çıda bir eyler sezmi ti. Kaybedece e benzemiyordu. Ochengwe on bir ve on ikinci turların temposunun o güne dek hiç ko madı ı bir hızla ko uldu unu da farketmi ti. Geri düzlü e son kez girdiklerinde artık Rusun kazanacağını iyice anlamı tı.

Geri düzlü e girinceye dek Lydall, Gutierrez'i gerisinde tutmayı ba armı tı, fakat bir türlü silkeleyip atamıyordu.

Gutierrez Ingilzin hâlâ önündeki yeri korumasını inanamıyordu. Tüm dikkatini ona vermekten yarı ı öndeki iki yarı çıya bırakmı tı. Fakat çok geçmeden e line kalanla yetinmezse, tükenip gidece ini sezdi. Rusia Ugandalı dü üp kalmazlarsa onlara yeti mesi olanaksızdı artık.

Federenko tribünlerin co kun gösterisiyle son kavise girdi inde, takım' yöneticileri ve öbür Rus sporcuları pist kenarından ona güç vermek için ba ırıyorlardı. Direksiyon ba ında kısa kısa aralarla uyuklayan bir sürücü gibiydi. Kafasında giderek uzanan sürelerle

bo luklar olmaya başlamı , kapanıp açılan bir radyo gibi bir an her eyi görüp duyuyor, bir an hiçbir eyi algılamıyordu. Bacakları sanki kendisine ait de ildi. Kulakları zonkluıyor, kalbi korkunç bir hızla ve güm bürdeyerek atıyordu.

Ochengwe hiç o denli hızlı ko mamı tı. Son ka vise girerken tribünlerden yükselen gürültü sert bir duvar gibi yüzüne çarptı. Artık Federenko'yu geçmesi olanaksızdı. Gümü le yetinecekti. Arkasına bakıp Gutierrez'le Lydall'ın üçüncülük için amansız çeki melerini gördü. Kendisine yeti emezlerdi.

Lydall'ın ba ı sıska omuzları üzerinden kopacak mı gibi sallanırken kamburu çıkmı , kollarını piston gibi pompalıyordu. Omzunun dibinde Gutierrez kulvardan açılmı , onu geçmek için ata a kalkmı tı. Bacaklarında hiçbir ey kalmamı tı artık, ama Amerikalının da aynı bitkinlikte olması gerekiyordu.

Düzlü e girdiklerinde Amerikalı bir boy öne geçti. Lydall deli gibi atılıp arayı kapadı hemen.

Otuz metre kadar yan yana ko tular. Sonra Gutierrez biti e yirmi metre kala yarım metre öne geçti. Lydall'ın bacaklarında ancak onu sürükleyebilecek denli güç kalmı tı. Dördüncülü e razı olup zorlanmayı bıraktı.

Federenko için kalabalı ın sesi önce fırtınada kükreyen bir deniz, sonra giderek sönen cılız bir a - lama sesi gibi geldi. Sonra derin bir sessizlik... dü - mek üzereyken onu tutup ceset gibi yere yatıran eller. tiraz etmek, yarı ı tek ba ına bitirmesi gerekti - ini söylemek istedi. Yoksa diskalifiye edilecekti.

Karanlık —renkler— karanlık, sonra siyah bir yüz üzerine e ildi, beyaz, vah i di ler — karanlık, biti çizgisini ngilizin hemen önünde geçen Amerikalıyı gördü — yine karanlık. Hemen oksijen alması gerekti - ini anladı.

Kazanmı olabilir miydi?

Birisi yanına diz çöküp yüzüne maskeyi takınca ba inı uzatıp büyük bir aklıkla oksijeni içine çekti.

Sert çatlama sesleri, tıpkı ba lama tabancasından çıkan ses gibi, birbiri ardına — a kınlık çı lıkları, maskeyi içine çekerek oksijeni yutarken o do a ırdı, sonra maske yüzünden kayıp yana; dü tü. Eliyle onu almaya çalı rken metal bir top bir iki adımı ö tesine dü üp parlaya parlaya yuvarlanmaya ba ladı.

Oksijen neredeydi? Neredeydi? Karanlık. Siyah yüz yine belirdi, sonra ba ka bir yüz, zeytin renginde, sonra da ngiliz yarı çının ince, gergin yüzü üzerine e ildi... oksijeni neredeydi? Karanlık.

\*\*

Kazantsev ekranda kutuların fırladı inı ve alana yayıldı inı gördü. Oksijen silindirinin içine yerle tirilen paneller patlamı , kutular çevreye yayılmı tı.

Valentina oradaydı ve gaz yayılmaya ba lamı tı. Ya çocuklar...

«Puchkov?» dedi her yanından ter bo anarak, «Karım ve çocuklarını—»

«Kim söyledi bunu sana?»

«Bırak imdi, onları göstere bana.»

«Bo una zaman geçiriyoruz, Oleg. FAE kutuları saçıldı.»

«Görüyorum. Sıvı buharla tı mı?»

«Evet. Tanrı a kına, bize yarayacak bir ey buldun mu?»

«Sanırım. Adamların hazır mı?»

«Evet, ne yapıyoruz?»

Kazantsev projeksiyon perdesinde beliren slay te baktı. Bilmece gibiydi. Çözmek için zaman isterdi oma hiç yoktu. Tabak biçimini alması ne kadar sürer

di? Alev aldıktan sonra yanar bir disk tüm stadyumu kaplayıp herkesi öldürecekti. Kazantsev'in midesi bulanmaya başlamış, gözleri bir televizyon ekranına bir projeksiyon perdesine gidip geliyordu.

«Zamanla bir şeyler çıkarmaya çalışıyordum.»

«Oleg! Ne kadar süremiz var?»

«Bilmiyorum. Bak, buradan konu arak bir şeyler yapmaya çalışıyordum. Bombaları yakın çekimle ekrana getirin. Adamların nasıl yapacaklarını söyleyeyim..» Saçma, ahmakça bir şeydi, ama aklına yalnız bu geliyordu.

«Ama milyarlarca insan—» diye inledi Puchkov.

«Yayı sürdürmeleri gerek! Başka türlü onlara gösteremem. Hemen başlasınlar.»

Kazantsev stadyum hoparlörlerinden stadyumun boşaltılması için yapılan duyuruları işitti.

«Ne kadar süremiz var, Oleg?» Puchkov avutucu bir şeyler işitmek ister gibiydi.

«Bilmiyorum. Bir dakika olabilir, on dakika da olabilir. Bizimkiler basınç fitilli ya da havada patlayan cinsten oluyorlar ama bu özel olarak yapılmış, bilemeyiz ki.»

«Boşaltamıyoruz—»

«Biliyorum. Yönetmene söyle de Tina'yla çocukları göstereyim. Hemen.»

«Neredeler?»

Kazantsev, Federenko'ya kız kardeşi vermesi için verdiği biletlerin numarasını anımsadı. Bu bilet işitti. Shubin'in son numarasıydı. Depoda ölen salak çocukların öcü için. Tina ve çocukları yanıp kömür olacaktı.

Olacakları buydu. Lenin Stadyumunun boşaltılması yirmi dakika sürebilirdi, bu da çok uzun bir zamandı. Ah, bir yakıt tipini ve tutuşma süresini bilebilseydi... Her iki bombayı da görmesi gerekiyordu. Ekranda iki görüntüyü de vermeleri gerekiyordu.

Kameralar Kazantsev'in karısı ve çocuklarını bulmak için tribünü tararken yüzlerce a kın ve korkulu yüz ekranda belirdi.

Lydall iki büklüm olmu Gutierrez'e yaslanırken koluna çarpan sıvıyı farkettiler, bütan gazı gibi so uktu, tıpkı çakma ını doldururken parmaklarına akan gaz gibi birden buharla tı. Metal bir top ayaklarının dibinden yuvarlanıp pistin bir ucuna gitti. Lydall'ın aklı yar ın son yirmi be metresindeydi, Gutierrez'in kendisini geçip Bronzu kaptı ı sürede. XXII. Olimpiyatların 5000 metre dördüncüsü. Çok ayrıntılı kayıt kitaplarında bile küçük bir dipnotla geçi tirilecek bir sonuç. Ama yapmı oldu u en iyi derece, yapıp yapabilece

i

O da sarho gibiydi, ama oksijen yetersizli inden de il. Rus yar ı çısı Altın için neredeyse kendini öldürecekti. Ochengwe ikinci geldi i için bozuk görünmüyordu. Di er yar ı çılarsa daha yeni biti çizgisini geçiyorlardı.

Lydall do rulup tabloya baktı. I ıklı yazılar göz kırpı tırıp birer birer adları dökmeye ba ladı. Federenko, SSCB, yanında yeni dünya rekoru yazılıydı. Oc hengwe ondan bir saniye daha gerideydi, Gutierrez ve Lydall'da en iyi derecelerini yapmı lardı; tümü de Viren'in eski Olimpiyat rekoru içindeydiler, yalnızca Federenko'nun elemelerdeki derecesi onlardan iyiydi. Ochengwe, rvine'in dünya rekorunu geçmi , Gutierrez ve kendisiye çok yakla mı tı.

Lydall bundan iyisini ko mamı tı o güne dek, bu da dü kırıklı ını yeterince yatı tırdı. Sonra Gutierrez yanına gelip elini uzattı. Lydall uzanan eli sıkarken Amerikalının hâlâ titredi ini hissediyordu. Ochengwe de gülüyordu; Lydall, Ugandalının ilk kez karpuz dilimi gibi güldü ünü görüyordu. Elleri kalçasında ba ı



nı sallayarak onlara katıldı. Gutierrez ve oksijen alan Rusun da içinde oldu u bir ileti im olmu tu aralarında.

Ama neydi duydu u o gürültüler, ba lama tabancası gibi?

Tablo söndü, yeniden ı ıldadı ı zaman Rusça ve ngilizce bir bildiri belirdi. Sonra hoparlörler ölüm sesizli i içinde bildiriye seslendirdiler. Önce Rusça, sonra ngilizce.

«Güvenlik görevlileri bir bomba uyarısı almı lar dır. Bombalar patlamamı , patlayacakları da' sanılma maktadır. Uzmanlar gerekli incelemeyi yapmak için hazır dırlar. Tüm sporcuların ve yöneticilerin bu incelemeye engel olmamaları için alanı terketmeleri rica olunur. Ek bir güvenlik önlemi olarak izleyicilerin de stadyumu terketip ısınma pisti ve çevresindeki alanda toplanmaları gerekmektedir. Lütfen pani e kapılmayınız, tehlike yoktur. Bombalar patlamamı tır. Bo altma i lemi yalnızca rutin bir önlemdir.»

Duyuru dört dilde daha yinelendi.

Lydall tribünlere baktı. Kalabalık kı mıldanıyordu, vızıltı gibi gelen sesler korku ve merak yansıtıyordu. Bu i i e lenceli bulanlar bile vardı.

Federenko bir sedyeye alındı. Lydall, Ochengve ve Gutierrez tünele do ru birlikte yürümeye ba ladılar. Tribünlerde herkes çıkı için kuyruklar olu turmu tu. Bu görünün Lydall'a her eyin sona erdi ini belirtiyordu. Onun için Olimpiyatlar artık bitmi ti.

lerisini de dü ünmemek istemedi. Özel bir ki i olmanın tadını son anına dek çıkarıyordu, yanında Oc hengve, Gutierrez, rvine ve di erleri... Federenko sedyesiyle biraz önlerinde.

Tünelin gölgesine do ru.

\*\*

Kamera kısa bir süre için karısını ve çocuklarını ekranda yansıttı. En yakın çıkı a gitmek için sıralarını

bekliyorlardı. Karısının yüzünü görmek Kazantsev'i altüst etti. Valentina bu bombanın üzerinde onca konu tıkları FAE oldu unu ve oradan sa olarak çıkmayacaklarını biliyordu, ama çocuklarıyla konu urken yüzüne bakan hiç kimse bunu anlayamazdı.

Bombalar patlamamı tır.

Aferin. Yalnızca küçük bir bo altma uygulaması yapılıyor, halkın da i birli iyle. Bombalar patlamamı . Ama patlayacak i te.

Valentina patlayacaklarını biliyordu, yalnızca birkaç dakikalığı kaldı ının da farkındaydı. Kazantsev içinden karısının pani e kapılıp önündekileri yarmasını ve ba ıra ça ıra çıkı kapısına ko masını istedi. Ama Valentina bunu yapmadı, yapmazdı da.

Ekrandaki görüntü de i ip yerini önce sahte oksijen silindirlerinden biri, sonra da alanın ortasında iri bir dolu tanesi ya da bir metal greyfurt gibi duran kutular aldı. Her birinde toplu i ne deli i gibi duran deliklerden gaz bo alıyordu. Ama ne zaman tutu acaktı? Slayda baktı. Hiçbir ey anlamıyordu.

Sonra Puchkov'un sesini duydu.

«Tamam, yakın çekimi görüyorsun, de il mi?»

«Evet, ama ekranı niye bölmediler?»

«Aygıt bozulmu —»

«Yapmayın yahu! Aynı anda iki görüntüyü de almam gerek!

«NBC televizyoncuları hemen bir tane kuracaklarını , ama biraz zaman alacak. Bak, televizyonculardan biriyle konu istersen. Senin talimatına göre resim seçici görüntüyü hemen birinden di erine kesebilir—»

«Hiç bir boka yaramaz!»

«Oleg, sakın ol!» Puchkov'un sesi sert ve emrediciydi.

«Pekâlâ.»

«Kutular saçılmalı ve sıvı buharla alı iki dakika on dört saniye oluyor. Zamanımız var.»

«Umarım öyledir.»

«Bomba tahrip ekibiyle bantın olacak. Söylediklerini TV yönetmeni de izliyor, gerektiğinde o da devreye girebilecek. Her şey sana kaldı.»

Belki beş altı bin kişi bu altılabilecekti, ama tümü o kadar.

\*\*\*

Leonov ve Allardyce, Anna'nın ölüsünü salık merkezine indirmeler, kanları ve kurunun deliklerini bir battaniyeyle örtmüştü. Daha sonra aynı anda ortak bir kararla yüzünü de örttüler.

Allardyce içinde dalga dalga yükselen mide bulantısını bastırmaya çalışıyor, yüzüne bakmadı. Halde, Leonov'un duygularını ve suçluluğunu paylaşıyordu. Leonov bitik, uysal bir hayvan gibiydi.

Uzun suskunluk boş odayı daha da soğuttu. Hoparlörden yayılan boşaltma duyurusu ikisinin de dikkatini çekmedi. Allardyce'in kolundaki kan lekeleri kahverengi olmaya başlamış, daha imdiden anlamını yitirmeye yüz tutmuştu.

Çeri giren beyaz önlüklü genç onları görünce a-ırdı ve suçlu suçlu bakındı. Allardyce onu doğrudan farketmedi bile, ama Leonov içinde bulunduğuydu. Karabasandan çıkmak için fırsat arıyor gibiydi.

«Ne oluyor?»

«Bir bomba tehdidi galiba. Stadyumu boşaltıyor—»

«Nasıl bir bomba?»

«Kuru sıkı oldu onu sanıyorlar—»

Allardyce de dikkatini dağıtmak istedi fakat bir türlü gözlerini kolundaki kan lekelerinden ve battaniyenin altında giderek kimliğini yitiren ve yalnızca bir ceset olarak görünen ekibe bakıyordu. Leonov kollarından, kendisi bacaklarından tutup merdivenleri indirirken Anna'nın eteindeki dondurma lekesini gör

mu tu. Leonov'un yutmadı ı numara.

«Sen<sup>1</sup>... burayı neden yaralananlar için hazırlamıyorsunuz?»

Allardyce genç adama baktı. Yüzü soluk, gözleri pırıl pırıldı. Kısık gözleriyle önlü ünü asıp dı arı çık-mak için davrandı.

«**Ben...**»

«Ölenler, yaralananlar olacak. Sana verilen emirler nedir?» Leonov'un sesinde günlük uygulamalara dönmek için çirpınan bir nitelik vardı. Sı nmak için. «Bo altma durumlarında emirlerin nedir?»

Genç adam dönüp gidecekti, tela la, tıpkı Anna gibi.

Allardyce aynı olayın yeniden olaca ını sezdi, Leonov tabancasını do rulturken ba ırmaya ba ladı.

ki el ate edildi. Genç adam sırtından ve ba ından vurularak sendeledi ve cam bölmenin üzerine devrildi. Büyük bir gürültüyle cam kırıldı ve adam öbür yana dü erek gözden kayboldu.

Salık merkezinin koridorunda Shubin yere serilmi , gözleri dört dönüyordu. Hoparlörden Fransızca duyuru kula ına gelirken sırtında ve gö sünde uyu uk bir acı vardı. Bir de ba ının arkasında giderek daha az hissetti i bir yapı kanlık. Ve midesi parçalanmı gibi bir duygu.

Duyuru Almanca olarak yinelendi inde gözlerinin hareketi durdu, artık hiç kimildamıyordu.

\*\*\*

Ekibindeki adamlardan biri biti çizgisi yakınındaki silindire yakla ırken Kazantsev'in gözleri ekrana yapı mı gibiydi. Adam diz çöküp gereç çantasını a çarken kamera yakın çekime girdi. Kazantsev bir yandan da slaydı de erlendirmeye çalı ıyordu. «Hiç anlamıyorum, ne bir yazı, ne de ba ka bir ey var, ama bu slayd bombaların donanımıyla ilgili olmalı!» dedi Puchkov'a.

«Öbür görüntüyü istiyor musunuz?» TV yönetmeni profesyonel bir tela sızlık içindeydi. Herhalde cam bölme ardında güvenlik içinde olacağını söylemişlerdi adama. Ne de güvenlikti ya.

«Evet, evet, ne zaman iki görüntü alabileceğim?»

«Birazdan—»

«Dünyanın sonu da birazdan.»

«Te benim?»

«Evet, Anadolu?»

«Ses denemesi yaptım, emirlerinizi bekliyorum.»

«Kim var senden başka?» Ekranda yeni bir görüntü belirdi, daha önce görmediği bir yüz.

«Ognev, Moskoca Garnizonundan.»

«FAE bilgin var mı?»

«Biraz. Kuramını ve uygulamasını anlıyorum, stokumuzda bulunan tiplerini de tanıyorum, ama korkarım bu çeşidi...» Sözleri küçük bir gülümsemeyle kesildi.

«Pekâlâ, pekâlâ, üç dakika yirmi sekiz saniye geçti. Yayılma hızını bilmiyorum. Zaten farketmeyecek. İmdi silindiri gösterin bana, olabildiince yakından.»

Ognev'in başında bulunduğu silindir bütün ekranı kapladı. Dışarıya bir mısır koçanına benzer bir omurgası vardı. Kutular, deniz asalakları gibi bu omurgaya tutunmuşlar, zaman fitiliyle patlayıp saçılmışlardı.

«İmdi her ikiniz de silindirlerden bir tanesini el arabasından indirin, el arabasını da biraz öteye itin.» Yönetmen bu kez Anadolu'yu ekrana getirdi. «Anadolu, dikkat et!»

Kazantsev söylemeden yönetmen yeniden Ognev'i gösterdi. Ognev silindirini içini dinlemeye çalışıyordu.

Ognev, «İmdi ne yapacağım?» diye sordu. «Hiç ses gelmiyor bundan.»

Kazantsev slayda baktı. Bomba donanımında gösterge ve musluk kullanılmıyordu.

«Muslu u skn, iyice çevirin, sonuna dek.» A natoli'nin elleri titriyordu. Genç adam Lenin Anıtında parçalanan iki arkada nı d önüyor olmalıydı. Kazantsev Anatoli'ye çok dikkat etmesi gerekti ini anladı. «Bu ift görüntü aygıtı hangi cehennemde kaldı be?» diye ba ırdı. Onun haykır ı üzerine ekranda muslu u sökme e çalı an iki el ürkerek çekildi. «Ba ı la.»

Üç dakika kırk dört saniye. Shubin'in kendi kaçı ı için tanıldı ı süre olsa olsa be dakika olabilirdi. Daha fazla olamazdı. «Muslukları çıkarın imdi.»

Milyarlarca insan Kazantsev'in ekranda gördü  her eyi izliyordu. Yönetmen de durumun önemini sezmi ti. A ır a ır musluk ba ları çevrildi. Bir bomba donanımın sökülmesi tehlikenin doru uydu. ki adam ve Puchkov farkındaydılar fakat tribünlerdeki kalabalık bunu bilmiyordu.

Ekranda Ognev'in elleri musluk ba nı gevetip, bubi tuzaklı bir ba lantı aradı. Sonra bir rahatlama i çeki iyle muslu u yerinden skt ve elinde havaya kaldırdı.

«Peki, Anatoli, imdi sen.» Daha sonra yine Ognev geldi görüntüye. «Ne görüyorsun?»

«Hiç—»

«Silindir ba lı ı?»

«Hı?» Yakın ekim.

«Bakır musluk pompası ve yata ı var, de il mi?»

«Do ru.» Kazantsev elindeki bir projeden okumu gibi, Ognev bunu duyunca rahatlamı tı.

«Tamam, imdi bu yata ı çıkar. Anatoli?»

«Evet?»

«Di er iki silindiri de bu a amaya getir, abuk.»

«Anla ıldı.»

Yönetmen, «ift görüntüyü imdi ister misiniz?» diye araya girdi.

«Lütfen. imdi n'olur kamera Anatoli'yle birlikte gitsin... her bir silindire.»

Ekran ikiye bölündü.

«Oleg, sen de yata ı çıkar.»

«Tamam.» Ekranın sa yanında Ognev'in elleri görünüyordu. Bakırın soluk parıltısı. Yata ın vidaları yava yava sökülüyor. Aynı anda Anatoli Ognev ikinci silindire do ru gidiyordu.

«Cok dikkat edin, her ikiniz de.»

O sırada ekranın sa üstünde dakikaları, saniye-leri ve saniyenin onda birini gösteren saat belirdi. Sanki bir yarı ın derecesi veriliyormu gibi.

Puchkov, «Silindirlerin patlaması için kalan zamanını görebilirsin,» dedi.

Dört dakika yirmi saniye.

Ognev'in sesi. «Elektronik bir saat yüzü görüyorum. Zamanlama donanımı olmalı. Özel olarak yapılmı —»

«Ne i e yarıyor?»

«Kimbilir. Ne bir tetik, ne de sarmal bobin var.»

«Anatoli, her üç silindiri de aynı duruma getir. Bakır yatak çıksın, saat yüzünü ortaya çıkar.» Dört dakika yirmi yedi saniye. «Çabuk ol!»

«Hım. Bu çok ilginç—»

«Ne?»

«Altta, yani omurganın üstünde—»

«Kamera!»

«Kutulardan biri hâlâ burada, ama yok, yok, bu farklı.»

Kazantsev de görüyordu aynı eyi. Küçük yüzgeç gibi çıkıntılar, yuvarlak gövdesi olan küçük bir yarasa gibi. Neydi bu..?

«Dünya Sava ında... kelebek bombaları.» Ognev ve Puchkov aynı anda söylemi lerdı.

«Evet, ona benziyor.»

«Oo, Tanrım—»

Dört dakika otuz dört saniye. Ognev korkudan delirecek gibiydi.

«Ne oldu?»

«Gaz yava yava a a ı çöküyor. Ba ımda ve o muzlarımda hissediyorum, buz gibi so uk—»

«Sakin ol!» Kazantsev sanki oradaymı gibi ür perdi. «Sakin ol.»

Ognev, «Cok az kaldı,» dedi sessizce. «Tutu ma dı ı sürece yere çöken cinsten.»

«O zaman çok yakla tı...»

«Hem de pek çok. Neredeyse her an—»

«Evet.»

Dört dakika kırk dört saniye. Anatoli son silindirin ba ında durmu , kelebek bombayı inceliyordu. Ognev'in eli bir an güne te parladı, koyu bir sıvıya benziyordu. Gaz mıydı?

Kazantsev birden Ognev'in alev almasını bekledi, tıpkı Belousov'a verdi i örneklerdeki gibi. Sonra solu u yerine geldi ve sordu. «Elindeki nedir?»

Ognev elini sildi, kokladı.

«Petrol—» a kınlık.

Dört dakika elli bir saniye. Be dakikadan çok o lamazdı süre.

Kamera silindirin içindeki omurgayı taradı.

« te orada! Su borusu üzerindeki i ne deli i gibi... petrol orada çıkıyor. Gördün mü?»

Ognev, «Gördüm,» dedi.

«Omurganın içinde petrolü iten bir musluk pompası var, i te zamanlayıcı o, deli in büyüklü ü. Tutu turma sistemi kelebek bombanın kendisi, onu çalı tıran da—» Dört dakika elli altı saniye, «Petrolü pompalayan musluk. Çabuk deli i tıka!»

Uzayan bir yarım saniye. Sonra bir ba parmak i ne deli i üzerine bir ey çarpıyor.

«Anatoli, senin iki silindirin de deliklerini bul ve tıka. Parma nı kullan, ba kasının parma nı kullan ne yaparsan yap—» Dört dakika elli sekiz saniye. Ognev ikinci silindire giderken kameraya takılıp yuvarlandı fakat hemen davranıp silindirin üstüne kapandı ve parma nı bastırdı.



Anatoli yapı kan bir maddenin içinde kımıldaya mıyormu gibi ya da yürümesini yeni ö renen bir bebek gibi sendeleyerek gidiyordu. Dört dakika elli dokuz— daha ikinci silindire varmasına metreler vardı— birincisinin üstüne bir polis memuru kapanmı , eliyle deli i tıkamı tı.

Dört elli dokuz nokta altı, yedi—

Anatoli balıklama atlayıp omurgayı yakaladı ve petrolün sonunun bo almasına engel oldu. Böylece kelebek bomba yerinden fırlayıp gazı tutu turamadı.

Be dakika bir saniye, be . iki, be üç...

Kazantsev büyük bir rahatlama içindeydi. Yönetmen sanki onu yatı tırmak için yüzde sekseni hâlâ dolu olan tribünleri gösterdi.

«Ognev?»

«Evet.»

«Neydi kullandı ın?»

«Birinci silindirde mi? Ciklet.»

«Söyle daha ciklet getirsinler. imdi n'olur bana karımla çocuklarımı gösterin.»

Onları sıkı sıkı merdivenlerde sıralarını beklerken görünce, Kazantsev duydu u büyük rahatlamayla titremeye başladı. Hiç de yeri olmadığı halde, ter içindeki kırmızı yüzüne akan gözya larını tutamıyordu.

SON